

Giới thiệu Truyền Thuyết Thánh Chiến

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Truyền Thuyết Thánh Chiến của tác giả Lâm Thiên Vũ thuộc thể loại truyện kiếm hiệp. Truyện là một bộ tiểu thuyết kỳ ảo trữ tình, mỹ lệ, cảm thương, thanh xuân, dùng tình cực sâu, dùng bút cực thuần, giữa ái tình và thế giới, giữa kiếp trước và kiếp sau, xuyên qua dục vọng và tự do, ngắn gọn có hai vạn chữ, có thể đạt tới tận cùng thiên nhiên, tận cùng nhân tâm, tận cùng ái tình... lên thì tới trời xanh, xuống thì tại hoàng tuyền sâu thẳm.

Có thể nói, Tiêu dao - Truyền thuyết thánh chiến là một bộ tiểu thuyết kỳ ảo kiệt xuất phi thường, là cái đích chung mà mọi người đều nhắm tới. Tác giả dùng sức tưởng tượng diệu kỳ để chuyển từ không có gì thành miêu tả cùng tận về ái tình, sinh mệnh, tự do.

Ngắn gọn có hai chục vạn chữ, mà chứa đựng được ái tình và đau khổ hạnh phúc đời đời kiếp kiếp, chứa đựng được sự xấu xa và cái tốt đẹp trong Tam giới; chứa đựng được chiến tranh, âm mưu, dục vọng với thánh khiết; chứa đựng được sự hồi hộp chờ đón vô số tình tiết hấp dẫn, đưa được vào khung cảnh của mỗi tình tiết sự miêu tả tráng lệ.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ngũ tộc Tinh linh

Một tiếng kêu thê lương vạch ngang bầu trời, phẳng phất như từ thượng cổ truyền về. Một đàn chim đen vỗ những đôi cánh khổng lồ che lấp đi ánh mặt trời. Bầu trời Thần tộc dường như bị xé rách, ban ngày chớp mắt biến thành đêm đen, âm áp bị bao trùm bởi lạnh giá, rặng núi phía xa nứt vỡ thành vụn đá, đám mây hồng nơi chân trời phút chốc nhuộm màu đen. Một đợt sóng kinh khủng bị đóng băng giữa không trung. Ánh dương quang len lỏi được qua khe hở giữa những bộ cánh cũng bị chia năm xẻ bảy.

- Ngự Nô! Đó là loài chim nào?

Một nam tử anh tuấn chỉ tay lên trời hỏi, mái tóc đen dài cùng với trường bào trắng tinh tung bay trong gió. Hắn tên là Trần Phong.

- Thích điều.

Đứng bên cạnh Trần Phong là một người mặc áo ngắn bằng vải thô, trông như thiếu niên. Hai tay hắn khoanh lại trước ngực, sau lưng có một đôi cánh bạch sắc, vì cúi đầu xuống, giọng nói thoảng như thiếu sức sống.

- Thích điều?

Trần Phong không hiểu.

- Ta ở Thần tộc đã được một ngàn năm rồi, chưa hề nghe thấy các ngươi đề cập tới.

- Đây là một lời tiên tri viễn cổ. Theo truyền thuyết, Thích điều xuất hiện sẽ đem đến cho Thần, Ma, Nhân - Tam giới một đợt Vạn thế hạo kiếp. Tính thời gian, bây giờ vừa đúng lúc rồi.

Giọng điệu của Ngự Nô vẫn không thay đổi. Nói xong, hắn hơi hơi ngẩng đầu lên, lông mày khẽ nhíu lại. Bầu trời giờ đã quang đãng, Thích điều đã không thấy đâu, con sóng lớn vốn đóng băng giữa trời cũng tan biến thành bọt nước hòa với biển khơi.

- Có phải đây chính là lời tiên tri của vị Thần số mệnh mà các ngươi vẫn nhắc đến không? Thần số mệnh đích thực đáng sợ như vậy à? Ồ phàm trần, ta có thể chạy thoát khỏi số mệnh do Thần số mệnh sắp đặt, tại sao các ngươi không thể?

Trần Phong hỏi.

- Một ngàn năm trước, ta tới phạm trần tìm kiếm Công chúa của Thần tộc chúng ta, nhưng bị Thích khách của Ma tộc là Kinh Thiên đã thương, sau đó được ngươi cứu. Số mệnh của ngươi lúc đó là cùng với ta bị Kinh Thiên sát tử, có điều không nghĩ được ngươi còn mang theo ta phóng đi với tốc độ hơn cả ánh sáng để mà chạy thoát số mệnh, cũng như chạy thoát khỏi sự truy sát của Kinh Thiên. Đây cũng là nguyên nhân ta đưa ngươi tới Thần tộc.

Ngự Nô nhớ lại tình cảnh lúc bấy giờ, rành rành y nguyên trước mắt, mà vẫn còn có cảm giác không dám tin.

- Ngự Nô này, mỗi lần nhớ lại lúc ta mang theo ngươi bỏ chạy, tay trái và tay phải của ta cùng có một nhiệt độ như nhau, phẳng phất như tay trái cũng giữ một người, nhưng ta không trông thấy người đó, cũng quên luôn là ai. Ngươi còn nhớ không?

Trần Phong hỏi.

- Ta cũng không nhớ nổi. Chỉ có điều ta và ngươi cùng có một loại cảm giác, là dường như quên mất một số chuyện.

Ngự Nô trả lời.

- Ta đã rất nhiều lần bảo chính bản thân mình không nên nhớ lại nữa, vậy mà rốt cuộc vẫn có điều bận tâm. Cho tới hiện giờ, ta vẫn không hiểu lúc đó làm thế nào mà đạt được tới tốc độ ấy, nhưng ta tin rằng, chúng ta mỗi người đều tự do, ai cũng không có quyền cấm đoán.

- Thần số mệnh quản lý số mệnh của chúng sinh Tam giới. Trong Tam giới, kết cục của người nào cũng đều đã được định sẵn. Nhưng, người là người duy nhất chạy thoát khỏi số mệnh, trong Tam giới đã không còn tên người. Do đó, người có thể bình yên vô sự mà sống tới tận bây giờ. Còn ta, bởi vì cũng theo người chạy thoát số mệnh, nên bộ dạng của ta luôn luôn giữ lại ở trạng thái một ngàn năm trước, không già thêm nữa.

Ngự Nô nói.

- Lời tiên tri của Thần số mệnh về Vạn thế hạo kiếp thực hư sau này ra sao, vẫn còn là ẩn số, mong rằng chúng ta không vì một ẩn số mà bị ảnh hưởng làm cho sợ hãi.

Trần Phong nói.

- Thần Vương đã biết chuyện này rồi, đang gọi chúng ta trở về, may ra có một số vấn đề, ngài có thể làm sáng tỏ được.

Trước ngực Ngự Nô huyền hóa ra một quả cầu gió trong suốt. Bên trong quả cầu là một cường giả vô cùng cương nghị, đầu đội thần quan, thân mặc thần bào, trên tay cầm thần trượng. Ông ta đang dùng huyền thuật để gọi người Thần tộc trở về. Ông có một đôi cánh kim sắc, biểu tượng của Hoàng tộc. Ông chính là Chúa tể của Thần tộc - Châu Tế.

Đôi cánh trắng của Ngự Nô biến thành khổng lồ, Trần Phong đứng trên lưng hắn, hai người bay trên bầu trời Thần tộc. Người của Thần tộc sinh sống trên những hòn đảo giữa biển, còn Mị Cảnh thần điện, cũng chính là nơi vua Thần tộc gọi mọi người về nghị sự nằm ở trung tâm biển cả, là một vùng kết giới hoàn toàn dùng huyền thuật tạo thành.

Bước vào Mị Cảnh thần điện, toàn thân họ được ánh sáng bên trong chiếu vào làm cho sáng chói phi thường. Châu Tế từ vương ý đứng dậy, tay phải giờ thần trượng lên, dùng huyền thuật huyền hóa ra một quả cầu thủy tinh kim sắc nơi trung tâm thần điện. Trong thủy tinh cầu hiện ra hình ảnh đàn Thích điều vũ cánh che lấp mặt trời mới đây.

- Ta nghĩ mọi người vừa xong đều đã thấy được rồi. Đây chính là Vạn thế hạo kiếp trong lời tiên tri của Thần số mệnh. Sự xuất hiện của Thích điều có nghĩa là đại nạn bắt đầu, chúng sinh Tam giới đều phải hứng chịu kiếp nạn này, sau kiếp nạn không ai biết được Tam giới sẽ biến thành thế nào. Do đó, chúng ta phải toàn lực ngăn trở trường hạo kiếp này.

Thanh âm hùng hậu của Châu Tế trong thần điện cũng giống như bầu không khí dày đặc, cứ vang vọng mãi.

- Bẩm Thần Vương! Hiện tại các đảo đều có người Thần tộc chết không do số mệnh. Trên mình người chết không có một vết máu nào, còn vết thương chỉ có hai lỗ nhỏ ở trên cổ.

Một đại thần cao tuổi có đôi cánh nhỏ nói,

- Đây có thể là triệu chứng của của kiếp nạn không?

- Bẩm Thần Vương! Thần còn nhận tin, phía Ma tộc cũng có rất nhiều người chết vì hiện tượng này, không giống như người của Ma tộc làm.

Một đại thần có đôi cánh rất nhỏ ở xa nói.

- Chuyện này ta đã biết rồi. Không chỉ chúng ta Thần Ma lưỡng giới, phạm trần cũng có. Trong Tam giới, có những sự việc tương tự nhau phát sinh, đích thực là quỷ dị.

Châu Tế nói.

- Bẩm Thần Vương! Từ trước tới nay, thần trấn thủ cửa vào của Tam giới, luôn luôn trời yên biển lặng, nhưng gần đây lại cảm giác bên trong phong vân đột khởi, dường như có đại sự gì đó phát sinh.

Người vừa nói tên là Tiên Cự - Tinh linh thuộc Vương tộc Lô tộc. Hắn thân mặc giáp sắt, tay phải nắm chặt binh khí, là một thanh đao, điều kỳ dị là trên thân đao có gắn một viên bảo thạch lục sắc. Nghe nói, ngày hắn ra đời, thanh đao đã được nắm trong tay hắn rồi, qua bao nhiêu năm, chưa từng rời ra. Hắn còn có một đôi cánh thép, có thể đập đá phá núi.

- Thông tin về vùng bên ngoài Tam giới, ta nắm được không hề nhiều. Bí mật bên trong đó, không ai biết được. Nhưng, ta nghĩ lời tiên tri của Thần số mệnh phải có liên quan tới vùng ngoài Tam giới, vì trong Tam giới, ta thực không nghĩ ra còn có sức mạnh nào có thể tương ứng với sự đáng sợ như thế trong lời tiên tri về Vạn thế hạo kiếp.

Châu Tế nói.

- Bẩm Thần Vương! Vậy sau đây chúng thần phải làm gì?

- Ta sẽ ước hẹn với Thương Xá tới Túc Mệnh Trùng (ngôi mộ số mệnh). Ta định dùng sức mạnh Thần Ma kết hợp của chúng ta để khai mở Túc Mệnh Trùng, xem xem trên Túc Mệnh Bi (bìa số mệnh) về sự việc sau kiếp nạn ra sao, và cả bí mật bên ngoài Tam giới nữa. Nếu như từ ngoài Tam giới có thể xâm nhập vào Tam giới chúng ta, vậy trên Túc Mệnh Bi nhất định có ghi chép lại. Biết trước vấn đề, mới mong phòng bị.

- Thương Xá là Ma Vương. Hắn ta có thể đáp ứng không?

- Ta cho rằng hắn cũng giống như ta, đều là vô cùng muốn biết về sự tình sau kiếp nạn, và cả về bí mật bên ngoài Tam giới. Hơn nữa, kỳ hạn ba trăm năm quyết chiến giữa chúng ta cũng đã đến rồi.

Châu Tế nói rất tự tin, thu lại kim sắc thủy tinh cầu, nói tiếp :

- Trần Phong! Dù cho ngươi tới từ phạm trần, nhưng ngươi có thể chạy thoát khỏi số mệnh được xếp đặt bởi Thần số mệnh, ta nghĩ sức mạnh của ngươi không chỉ có bấy nhiêu. Giờ ta giao cho ngươi ba nhiệm vụ.

- Bẩm Thần Vương! Xin phân phó!

- Thứ nhất, điều tra rõ về những người chết một cách lạ lùng không ai hay. Thứ hai, nghĩ biện pháp tiến nhập vùng ngoài Tam giới, điều tra rõ bí mật trong đó, chúng ta không thể để người Ma tộc đi trước được. Thứ ba, sau khi tới phạm trần, giúp ta tìm con gái của ta, nó giống như ta, có một đôi cánh kim sắc.

Qua giọng nói có thể thấy được, Châu Tế rất nhớ người con gái lưu lạc chốn phạm trần của mình.

- Bẩm Thần Vương! Thần nghe Ngự Nô nói với thần, vùng ngoài Tam giới hợp lực Thần Ma cũng không cách nào tiến nhập. Thần làm sao mà vào đó được?

- Bên trong đó cuối cùng cũng sẽ có biện pháp tiến nhập thôi. Chúng ta Thần Ma đều không cách nào thoát khỏi số mệnh do Thần số mệnh an bài, ngươi chẳng phải là thoát được rồi sao? Trên người ngươi, có một loại sức mạnh siêu việt, khác với các loại sức mạnh khác trên Tam giới.

Biểu tình sau lời nói này của Châu Tế rất thần bí.

- Rõ! Thần nhất định tận tâm kiệt lực điều tra triệt để chuyện này, nhưng mong Thần Vương ban cho thần một chút quyền lực.

- Nói đi! Nếu như có thể được, ta nhất định làm ngươi hài lòng.

- Thần muốn tuyển vài người Thần tộc cùng thần hoàn thành nhiệm vụ này. Thần cảm giác được chuyến đi này tất sẽ gặp trở ngại từ Ma tộc.

- Ngươi muốn tuyển ai bản vương đều có thể cấp cho ngươi. Nói đi!

Trần Phong đưa mắt nhìn Ngự Nô một cái. Ngự Nô liền ngẫm hiểu được, rồi dùng huyền thuật viết lên trên tường thần điện một loạt chữ :

Ngự Nô: Vua của Tinh linh Phong tộc.

Linh Tường: Vua của Tinh linh Vũ tộc.

Lạc Anh: Vua của Tinh linh Hỏa tộc.

Tiên Cự: Vua của Tinh linh Lôi tộc.

Tế Qua: Vua của Tinh linh Tuyết tộc.

Trần Phong là người phạm trần, nhưng qua thời gian một ngàn năm nơi Thần tộc, có lẽ đằng đằng suốt một ngàn năm là thời gian quá dài, khiến ký ức của hắn đối với phạm trần dường như không còn, vền vẹn chỉ có một điểm là tay trái hắn thấy ảm áp do bị nắm lấy, bởi vì sự ảm áp đó làm hắn nhớ lại đã từng mang theo Ngự Nô đang thụ thương mà bỏ chạy, bởi vì sự ảm áp đó làm hắn nhớ lại phảng phất đã từng thất lạc gì đó, có lẽ là hình ảnh của một người, có lẽ là ký ức về một sự việc.

Trần Phong đã quen thuộc với tất cả Thần tộc. Mỗi người Thần tộc đều có một đôi cánh, cánh của Văn thần nhỏ, có một số người già thậm chí không có cách nào đưa bản thân bay lên được, còn Võ thần đều có một đôi khá dĩ dùng làm binh khí được, bên trong mỗi cặp cánh đó ẩn tàng sức mạnh khủng bố mà cả chủ nhân của nó cũng không biết rõ.

Thần Ma lưỡng giới trừ Vương tộc ra, đều chỉ có sinh mệnh một ngàn năm. Mỗi người sống được một ngàn năm rồi, tự nhiên hồn phi phách tán. Đây chính là số mệnh mà Thần số mệnh đã định ra cho Thần Ma lưỡng giới.

Nhưng Trần Phong mang Ngự Nô chạy thoát khỏi cái loại số mệnh đó của Thần số mệnh. Do đó, trên toàn bộ lãnh địa của Thần tộc, trừ Châu Tế ra, chỉ có sinh mệnh của họ là dài nhất, chứng kiến chiến tranh giữa Thần tộc với Ma tộc nhiều nhất cũng chính là họ.

- Ngự Nô! Với việc hôm nay Thần Vương ban cho ta quyền quản lý Vua của Ngũ tộc Tinh linh ngươi có quan điểm gì không?

Trên lòng bàn tay của Trần Phong được Châu Tế dùng huyền thuật in lên một đôi cánh kim sắc, đại diện cho quyền lợi chí cao vô thượng. Châu Tế đã

đáp ứng yêu cầu của hắn.

- Đây là chuyện nằm trong dự đoán của ta, phóng mắt nhìn khắp Thần tộc, chỉ ngươi mới có được tư cách này.

Ngự Nô nói.

- Nhưng ta đâu sao cũng không có cánh, không thuộc về Thần tộc các ngươi. Có lẽ, ngươi có tư cách hơn ta.

- Trong mắt người bình thường, e rằng ta có hơn ngươi, nhưng ta cùng Thần Vương đều hiểu rất rõ, ngươi là nhân tuyển duy nhất.

- Tại sao? Trong một ngàn năm, Thần Ma giao chiến vô số, nhưng ta chưa giết một tên Ma tộc nào.

- Nhưng ngươi lại khiến Thần Ma lưỡng giới hòa bình được ba trăm năm rồi. Đây cũng là một kỳ công.

Đích xác. Ba trăm năm trước, chiến tranh Thần Ma rất dồn dập, đồng thời mỗi lần đều máu chảy thành sông lưỡng bại câu thương, chưa có một ai thắng hay thua. Sau đó, Trần Phong hiến kế cho Châu Tế, dùng chiến tranh lại ba trăm năm, trong vòng ba trăm năm nghỉ ngơi ngơi dưỡng sức, ba trăm năm sau, sẽ do Chúa tể của Thần Ma lưỡng tộc ra mặt quyết một trận tử chiến.

- Nhưng đây chưa đủ để chứng minh ta là nhân tuyển duy nhất.

Trần Phong nói tiếp.

- Vua của Tinh linh Ngũ tộc bị Thần só mệnh nguyên rủa, số mệnh cuối cùng của họ là bị Thần Vương sát tử, nếu không chết thì sẽ thành ma. Trong các vị Vua của Tinh linh Ngũ tộc chỉ có ta là chưa chết, còn lại tứ tộc đều đã bị Thần Vương giết. Hiện tại trên vị trí của họ là con cháu họ, chúng đối với vị Thần Vương, lòng vẫn có oán hận.

Ngự Nô nói chính là về nỗi đau không muốn đề cập tới của Thần tộc, vì lẽ đó mà Trần Phong qua một ngàn năm vẫn không biết, cũng bởi những Tinh linh trong tứ tộc từng biết chuyện do sinh mệnh ngàn năm đã ra đi hết rồi.

- Thế Tiên Cự thì sao? Ta thấy hắn với Thần Vương một dạ trung thành, chưa hề có nửa điểm oán hận.

- Phụ vương của Tiên Cự cũng một dạ trung thành với Thần Vương. Ông ta tự sát ngay trước mặt nhi tử của mình, dùng chính thanh đao trong tay hắn. Lúc chết, ông còn nói với Tiên Cự: “Lôi tộc nhất định đời đời trung lương. Ta chết trong tay con trai mình, nhưng hung thủ không phải là con, kể cả khi ta chết trong tay Thần Vương hay Tinh linh nào khác, hung thủ cũng không phải là Thần Vương. Tâm trạng của Thần Vương lúc này giống như con vậy, đều là khó chấp nhận vô cùng, do đó không được trách Thần Vương. Con phải hỗ trợ Thần Vương, tiêu diệt Ma tộc”.

- Nguyên lai là như vậy. Tam tộc kia thì sao?

- Linh Tường và Lạc Anh là hai nữ tử, từ sau khi phụ vương họ qua đời cũng chưa từng một lần tới Mị Cảnh thần điện. Còn Tế Qua, nghe nói đã biến thành một con thú mà tính chất thần không biết ở đâu nữa, muốn mời mà cũng không cách gì đến gần được, Thần Vương vài lần phái người đi chữa trị cho hắn, nhưng đều bị cự tuyệt.

Ngự Nô trả lời.

- Ba ngày nữa, chính là ngày mà Thần Vương tới Túc Mệnh Trùng cùng Thương Xá quyết chiến. Hy vọng trước đó có thể khai mở Túc Mệnh Trùng, xem ghi chép trên Túc Mệnh Bi. Nếu Vạn thể hạo kiếp đúng như Thần Vương nói, thì bên ngoài Tam giới có liên quan, vậy mong rằng chúng ta có thể cùng nhau liên thủ đối phó với vùng ngoài Tam giới.

- Ta cảm thấy, tất cả đều là không thể ngăn chặn được sự phát sinh của chúng, kể cả lần quyết chiến này hay khởi đầu của hạo kiếp.

- Ngươi cho rằng tiên tri của Thần só mệnh về Vạn thể hạo kiếp chính là Thần Ma chi chiến?

- Không. Đây chỉ là một sự khởi đầu. Mặt sau của Thần Ma chi chiến là nhất định sẽ ảnh hưởng tới phạm trần và vùng ngoài Tam giới, đây mới có thể gọi là Vạn thể hạo kiếp.

Ngự Nô nói xong còn cười lạnh lùng, không hề phát ra thanh âm gì.

- Thừa chủ nhân! Tất cả đều đã chuẩn bị xong rồi.

Trên trời, một đôi cánh bay tới, hạ xuống bên cạnh Trần Phong, quỳ một nửa trên mặt đất, nói.

- Tiên Cự! Ngươi là niềm tự hào của Lôi tộc, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp để giải trừ lời nguyền của Thần só mệnh trên người ngươi.

Trần Phong vỗ vỗ vào vai Tiên Cự, nâng hắn đứng dậy.

- Ta cũng phải gọi ngươi là chủ nhân.

Ở bên cạnh, Ngự Nô nói.

- Chúng ta xuất phát thôi.

Ngự Nô giang đôi cánh khổng lồ bạch sắc, Trần Phong đứng trên lưng, bên tai nghe vù vù tiếng gió. Hắn sớm đã quen thuộc rồi.

Tay phải Tiên Cự nắm lấy đao của hắn thành một khối, hắn vẩy đập đôi cánh thép to lớn đằng sau. Họ cần tìm Vua của ba tộc Tinh linh còn lại. Ngự Nô đã nói với Trần Phong, nếu như muốn hoàn thành nhiệm vụ, không có những người đó không được, bởi vì bọn họ là Tinh linh có linh lực mạnh nhất trong Thần tộc.

Bay qua vô số hải đảo, tựa hồ tới cả biên giới của Thần tộc, cuối cùng thấy được Luyện Hỏa đảo của Lạc Anh - Vua Tinh linh Hỏa tộc.

Vua của Ngũ tộc Tinh linh không ở cùng với các Tinh linh khác. Họ đều là một mình một đảo, mỗi người cần nhẫn nại tĩnh mịch, nhằm tu luyện huyền thuật mạnh nhất của Tinh linh Vương tộc.

- Thừa chủ nhân! Lạc Anh là Vạn Hòa Chi Mẫu, lửa do nàng ta triệu hoán có thể thiêu cháy cả nước biển.

Hạ cánh xuống đất xong, Ngự Nô nói.

- Cuối cùng ta cũng biết được vì sao Thần Vương sau khi đáp ứng ta lại có loại biểu tình phức tạp đó, nguyên lai khiến họ đi cùng ta cũng đã là một việc khó khăn phi thường rồi.

Trần Phong nói xong, gơ tay phải ra. Dấu ấn hình đôi cánh kim sắc đó vẩy đập vài cái, lập tức cuồng phong nổi lên, sau đó nhiệt độ của Luyện Hỏa đảo liền hạ xuống.

- Thừa chủ nhân! Thuộc hạ gọi Lạc Anh ra gặp ngài.

Tiên Cự nói xong tiến vào sâu trong đảo.

- Tiên Cự!

Ngự Nô gọi hắn lại.

- Cẩn thận. Đừng đề cập tới Thần Vương với nàng ta.

Trần Phong cùng Ngự Nô đứng ở vùng rìa Luyện Hỏa đảo. Lưng họ quay vào đảo, mặt ngoảnh ra biển lớn, trước mắt là một cảnh tượng bát ngát mênh mông vô biên, cuồng phong xoáy động làm sóng biển gầm gừ, từng đợt, từng đợt va đập vào những tảng đá bên bờ biển. Âm thanh đó thực đỉnh tại nhức óc.

- Ngự Nô này, ngươi cho rằng Tiên Cự có thể đưa Lạc Anh ra không?

Trần Phong hỏi.

- Được. Nhưng chỉ là đưa ra thôi, chưa thể cùng đi với ngươi.

Ngự Nô nói.

- Thế mà ta thấy ngươi có vẻ rất chắc chắn khiến nàng đi cùng ta.

- Đúng. Nhưng nếu như muốn khiến cho nàng cam tâm tình nguyện đi cùng ngươi, làm việc cho ngươi, tất yếu phải làm cho nàng chân chính thần phục ngươi.

Biểu tình trên mặt Trần Phong trông nặng nề. Hắn đang nghĩ làm sao để khiến Lạc Anh thần phục, làm sao để khiến Linh Tường thần phục, làm sao để khiến Tế Qua thần phục. Mấy người đó đều dồn nén quá nhiều oán hận, nhưng đều là thần tử trung thành, không thì cũng không thể nào tự ép buộc bản thân phải sống cô độc thống khổ nơi này.

- Có Phong Tộc Chi Thần ở đây mà dám can rồi!

Ngự Nô kêu lên một tiếng, một cơn gió cực lớn thổi ra từ tay, đem đợt sóng biển bị gió thổi qua đang muốn nhấn chìm Trần Phong lửa ra khỏi tầm nhìn.

Lúc này, Tiên Cự và Lạc Anh đã từ trong đảo đi ra. Họ là đánh nhau mà ra. Lạc Anh có một đôi cánh hồng sắc tựa lửa, mỗi một lông vũ trên cánh đều là một loại âm khí sát nhân lợi hại, mái tóc dài hồng sắc từ bên mặt hạ xuống, trường bào hồng sắc tung bay trong gió. Trên người nàng phát tán một loại nhiệt khí như lửa, nhưng biểu tình trên mặt lại phẳng phất như bị đóng băng.

- Lạc Anh! Đây là chủ nhân của chúng ta.

Tiên Cự đã ngưng cuộc đấu với Lạc Anh, dừng lại trước mặt Trần Phong, nói.

- Chủ nhân?

Lạc Anh cười một tràng khinh miệt. Dù là đang cười, nhưng mặt nàng không hề có cái vẻ vui cười, ngược lại càng thêm sát khí.

- Chủ nhân tới là để giết mấy thần dân trung thành chúng tôi đây.

Lạc Anh nói xong, dấu ấn hình đôi cánh ở mi tâm chuyển sang màu huyết hồng.

- Lạc Anh! Bất kể Thần Vương làm gì với Vương tộc Ngũ tộc Tinh linh chúng ta, cũng đều là bất đắc dĩ cả thôi, chính là Thần số mệnh ban cho chúng ta số mệnh, ngươi có hiểu không? Chính ta đã giết chết phụ vương của ta, ông trước khi lâm tử còn dặn dò ta, phải hỗ trợ Thần Vương tiêu diệt Ma tộc.

Tiên Cự nói.

- Không phải nói nữa. Nếu như không phải vì ta là Vua của Tinh linh Hỏa tộc, ta nghĩ ta đã rời bỏ từ lâu rồi, cũng không làm một kẻ thù hạ thống khổ trong mâu thuẫn như vậy.

Lạc Anh nói tới câu này thì biểu tình trên mặt tràn đầy phẫn nộ.

- Vậy đi cùng chúng ta. Chúng ta cần hoàn thành một nhiệm vụ có liên quan tới lời tiên tri của Thần số mệnh về Vạn thế hạo kiếp. Chúng ta phải kháng cự lại số mệnh.

Tiên Cự tiếp tục nói.

- Lại là Thần số mệnh.

Lạc Anh nghiêng răng nói ra vài từ.

- Ta không thể dễ dàng đi cùng các ngươi, trừ phi đánh bại được ta. Ta muốn biết chủ nhân này của ta có cái gì có thể khiến ta thần phục?

Trần Phong cùng Ngự Nô đứng bên cạnh vẫn im lặng không nói nửa lời. Trần Phong trong lòng hiểu rõ, hẳn lúc này nói lời nào với Lạc Anh cũng đều vô dụng, do đó hắn chọn cách lặng yên. Bởi vì, hắn tin tưởng Ngự Nô.

- Tiên Cự! Ngươi hãy hạ xuống trước đã!

Ngự Nô cuối cùng nói ra, gọi Lạc Anh đang ở trên cao vài trượng trước mặt.

- Ta nghĩ ngươi muốn thần phục không phải bởi vũ lực, nếu như theo cách đó, Thần Vương có thể dễ dàng chế phục ngươi, nhưng ngươi có thực lòng thần phục ngài không? Tuy nhiên thời gian cấp bách, chỉ có cách này mới khiến ngươi thần phục.

Ngự Nô nói rồi mi tâm xuất hiện dấu hiệu đôi cánh bạch sắc, trong tay cũng huyền hóa ra binh khí của hắn, là một thanh loan đao dài.

- Ta tin rằng ngươi cũng từng nghe phụ vương ngươi nói, chủ nhân chính là phạm nhân một ngàn năm trước đây đưa ta chạy thoát khỏi số mệnh.

Tinh linh của Thần tộc chỉ khi cần chiến đấu thì mi tâm mới xuất hiện dấu ấn tương đồng với đôi cánh của bản thân. Hiện tại, dấu ấn đôi cánh bạch sắc ở mi tâm của Ngự Nô rất rõ ràng, dấu ấn hồng sắc nơi mi tâm của Lạc Anh phảng phất như lóe lên sắc kim loại. Điều này chứng minh trận chiến này không thể tránh khỏi.

Tiên Cự đứng cạnh Trần Phong, dấu ấn hình đôi cánh thép trên mi tâm chưa biến mất, điều này biểu thị hắn hiện tại vẫn ở trạng thái tác chiến. Hắn cần bảo vệ Trần Phong, đây là chủ nhân của hắn, khi có yêu cầu là lập tức xuất thủ.

Cánh của Lạc Anh cũng chính là binh khí của nàng, lông vũ hồng sắc đã biến thành đao nhọn đâm thủng mọi lá chắn, đôi cánh biến dài ra như vô hạn, trái phải công kích Ngự Nô. Ngự Nô nắm loan đao đỡ trái gạt phải, phòng thủ từng chiêu, lùi lại từng bước. Ngự Nô chưa hề dùng toàn lực, cũng không tấn công, hắn đang muốn cho Trần Phong thấy được khả năng của Lạc Anh.

- Tại sao lại dừng?

Ngự Nô hỏi Lạc Anh đã dừng lại đột công kích.

- Ta còn phải hỏi ngươi tại sao không tấn công?

Lạc Anh dường như rất bức tức.

- Ta đợi ngươi dùng Luyện Hóa Thần Sí của Hỏa tộc, xem xem so với phụ vương ngươi khác biệt bao xa?

- Ngông cuồng! Vậy để ngươi mở rộng tầm mắt với Luyện Hóa Thần Sí của Lạc Anh ta.

Lạc Anh nói xong kêu lên một tiếng lớn, vẩy động đôi cánh hồng sắc, mỗi một chiếc lông vũ trên cánh đều biến thành ám khí như mưa bay về hướng Ngự Nô. Có tảng đá bị một ít đánh vào, nháy mắt tan thành vụn nhỏ, nơi đó chỉ còn thấy được toàn là một dạng như cát thôi, còn có một chút đánh vào vùng biển, nước biển bỗng chốc sôi lên sùng sục, nổi cả bong bóng lên.

- Chủ nhân! Cần thận!

Tiên Cự giang đôi cánh thép bao bọc lấy Trần Phong vào trong.

Ngự Nô không hề sợ hãi mặt đối mặt với vô số ám khí, bất động đứng ở chỗ đó. Lúc này, nếu có nghĩ tới tránh né cũng đã không kịp nữa rồi, trừ phi có tốc độ như Trần Phong lúc chạy thoát khỏi số mệnh, nhưng điều đó không có khả năng. Khiến người ta kinh ngạc đích thị là, Ngự Nô khép lại đôi cánh, thu lại binh khí, sau đó tay trái chỉ trời, tay phải chỉ đất, đột nhiên một cơn cuồng phong cuộn quanh mình Ngự Nô, càng cuộn càng lớn, càng cuộn càng nhanh, chỗ ám khí đó căn bản không tiếp cận nổi thân hắn, lại còn bị xoáy vào trong cơn cuồng phong mất hút, đá núi cây cỏ xung quanh cũng đều bị xoáy vào bên trong. Tiên Cự tận lực đâm mạnh đao xuống đất, đôi cánh bao phủ Trần Phong, bảo hộ hắn khỏi bị cuốn vào.

Bây giờ đã không trông thấy Lạc Anh đâu, cũng không thấy cả Ngự Nô. Ngự Nô bị cơn gió bản thân gọi ra bao vây lấy, cơn cuồng phong dường như nối liền trời và đất, ngẩng đầu nhìn, căn bản không thấy được đầu cuối.

Lâu sau, gió yên sóng lặng, Lạc Anh nơi không trung liền rơi xuống. Đúng vào lúc sắp chạm mặt đất, Ngự Nô gọi ra một cơn gió đón lấy nàng, đưa nàng an toàn hạ xuống trước mặt Trần Phong.

Lạc Anh đã không còn một chút khí lực nào để đấu tranh với cơn gió, nhưng Ngự Nô không hề làm tổn hại tới nàng. Trần Phong bảo Tiên Cự mở đôi cánh đang bảo hộ hắn ra, rồi bước tới trước mặt Lạc Anh, đưa tay ra.

- Đi mà nắm lấy tay mình đi! Không cần người thương hại!

Lạc Anh khó khăn lắm mới nói được một câu.

- Lạc Anh! Ta có quen biết phụ vương nàng. Nàng quá mong thành công sớm, nếu còn tiếp tục luyện Luyện Hóa Thần Sĩ theo cách này, nàng sẽ tẩu hỏa nhập ma đó.

Trần Phong nói.

- Đây là việc của ta, không liên quan tới người.

Lạc Anh là loại hải tặc từ quật cường.

- Luyện Hóa Thần Sĩ, uy lực vô bì, nhưng hòa khí công tâm, cần nhất là tâm tính bình hòa mới được. Đây chính là lời phụ vương nàng nói với ta.

Trần Phong rút tay về, sau đó nói :

- Nàng thua rồi, phải đi cùng ta.

- Ta chịu thua cuộc. Ta đi cùng người.

...

Trần Phong đứng trên mình Ngự Nô, hiện tại đang bay tới Dục đảo, là nơi Linh Tường - Vua của Tinh linh Vũ tộc ở. Một ngàn năm rồi, Trần Phong từ đó chưa từng được thấy Ngự Nô xuất thủ, thậm chí đến binh khí của Ngự Nô cũng chưa từng được thấy. Mỗi khi Thần Ma đại chiến, Ngự Nô đều giao chiến với Đệ nhất thích khách Kinh Thiên, còn trận quyết chiến của họ thì không ai có thể trông thấy được, hoặc nếu có, người chứng kiến cũng đều chết hết rồi.

- Thừa chủ nhân! Luyện Hóa Thần Sĩ của Lạc Anh dù chưa luyện thành thực, nhưng uy lực tuyệt đối vượt qua phụ vương nàng, còn nữa, nàng ta có linh lực còn mạnh hơn cả phụ vương nàng nhưng chưa phát huy ra.

Trong không trung, Ngự Nô nói.

- Có thể thấy được, có điều ta lo rằng sức mạnh đó của nàng là do oán hận tích lũy mà thành.

Trần Phong nói.

- Ta tin tưởng chủ nhân có thể khiến nàng ta, oán biến thành đức, hận biến thành ái.

Ngự Nô nói xong cũng không thêm lời nào nữa, bay tiếp.

Đằng sau hai người là Tiên Cự và Lạc Anh. Trên bầu trời Thần tộc, họ thấy Thần tộc đại địa yên ổn hòa bình. Họ cũng hiểu rằng, sự yên ổn hòa bình ấy sẽ chóng qua, bởi vì không ai ngăn được lời tiên tri của Thần số mệnh, tới từ Vạn thế hạo kiếp. Ngay đến cả trường hợp của Trần Phong cùng Ngự Nô được coi là kỳ tích không giải thích nổi, nhưng kỳ tích như vậy không thể phát sinh lần nữa được.

- Thừa chủ nhân! Phía dưới chính là Dục đảo.

Tiên Cự nói.

- Chúng ta xuống thôi, hy vọng oán hận của Linh Tường sẽ không lớn như thế.

Trần Phong nói.

Dục đảo một năm chỉ có một mùa, là mùa xuân. Đây là nơi đẹp nhất Thần tộc, có vô số muông thú quý hiếm cùng hoa thơm khiến người say đắm, đi đâu cũng có thể nghe thấy tiếng chim hót, véo von vui tai.

Trần Phong đi qua những bụi hoa, làm kinh động bao nhiêu con bướm sắc sỡ, hương hoa dần dần làm cho hắn say đắm, thậm chí quên luôn mục đích chuyến đi này. Hắn có chút lưu luyến không muốn về, liên tục nhắm phía trước mà tiến, tới được một con suối nhỏ nước trong vắt. Bên bờ suối, trên một phiến đá, một thiếu nữ mỹ lệ đang ngồi, đôi chân trần nhúng dưới nước, hát một khúc son ca nghe êm tai. Trần Phong bước tới, ngồi bên cạnh nàng, nhìn, nghe, không nói.

Trần Phong đột nhiên có một cảm giác. Hắn dường như trở lại phạm trần, đoạn này là một khoảng ký ức về phạm trần của hắn. Khóe miệng hắn nhếch lên, nở nụ cười, vẻ mặt tươi cười này là lần đầu tiên của hắn trong một ngàn năm ở Thần tộc. Hắn vô thức chìm vào trong sự ngây ngất.

- Nơi này đẹp không?

Nữ hài mở lời. Thanh âm của nàng khiến Trần Phong tức thì cởi mở cõi lòng.

- Đẹp. Nơi này thực là rất đẹp.

Trần Phong nhìn nữ hài, chưa từng được thấy gương mặt nào tinh tế như vậy, hắn ngẩn ra.

- Thế ta có phải cũng rất đẹp không? Nếu không thì ngươi sao lại nhìn ta như vậy?

Mặt nữ hài hồng lên vì xấu hổ, cười cười, thẹn thùng cúi đầu xuống.

- A! Xin lỗi.

Trần Phong nhận thấy bản thân có điều thất lễ, đưa ánh mắt rời khỏi khuôn mặt nữ hài, nhưng nơi khóe mắt vẫn còn hình ảnh đọng lại, không đồng ý rời khỏi khuôn mặt nữ hài.

- Đây là nơi nàng cư trú à?

- Hừ! Chỉ có ta là người, nhưng có rất nhiều động vật nhỏ khá ái cùng với ta, có điều, ta vẫn cảm thấy cô độc, giờ ngươi đã đến, không được đi nữa, ở lại cùng ta, thiên hoàng địa lão.

Đôi mắt hoan hỉ của nữ hài mở to ra nhìn Trần Phong, đợi hắn trả lời.

- Ta?

Trần Phong do dự, chẳng phải gì khác, mà là đang nghĩ, nên cùng với nữ hài xinh đẹp này như thế nào đây.

- Được à?

- Được chứ. Được chứ.

Nữ hài lao tới bên Trần Phong ôm lấy cánh tay hắn, hạnh phúc vui sướng cất tiếng kêu lớn về nơi những động vật nhỏ trong rừng.

- Bắt đầu từ hôm nay, thiếp không còn một mình nữa, thiếp vui quá, giờ đây chúng ta đã ở bên nhau rồi, không được cách xa nữa nhé!

Trần Phong nhìn nữ hài bên mình, nàng cười tinh nghịch ngả đầu vào bờ vai hắn. Trần Phong cảm thấy thật khoan khoái, cảm giác này giống như đã từng trải qua một ngàn năm trước. Tuy vậy, hắn chỉ nhớ nổi là loại cảm giác này thôi, còn lại thì hắn quên mất toàn bộ rồi.

Trần Phong ôm lấy nữ hài, trong lòng dâng lên một thứ hạnh phúc chưa được nếm trải bao giờ. Hắn nhìn vào vẻ đẹp bên cạnh mình, thực sự không muốn rời xa. Hắn thấy rằng, dường như bản thân quên khuấy đi việc gì đó, có điều hắn cũng đâu có muốn nhớ. Vào lúc này, nữ hài mắt đối mắt với hắn, cặp thu ba sáng lên phảng phất muốn nói điều gì, nàng chầm chậm xích lại gần Trần Phong hơn nữa, rồi nhắm mắt lại. Trần Phong trong lòng cực kỳ bối rối, điều quên mất chợt nhớ lại được, nhưng hắn cảm giác được hơi thở nóng hổi gần kề. Hắn trở nên hoang mang, có một loại dục vọng khiến hắn muốn hôn nữ hài, họ dần dần tiến gần đến nhau từ hai hướng, gần đến mức có thể thấy hơi thở của mỗi người phả vào da mặt đối phương, đó là sự quyến rũ và hấp dẫn cháy bỏng.

- Không được! Không được!

Trần Phong đột nhiên đẩy nữ hài đó ra, nét mặt phức tạp, tựa như đau khổ, tựa như mơ màng.

- Ta nhất định đã quên mất một việc, ta tới đây để đưa một người rời khỏi, chứ không phải là ở lại nơi này vĩnh viễn.

Trần Phong từ từ tỉnh táo lại. Hắn nhìn vào dấu ấn đôi cánh kim sắc trên tay phải, sau đó hướng về nữ hài, nói :

- Ta phải đưa Linh Tường đi.

- Nghe nói phạm trần còn gọi là hồng trần, nhưng hồng trần cao vạn trượng như thế, ai nhảy vào rồi không cách gì nhảy ra được. Ngươi quả nhiên có sức mạnh phi phạm.

Trong chớp mắt, nữ hài biến thành một dáng vẻ khác hẳn, đôi cánh lam sắc giang rộng, mái tóc dài tết đuôi sam, những đường cong rất mỹ lệ vẽ nên gương mặt, chiếc váy ngắn trắng tinh phía trên đôi giày ống cũng màu trắng, đầu gối lộ ra bên mép giày, khoác lên mình trường bào lam sắc, tay cầm một chiếc thần cung. Nàng chính là Linh Tường.

- Sức mạnh này phi phạm hay không phi phạm cũng không liên quan. Đây là trách nhiệm của ta, ta nhất định phải hoàn thành.

Trần Phong nói.

- Bước vào mộng cảnh do ta tạo ra mà còn có thể tỉnh lại được, hiện chỉ có mình ngươi. Đây còn không phải là phi phạm sao?

- Đây là lý giải của nàng, ta không có quyền can thiệp. Nhưng hiện tại ta cần sự hỗ trợ của nàng, rất có khả năng liên quan tới lời tiên tri của Thần số mệnh về Vạn thế hạo kiếp.

Trần Phong nói rồi giơ tay lên, đưa dấu ấn đôi cánh kim sắc ra trước mặt Linh Tường.

- Muốn ta đi cùng ngươi? Được.

Linh Tường mỉm cười, sau đó nói :

- Nhưng phải tiếp một mũi tên của ta.

- Chủ nhân! Không nên!

Tiên Cự bất thành linh xuất hiện.

- Vũ Linh cung và Vũ Tường tiền của Linh Tường tề danh cùng Thần Tiền của Xạ Nhật. Tên của nàng có thể xuyên qua Tam giới, có thể đuổi theo một người từ lúc sinh ra cho tới lúc chết đi, thậm chí chết rồi mà linh hồn cũng không được bỏ qua, kể cả tốc độ của ngài nhanh hơn tên bắn cũng không có tác dụng.

- Tiên Cự!

Trần Phong vẫy tay ngăn hấn lại, rồi đối mặt với Linh Tường.

- Chính ta tiếp một mũi tên của nàng. Ta đứng đúng ở chỗ này, không tránh, không chạy, không che chắn.

- Bị mũi tên của ta bắn trúng rồi, dù cho ngươi đã không còn tên trong Tam giới nữa, ngươi cũng sẽ hồn phi phách tán. Ngươi không sợ à?

Linh Tường hỏi.

- Ta nói rồi. Đây là trách nhiệm của ta, ta nhất định phải hoàn thành, còn sợ hay không sợ không có liên quan gì cả.

- Sau khi ngươi chết đi, trách nhiệm của ngươi trở nên không cách gì hoàn thành nổi.

- Đây là con đường duy nhất, không còn lựa chọn khác. Tôi đi!

Trần Phong đứng ở nơi đó, hai cánh tay giang rộng, cả người lộ ra hàng trăm chỗ sơ hở, không có một chút phòng ngự nào.

- Được. Vậy thì thành toàn cho ngươi đây.

Linh Tường kéo căng Vũ Linh cung bắn ra một mũi tên. Mũi tên bay trong không khí, những cây gỗ xung quanh bị tiền phong đồng loạt chặt đứt, cả mặt đất cũng bị tiền phong đánh cho thành một rãnh sâu, trông như vết sẹo không thể lành lại được.

Quả nhiên, Trần Phong bất động, nét mặt không chút e sợ, mắt cũng nhìn thẳng vào mũi tên đang đến. Mũi tên đó càng lúc càng gần, một luồng tiền phong mãnh liệt muốn đẩy hấn ra sau, có điều, hấn hai chân bám chặt lấy mặt đất, dùng toàn lực đứng yên tại chỗ. Mũi tên đã áp sát tới tim hấn.

Mắt thấy tiếp tục không xuất thủ, Trần Phong nhất định chết vì tên bắn, nhưng Tiên Cự không thể làm trái với mệnh lệnh của chủ nhân, chủ nhân bảo hấn chớ động, hấn tự nhiên không được phép manh động. Còn Ngự Nô cũng điềm tĩnh giống y như Trần Phong, thậm chí không hề nhìn Trần Phong và mũi tên đó, chỉ đứng đung nhìn về nơi xa. Luôn luôn trầm lặng như Lạc Anh lại không kiềm chế nổi nữa, nàng đang muốn dùng đôi cánh của mình để che chắn mũi tên đó cho hấn liền bị Ngự Nô ngăn lại. Hai người không nói gì tiếp nữa. Mũi tên đã xuyên qua tim Trần Phong.

- Chủ nhân!

Đương nhiên, kẻ xông tới là Tiên Cự.

Trần Phong đứng nguyên tại chỗ, vùng ngực trái bị tên xuyên qua tạo thành một cái lỗ, mũi tên này thực sự rất nhanh, nhanh tới mức không làm chảy ra một giọt máu. Lạc Anh về mặt phức tạp nhìn Trần Phong. Linh Tường bật cười, Trần Phong cũng bật cười, sau đó kỳ tích xuất hiện, lỗ trên ngực trái Trần Phong từ từ nhỏ lại, cuối cùng biến thành da thịt nguyên vẹn không thương tích, cả trường bào của hắn cũng không hề hư hại.

- Ngài đích thực có tư cách làm chủ nhân của ta. Ta đi cùng ngài.

Câu này của Linh Tường làm cho Tiên Cự và Lạc Anh cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Mũi tên này của Linh Tường vốn không phải là Vũ Tường tiễn, mà là nàng dùng ý niệm của bản thân làm thành tên. Sau khi phụ vương qua đời, nàng không hề tới Mị Cảnh thần điện không phải vì oán hận Châu Tế, mà vì phụ vương nàng trước khi lâm tử đã nói, phụ vương nàng bảo nàng lưu lại nơi này, mai sau có một người sẽ đưa nàng đi hoàn thành một nhiệm vụ vĩ đại.

Do đó, bao nhiêu năm rồi, nàng luôn luôn đợi người đó, cũng chính là Trần Phong. Nàng biết Trần Phong tới từ phạm trần, càng biết hắn đã từng mang Ngự Nô chạy thoát khỏi Thần số mệnh. Nàng muốn thử xem người này, rốt cuộc có năng lực lớn như thế nào, để có thể giao phó toàn bộ bản thân, bao gồm cả tính mạng.

Dục vọng, trí tuệ và dũng cảm nàng đều đã thử qua. Nàng rất hài lòng, tự nhiên rất nguyện ý đi cùng Trần Phong.

...

Trên đường đi tới Tuyết Ẩn đảo, Trần Phong hỏi Ngự Nô :

- Khi Linh Tường đưa ta vào mộng cảnh, các người có phải cố ý đứng ngoài mộng cảnh không?

Mặc dù là câu hỏi, nhưng tâm lý cùng giọng nói sớm đã khẳng định.

- Phải. Ta muốn khiến Lạc Anh hoàn toàn thần phục người.

Ngự Nô trả lời rất thẳng thắn.

- Trong lòng người sớm nắm chắc rằng, ta có thể thoát ra được.

- Đúng. Vì người là Trần Phong. Vì người là người duy nhất chạy thoát Thần số mệnh. Vì người cần lãnh đạo Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc. Vì người phải hoàn thành một nhiệm vụ vĩ đại phi thường. Do đó, người nhất định thắng mà thoát ra được.

- Không phải chỉ như vậy chứ? Còn có một chút là vì Linh Tường.

- Ta hiểu rất rõ phụ vương của Linh Tường, còn Linh Tường, là con gái ông ta.

- Do đó, nàng tuyệt đối sẽ không bán chết ta, còn nữa, qua việc người không làm gì khiến cho ta càng chứng minh được một điểm.

- Đây chính là thử thách Linh Tường dành cho người, có điều còn Tế Qua nữa, mới khá là khó thu phục.

Ngự Nô nói câu này lộ ra một chút khó chịu và bất lực.

Trên Tuyết Ẩn đảo không thấy được đá sỏi, cây cối, vì toàn bộ đều bị tuyết che phủ. Vào lúc này, một đợt những bông hoa tuyết lay động trên không, từng lớp từng lớp dính lên người họ.

Họ đi thẳng vào trong đảo không dừng chân, bước một bước, nhấc chân lên, đã không thấy được dấu chân mình vừa dẫm lên, càng đi vào trong, tuyết càng dày, mỗi bước chân đều rất gian nan. Tiên Cự định dùng huyền thuật mở ra cho Trần Phong một con đường dễ đi, nhưng bị Trần Phong cự tuyệt. Hắn nói muốn dùng đôi chân mà bước cho tới khi khiến Tế Qua đi cùng hắn.

Vì cảnh sắc xung quanh đều cùng một vẻ, đều là khoảng trắng vô biên, do đó cũng không có điểm đầu mút hay biên duyên gì hết, đứng ở nơi này, rất dễ dàng làm cho con người tuyệt vọng, vì thấy được rằng hy vọng dường như vĩnh viễn không đạt được.

Một con gió, không, phải là một con bão tuyết mới đúng. Tuyết xoay xoay trước mặt họ, tuyết trên mặt đất cùng trong không trung đều bị cuốn vào, che hết cả ánh mặt trời. Tiên Cự bảo hộ bên cạnh Trần Phong, bất kể lúc nào cũng có thể xuất thủ. Đôi cánh hồng sắc của Lạc Anh giang rộng, tuyết cũng không cách nào lưu lại trên người nàng, vì nàng là Vạn Hóa Chi Mẫu. Linh Tường thu binh khí, khép cánh lại, nàng cũng giống như Ngự Nô, không cảm giác được chút sát khí nào.

- Điệp Vĩ - Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc xin ra mắt chủ nhân.

Sau khi tuyết lắng xuống, một nữ tử xinh đẹp xuất hiện trước mặt họ.

- Điệp Vĩ?

Không chỉ có Trần Phong không biết người này là ai, cả tứ tộc Tinh linh cũng đều không biết.

- Ta tới đây lần này để tìm Tế Qua - Vua của Tinh linh Tuyết tộc, chưa hề nghe nói tới nàng, còn nữa, cánh của nàng?

Trần Phong chưa nói tiếp, hắn trông thấy người tự xưng là Điệp Vĩ - Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc này không ngờ không có cánh.

- Thiếp là tỷ tỷ của Tế Qua. Sau khi phụ vương qua đời, Tế Qua đột nhiên phát điên, rồi bị Thú Lang cắn, hiện tại đã biến thành một quái vật nửa người nửa thú rồi. Để ngăn không cho thú tính trong cơ thể của tiểu đệ lan rộng ra, thiếp đã cắt đôi cánh của thiếp gán cho y, như vậy y có thể sở hữu sức mạnh của Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc cường đại hơn nữa. Từ lúc đó, thiếp đã mất đi thân phận Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc rồi, do vậy mà trên bảng Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc không có tên thiếp.

- Tế Qua giờ ở đâu?

Trần Phong hỏi.

- Bị thiếp giam trong Tuyết Thần Quật.

Điệp Vĩ trả lời.

- Đưa chúng ta đi gặp y được không?

- Được.

Điệp Vĩ dù mất đi thân phận Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc, nhưng nàng trước sau vẫn là Tinh linh Tuyết tộc. Nàng đi trước dẫn đường, lớp tuyết tích tụ dày đặc tự động rẽ sang hai bên, tới khi mọi người đi qua rồi, tuyết lại tự động khôi phục lại dạng cũ.

Nơi này là ngọn núi cao nhất tại Tuyết Ấn đảo, dưới chân nhìn bằng mắt không thể thấy đỉnh, đương nhiên, núi này xem ra hình như là bị tuyết chồng lên mà thành. Điệp Vĩ đưa mọi người tới ngọn núi này thì dừng lại.

- Tuyết Thần Quật ở ngay dưới đáy núi. Lúc đó, thiếp dùng hết toàn bộ sức mạnh còn lại để đem ngọn núi này ép lên trên Tuyết Thần Quật, bởi sợ Tế Qua ra ngoài đã thương người.

Điệp Vĩ nói tới đây trong lòng vô cùng buồn bã, vì quái vật nửa người nửa thú dưới đáy núi chính là đệ đệ duy nhất của nàng, họ đã từng có một thời gian sống rất hạnh phúc.

- Thừa chủ nhân! Ta tới dời ngọn núi này đi đây.

Tiên Cự nói xong tỏ ra vẻ muốn động thủ.

- Khoan đã!

Điệp Vĩ ngăn lại.

- Chỉ cần ngọn núi này dời đi thôi, đệ đệ ta - Tế Qua sẽ ra được ngay. Y hiện tại đánh mất bản tính, lại còn có hai đôi cánh của Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc, hơn nữa bị Thú Lang cắn khiến y điên cuồng cùng cực. Các vị nếu như không xuất thủ, y sẽ làm bị thương các vị, còn ta, ta cũng không muốn các vị làm y bị thương.

- Điệp Vĩ, Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, không thể thiếu một, giờ chỉ còn chênh một người Tế Qua, chúng ta không thể bỏ cuộc giữa đường.

Trần Phong nói.

- Đệ đệ của thiếp vốn rất đáng thương rồi, nếu lại bị các vị làm bị thương nữa, thiếp thực là không biết phải làm sao có thể đứng trước mặt phụ vương đã qua đời.

- Điệp Vĩ, đây là kiếp nạn của Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc các người, nếu Trần Phong đích thực có thể làm chủ nhân của Tế Qua, vậy ngài nhất định sẽ thần phục được y, vì Tuyết tộc các người mà hóa giải kiếp nạn.

Ngự Nô nói.

- Chủ nhân!

Điệp Vĩ chạy tới trước mặt Trần Phong, trong mắt nhu tình vạn chủng, nói :

- Trần Phong, ngài có thể vì đệ đệ ta mà chết không?

- Không chỉ đệ đệ nàng, mỗi người Thần tộc ta đều có thể chết vì họ, nhưng nhất định cái chết phải có giá trị, vì hiện tại là giây phút nguy hiểm, không thể hi sinh vô nghĩa được.

Lời Trần Phong nói đánh thép từng từ như đinh đóng cột.

- Được. Thép sẽ canh giữ cho ngài, Thừa chủ nhân.

Điệp Vĩ nói xong nhường lối cho Tiên Cự động thủ.

Tiên Cự bay lên trời tiếp cận núi tuyết, rồi vẩy đập đôi cánh thép, một tiếng sấm đinh tai vang lên, đánh cho quả núi cao tới không nhìn thấy đỉnh thành những mảnh vụn. Trong khối đá vỡ nảy ra một quái vật, y có hai đôi băng sí (cánh băng), một cái đầu sói hung ác, trên người bao bọc một ít da thú, kẻ này chính là Tề Qua.

- Chủ nhân! Cẩn thận!

Tiên Cự ở trước mặt Trần Phong, vì hấn ngăn lại sự tấn công từ Tề Qua.

Hai đôi băng sí có thể biến thành bốn ngọn băng liên (roi băng, xích băng), giống như con nhện cắm xuống mặt đất, còn hấn thì được giữ ở bán không trung, tay, chân và đầu đều đã biến thành thú. Trước khi bị nhốt vào Tuyết Thần Quật, chỉ có đầu là đầu sói, từ đó về sau, Tề Qua càng thêm bị phản thú chiếm cứ.

- Tề Qua! Không được làm càn! Đây là chủ nhân của chúng ta.

Tiên Cự giờ đao lên, nói với hấn.

- Ta xem y thú tính khó thuần.

Lạc Anh nói.

Tề Qua căn bản như không nghe được những lời họ nói, đáng vẻ hung ác càng thêm đáng sợ, trực tiếp áp sát hơn về phía Trần Phong. Tiên Cự vẩy cánh thép về phía trước chặn lại, nhưng bị một ngọn băng liên của Tề Qua đẩy văng ra rất xa. Âm khí trên đôi cánh hồng sắc của Lạc Anh vừa mới định phát xuất, liền bị Ngự Nô ngăn cản, Ngự Nô nói không được làm Tề Qua bị thương.

- Tề Qua! Thú tính trong cơ thể ngươi chưa hoàn toàn xâm thực được, nếu như ngươi hiện tại dùng lực đối kháng, vẫn còn có thể thức tỉnh Thần tính của Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc sẵn có.

Trần Phong nói.

- Toàn là lời thừa. Ta đâu chỉ một lần thử qua, nhưng sau mỗi lần thử, thú tính xâm nhập càng sâu, hiện tại tay chân ta chính là hậu quả của thử nghiệm.

Giọng nói của Tề Qua rống lên như dã thú.

- Đó là vì ngươi trước sau không coi bỏ được nỗi oán hận với Thần Vương, do đó mỗi lần thử đồng thời đều có thể lún sâu thêm vào bản tính của thú, khiến cho thú tính càng lúc thâm nhập càng sâu.

Trần Phong nói tiếp.

- Oán hận của ta với Thần Vương không thể biến mất được, vì ông ta đã giết chết phụ vương, người một dạ trung thành với ông ta, một vị Vua ưu tú nhất của Tinh linh Tuyết tộc.

- Ngươi trách làm Thần Vương rồi, nếu Thần Vương lúc đó không giết phụ vương ngươi, ông ấy đã biến thành ma. Phụ vương ngươi trọn một đời coi việc tiêu diệt Ma tộc làm nhiệm vụ của mình, nếu bản thân biến thành Ma rồi, so với chết còn khó chịu hơn.

Trần Phong nói.

- Ta không quan tâm cái đó. Ta chỉ biết, là Thần Vương đã giết cha ta, phụ vương yêu kính nhất của ta.

- Ông ta cam lòng vì Thần Vương mà chết, hy vọng ngươi có thể kế thừa nguyện vọng chưa hoàn thành của ông, chứ không phải là để cho ngươi mang lòng oán hận rồi không chế không nổi phản thú trong con người mình. Chớ có quên, tỷ tỷ ngươi vì ngươi mà đã mất đi đôi cánh và thân phận Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc. Ngươi hiện tại là Vương tộc Tinh linh duy nhất của Tuyết tộc, nếu ngươi cứ tiếp tục cái kiểu này, Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc sẽ diệt vong trên chính thân thể của ngươi.

- Được. Vậy ngươi hãy giúp ta giải khai mối khúc mắc này, nếu ngươi cam lòng chết vì ta, ta nguyện cam lòng coi bỏ oán hận, để xem ngươi có làm nổi không.

- Được. Ta đáp ứng ngươi.

Trần Phong nói rồi bước tới vài bước, khiến người bảo hộ hấn nhường đường, cuối cùng nhìn lướt qua Điệp Vĩ, trong đôi mắt nàng lấp lánh lệ thủy cảm kích.

- Mấy người các người, đều chỉ đứng ở vị trí của mình mà nói người khác như thế nào, ra làm sao được thôi. Xem các người làm được gì? Đứng hay sai thực chất là theo như cách người nghĩ ra. Cởi bỏ oán hận?

Tề Qua nói xong, hai ngón băng liên cuốn lấy Trần Phong rồi đưa về phía cái đầu sói của mình.

- Nhớ lấy! Người là Vương tộc Tinh linh Tuyệt tộc, là thần, không phải là thú.

Trần Phong không chút e sợ, rất bình tĩnh nói với hắn.

- Ta xé nát người ra trước rồi nói tiếp.

Hai ngón băng liên của Tề Qua dụng lực, Trần Phong cảm giác thân thể chịu cái đau đến tê liệt, nhưng hắn không hề kêu lên.

Một ngón băng liên của Tề Qua đột nhiên bị đánh văng ra, là Ý Niệm tiến của Linh Tường.

- Linh Tường! Đừng có cản trở!

Trần Phong nói.

- Chủ nhân! Bất kể hi sinh của ngài có xứng đáng hay không, hiện tại cũng hoàn toàn không thể hi sinh, vì còn sự việc quan trọng hơn đang đợi ngài lãnh đạo chúng tôi làm. Tính ra với Tề Qua thần phục chúng ta, không có ngài lãnh đạo, sức mạnh của chúng ta là một thể không hoàn chỉnh, vậy ngài hi sinh bây giờ là không có ý nghĩa rồi.

Linh Tường nói.

- Linh Tường nói đúng. Chúng ta Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc có thể không hoàn chỉnh, nhưng tuyệt đối không thể không có ngài.

Lạc Anh nói.

- Theo truyền thuyết, Vương tộc Tinh linh của Ngũ tộc là Thủ hộ Thánh chiến sĩ của Thần tộc, còn hiện tại Trần Phong chính là chủ nhân của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, vậy ngài chính là Thủ hộ Thánh chiến thần. Do đó, Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc một người cũng không được thiếu, thiếu một là không thể hoàn thành được phương vị của Thủ hộ Thánh chiến sĩ.

Ngự Nô nói.

- Thế phải làm sao? Nếu chúng ta không xuất thủ, chủ nhân sẽ bị Tề Qua sát tử mất.

Tiền Cự nói.

- Không có mệnh lệnh của ta, không ai được phép xuất thủ!

Trần Phong vẫn bị một ngón băng liên nắm lấy.

- Nhiệm vụ này cực kỳ gian khổ, tồn vong của Tam giới đều có khả năng nằm trong tay chúng ta, do đó, Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc nhất định phải hoàn thành phương vị Thủ hộ Thánh chiến sĩ.

- Chớ nói lời thừa nữa!

Tề Qua rống lên một tiếng như thú, sau đó một ngón roi thép xuyên qua thân thể Trần Phong.

Vua của tứ tộc Tinh linh kinh hãi ngậy ra, Trần Phong kinh hãi ngậy ra, Tề Qua cũng kinh hãi ngậy ra. Người đó bị Tề Qua đâm xuyên qua thân thể, máu đỏ tươi rơi xuống mặt tuyết trắng ngần, làm thành những đóa hoa trông như lửa.

Bị đâm xuyên thân thể không phải là Trần Phong, mà là Diệp Vi. Nàng xông tới đứng vào lúc Tề Qua dùng băng liên chọc về hướng Trần Phong, chặn trước mặt Trần Phong. Miệng nàng thổ ra một ngụm máu, khó nhọc nở nụ cười.

- Ngài thực sự đã làm được một điều là, ngài sẵn lòng chết vì đệ đệ thiếp.

Diệp Vi nói với Trần Phong.

- Diệp Vi! Ta vẫn chưa làm được, thì nàng đã làm rồi.

Trần Phong đỡ Diệp Vi dậy, nói.

- Tỷ tỷ! Tại sao lại là tỷ?

Trong con mắt sói đã ngấn lên những giọt nước mắt.

- Đệ đệ! Cái chết của phụ vương khiến đệ trong lòng sinh oán hận, vậy cái chết của tỷ tỷ hy vọng có thể làm tiêu đi nỗi oán hận đó, nỗ lực trừ đi thủ tính trong người đệ. Đệ phải nhớ rằng, đệ là Vương tộc Tinh linh cuối cùng của Tuyệt tộc chúng ta, tà hi sinh trên chiến trường, chứ không được chết trong nỗi oán hận, càng không được phép chết khi bị thủ tính chiếm cứ thân thể.

- Tỷ tỷ! Tỷ không được chết!

Tế Qua ôm giữ lấy thân thể đang từ từ nhũn xuống của tỷ tỷ.

- Tỷ tỷ! Tỷ là người thân cuối cùng của đệ. Đệ đã mất phụ vương rồi, không thể lại mất nốt tỷ.

Mất lệ Tế Qua như nguồn nước, tẩy sạch nỗi oán hận tích lũy bao năm. Chiếc đầu sói và tay chân thú cũng dần dần hồi phục lại, biến thành một thiếu niên anh tuấn.

- Đệ đệ. Đệ cuối cùng đã hồi phục rồi. Những năm qua tỷ tỷ đối xử với đệ thật không tốt, giam đệ ở nơi Tuyệt Thần Quật không ánh mặt trời, đã làm khổ đệ rồi.

Điệp Vĩ mừng quá hóa khóc, bàn tay lần tìm trên khuôn mặt anh tuấn, giống y như xưa của Tế Qua.

- Đệ không hề đơn độc đâu, đệ còn có bằng hữu và chiến sĩ tốt nhất, còn có... còn có người mà tỷ tỷ có thể đem trái tim mình mà trao cho anh ta.

Điệp Vĩ nói xong nhìn vào Trần Phong bên cạnh, nét mặt hạnh phúc ngọt ngào. Trần Phong tới sát bên Điệp Vĩ, đỡ lấy nàng. Điệp Vĩ chuyển thân sang, giữ lấy tay Trần Phong, nói tiếp :

- Trần Phong. Gặp được chàng cũng chính là số mệnh mà Thần số mệnh ban cho thiếp, ái tình của thiếp bắt đầu cũng là lúc sinh mệnh thiếp kết thúc. Thiếp sớm hiểu rằng, dùng sinh mệnh của thiếp nhất định có thể làm tỉnh lại đệ đệ, có điều, thiếp luôn luôn đợi một người, một người có thể vì đệ đệ thiếp mà chết. Bởi vì, chỉ có người như vậy mới có tư cách lấy đi trái tim thiếp, chỉ có người đó thôi, mới có thể làm thiếp cảm động, khiến thiếp vì anh ta mà chết, người đó, chính là chàng.

- Điệp Vĩ...

Thiên ngôn vạn ngữ, Trần Phong lúc này đã không còn biết phải nói điều gì.

- Trần Phong. Giúp thiếp chiếu cố cho đệ đệ thiếp. Cuối cùng, thiếp muốn nói với chàng, yêu chàng, không chỉ bởi chàng là người có thể vì đệ đệ thiếp mà chết, càng hơn thế nữa là vì... là vì chính con người chàng.

Điệp Vĩ đã dùng hết hơi thở cuối cùng để nói điều nàng muốn nói, nhắm đôi mắt lại, sau đó thân thể huyền hóa thành một sợi dây chuyền có mặt là một trái tim từ từ quang quanh cổ Trần Phong. Lúc này trên trời, tuyết trắng tung bay, dường như đang múa một điệu múa tiền đưa, hoặc là một điệu múa hạnh phúc.

Nữ tử Thần tộc sau khi qua đời có thể đem trái tim mình trao cho nam tử mà mình yêu. Nam tử có được trái tim của nữ tử đồng thời cũng có được sự chúc phúc vô tận của nữ tử, còn hạnh phúc của nữ tử cũng có thể theo đó mà tiếp tục mãi.

Kính qua việc thu phục Linh Tường và Tế Qua, Lạc Anh đối với Trần Phong đã hoàn toàn thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thần Ma khai chiến

- Đúng như Thần số mệnh đã an bài, Chúa tể Thần Ma lưỡng giới đồng quy vu tận.

Tế Qua nói.

- Mọi người nhìn xem, có bia số mệnh liên quan tới Vạn thể hạo kiếp không.

Trần Phong nói.

Mấy người tìm kiếm trong những tấm bia của chúng sinh Tam giới, đại bộ phận bia đã đều đã bị linh lực Thần Ma lưỡng giới phá hỏng, còn có nhiều chữ trên bia bị máu che phủ, không còn đọc rõ được nữa.

Trần Phong trong quá trình tìm kiếm thấy được :

Úy Trì - Tướng quân Thần tộc, chiến công vô số, nhưng cuối cùng vì bảo vệ Vương hậu Cốt Phi của Thần tộc mà bị Kinh Thiên giết.

Cốt Phi - Vương hậu Thần tộc, mẫu nghi thần giới, khi Vạn thế hạo kiếp đang đến, bị Thích khách Kinh Thiên của Ma tộc bắt đi... đằng sau không ngờ không có viết số mệnh cuối cùng của bà ra sao, Trần Phong cảm thấy rất kỳ quái.

- Chủ Nhân! Đây rồi.

Ngự Nô phát hiện được bia số mệnh về Vạn thế hạo kiếp.

- Vạn thế hạo kiếp, là lời tiên tri từ vạn thế trước đây. Dù chỉ là lời tiên tri chứ không phải số mệnh, nhưng trong sự kiện vạn thế này, Thần, Ma, Nhân - Tam giới quan hệ biến chuyển, còn có sự xuất hiện của Thích điều, Huyết Oán kiếm. Lời tiên tri cũng như số mệnh vậy, không có cách nào cải biến.

- Xem ra Vạn thế hạo kiếp chưa hề bị định trước, nếu như chúng ta nỗ lực, rất có khả năng ngăn trở được nó đến.

Linh Tường nói.

- Đúng. Mọi người xem lại chỗ này.

Trần Phong chỉ vào bia số mệnh của Cốt Phi.

- Số mệnh cuối cùng của Vương hậu không ngờ chưa được ghi chép, điều này chứng minh có một vài sự tình cả Thần số mệnh cũng không cách gì xác định được số mệnh cho nó. Do đó, kết cục cuối cùng nằm chắc trong tay bản thân chúng ta.

Đột nhiên, toàn bộ Túc Mệnh Trùng đất rung núi động, bia đá trong Túc Mệnh Trùng bay khắp tứ phía. Ngự Nô bọn họ dùng huyền thuật bảo vệ bản thân khỏi bị bia đá kích trúng, trên người Trần Phong có gió của Ngự Nô, vì vậy bia đá không tiếp cận được thân hắn.

- Mau li khai nơi này. Số mệnh bên trong Túc Mệnh Trùng đã không còn bí mật, khởi đầu của Vạn thế hạo kiếp nhất định là lại được tiến hành quyết định lần nữa, vậy kết giới này theo đó mà biến mất.

Ngự Nô nói.

Mấy người vừa mới chạy thoát khỏi cổng Túc Mệnh Trùng, sau lưng một tiếng động như thành đổ, quay đầu lại, cửa vào kết giới của Túc Mệnh Trùng đã không thấy đâu, trước mắt xuất hiện một khung cảnh hoang vu không biên giới, ba cột đá cũng đã biến mất.

Trần Phong mấy người thi hành theo kế hoạch ban đầu, trở về vùng ngoài Tam giới cùng hội họp với Tiên Cự, Lạc Anh.

Về đến vùng ngoài Tam giới, ánh trăng giờ đã có hình tròn, huyết bát quái trên bầu trời xoay chuyển như thể một con cuồng phong, còn tuyến đường thông với mặt đất cũng đã biến thành một vòm rỗng khổng lồ.

- Sức mạnh càng lúc càng lớn, không ngờ dùng máu để biến thành gió, còn sức mạnh của thứ gió này sợ rằng đến bản thân ta cũng không triệu hoán nổi.

Ngự Nô nói.

- Đêm trăng tròn, âm khí dày nhất, còn loại máu này là âm trong âm, điều này liệu có thể có quan hệ gì không?

Linh Tường nói.

- Hiện tại tới ngày trăng tròn viên mãn còn có hai ngày, ta có cảm giác, hai ngày này theo đó mà phát sinh đại sự.

Trần Phong nói.

- Chủ nhân. Điều này khiến thiếp nhớ lại chuyện vài ngày trước bị bùa cây cối tập kích ở nơi này.

Linh Tường nói.

- Đằng sau lá bùa này, nhất định có ẩn tàng sức mạnh còn cường đại hơn, có thể nào là người Ma tộc không đây.

Trần Phong nói.

- Nếu như đúng, vậy sự lớn mạnh của Ma tộc ba trăm năm nay, nhất định vượt qua khỏi sự tưởng tượng của chúng ta.

Ngự Nô nói.

Mấy người phòng thủ nghiêm ngặt nơi bờ vực sâu bên ngoài Tam giới đợi Tiên Cự và Lạc Anh trở về. Đêm đã về khuya, vẫn không có động tĩnh, nhưng phòng ngự của nhóm Ngự Nô không giảm đi dù chỉ một chút.

Tiếng gió, xa mà lại gần, là âm thanh cánh đập do Tiên Cự và Lạc Anh tạo ra.

- Thừa chủ nhân! Chúng ta đã tìm kiếm toàn bộ Thần tộc đại địa, chỉ thấy được Ủy Trì tướng quân, nhưng ông ấy...

Tiên Cự không nói hết câu.

- Ta biết, mai táng ông ấy đi. Ông ấy không hề làm trái với lời hứa của mình, dùng sinh mệnh bảo vệ từng tấc đất Thần tộc. Ông là niềm tự hào của Thần tộc.

Trần Phong tâm lý vạn phần nặng nề, nhưng biểu hiện càng có thêm sức mạnh. Hắn muốn đối phó Ma tộc, hắn muốn tiêu diệt Ma tộc, bởi vì Ma tộc có dã tâm xưng bá Tam giới, dù Thương Xá chết rồi, nhưng Ma tộc vẫn còn.

- Vương hậu...

Lạc Anh không biết nói gì.

- Vương hậu đã bị Kinh Thiên bắt đi rồi, hiện tại rất có khả năng bị giữ ở Ma tộc.

Linh Tường nói.

- Mọi người làm sao mà biết được?

Lạc Anh không hiểu, chợt nhớ lần này bọn họ đi tới Túc Mệnh Trung, hỏi thêm:

- Nơi Túc Mệnh Trung đó như thế nào? Trận quyết chiến của Thần Vương với Thương Xá ra sao?

- Thần Vương và Thương Xá đồng quy vu tận, chính là số mệnh mà Thần số mệnh an bài cho họ. Còn liên quan tới Ủy Trì tướng quân và Vương hậu, cũng là xem được trên bia số mệnh trong Túc Mệnh Trung. Số mệnh đích thị không cách gì cải biến sao?

Trần Phong nói.

Mọi người chìm vào một khoảng trầm tư, họ rốt cuộc phải đối mặt với cái gì đây? Nếu như chỉ là chiến tranh với Ma tộc, vậy sự xuất hiện của Thích điều và Huyết Oán kiếm bên ngoài Tam giới là có ý gì? Còn phạm trần vốn chưa có động tĩnh gì sẽ bị cuốn vào trường hợp kiếp này thế nào đây? Trong những sự việc này còn có liên hệ gì?

Họ không biết, cũng không có ai biết.

Sau khi nghỉ ngơi, Ngự Nô triệu hoán ra gió đánh vào nguồn sức mạnh do kết giới nơi vực sâu phát ra, nhưng không có tác dụng gì. Trần Phong cũng không nghĩ ra được dùng biện pháp gì mới có thể tiến nhập vùng ngoài Tam giới, nhưng hắn thấy được giờ đây không thể li khai. Vùng ngoài Tam giới bất kể lúc nào đều có khả năng bị đã khai, còn người Ma tộc đang mai phục gần đây, công kích của bùa chú đêm đó chính là chứng cứ.

Ánh trăng mát lạnh, mọi người vẫn nghỉ ngơi theo cách cũ, có điều họ chỉ có được tinh thần đó trong mười hai phút, bởi vì họ đang nghĩ tới cùng một chuyện. Ngự Nô thấy được bia số mệnh của bản thân, trên bia số mệnh ghi rằng một ngàn năm trước bị Kinh Thiên sát tử, nhưng hôm nay hắn không chết, số mệnh mới của hắn sẽ ra sao? Số mệnh cuối cùng của Tế Qua là chiến tử, số mệnh cuối cùng của những Tinh linh còn lại cũng đều là chiến tử, nhưng họ không phải là kẻ sợ chết mà chọn việc trốn tránh, không tiến hành trường chiến tranh này. Chiến tử, là niềm vinh quang của họ. Trước khi khai chiến là đã biết bản thân nhất định có thể chiến tử, đây là một thứ cảm giác tâm tình gì đó, mỗi người trong họ đều không nói ra, thậm chí còn thấy có chút tức cười. Tất cả chuyện này, Trần Phong đều hiểu được, nhưng hắn không biết dùng lời nào để nói với mọi người.

Mùi máu, Trần Phong đang nằm trên cỏ đột nhiên mở to mắt, mùi máu rất nhạt từ xa truyền lại.

- Chủ nhân! Có gì không ổn à?

Tiên Cự thấy được cử động cảnh giác của Trần Phong liền hỏi.

- Mọi người không cảm giác thấy sát khí à? Hay là mùi máu?

Trần Phong hỏi.

- Bảo vệ chủ nhân. Có một luồng sát khí trực tiếp bức tới nơi này, không, là hai luồng.

Loại sát khí nhàn nhạt này trong nhóm ngoại trừ Ngự Nô, người khác không có biện pháp nào cảm giác thấy, trừ phi sát khí đậm hơn, hoặc là cự li sát khí gần thêm một chút.

Tế Qua, Lạc Anh cũng cùng Tiên Cự thủ bên cạnh Trần Phong, rất nhanh, họ cũng cảm thấy sát khí, càng lúc càng nặng nề, càng lúc càng gần hơn, cánh của họ giang ra, dấu ấn nơi mi tâm cũng hiện ra, chuẩn bị chiến đấu.

- Linh Tường! Đi cùng ta.

Ngự Nô nói được một câu, trương rộng đôi cánh bạch sắc nghênh tiếp về hướng sát khí, xông tới, Linh Tường ở ngay sát phía sau.

Bên ngoài mười dặm, một nữ tử đang chạy bạt mạng, trên vai có một vết thương, vết máu ứa ra có màu đen, có thể đoán được, nàng đã trúng độc.

Xem tình cảnh của nàng, đằng sau dường như có ai đó đuổi nàng, nhưng một nhân ảnh cũng không thấy, chỉ là lá cây và hoa cỏ bay điên cuồng trong không trung, còn vết thương của nữ tử, chính là bị lá cây quét trúng.

Trên người nữ tử, phát ra một luồng sát khí cực đại, nàng không phải là người tầm thường, trên người phát ra loại khí chất đặc biệt của Thần tộc, nhưng nàng lại không có cánh, linh lực cũng còn cách xa với người Thần tộc.

Có vô số lá cây bay tới mau lẹ và mạnh bạo về phía nữ tử, nữ tử tự biết chạy không được nữa, bèn dừng lại, ngón trỏ bắt quyết, đây là tư thế dùng huyền thuật của Thần tộc. Quả nhiên, nàng lợi dụng máu ứa ra nơi vết thương để tạo thành huyết thuẫn, ngăn trở phi điệp.

- Ngự Nô. Đó là huyền thuật gì thế?

Linh Tường quan sát một bên hỏi.

- Nếu ta đoán không nhầm, đó là Băng Thuần quyết của Tuyết tộc, nhưng linh lực của nàng ta không đủ, chỉ dùng nước còn không thể biến nước thành băng, lại không có nước nên chỉ có thể dùng máu của chính mình, dù linh lực không lớn, nhưng rất có thiên phú.

Ngự Nô nói.

- Nói như vậy là Tinh linh của Tuyết tộc, chúng ta phải xuất thủ tương cứu.

- Đợi đã. Sự tình chưa hoàn toàn rõ ràng, người truy sát nàng ta vẫn chưa hề lộ mặt. Là ai, có thể dùng loại huyền thuật này, không ngờ kèm độc theo vào trong thực vật.

Nữ tử thụ thương đã không còn cách gì chống lại một lần công kích nữa, thương thế quá nặng, thêm vào đó ở tình huống này mà dùng huyền thuật, chỉ có thể khiến máu độc xông tới tim.

Phi điệp tiếp tục xuất hiện, hơn nữa tốc độ càng thêm nhanh. Ngự Nô vốn muốn đợi thêm, để kẻ truy sát xuất hiện, nhưng tiếp tục không xuất thủ thì quá muộn rồi. Hắn triệu hoán gió, hình thành trước mình nữ tử một phong thuẫn, ngăn trở phi điệp, lại còn cuộn hết phi điệp đi mất.

Sau đó gió dừng, toàn bộ lá cây bay trên không trung đều dừng lại, không còn khí lực rơi xuống đồng loạt. Lúc này nghe được tiếng Ngự Nô :

- Linh Tường! Ta đã đánh trúng hắn, ngươi mau đuổi, ta đi cứu nữ tử đó.

Linh Tường rung động đôi cánh lam sắc bay lượn dưới ánh trắng, nàng vẫn không trông thấy kẻ bị Ngự Nô đã thương, có điều bản thân cảm giác sát khí phát ra, truy đuổi theo hướng sát khí nồng đậm, Ngự Nô nói bị hắn đã thương rồi, nhưng tại sao không có mùi máu?

Truy đuổi tới một khu rừng rậm rạp thì dừng lại, bởi vì sát khí bất ngờ biến mất ở nơi này. Linh Tường hiểu, biến mất chỉ là sát khí, kẻ phóng ra sát khí nhất định còn ở quanh đây. Một người có thể trong tình huống nguy cấp kiềm nén lại sát khí, nhưng chỉ có một biện pháp, chính là bất động, bất buộc lòng mình phải tâm bình khí hòa.

- Ta biết ngươi ở gần đây, ngươi bất động cũng vô dụng, bởi vì ngươi đã thụ thương, còn ta, lại có rất nhiều thời gian để tìm ra ngươi, ngươi không phải cô độc đâu, ta sẽ luôn ở nơi này cùng ngươi.

Linh Tường nói xong ngồi lên một tảng đá, bày ra tư thế sẵn sàng chờ đợi lâu dài.

Linh Tường hiểu rằng, kẻ này dùng thực vật để ám sát, ngồi trên đất thì những bụi cỏ kia đều có khả năng biến thành ám khí có độc, dù đây là tư thế gần như không phóng ngự gì, nhưng chỉ cần nàng cảm giác thấy sát khí, lông vũ trên cánh sẽ lập tức bay ra biến thành binh khí.

Linh Tường trông có vẻ thờ ơ, nhưng thực ra đã đề tâm chú ý động tĩnh bốn bề.

- Tuy ngươi trúng độc của chính bản thân mình, nhưng thêm vào đó là lực lượng từ Ngự Nô nhất định làm ngươi bị thương không nhẹ, nếu như tiếp tục không chạy chữa, ngươi không còn cơ hội chạy chữa nữa đâu.

Qua một khoảng thời gian, Linh Tường một câu cũng không nói. Nàng nghe được tiếng hô hấp và nhịp tim đập của mình, chúng đang tĩnh lặng, đang kiên nhẫn. Đột nhiên, trong đám cây cỏ có chút lay động, Linh Tường rút một chiếc lông vũ bắn tới, chỉ là một con thỏ vô tội.

Linh Tường không để bị lừa dối bởi những gì trông thấy, nhắm mắt lại, dùng thân thể cảm giác xung quanh, có thứ là thật, có thứ là giả, nàng giang rộng đôi cánh, lông vũ trở nên mềm mại dị thường, như vậy khiến nàng càng thêm miễn cảm, có thể cảm ứng chính xác hơn.

Chỉ là một con thỏ, Linh Tường không cử động gì, mắt vẫn khép, môi khẽ nở nụ cười. Không khí từ phía có áp suất rất nhẹ nhàng, bất thành linh bị nén lại. Linh Tường mở to mắt, nàng đã phát hiện được vị trí thích khách, rút một chiếc lông vũ lấp vào cung trên tay bắn ra, chặt đứt rất nhiều lá cây bay đến, sau đó vô số lá cây đồng loạt phóng tới chỗ Linh Tường.

- Vô dụng thôi. Ngươi thụ thương rồi, linh lực căn bản không thể phát huy mạnh mẽ được, chút phi điệp này, chỉ để hư trương thanh thế, căn bản không có bao nhiêu lực sát thương.

Linh Tường nói xong, bắn ra một Ý Niệm tiến, phi điệp đối mặt với mũi tên bay đến đều bị đứt lìa quay lại, phương hướng của mũi tên là nơi vừa trong

nháy mắt phát ra sát khí.

Tên của Linh Tường mắt thấy bắn trúng thích khách rồi, trên trời đột nhiên hạ xuống vài tia sét, đánh trúng Ý Niệm tiền thành không còn thần hình. Linh Tường biết có người tới giúp, nhưng không tiếp tục tác chiến, mà chuyển thân nhanh chóng quay về.

Về đến vùng ngoài Tam giới bên bờ vực, gặp ngay Lạc Anh đang tới nghênh tiếp.

- Sao rồi? Bất được thích khách chưa?

Lạc Anh hỏi.

- Chưa. Đó không phải chỉ là một người.

Linh Tường trả lời.

Hai người đi đến bên Trần Phong, Ngự Nô đang dùng huyền thuật liệu thương cho nữ tử bị trọng thương kia, nhưng nàng ta trúng độc quá sâu, chỉ có thể tạm thời giữ được tính mạng, không có khả năng bức toàn bộ độc ra ngoài.

- Tiên Cự! Ta có chuyện hỏi ngươi.

Linh Tường khi nói câu này phát ra một thứ sát khí. Các Tinh linh khác cũng đều cảm giác được, lập tức ánh mắt chuyển về hướng họ.

- Linh Tường, có gì cứ nói thẳng ra.

Thanh âm cứng rắn không thay đổi của Tiên Cự.

- Ngươi mới đây vẫn luôn ở cùng chủ nhân chứ?

Linh Tường hỏi.

- Phải, ta luôn ở đây bảo vệ chủ nhân.

Tiên Cự cũng cảm giác được trong câu nói của Linh Tường lộ ra một không khí quỷ dị, nói tiếp :

- Ngươi phải chăng hoài nghi gì?

- Ngươi chưa từng li khai, một bước cũng không chứ?

Linh Tường tiếp tục truy vấn.

- Linh Tường, Có chuyện gì?

Trần Phong bên cạnh mở miệng.

- Vừa rồi ta bảo hấn đi viện trợ các ngươi, giữa đường thì gặp Ngự Nô, hấn và Ngự Nô cùng nhau quay về.

- Thế thì càng thêm hoài nghi rồi.

Sát khí từ Linh Tường lúc này càng thêm nặng nề, mi tâm đã xuất hiện dấu ấn đôi cánh.

- Cuối cùng là chuyện gì?

Tiên Cự đôi chút phẫn nộ, hấn không thích cái cảm giác không rõ ràng như bị người nhốt vào trong cái trống. Nhưng, hấn chỉ phẫn nộ, trên người không hề phát ra nửa điểm sát khí.

- Linh Tường! Nói thẳng ra đi!

Linh Tường lúc này mỉm cười, sát khí thành hư không, dấu ấn nơi mi tâm cũng biến mất.

- Xem ra không phải ngươi.

Nàng lãnh đạm nói một câu.

- Linh Tường, có phải vừa xong đuổi theo thích khách gặp phải sự tình kỳ quái nào không?

Trần Phong hỏi.

- Đúng. Thiếp vừa suýt chút nữa bất được thích khách đó, nhưng vào giây phút quyết định cuối cùng không biết từ đâu xuất hiện một kẻ, dù thiếp không

thấy hình dáng của hắn, nhưng ghi nhớ được huyền thuật của hắn, dùng để đánh tan Ý Niệm tiền của thiếp chính là Lôi tộc Lôi Đình quyết.

Câu này của Linh Tường khiến mọi người đều giật mình kinh hoàng, kinh hoàng nhất tự nhiên là Tiên Cự.

- Cái gì? Sao lại có thể thế?

Tiên Cự không dám tin hỏi lại.

- Do đó nàng hoài nghi Tiên Cự, nhưng nàng hiện giờ tại sao lại nói không phải hắn?

Trần Phong hỏi tiếp.

- Bởi vì thiếp vừa phát ra sát khí cường đại như vậy, tạo cho hắn cảm giác nguy hiểm. Hắn không ngờ không có cảm giác, chỉ là phẫn nộ, do đó thiếp cho rằng, không phải hắn.

Toàn bộ những việc Linh Tường làm mới đây đều là để chứng minh cho phán đoán của bản thân.

- Chỉ có ba trăm năm không giao thủ cùng Ma tộc, chúng rốt cuộc cường đại tới trình độ nào rồi đây?

Ngự Nô không hiểu nói.

Đột ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuyên qua khe hở của rừng cây, chiếu vào mắt nữ tử, mi mắt nàng có cảm giác, khe khẽ động đậy. Trần Phong liền bảo Tiên Cự nhắm mắt, sau đó bản thân nâng nữ tử dậy.

- Uống chút nước nào!

Tể Qua triệu hoán ra băng, rồi dung hóa thành nước, cho nữ tử đó uống.

- Ngài là Tinh linh Tuyết tộc?

Nữ tử đó thấy huyền thuật triệu hoán băng của Tể Qua chỉ có Tuyết tộc mới có thể dùng được, vui mừng hỏi.

- Đúng vậy, ta thuộc Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc, ta tên Tể Qua, nàng xem ra không phải là người bình thường, nàng cuối cùng là ai?

- Thiếp không biết phải nói sao với mọi người, nhưng thiếp có thể báo cho ngài biết, mẫu hậu của thiếp là Sầm Hàm - Tinh linh Tuyết tộc.

- Sầm Hàm?

Ngự Nô bên cạnh nói :

- Là Tinh linh Tuyết tộc cùng ta một ngàn năm trước tới phạm trần tìm kiếm Công chúa?

- Điều này nói ngài là Ngự Nô - Vua của Tinh linh Phong tộc rồi, có điều sao có khả năng a, mẫu hậu cho thiếp biết, người Thần tộc bị Thần số mệnh hạn định cho sinh mệnh một ngàn năm, mẫu hậu bởi vì sinh mệnh một ngàn năm mà đã qua đời, nhưng ngài sao vẫn còn?

Nữ tử hỏi.

- Chuyện này nói ra dài lắm, để sau giải thích cho nàng, nói ta biết, nàng tên gì? Còn nữa, tam tộc Tinh linh còn lại đã từng đi cùng bọn ta giờ ra sao rồi?

Ngự Nô hỏi.

- Thiếp không có tên, ngài gọi thiếp là Sầm Hàm cũng được, ý của mẫu hậu thiếp, là để thiếp kế tục nhiệm vụ chưa hoàn thành của bà.

Nữ tử do còn vết thương trên mình, dùng một chút rồi nói tiếp :

- Tinh linh của Lôi tộc, Hỏa tộc, Vũ tộc cũng đều không thoát khỏi sinh mệnh một ngàn năm, có điều họ đều truyền lại cho con cái mình kế tục. Bởi vì chúng tôi là từ thân thể của họ khi phân liệt mà ra, do đó không có cánh, cũng không có sinh mệnh một ngàn năm, chỉ có năm trăm.

- Vậy tam tộc Tinh linh còn lại ở đâu?

- Ở phạm trần, khi tìm kiếm Công chúa. Nhưng một ngàn năm nay, vẫn chưa có chút tin tức nào.

Sầm Hàm nói xong nét mặt có vẻ hổ thẹn.

- Nàng sao lại bị truy sát?

- Thiếp cũng không hiểu tại sao, cả kẻ truy sát là người thế nào cũng không biết. Thiếp điều tra một số thi thể phạm trần bị hút cạn máu tới được nơi này, sau đó thấy bên trong có bát quái long quyển phong (vòi rồng) ngưng tụ từ máu, thiếp muốn tới xem, bèn dùng huyền thuật của Tuyết tộc, nhưng không

cách gì tiến nhập kết giới, cuối cùng có một kẻ đi tới nói thiếp là Tinh linh Tuyết tộc, không chờ thiếp nói gì, hắn đã hạ thủ rồi.

- Thủ pháp ám sát của Thích khách Ma tộc càng ngày càng lợi hại, không ngờ có thể lợi dụng thực vật, còn có thể kèm thêm độc vào thực vật không độc rồi chế thành ám khí. Hôm nay bọn chúng đã tới vùng ngoài Tam giới rồi, chúng ta phải cẩn thận.

Ngự Nô nói.

- Vậy còn Sầm Hàm, chúng ta phải làm sao?

Tề Qua nói.

- Độc mà nàng ta trúng phải sẽ mau được giải trừ, xem ra chúng ta lần này phải tới lãnh địa của Ma tộc rồi.

- Nhưng ngày mai chính là đêm trăng tròn, còn người Ma tộc cũng sớm đến rồi, vậy càng chứng minh suy luận của chúng ta không sai, vùng ngoài Tam giới có đại sự phát sinh, thời điểm này chúng ta không thể li khai được.

Linh Tường nói.

- Vậy ta trước tiên dùng linh lực giữ ổn tâm mạch cho Sầm Hàm, nếu như không phải dùng linh lực thì có thể duy trì được một khoảng thời gian.

- Sầm Hàm là Tinh linh Tuyết tộc, nàng sẽ do ta bảo vệ.

Tề Qua nói rồi ôm nàng vào trong lòng.

Trộn một ngày, nhóm Trần Phong thủ ở vùng ngoài Tam giới. Hôm nay là đêm trăng tròn, nếu như vẫn an nhiên vô sự, thì họ không tiếp tục lưu lại nơi này nữa. Nhưng, đêm nay thực sự sẽ không có chuyện sao?

Vực sâu bên ngoài Tam giới tán phát ra luồng sức mạnh càng ngày càng lớn, Ngự Nô đã từng dùng linh lực bản thân thử, chỉ bay được tới bên trên vực, vậy mà toàn bộ linh lực đã bị biến mất, thậm chí còn không thể bay được, mà chỉ có rơi xuống vực.

Trần Phong đối mặt với vực sâu, nhớ lại rất nhiều sự tình. Thực ra chuyến đi lần này, Châu Tề giao cho hắn một nhiệm vụ bí mật, chính là tiềm nhập Ma tộc, tiêu diệt Ma tộc. Trần Phong hỏi Châu Tề tại sao nhiệm vụ này không cho Vua của Tinh linh Ngũ tộc biết. Châu Tề nói cho hắn hay, trong Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc có nội gián.

Trần Phong đang nghĩ, Ngự Nô cùng hắn chung sống một ngàn năm, dù không thể tiến vào trong tâm lý của mỗi người, nhưng tất cả đều có thể lý giải. Tiên Cự một dạ trung thành, y hệt như phụ vương hắn, dù lần này Linh Tường gặp phải chuyện rất kỳ quái, nhưng Trần Phong vẫn tin tưởng Tiên Cự. Lạc Anh tính tình nóng nảy, ghét ác như thù, không thể che giấu nổi điều gì, luôn nghĩ gì làm vậy, loại người này càng không thích hợp để làm nội gián, trừ phi toàn bộ đều là ngụy trang, nhưng Trần Phong không nhìn ra được chỗ hở nào. Linh Tường thông minh phi thường, nhưng Trần Phong không cảm giác được nàng có chút gì phản bội. Còn Tề Qua, một thiếu niên không thích nói cũng không biết cách bày tỏ nội tâm tình cảm của mình, hắn có tính cách kỳ lạ, luôn bị Thú Lang chiếm cứ thân thể, người như vậy, có khả năng là nội gián sao?

Trước khi lên đường, Châu Tề nói với Trần Phong, rất nhiều bí mật không được tiết lộ đều đã bị người Ma tộc biết, còn khả năng tiết lộ duy nhất chính là Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, bởi vì những bí mật này chỉ có họ mới biết. Trần Phong nhớ lại lời Châu Tề, nghĩ đến lần bị bùa chú tấn công, vậy rõ ràng có người biết họ sẽ đến mà chuẩn bị trước, nhưng trước đó, ngay cả chính họ cũng đều không khẳng định sẽ tới vùng ngoài Tam giới, thế thì ai khẳng định được? Trừ phi bản thân họ làm, chỉ vậy mới có thể tránh được phòng ngự của mọi người, đương nhiên, còn có một khả năng khác, nhưng cơ hội không lớn, chính là bởi vì huyết bát quái, đối phương theo huyết bát quái tới vùng ngoài Tam giới, do đó cũng khẳng định được họ sẽ cũng theo tới đây.

Trần Phong trong đầu vô cùng rối loạn, hắn thực sự không muốn hoài nghi chiến sĩ của mình. Đêm, rất tĩnh lặng, ánh trăng bạc sắc khiến cho ban đêm hiện ra càng thêm tĩnh lặng, Trần Phong cảm thấy đằng sau sự tĩnh lặng ẩn chứa mưa to gió lớn, hơn nữa, sẽ tới rất mau thôi.

Tiên Cự vốn không phải là người hay động não để phán đoán sự tình, nhưng điều Linh Tường nói không thể không khiến hắn phải nghĩ ngợi, kẻ cản trở Ý Niệm tiền của Linh Tường là ai? Trừ Vương tộc Tinh linh Lôi tộc, còn có ai phát huy Lôi Đình quyết lợi hại đến thế?

Linh Tường vẫn đang nghĩ về hai thích khách đó, nhưng cũng như mọi người, nghĩ mãi không ra.

Một trận gió rất nhanh, không phải là gió thổi, mà là do trong không trung có người phi hành rất nhanh, là những người này mang theo cơn gió. Ngự Nô nắm cảm nhất với gió, mắt hắn dõi theo chuyển động của luồng gió, sau đó thấy một chiếc lông vũ của Linh Tường bắn tới, nhưng bị bật trở lại, lúc này trong cơn gió xuất hiện năm người.

Ngự Nô cảm giác được linh lực phát ra trên người mấy kẻ này, tuyệt đối không kém hơn Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, họ bày ra thế trận phòng ngự chặt chẽ ngay trước mặt Trần Phong, không để bất kỳ kẻ nào làm thương tổn tới Trần Phong.

- Vua của Tinh linh Ngũ tộc đều tề tựu đông đủ, đích thực là khó thấy a.

Một nam tử mặt góc cạnh rõ ràng, như thể dùng dao khắc lên nói. Thanh âm của gã cực kỳ vang dội, như thể sấm sét giữa trời quang.

- Thích khách của Ma tộc cũng tề tựu không khác gì, xem ra vùng ngoài Tam giới này, các người đã sớm có dự mưu.

Ngự Nô nói. Ngự Nô nhìn thấy mỗi người bọn chúng bên góc mắt trái có một dấu ấn kỳ quái, dấu ấn này Kinh Thiên cũng có, đây là tiêu ký của Thích khách Ma tộc.

- Bên ngoài Tam giới, đêm nay chính là lúc Huyết Oán kiểm hồi sinh. Uy lực của nó ta nghĩ các ngươi phải rõ nhất chứ, ngủ say hoàn toàn đã một ngàn năm, chúng ta phải thức tỉnh nó trong tay Ma tộc chúng ta.

Nói lời này là một nam tử có bộ tóc trắng phau, toàn thân phát ra hàn khí bức nhân, giống như hàn khí tỏa ra trên người Tề Qua.

- Không phải ai cũng có tư cách làm chủ nhân của Huyết Oán kiểm, dựa vào các ngươi, căn bản không cách gì khống chế được.

Ngự Nô nói.

- Có hay không có tư cách chúng ta không biết, nhưng các ngươi, đã không còn cơ hội rồi.

Một nữ tử trông tương tự như Lạc Anh nói, bộ tóc và trường bào hồng sắc của ả đều phảng phất như một tầng lửa.

- Cuồng vọng! Để rồi xem cuối cùng là ai không còn cơ hội.

Lạc Anh lộ khí xung thiên, nói xong muốn xông tới, nhưng bị Trần Phong ngăn lại.

- Hiện tại độc trên người các ngươi phải bắt đầu có tác dụng rồi, chớ nên manh động, độc khí công tâm là không có tốt đâu.

Một nữ tử lưng gù xuống nhìn không thấy mặt nói, bộ dạng của ả không giống người, phảng phất như một loại thực vật hay động vật đột biến.

- Thì ra là người.

Linh Tường chỉ vào nữ tử lưng gù nói.

- Nếu như không phải có người giúp, ngươi sớm mất mạng rồi.

- Nói nhiều cũng vô ích, còn nhớ trận công kích của bùa chú đó chứ? Chút thực vật đó là ta dùng huyền thuật triệu hoán đấy, trên mình chúng có một loại kịch độc tác dụng chậm, vào đêm trăng tròn, cũng là hôm nay, vừa hay độc phát.

Nữ tử lưng gù nói.

Mấy người Trần Phong nghe được tức thì toàn thân lạnh cứng lại, bởi vì lần bùa chú công kích ấy, mỗi người đều đã tiếp xúc với đám cây cỏ, nói như vậy là ai cũng có khả năng trúng độc.

- Ngươi cho rằng chúng ta sẽ tin à? Dựa vào linh lực của ngươi căn bản làm không được đâu.

Linh Tường nói.

- Linh Tường - Vua của Tinh linh Vũ tộc quả nhiên tâm tư cẩn mật, nhưng sự thật không cách gì cải biến, phù chú đó đích xác không phải là của ta, mà là của Thương Xá - Chúa tể Ma tộc chúng ta. Vậy các ngươi tin được chưa.

- Tin hay không tin, thử là biết ngay.

Bốn ngọn băng liên bên cạnh Tề Qua đã sẵn sàng.

- Để các ngươi mất thấy rõ, chúng ta chính là Ngũ đại thích khách Ma tộc Vũ, Hòa, Lôi, Tuyết, Độc. Phong thích khách Kinh Thiên cũng đã bắt đầu khởi hành đến, nhưng chúng ta sẽ giết sạch các ngươi trước khi ông ta đến.

Kẻ duy nhất chưa nói gì cũng đã thốt nên lời, tóc ả có màu lam sắc, giống như Linh Tường, xem ra là một cao thủ tạo mộng cảnh.

- Thì ra Thích khách Ma tộc dựa theo Tinh linh Ngũ tộc chúng ta mà bài danh, vậy ngươi là Vũ thích khách rồi, tương ứng với ta.

Linh Tường chỉ vào nữ tử có bộ tóc lam sắc vừa nói, sau đó tay chỉ vào kẻ nói đầu tiên, nam tử mặt góc cạnh :

- Ngươi phải là Lôi thích khách, chính là ngươi đã dùng Lôi Đình quyết đánh tan Ý Niệm tiền của ta.

Khi Linh Tường nói xong câu này, ánh mắt Tiên Cự di chuyển đến tên Lôi thích khách này, cực kỳ phản nộ.

- Ngươi chính là Tuyết thích khách.

Linh Tường lúc này chỉ vào kẻ toàn thân tán phát hàn khí, nam tử tóc bạc.

- Còn ngươi nữa, không cần nói nhiều, ngươi là Hòa thích khách rồi.

Nữ tử trông giống Lạc Anh gật gật đầu.

- Cuối cùng, Độc thích khách.

Linh Tường chỉ vào nữ tử lưng gù không trông rõ mặt mà nói.

- Thích khách Ma tộc bài danh chính là khắc tinh của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc các ngươi. Ngươi đã từng được chứng kiến Lôi Đình quyết của Lôi thích khách Sát Lệ rồi, ngươi cho rằng nó với Lôi Đình quyết của Tiên Cự càng lợi hại hơn đấy chứ?

Câu này của Vũ thích khách Miên Tùng khiến Linh Tường trong lòng sinh ra lạnh như băng, đích xác, Lôi Đình quyết đánh tan được Ý Niệm tiền của nàng phải hơn một bậc so với Lôi Đình quyết của Tiên Cự.

- Ta thực sự không hiểu, không ngờ tìm một kẻ phạm trần làm chủ nhân của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, chỉ có điều nghe nói ngươi chạy thoát khỏi Thần số mệnh, vẫn cứ coi ngươi là kẻ không giống với người thường, hôm nay vừa gặp, cũng chỉ là chó ngáp phải ruồi mà thôi.

Hòa thích khách nói về khinh miệt.

- Lão xược! Không được vô lễ với chủ nhân!

Tiên Cự sớm không kiềm chế nổi.

- mấy kẻ bọn ngươi, chúng ta căn bản không để mắt đến, duy nhất có năng lực đấu với bọn ta là Phong Trung Chi Thần Ngự Nô thôi, chỉ là có thể, hấn trúng độc không nhẹ a.

Nữ tử lưng còng, Độc thích khách Khoa Quỷ.

- Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc chúng ta, chỉ có chết trận, không có chết sợ, càng không thối lui, hơn nữa, các ngươi chắc gì đã giết nổi bọn ta.

Tề Qua đã múa băng liên hướng về Ngũ thích khách tấn công.

- Tề Qua giao cho ta.

Nói lời chính là kẻ hàn khí bức nhân, Tuyệt thích khách Tiên Hạo.

Vua của Tinh linh Ngũ tộc bắt đầu đại chiến với Ngũ đại thích khách. Ngự Nô trúng độc nặng nhất, hấn rõ ràng không xuất thủ, cũng không bị bất kỳ thực vật nào chạm phải, tại sao có thể trúng độc được? Thực ra mục tiêu duy nhất Ngũ thích khách muốn đối phó chính là Ngự Nô, bởi vì hấn thực sự quá cường đại. Hôm đó Khoa Quỷ đưa thực vật độc nhất triệu hoán tới bên Ngự Nô, Ngự Nô dùng gió để ngăn lại, nhưng khi Ngự Nô thu gió lại, đồng thời cũng thu về độc chất lợi hại nhất hòa vào trong gió, đây là chuẩn bị mà Khoa Quỷ chuyên tâm dành cho Ngự Nô.

Khoa Quỷ bị Ngự Nô đã thương bằng chính độc điệp của ả. Mặc dù ả có thể dễ dàng giải trừ độc trong người, nhưng vết thương do huyền thuật của Ngự Nô gây nên đâu có dễ giải trừ như vậy. Do đó, giờ đây ả cũng phải mang theo vết thương này mà lâm trận.

Ngự Nô đâu không cách gì xuất toàn lực, nhưng đối phó với Khoa Quỷ so ra vẫn là dễ dàng. Gió do hấn triệu hoán ra biến thành dao đâm về hướng Khoa Quỷ, tuy lưu lại vết thương, nhưng từ vết thương đó lại tuyệt không rơi ra một giọt máu nào. Khoa Quỷ nguyên là một thân toàn độc, nên không hề có máu, Linh Tường khi đuổi theo ả không hề nghĩ thấy mùi máu, điều đó cũng chẳng có gì là kỳ lạ cả.

Nhưng Ngự Nô không thể phân tâm hỗ trợ người khác, vì Khoa Quỷ biết đánh không lại Ngự Nô liền lén lút triệu hoán độc điệp và độc thụ hạ thủ với những người không có sức phản kháng là Trần Phong và Sâm Hàm, Ngự Nô phải kiêm cả công lẫn thủ.

Trước đây Ma tộc có cánh, nhưng trong cuộc chiến lần thứ nhất, Thương Xá hạ lệnh toàn bộ người Ma tộc đều phải cắt bỏ đôi cánh của mình. Có những người chịu không nổi đã chết tại đương trường, những người còn lại bởi vì không bị đôi cánh ảnh hưởng đến luyện tập huyền thuật nguy hiểm, cho phép tạo ra loại huyền thuật có thể bay lượn mà không cần cánh, mà loại huyền thuật cường đại này không chỉ dùng để bay, mà còn bao gồm khả năng công thủ và những phương diện khác, đây cũng là một phương pháp huấn luyện của Thương Xá. Vì vậy, những Thích khách này linh lực phải hơn hẳn năm vị Vua Tinh linh, hơn nữa giờ đây họ đã trúng độc, càng không phải đối thủ.

Tiên Cự và Sát Lệ đều thuộc về Lôi hệ. Tiên Cự vì một chiêu Lôi Đình quyết trước đó mà trong lòng phẫn nộ, nên dùng toàn bộ sức mạnh tấn công Sát Lệ, đôi cánh thép đan chặt đến nỗi một ngọn gió cũng không lọt qua được, đao trong tay thủy chung không hề dừng lại, kiểu chiêu thức liều mạng chỉ công không thủ này thực sự khiến Sát Lệ nhất thời khó mà đối phó, liên tục thối lui.

Thực ra chuyện Sát Lệ liên tục thối lui là vì gã với Tiên Cự tương phản nhau, chỉ thủ không công, gã đợi chiêu Lôi Đình quyết của Tiên Cự, gã muốn phản kích đúng vào thời điểm chiêu đó phát ra, hơn nữa nhờ vào chính chiêu này mà đánh bại Tiên Cự.

Lạc Anh và Thệ Phần hai người đều là nữ tử Hỏa hệ. Trên người Lạc Anh dù tán phát nhiệt khí vô hình, nhưng nhiệt khí trên người Thệ Phần lại tạo thành hình, thể hiện linh lực cường đại ra xung quanh.

Lạc Anh hiểu rằng, linh lực của nàng rõ ràng không mạnh bằng ả Thích khách trước mặt, nhưng tuyệt đối không thể lùi bước, một mặt áp chế kích độc trong nội thể, mặt khác đại chiến với Thệ Phần, gắng hết sức quyết không lùi một bước, tình thế rất khó khăn.

Tề Qua và Tiên Hạo đứng đối mặt nhau, hàn khí tỏa ra khắp cơ thể đóng thành một tầng băng quanh họ. Tề Qua dùng linh lực làm đông băng chính trái tim mình, như vậy không để độc tràn vào tim, nhưng linh lực lại không thể phát huy được toàn bộ.

Vô số tuyết hoa và băng đá trải đều tứ tán khắp không gian, bất cứ lúc nào cũng có thể như trường tiễn rời cung, một trường quyết đấu sinh tử bùng lên, nhưng cả hai đều đang đợi chờ đối phương xuất thủ trước, trận quyết chiến giữa họ là tĩnh lặng nhất.

- Người không có cung tên của Vũ tộc, dựa vào cái gì mà tự xưng là Vũ thích khách?

Linh Tường nói với Miên Tùng.

- Theo ta biết, người chỉ có Vũ Linh cung, nhưng không có Vũ Tường tiễn, vậy người có đủ tư cách làm Vua của Tinh linh Vũ tộc không?

Câu này của Miên Tùng làm trong lòng Linh Tường chợt lạnh, không ngờ bí mật này mà ả cũng biết.

- Về Tinh linh Ngũ tộc chúng ta, các người biết thật tường tận, xem ra nhất định đã tổn không ít công phu.

Linh Tường chuyển hướng chú ý của ả.

- Biết mình biết người, đây là nguyên tắc cơ bản của Thích khách Ma tộc chúng ta.

- Thật hả? Vậy người có biết đến những điều thú lạ kỳ và cảnh sắc mỹ lệ nơi Dục đảo chăng?

- Linh Tường! Người định đưa ta vào mộng cảnh của người cũng vô dụng thôi, ta mang danh Vũ thích khách là nhờ vào huyền thuật tạo mộng cảnh lợi hại hơn người.

Linh Tường chưa từng gặp phải đối thủ lợi hại đến thế, sự lợi hại của đối thủ không chỉ nằm ở huyền thuật, mà đầu óc cũng thông minh xuất chúng, không ngờ ả phát hiện được chuyện Linh Tường muốn đưa ả vào mộng cảnh một cách dễ dàng đến vậy.

Tiên Cự hiểu rằng bản thân không trụ được lâu nữa rồi, sử dụng phần linh lực cuối cùng dùng để giữ tâm mạch xuất ra Lôi Đình quyết, lập tức vô số tia sét từ trên trời nhằm đánh xuống Sát Lệ. Sát Lệ không chút hoảng hốt, mà còn mỉm cười, gã đợi mãi cơ hội này. Gã bay đúng vào giữa những tia sét, rồi niệm chú ngữ, là Lôi Đình quyết với linh lực cường đại hơn, vô số tia sét màu đen xuất hiện đánh đứt gãy hết những tia sét trắng bạc của Tiên Cự, lại còn đánh tới Tiên Cự. Hắn vội dùng đao và cánh bảo vệ bản thân, nhưng cũng thụ trọng thương, bay ra ngoài vài trượng thỏ ra một ngụm máu.

Lạc Anh chưa dùng Luyện Hóa Thần Sí, bởi vì đối thủ không có cánh, nàng không thích quyết chiến kiểu này, đối thủ đã là Hóa hệ, vậy phải công bằng. Lạc Anh sử ra Thánh Hóa quyết, nhưng linh lực của nàng chỉ tạo ra được một đầu hỏa long, độc lại vào tim, thổ máu ngã xuống đất, cây cối xung quanh người đều cháy rụi.

Tề Qua cuối cùng đã động thủ, vô số băng đá bay tới, băng đá từ Tiên Hạo cũng nghênh tiếp, bốn ngọn băng liên tấn công khiến cho Tiên Hạo không thể tiếp cận. Tiên Hạo trong khi giao thủ từ từ xuất ra toàn lực, không dám ỷ táng chút nào, dù Tề Qua trúng độc, nhưng tại sao còn lợi hại như thế? Tiên Hạo nghĩ mãi, nếu Tề Qua không trúng độc, vậy mình chắc chắn không phải đối thủ, gã nắm rõ về Tuyệt tộc như bàn tay mình, căn bản không thể có được linh lực cường đại thế này.

- Không có Vũ Tường tiễn, thì hãy tiếp Ý Niệm tiễn của ta.

Linh Tường nói rồi kéo căng Vũ Linh cung.

- Vô ích thôi. Người căn bản không dùng được toàn bộ linh lực để tạo thành Ý Niệm tiễn của người, tạo ra rồi cũng không đủ linh lực để bắn tên đi, nếu như gắng gượng bắn ra, thì uy lực của Ý Niệm tiễn tới chỗ ta đã giảm đi rất nhiều, uy lực kiểu đó mà người cho rằng có thể đã thương được ta sao?

Miên Tùng đích thực là một Thích khách lợi hại, phân tích không sai một điểm nào.

Linh Tường từ từ hạ Vũ Linh cung xuống, chăm chú nhìn Miên Tùng, nhưng toàn thân kẻ này không hề lộ ra một chút sơ hở nào, thực sự khó đối phó, độc trong cơ thể khiến linh lực của nàng đã bị tiêu hao đi rất nhiều, xem ra chịu không được bao lâu nữa.

- Linh Tường, đến lượt ta xuất thủ rồi, đi vào mộng cảnh mỹ lệ do ta tạo ra nào.

Miên Tùng nói xong, Linh Tường cảm giác trời xoay đất chuyển, sau đó mất đi ý thức, hiện giờ trước mặt nàng đích thị là phụ vương nàng, phụ vương mà nàng luôn tưởng nhớ.

Ngự Nô vì bảo vệ cho Trần Phong và Sầm Hàm mà độc đã mau chóng lan ra khắp cơ thể, còn Khoa Quý lúc này đã không thể tái chiến, ả đã bị Ngự Nô đã thương rất nặng.

Tiên Cự, Lạc Anh đã bị Sát Lệ và Thệ Phần đánh bại, từ không trung rơi xuống cạnh Trần Phong, dùng thân thể che chắn cho Trần Phong, dùng sinh mệnh bảo vệ chủ nhân của mình.

Sát Lệ, Thệ Phần, Miên Tùng đã tới, Linh Tường đang tưởng nhớ về phụ vương trong mộng cảnh, Tiên Hạo với Tề Qua còn đang chiến đấu, Tiên Cự và Lạc Anh dùng toàn lực cố đứng dậy, Ngự Nô đứng giữa, nét mặt lãnh khốc cứng cỏi, thực ra đã sớm không trụ nổi rồi.

- Ngự Nô, chớ có gắng sức nữa, vực sâu ngoài Tam giới, chính là mồ chôn bọn Vua Tinh linh Ngũ tộc các ngươi.

Miễn Tùng nói.

- Còn chưa tới lúc kết thúc, kỳ tích đều xuất hiện ở chính giây phút đó.

Lời này của Ngự Nô là phải nghiêng răng mà nói.

- Vậy xem xem cái kỳ tích ngu xuẩn của ngươi là gì?

Thệ Phần nói rồi phóng ra một ngọn lửa ập tới nhóm Trần Phong, lúc này ngay cả Ngự Nô cũng không còn sức để xuất thủ ứng cứu nữa, gió phòng hộ quanh người Trần Phong cũng theo linh lực của Ngự Nô mà từ từ yếu đi.

Tiên Cự và Lạc Anh đều phải rất vất vả mới đứng dậy được, càng không có sức cản lại ngọn lửa đang tới gần, mắt thấy mà không cách nào tránh được, họ dùng chính thân thể mình ngăn đòn này lại. Lúc này Trần Phong và Sầm Hàm đã hôn mê bên trong phòng hộ bằng gió của Ngự Nô, họ không có linh lực để bảo vệ tâm mạch, độc đã vào tim.

Đúng vào lúc ngọn lửa chỉ còn cách Tiên Cự và Lạc Anh trong gang tấc, thì ngọn lửa đó bất chợt dừng lại, ngưng kết, sau đó hóa thành băng, là Tế Qua, hấn che ngực, bốn ngọn băng liên chọc xuống đất, xuất hiện phía trước nhóm Trần Phong.

Sau đó là đến lượt Tiên Hạo xuất hiện, gã bị Tế Qua đánh trọng thương, ngã xuống bên cạnh Miễn Tùng.

- Đây là chuyện gì?

Miễn Tùng không dám tin vào mắt mình, Tế Qua không ngờ đánh trọng thương được Tiên Hạo. Tế Qua đã trúng độc, còn Tiên Hạo hiểu Tuyệt tộc như bàn tay gã, không thể thua, huống chi là trọng thương như thế này.

- Tế Qua từng bị Thú Lang cắn, trong cơ thể hắn có sức mạnh của Thú Lang. Dù Thú Lang từng là Thần thú, nhưng hiện thời đã bị diên, biến thành Ma thú rồi, do vậy mà hắn giờ đây có sức mạnh Thần Ma kết hợp, lợi hại phi thường.

Tiên Hạo nói xong câu này, miệng lại thổ ra một ngụm máu, đông lại thành băng khối.

- Điều này chỉ có thể cho phép hắn chịu được một lúc nữa thôi, độc của ta không phải đơn giản mà giải được.

Khoa Quỷ vốn gù lưng, lại bị Ngự Nô đánh trọng thương đứng không nổi, toàn thân co quắp như một con thú quái dị.

- Xem ra ngươi trụ không được lâu nữa rồi.

Lời vừa nói, lửa của Thệ Phần và sét của Sát Lệ đều bức tới Tế Qua. Bốn ngọn băng liên của Tế Qua toàn bộ thu lại quanh người, lửa của Thệ Phần chỉ vừa tới gần Tế Qua đã bị biến thành băng, còn sét của Sát Lệ bị băng liên đánh gãy đoạn. Tế Qua càng lúc càng hung mãnh, gọi nhớ lại tình cảnh lúc bị Thú Lang chiếm cứ thân thể ở núi Tuyệt Ấn.

- Tế Qua, phải giữ gìn sự tỉnh táo, thế nào cũng không được để Thú Lang lại chiếm cứ thân thể ngươi nữa.

Ngự Nô chỉ có thể đứng mà nói chuyện, căn bản không thể sử dụng linh lực nữa.

Lạc Anh và Tiên Cự thân mang trọng thương không nói nổi lời nào, Linh Tường lúc này đang ở trong mộng cảnh, thời điểm nàng còn nhỏ, phụ vương nàng biết số mệnh bản thân đã đến rồi, đưa cây cung của Vương tộc Vũ tộc giao cho Linh Tường, tên của nó là Vũ Linh cung, còn Vũ Tường tiền bị phụ vương nàng mảy trăm năm trước bắn đi mất, giờ còn đang bay xuyên khắp Tam giới, không biết tung tích, còn phụ vương nàng cũng chẳng còn linh lực để thu hồi lại.

- Ngự Nô, chúng ta vốn muốn giao ngươi cho Phong thích khách Kinh Thiên, nhưng ngươi thực sự quá đáng ghét rồi, đi chết đi.

Miễn Tùng dùng huyền thuật lợi dụng gió của chính Ngự Nô đẩy Ngự Nô xuống vực sâu bên ngoài Tam giới.

Ngự Nô ngã xuống vực sâu, khiến cho phòng hộ bằng gió bao quanh người Trần Phong theo đó hoàn toàn tan biến.

Tế Qua và Sát Lệ, Thệ Phần dùng huyền thuật giao chiến với nhau. Tế Qua theo lời Ngự Nô thu hồi một phần thú tính, nhưng vừa thu hồi thì sức mạnh của bản thân liền giảm đi. Độc tính chậm phát tác trong cơ thể bắt đầu mau chóng lan ra, còn có huyền thuật của Sát Lệ và Thệ Phần bức tới gần, Tế Qua không dám có ý bảo lưu. Vào lúc này, hắn chỉ có thể lấy thân mình bảo vệ mọi người mà thôi.

Dần dần, Tế Qua càng lúc càng hung mãnh, ngược lại Thệ Phần và Sát Lệ sắp không chống cự nổi. Miễn Tùng quan sát thấy tình hình này tiếp diễn khẳng định cả hai sẽ sớm bị Tế Qua sát tử, bởi vì hắn sắp không khống chế nổi thú tính trong cơ thể rồi.

- Đề ta xem ngươi còn lo nổi cho bao nhiêu người đây.

Miễn Tùng lợi dụng độc điệp Khoa Quỷ triệu hồi ra, biến thành ám khí bắn tới Trần Phong, Sầm Hàm, Tiên Cự, Lạc Anh. Tế Qua đang chiến đấu cùng Thệ Phần, Sát Lệ, lúc này mà phân tâm ắt sẽ bị huyền thuật của đối phương đã thương, thậm chí có thể khiến hắn không còn khả năng gượng dậy nữa.

Tề Qua nhận thấy nếu không ngăn chặn kịp thời thì những người khác đều bị sát tử giống như Ngự Nô bị đánh văng xuống vực sâu. Vào đúng giây phút quyết định, Tề Qua gầm lên một tiếng, từ trên trời, vô số bông hoa tuyết và đá băng bay xuống, dưới đất tựa như những tảng đá lớn lăn ầm ầm khi tuyết lở.

Mấy tên bọn Miên Tùng dùng huyền thuật tự bảo vệ bản thân, đồng thời liên tiếp phát ra các chiêu công kích. Chỗ độc điệp đó không ngờ xuyên qua lớp băng đá tiếp tục đâm về phía nhóm Trần Phong. Có thể hiểu được, thực lực của Miên Tùng cao cường đến thế nào.

- Băng Tỏa...

Khuôn mặt Tề Qua liên tục chuyển qua chuyển lại giữa người và sói, xem ra hắn đang phải cố áp chế thật là khổ sở. Hắn nghiêng chặt hàm răng dùng huyền thuật mà hắn hiện tại không thể dùng, Băng Tỏa Hồi Thiên quyết.

Lập tức đất trời hỗn loạn, toàn bộ băng lăng, tuyết hoa, lôi điện cùng liệt hỏa đều bị hút vào khối băng đang xoay tròn. Luồng linh lực cực đại đó khiến bọn Miên Tùng vô cùng kinh hoàng, trong thời khắc đó, chúng không biết phải làm gì.

- Không thể nào.

Tề Qua mới chỉ là Thủ Hộ Thánh chiến sĩ ở lần Thuế Biển (lột xác) thứ nhất, còn Băng Tỏa Hồi Thiên quyết là huyền thuật mà tới lần Thuế Biển thứ hai mới có thể sử dụng. Sao hắn có thể xuất thủ được?

Tiền Hạo ở dưới đất không dám tin vào sự thật trước mắt.

- Đó là sức mạnh của Thú Lang, khiến hắn tiến nhập lần Thuế Biển thứ hai. Lần này không chỉ huyền thuật được tăng cường, mà còn là sự tiến hóa của binh khí.

Miên Tùng dường như cái gì cũng biết.

Linh lực cường đại từ Băng Tỏa Hồi Thiên quyết đột nhiên phát ra dữ dội khiến cho mấy tên bọn Miên Tùng úy kị vài phần. Trong một lúc không còn đối sách nào chúng đành lùi lại, nhưng tốc độ của chúng làm sao có thể nhanh bằng tốc độ Băng Tỏa Hồi Thiên quyết được?

Bất chợt, có một đạo linh lực vạch ngang bầu trời, đẩy lùi công kích từ Băng Tỏa Hồi Thiên quyết. Sau đó, Kinh Thiên và Kiển Xá - Công chúa Ma tộc. Cả hai đứng trên đỉnh đầu của một con cự long.

- Sức mạnh của Thú Lang làm sao có thể so sánh với Vu Long được.

Kinh Thiên từ trên đỉnh đầu Vu Long bay xuống, thì ra phong ấn của Vu Long đã bị Kiển Xá dùng huyền thuật của Vương tộc Ma tộc giải trừ.

- Kinh Thiên! Tề Qua hoàn thành lần Thuế Biển thứ hai, hoàn toàn có thể tự giúp mình, độc trong cơ thể đã bị bức ra hết.

- Sao chỉ có mấy tên bọn nguoi, Ngự Nô đâu?

Kinh Thiên hỏi.

- Rớt xuống vực rồi.

Miên Tùng đáp.

- Cái gì? Là ai làm? Ngự Nô là của Kinh Thiên ta.

Kinh Thiên nói xong dùng ánh mắt cực kỳ hung hãn nhìn vào bọn chúng.

- Là ta.

Lời Miên Tùng vừa thốt ra liền bị Kinh Thiên đánh cho một chưởng, khóe miệng rỉ máu.

Lại nói về Ngự Nô, hắn bị Miên Tùng đẩy văng xuống vực, bên trong thân thể vốn bị trọng thương vẫn còn một ít linh lực, nhưng lại bị sức mạnh của kết giới cường đại bên trong vực làm tiêu biến hết.

Thân thể hắn cứ thế mà rơi xuống, tốc độ rơi quá nhanh khiến cho hai bên tai hắn tiếng gió rít lên, nhưng cũng chính tiếng gió lay tỉnh hắn. Đối mặt với vực sâu không thấy đáy, hắn cảm thấy sự sợ hãi cùng trách nhiệm. Bởi vì, Trần Phong... chủ nhân và các chiến hữu của hắn vẫn còn ở bên trên quyết chiến cùng Thích khách Ma tộc, hắn làm sao có thể bỏ mặc họ được.

Sức mạnh phát tán trong vực khiến cho nỗi kinh sợ của hắn càng lúc càng tăng, một luồng ý thức từ bản năng cầu sinh và trách nhiệm khiến bên trong thân thể hắn xuất hiện một loại sức mạnh khác lạ. Đúng rồi, cái Ngự Nô cần chính là cái cảm giác này. Hắn dần minh bạch, từ nỗi sợ hãi cái chết có thể phát huy loại sức mạnh tàng trữ nơi thể nội, sức mạnh này sẽ giúp hắn hoàn thành lần Thuế Biển thứ hai của Thủ Hộ Thánh chiến sĩ.

Ngự Nô dừng lại, sức mạnh từ trong cơ thể bạo xuất, khiến cho thân thể như thiếu niên của hắn trở nên to lớn, trưởng thành hơn. Tóc trên đầu hắn dài

ra, loan đao cán dài cũng tụ tập quanh nó một vầng ánh sáng, đó là tiến hóa của binh khí.

- Kinh Thiên! Ngươi đã không chết, ta sao có thể chết được!

Ngự Nô từ đáy vực sâu bay vọt lên, hình dáng của hắn khiến cho những người bên phía Tế Qua phải giật mình kinh ngạc.

- Ngự Nô, xem bộ dạng của ngươi thì... Miên Tùng không nói tiếp nữa.

- Đúng, ta đã trải qua lần Thuế Biến thứ hai. Điều này phải cảm ơn ngươi, khiến cho ta từ nỗi sợ trước tử vong mà đột phá cực hạn của thân thể.

- Vậy mới thú vị chứ, giờ Chúa tể Thần Ma lưỡng tộc đã đồng quy vu tận ở Túc Mệnh Trung, trong Tam giới, chúng ta mới là Chúa tể thực sự.

Kinh Thiên nói xong cất tiếng cười cuồng dại.

- Vọng tưởng! Chớ quên rằng ta chính là khắc tinh của ngươi!

- Ngự Nô! Chính ngươi chớ nên quên rằng ta thuộc dòng Vương tộc chính thống nhất của Ma tộc, ta sẽ rất nhanh có được toàn bộ huyền thuật của phụ vương.

Lời Kiến Xá phát ra phía trên đầu Vu Long. Mái tóc dài đen nhánh của ả tết thành một hình dáng kỳ dị, toàn thân lộ ra vẻ u ám.

- Ta nhất định tìm thấy Công chúa Thần tộc, nàng sẽ kế thừa toàn bộ huyền thuật của Thần Vương chúng ta.

- Ngụ xuẩn, ngươi có biết vì sao các ngươi mãi không tìm thấy Công chúa hay không? Nói thực cho ngươi hay, Công chúa của các ngươi ba trăm năm trước đã bị ta sát tử rồi.

- Ngươi tưởng bọn ta sẽ tin lời nói xằng của ngươi à?

Giọng nói của Linh Tường truyền tới, không ngờ nàng đã thoát khỏi mộng cảnh do Miên Tùng tạo ra. Khi nàng tới bên cạnh Ngự Nô, từ trời cao một mũi tên bay xuống, nằm trên tay Linh Tường. - Vũ Tường tiễn, cuối cùng cũng trở lại.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Kinh ngạc nhất tự nhiên là Miên Tùng, kẻ tạo ra mộng cảnh.

- Mộng cảnh mà ngươi và ta tạo ra đều giống nhau, đều là lấy cơ sở trên dục vọng ở tận trong tâm hồn. Như vậy mới có thể khiến cho người ta không nghĩ tới việc rời bỏ, trong mộng cảnh của ngươi, phụ vương đã nói cho ta hay Vũ Tường tiễn đã tới nơi nào. Vũ Tường tiễn với ta có cảm ứng tâm linh, biết ta gặp nạn liền tới cứu ta, bắn phá mộng cảnh của ngươi, đồng thời ta cũng đã tiến nhập lần Thuế Biến thứ hai. Nói cho cùng, ta cũng cần cảm tạ ngươi.

- Vẫn còn hay là các ngươi đều không sao, nếu các ngươi cứ thế mà chết, vậy mục đích chuyến đi này của bọn ta cũng vô dụng rồi.

Lời Kiến Xá khiến mọi người khó hiểu, ả tiếp tục.

- Bên ngoài Tam giới, Huyết Oán hồi sinh, đây là lúc kết giới vùng ngoài Tam giới yếu nhất, chỉ cần chúng ta hợp lực, nhất định có thể đánh xuyên qua kết giới. Bí mật vùng ngoài Tam giới mà Thần Ma lưỡng tộc luôn muốn biết đang chờ ở đó.

- Trước tiên Thích khách các ngươi đưa thuốc giải ra đã, không thì chuyện gì cũng miễn bàn.

Linh Tường nói.

- Khoa Quỷ, đưa thuốc giải cho họ!

Mệnh lệnh của Kinh Thiên cũng như của Công chúa.

Công chúa Kiến Xá dùng huyền thuật chữa lành thương thể của Khoa Quỷ và Tiên Hạo, do đó mà tiêu hao mất một chút linh lực. Khi Khoa Quỷ đã hồi phục lại linh lực, liền niệm chú ngữ, giải trừ toàn bộ độc trong thân thể Tiên Cự, Lạc Anh, Sâm Hàm và Trần Phong.

Họ dần dần tỉnh lại, cũng từ từ khôi phục. Trần Phong và Sâm Hàm vẫn chưa biết đang xảy ra chuyện gì, bởi vì ngay từ đầu họ đã hôn mê, nhưng Trần Phong vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng cũng hiểu khái quát được một hai phần.

- Chủ nhân, người không sao chứ?

Tiên Cự hỏi han.

- Không sao. Thích khách và Công chúa Ma tộc đều đến rồi, xem ra hẳn là vì Huyết Oán kiểm bên ngoài Tam giới rồi.

Câu đầu tiên của Trần Phong đã nói trúng.

- Quả nhiên là nhân vật tài ba, vừa nhìn chúng ta đã biết là ai, đến mục đích cũng hiểu thấu.

Lời Kiển Xá tựa hồ như bội phục nhưng cũng kèm theo cả khinh miệt.

Sầm Hàm chạy đến bên Tế Qua, thấy trên người hắn có vết thương, lo lắng vô cùng. Tế Qua hiểu tâm ý của nàng, nhẹ nhõm nụ cười, biểu hiện rằng không vấn đề gì, ngầm bảo Sầm Hàm hãy yên tâm. Tế Qua lại giữ vẻ mặt lạnh lùng băng giá đối mặt với bọn Kinh Thiên.

- Đây là cơ hội ngàn năm mới có, chỉ cần chúng ta tiến vào vùng ngoài Tam giới, thì mọi thứ đều có thể giải quyết, những bí mật làm chúng ta đau đầu lâu nay đều khả dĩ tìm ra lời giải một lượt. Ngay cả Huyết Oán kiếm, đương nhiên cũng là vật mà chúng ta có thể lấy được.

Kinh Thiên nói.

- Được, ta đồng ý.

Quyết định này của Trần Phong là một quyết định mạo hiểm phi thường. Hắn không hề nắm chắc đủ khả năng đã bại người Ma tộc. Dẫu cho Ngự Nô, Tế Qua và Linh Tường đã hoàn thành lần Thuế Biến thứ hai của Thủ Hộ Thánh chiến sĩ, nhưng đối phương có Công chúa Ma tộc Kiển Xá, và cả Vu Long thần lực không gì sánh nổi. Tuy vậy, Trần Phong không còn lựa chọn khác, đây cũng là cơ hội duy nhất để cho hắn có thể tiến vào vùng ngoài Tam giới. Hắn nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mà Châu Tế giao phó.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thánh chiến thuế biến

- Đúng như Thần số mệnh đã an bài, Chúa tể Thần Ma lưỡng giới đồng quy vu tận.

Tế Qua nói.

- Mọi người nhìn xem, có bia số mệnh liên quan tới Vạn thế hạo kiếp không.

Trần Phong nói.

Mấy người tìm kiếm trong những tấm bia của chúng sinh Tam giới, đại bộ phận bia đã đều đã bị linh lực Thần Ma lưỡng giới phá hỏng, còn có nhiều chữ trên bia bị máu che phủ, không còn đọc rõ được nữa.

Trần Phong trong quá trình tìm kiếm thấy được :

Úy Tri - Tướng quân Thần tộc, chiến công vô số, nhưng cuối cùng vì bảo vệ Vương hậu Cốt Phi của Thần tộc mà bị Kinh Thiên giết.

Cốt Phi - Vương hậu Thần tộc, mẫu nghi thần giới, khi Vạn thế hạo kiếp đang đến, bị Thích khách Kinh Thiên của Ma tộc bắt đi... đằng sau không ngờ không có vết số mệnh cuối cùng của bà ra sao, Trần Phong cảm thấy rất kỳ quái.

- Chủ Nhân! Đây rồi.

Ngự Nô phát hiện được bia số mệnh về Vạn thế hạo kiếp.

- Vạn thế hạo kiếp, là lời tiên tri từ vạn thế trước đây. Dù chỉ là lời tiên tri chứ không phải số mệnh, nhưng trong sự kiện vạn thế này, Thần, Ma, Nhân - Tam giới quan hệ biến chuyển, còn có sự xuất hiện của Thích điều, Huyết Oán kiếm. Lời tiên tri cũng như số mệnh vậy, không có cách nào cải biến.

- Xem ra Vạn thế hạo kiếp chưa hề bị định trước, nếu như chúng ta nỗ lực, rất có khả năng ngăn trở được nó đến.

Linh Tường nói.

- Đúng. Mọi người xem lại chỗ này.

Trần Phong chỉ vào bia số mệnh của Cốt Phi.

- Số mệnh cuối cùng của Vương hậu không ngờ chưa được ghi chép, điều này chứng minh có một vài sự tình cả Thần số mệnh cũng không cách gì xác định được số mệnh cho nó. Do đó, kết cục cuối cùng nằm chắc trong tay bản thân chúng ta.

Đột nhiên, toàn bộ Túc Mệnh Trùng đất rung núi động, bia đá trong Túc Mệnh Trùng bay khắp tứ phía. Ngự Nô bọn họ dùng huyền thuật bảo vệ bản thân khỏi bị bia đá kích trúng, trên người Trần Phong có gió của Ngự Nô, vì vậy bia đá không tiếp cận được thân hắn.

- Mau li khai nơi này. Số mệnh bên trong Túc Mệnh Trùng đã không còn bí mật, khởi đầu của Vạn thế hạo kiếp nhất định là lại được tiến hành quyết định lần nữa, vậy kết giới này theo đó mà biến mất.

Ngự Nô nói.

Mấy người vừa mới chạy thoát khỏi cổng Túc Mệnh Trùng, sau lưng một tiếng động như thành đổ, quay đầu lại, cửa vào kết giới của Túc Mệnh Trùng đã không thấy đâu, trước mắt xuất hiện một khung cảnh hoang vu không biên giới, ba cột đá cũng đã biến mất.

Trần Phong mấy người thi hành theo kế hoạch ban đầu, trở về vùng ngoài Tam giới cùng hội họp với Tiên Cự, Lạc Anh.

Về đến vùng ngoài Tam giới, ánh trăng giờ đã có hình tròn, huyết bát quái trên bầu trời xoay chuyển như thể một con cuồng phong, còn tuyến đường thông với mặt đất cũng đã biến thành một vòm rỗng khổng lồ.

- Sức mạnh càng lúc càng lớn, không ngờ dùng máu để biến thành gió, còn sức mạnh của thứ gió này sợ rằng đến bản thân ta cũng không triệu hoán nổi.

Ngự Nô nói.

- Đêm trăng tròn, âm khí dày nhất, còn loại máu này là âm trong âm, điều này liệu có thể có quan hệ gì không?

Linh Tường nói.

- Hiện tại tới ngày trăng tròn viên mãn còn có hai ngày, ta có cảm giác, hai ngày này theo đó mà phát sinh đại sự.

Trần Phong nói.

- Chủ nhân. Điều này khiến thiếp nhớ lại chuyện vài ngày trước bị bùa cây cối tập kích ở nơi này.

Linh Tường nói.

- Đằng sau lá bùa này, nhất định có ẩn tàng sức mạnh còn cường đại hơn, có thể nào là người Ma tộc không đây.

Trần Phong nói.

- Nếu như đúng, vậy sự lớn mạnh của Ma tộc ba trăm năm nay, nhất định vượt qua khỏi sự tưởng tượng của chúng ta.

Ngự Nô nói.

Mấy người phòng thủ nghiêm ngặt nơi bờ vực sâu bên ngoài Tam giới đợi Tiên Cự và Lạc Anh trở về. Đêm đã về khuya, vẫn không có động tĩnh, nhưng phòng ngự của nhóm Ngự Nô không giảm đi dù chỉ một chút.

Tiếng gió, xa mà lại gần, là âm thanh cánh đập do Tiên Cự và Lạc Anh tạo ra.

- Thừa chủ nhân! Chúng ta đã tìm kiếm toàn bộ Thần tộc đại địa, chỉ thấy được Ủy Trì tướng quân, nhưng ông ấy...

Tiên Cự không nói hết câu.

- Ta biết, mai táng ông ấy đi. Ông ấy không hề làm trái với lời hứa của mình, dùng sinh mệnh bảo vệ từng tấc đất Thần tộc. Ông là niềm tự hào của Thần tộc.

Trần Phong tâm lý vạn phần nặng nề, nhưng biểu hiện càng có thêm sức mạnh. Hắn muốn đối phó Ma tộc, hắn muốn tiêu diệt Ma tộc, bởi vì Ma tộc có đã tâm xưng bá Tam giới, dù Thương Xá chết rồi, nhưng Ma tộc vẫn còn.

- Vương hậu...

Lạc Anh không biết nói gì.

- Vương hậu đã bị Kinh Thiên bắt đi rồi, hiện tại rất có khả năng bị giữ ở Ma tộc.

Linh Tường nói.

- Mọi người làm sao mà biết được?

Lạc Anh không hiểu, chợt nhớ lần này bọn họ đi tới Túc Mệnh Trùng, hỏi thêm :

- Nơi Túc Mệnh Trùng đó như thế nào? Trận quyết chiến của Thần Vương với Thương Xá ra sao?

- Thần Vương và Thương Xá đồng quy vu tận, chính là số mệnh mà Thần số mệnh an bài cho họ. Còn liên quan tới Ủy Trì tướng quân và Vương hậu,

cũng là xem được trên bia số mệnh trong Túc Mệnh Trung. Số mệnh đích thị không cách gì cải biến sao?

Trần Phong nói.

Mọi người chìm vào một khoảng trầm tư, họ rốt cuộc phải đối mặt với cái gì đây? Nếu như chỉ là chiến tranh với Ma tộc, vậy sự xuất hiện của Thích điều và Huyết Oán kiếm bên ngoài Tam giới là có ý gì? Còn phạm trần vốn chưa có động tĩnh gì sẽ bị cuốn vào trường hạo kiếp này thế nào đây? Trong những sự việc này còn có liên hệ gì?

Họ không biết, cũng không có ai biết.

Sau khi nghỉ ngơi, Ngự Nô triệu hoán ra gió đánh vào nguồn sức mạnh do kết giới nơi vực sâu phát ra, nhưng không có tác dụng gì. Trần Phong cũng không nghĩ ra được dùng biện pháp gì mới có thể tiến nhập vùng ngoài Tam giới, nhưng hắn thấy được giờ đây không thể li khai. Vùng ngoài Tam giới bất kể lúc nào đều có khả năng bị đã khai, còn người Ma tộc đang mai phục gần đây, công kích của bùa chú đêm đó chính là chứng cứ.

Ánh trăng mát lạnh, mọi người vẫn nghỉ ngơi theo cách cũ, có điều họ chỉ có được tinh thần đó trong mười hai phút, bởi vì họ đang nghĩ tới cùng một chuyện. Ngự Nô thấy được bia số mệnh của bản thân, trên bia số mệnh ghi rằng một ngàn năm trước bị Kinh Thiên sát tử, nhưng hôm nay hắn không chết, số mệnh mới của hắn sẽ ra sao? Số mệnh cuối cùng của Tế Qua là chiến tử, số mệnh cuối cùng của những Tinh linh còn lại cũng đều là chiến tử, nhưng họ không phải là kẻ sợ chết mà chọn việc trốn tránh, không tiến hành trường chiến tranh này. Chiến tử, là niềm vinh quang của họ. Trước khi khai chiến là đã biết bản thân nhất định có thể chiến tử, đây là một thứ cảm giác tâm tình gì đó, mỗi người trong họ đều không nói ra, thậm chí còn thấy có chút tức cười. Tất cả chuyện này, Trần Phong đều hiểu được, nhưng hắn không biết dùng lời nào để nói với mọi người.

Mùi máu, Trần Phong đang nằm trên cỏ đột nhiên mờ to mắt, mùi máu rất nhạt từ xa truyền lại.

- Chủ nhân! Có gì không ổn à?

Tiền Cự thấy được cử động cảnh giác của Trần Phong liền hỏi.

- Mọi người không cảm giác thấy sát khí à? Hay là mùi máu?

Trần Phong hỏi.

- Bảo vệ chủ nhân. Có một luồng sát khí trực tiếp bức tới nơi này, không, là hai luồng.

Loại sát khí nhàn nhạt này trong nhóm ngoại trừ Ngự Nô, người khác không có biện pháp nào cảm giác thấy, trừ phi sát khí đậm hơn, hoặc là cự li sát khí gần thêm một chút.

Tế Qua, Lạc Anh cũng cùng Tiền Cự thủ bên cạnh Trần Phong, rất nhanh, họ cũng cảm thấy sát khí, càng lúc càng nặng nề, càng lúc càng gần hơn, cánh của họ giang ra, dấu ấn nơi mi tâm cũng hiện ra, chuẩn bị chiến đấu.

- Linh Tường! Đi cùng ta.

Ngự Nô nói được một câu, trương rộng đôi cánh bạch sắc nghênh tiếp về hướng sát khí, xông tới, Linh Tường ở ngay sát phía sau.

Bên ngoài mười dặm, một nữ tử đang chạy bạt mạng, trên vai có một vết thương, vết máu ứa ra có màu đen, có thể đoán được, nàng đã trúng độc.

Xem tình cảnh của nàng, đằng sau dường như có ai đó đuổi nàng, nhưng một nhân ảnh cũng không thấy, chỉ là lá cây và hoa cỏ bay điên cuồng trong không trung, còn vết thương của nữ tử, chính là bị lá cây quét trúng.

Trên người nữ tử, phát ra một luồng sát khí cực đại, nàng không phải là người tầm thường, trên người phát ra loại khí chất đặc biệt của Thần tộc, nhưng nàng lại không có cánh, linh lực cũng còn cách xa với người Thần tộc.

Có vô số lá cây bay tới mau lẹ và mạnh bạo về phía nữ tử, nữ tử tự biết chạy không được nữa, bèn dừng lại, ngón trở bắt quyết, đây là tư thế dùng huyền thuật của Thần tộc. Quả nhiên, nàng lợi dụng máu ứa ra nơi vết thương để tạo thành huyết thuẫn, ngăn trở phi điệp.

- Ngự Nô. Đó là huyền thuật gì thế?

Linh Tường quan sát một bên hỏi.

- Nếu ta đoán không nhầm, đó là Băng Thuần quyết của Tuyết tộc, nhưng linh lực của nàng ta không đủ, chỉ dùng nước còn không thể biến nước thành băng, lại không có nước nên chỉ có thể dùng máu của chính mình, dù linh lực không lớn, nhưng rất có thiên phú.

Ngự Nô nói.

- Nói như vậy là Tinh linh của Tuyết tộc, chúng ta phải xuất thủ tương cứu.

- Đợi đã. Sự tình chưa hoàn toàn rõ ràng, người truy sát nàng ta vẫn chưa hề lộ mặt. Là ai, có thể dùng loại huyền thuật này, không ngờ kèm độc theo vào trong thực vật.

Nữ tử thụ thương đã không còn cách gì chống lại một lần công kích nữa, thương thế quá nặng, thêm vào đó ở tình huống này mà dùng huyền thuật, chỉ có thể khiến máu độc xông tới tim.

Phi điệp tiếp tục xuất hiện, hơn nữa tốc độ càng thêm nhanh. Ngự Nô vốn muốn đợi thêm, để kẻ truy sát xuất hiện, nhưng tiếp tục không xuất thủ thì quá muộn rồi. Hắn triệu hoán gió, hình thành trước mình nữ tử một phong thuẫn, ngăn trở phi điệp, lại còn cuốn hết phi điệp đi mất.

Sau đó gió dừng, toàn bộ lá cây bay trên không trung đều dừng lại, không còn khí lực rơi xuống đồng loạt. Lúc này nghe được tiếng Ngự Nô :

- Linh Tường! Ta đã đánh trúng hấn, ngươi mau đuổi, ta đi cứu nữ tử đó.

Linh Tường rung động đôi cánh lam sắc bay lượn dưới ánh trắng, nàng vẫn không trông thấy kẻ bị Ngự Nô đã thương, có điều bản thân cảm giác sát khí phát ra, truy đuổi theo hướng sát khí nồng đậm, Ngự Nô nói bị hấn đã thương rồi, nhưng tại sao không có mùi máu?

Truy đuổi tới một khu rừng rậm rạp thì dừng lại, bởi vì sát khí bất ngờ biến mất ở nơi này. Linh Tường hiểu, biến mất chỉ là sát khí, kẻ phóng ra sát khí nhất định còn ở quanh đây. Một người có thể trong tình huống nguy cấp kiềm nén lại sát khí, nhưng chỉ có một biện pháp, chính là bất động, bắt buộc lòng mình phải tâm bình khí hòa.

- Ta biết ngươi ở gần đây, ngươi bất động cũng vô dụng, bởi vì ngươi đã thụ thương, còn ta, lại có rất nhiều thời gian để tìm ra ngươi, ngươi không phải cô độc đâu, ta sẽ luôn ở nơi này cùng ngươi.

Linh Tường nói xong ngồi lên một tảng đá, bày ra tư thế sẵn sàng chờ đợi lâu dài.

Linh Tường hiểu rằng, kẻ này dùng thực vật để ám sát, ngồi trên đất thì những bụi cỏ kia đều có khả năng biến thành ám khí có độc, dù đây là tư thế gần như không phòng ngự gì, nhưng chỉ cần nâng cảm giác thấy sát khí, lông vũ trên cánh sẽ lập tức bay ra biến thành binh khí.

Linh Tường trông có vẻ thờ ơ, nhưng thực ra đã để tâm chú ý động tĩnh bốn bề.

- Tuy ngươi trúng độc của chính bản thân mình, nhưng thêm vào đó là lực lượng từ Ngự Nô nhất định làm ngươi bị thương không nhẹ, nếu như tiếp tục không chạy chữa, ngươi không còn cơ hội chạy chữa nữa đâu.

Qua một khoảng thời gian, Linh Tường một câu cũng không nói. Nàng nghe được tiếng hô hấp và nhịp tim đập của mình, chúng đang tĩnh lặng, đang kiên nhẫn. Đột nhiên, trong đám cây cỏ có chút lay động, Linh Tường rút một chiếc lông vũ bắn tới, chỉ là một con thỏ vô tội.

Linh Tường không để bị lừa dối bởi những gì trông thấy, nhắm mắt lại, dùng thân thể cảm giác xung quanh, có thứ là thật, có thứ là giả, nàng giang rộng đôi cánh, lông vũ trở nên mềm mại dị thường, như vậy khiến nàng càng thêm miễn cảm, có thể cảm ứng chính xác hơn.

Chỉ là một con thỏ, Linh Tường không cử động gì, mắt vẫn khép, môi khẽ nở nụ cười. Không khí từ phía có áp suất rất nhẹ nhàng, bất thành linh bị nén lại. Linh Tường mở to mắt, nàng đã phát hiện được vị trí thích khách, rút một chiếc lông vũ lấp vào cung trên tay bắn ra, chặt đứt rất nhiều lá cây bay đến, sau đó vô số lá cây đồng loạt phóng tới chỗ Linh Tường.

- Vô dụng thôi. Ngươi thụ thương rồi, linh lực căn bản không thể phát huy mạnh mẽ được, chút phi điệp này, chỉ để hư trương thanh thế, căn bản không có bao nhiêu lực sát thương.

Linh Tường nói xong, bắn ra một Ý Niệm tiến, phi điệp đối mặt với mũi tên bay đến đều bị đứt lìa quay lại, phương hướng của mũi tên là nơi vừa trong nháy mắt phát ra sát khí.

Tên của Linh Tường mất thấy bắn trúng thích khách rồi, trên trời đột nhiên hạ xuống vài tia sét, đánh trúng Ý Niệm tiến thành không còn thần hình. Linh Tường biết có người tới giúp, nhưng không tiếp tục tác chiến, mà chuyển thân nhanh chóng quay về.

Về đến vùng ngoài Tam giới bên bờ vực, gặp ngay Lạc Anh đang tới nghênh tiếp.

- Sao rồi? Bắt được thích khách chưa?

Lạc Anh hỏi.

- Chưa. Đó không phải chỉ là một người.

Linh Tường trả lời.

Hai người đi đến bên Trần Phong, Ngự Nô đang dùng huyền thuật liệu thương cho nữ tử bị trọng thương kia, nhưng nàng ta trúng độc quá sâu, chỉ có thể tạm thời giữ được tính mạng, không có khả năng bức toàn bộ độc ra ngoài.

- Tiên Cự! Ta có chuyện hỏi ngươi.

Linh Tường khi nói câu này phát ra một thứ sát khí. Các Tinh linh khác cũng đều cảm giác được, lập tức ánh mắt chuyển về hướng họ.

- Linh Tường, có gì cứ nói thẳng ra.

Thanh âm cứng rắn không thay đổi của Tiên Cự.

- Ngươi mới đây vẫn luôn ở cùng chủ nhân chứ?

Linh Tường hỏi.

- Phải, ta luôn ở đây bảo vệ chủ nhân.

Tiên Cự cũng cảm giác được trong câu nói của Linh Tường lộ ra một không khí quỷ dị, nói tiếp :

- Ngươi phải chăng hoài nghi gì?

- Ngươi chưa từng li khai, một bước cũng không chứ?

Linh Tường tiếp tục truy vấn.

- Linh Tường. Có chuyện gì?

Trần Phong bên cạnh mở miệng.

- Vừa rồi ta bảo hấn đi viện trợ các ngươi, giữa đường thì gặp Ngự Nô, hấn và Ngự Nô cùng nhau quay về.

- Thế thì càng thêm hoài nghi rồi.

Sát khí từ Linh Tường lúc này càng thêm nặng nề, mi tâm đã xuất hiện dấu ấn đôi cánh.

- Cuối cùng là chuyện gì?

Tiên Cự đôi chút phẫn nộ, hấn không thích cái cảm giác không rõ ràng như bị người nhốt vào trong cái trống. Nhưng, hấn chỉ phẫn nộ, trên người không hề phát ra nửa điểm sát khí.

- Linh Tường! Nói thẳng ra đi!

Linh Tường lúc này mỉm cười, sát khí thành hư không, dấu ấn nơi mi tâm cũng biến mất.

- Xem ra không phải ngươi.

Nàng lãnh đạm nói một câu.

- Linh Tường, có phải vừa xong đuổi theo thích khách gặp phải sự tình kỳ quái nào không?

Trần Phong hỏi.

- Đúng. Thiếp vừa suýt chút nữa bắt được thích khách đó, nhưng vào giây phút quyết định cuối cùng không biết từ đâu xuất hiện một kẻ, dù thiếp không thấy hình dáng của hấn, nhưng ghi nhớ được huyền thuật của hấn, dùng để đánh tan Ý Niệm tiền của thiếp chính là Lôi tộc Lôi Đình quyết.

Câu này của Linh Tường khiến mọi người đều giật mình kinh hoàng, kinh hoàng nhất tự nhiên là Tiên Cự.

- Cái gì? Sao lại có thể thế?

Tiên Cự không dám tin hỏi lại.

- Do đó nàng hoài nghi Tiên Cự, nhưng nàng hiện giờ tại sao lại nói không phải hấn?

Trần Phong hỏi tiếp.

- Bởi vì thiếp vừa phát ra sát khí cường đại như vậy, tạo cho hấn cảm giác nguy hiểm. Hấn không ngờ không có cảm giác, chỉ là phẫn nộ, do đó thiếp cho rằng, không phải hấn.

Toàn bộ những việc Linh Tường làm mới đây đều là để chứng minh cho phán đoán của bản thân.

- Chỉ có ba trăm năm không giao thủ cùng Ma tộc, chúng rốt cuộc cường đại tới trình độ nào rồi đây?

Ngự Nô không hiểu nói.

Đột ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuyên qua khe hở của rừng cây, chiếu vào mắt nữ tử, mi mắt nàng có cảm giác, khe khẽ động đậy. Trần Phong liền bảo Tiên Cự chắn trước mặt, sau đó bản thân nâng nữ tử dậy.

- Uống chút nước nào!

Tể Qua triệu hoán ra băng, rồi dung hóa thành nước, cho nữ tử đó uống.

- Ngài là Tinh linh Tuyết tộc?

Nữ tử đó thấy huyền thuật triệu hoán băng của Tế Qua chỉ có Tuyết tộc mới có thể dùng được, vui mừng hỏi.

- Đúng vậy, ta thuộc Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc, ta tên Tế Qua, nàng xem ra không phải là người bình thường, nàng cuối cùng là ai?

- Thiếp không biết phải nói sao với mọi người, nhưng thiếp có thể báo cho ngài biết, mẫu hậu của thiếp là Sầm Hàm - Tinh linh Tuyết tộc.

- Sầm Hàm?

Ngự Nô bên cạnh nói :

- Là Tinh linh Tuyết tộc cùng ta một ngàn năm trước tới phạm trần tìm kiếm Công chúa?

- Điều này nói ngài là Ngự Nô - Vua của Tinh linh Phong tộc rồi, có điều sao có khả năng a, mẫu hậu cho thiếp biết, người Thần tộc bị Thần số mệnh hạn định cho sinh mệnh một ngàn năm, mẫu hậu bởi vì sinh mệnh một ngàn năm mà đã qua đời, nhưng ngài sao vẫn còn?

Nữ tử hỏi.

- Chuyện này nói ra dài lắm, để sau giải thích cho nàng, nói ta biết, nàng tên gì? Còn nữa, tam tộc Tinh linh còn lại đã từng đi cùng bọn ta giờ ra sao rồi?

Ngự Nô hỏi.

- Thiếp không có tên, ngài gọi thiếp là Sầm Hàm cũng được, ý của mẫu hậu thiếp, là để thiếp kế tục nhiệm vụ chưa hoàn thành của bà.

Nữ tử do còn vết thương trên mình, dừng một chút rồi nói tiếp :

- Tinh linh của Lôi tộc, Hỏa tộc, Vũ tộc cũng đều không thoát khỏi sinh mệnh một ngàn năm, có điều họ đều truyền lại cho con cái mình kế tục. Bởi vì chúng tôi là từ thân thể của họ khi phân liệt mà ra, do đó không có cánh, cũng không có sinh mệnh một ngàn năm, chỉ có năm trăm.

- Vậy tam tộc Tinh linh còn lại ở đâu?

- Ở phạm trần, khi tìm kiếm Công chúa. Nhưng một ngàn năm nay, vẫn chưa có chút tin tức nào.

Sầm Hàm nói xong nét mặt có vẻ hồ thẹn.

- Nàng sao lại bị truy sát?

- Thiếp cũng không hiểu tại sao, cả kẻ truy sát là người thế nào cũng không biết. Thiếp điều tra một số thi thể phạm trần bị hút cạn máu tới được nơi này, sau đó thấy bên trong có bát quái long quyển phong (vòi rồng) ngưng tụ từ máu, thiếp muốn tới xem, bèn dùng huyền thuật của Tuyết tộc, nhưng không cách gì tiến nhập kết giới, cuối cùng có một kẻ đi tới nói thiếp là Tinh linh Tuyết tộc, không chờ thiếp nói gì, hắn đã hạ thủ rồi.

- Thủ pháp ám sát của Thích khách Ma tộc càng ngày càng lợi hại, không ngờ có thể lợi dụng thực vật, còn có thể kèm thêm độc vào thực vật không độc rồi chế thành ám khí. Hôm nay bọn chúng đã tới vùng ngoài Tam giới rồi, chúng ta phải cẩn thận.

Ngự Nô nói.

- Vậy còn Sầm Hàm, chúng ta phải làm sao?

Tể Qua nói.

- Độc mà nàng ta trúng phải sẽ mau được giải trừ, xem ra chúng ta lần này phải tới lãnh địa của Ma tộc rồi.

- Nhưng ngày mai chính là đêm trăng tròn, còn người Ma tộc cũng sớm đến rồi, vậy càng chứng minh suy luận của chúng ta không sai, vùng ngoài Tam giới có đại sự phát sinh, thời điểm này chúng ta không thể li khai được.

Linh Tường nói.

- Vậy ta trước tiên dùng linh lực giữ ổn tâm mạch cho Sầm Hàm, nếu như không phải dùng linh lực thì có thể duy trì được một khoảng thời gian.

- Sầm Hàm là Tinh linh Tuyết tộc, nàng sẽ do ta bảo vệ.

Tể Qua nói rồi ôm nàng vào trong lòng.

Trộn một ngày, nhóm Trần Phong thủ ở vùng ngoài Tam giới. Hôm nay là đêm trăng tròn, nếu như vẫn an nhiên vô sự, thì họ không tiếp tục lưu lại nơi này nữa. Nhưng, đêm nay thực sự sẽ không có chuyện sao?

Vực sâu bên ngoài Tam giới tán phát ra luồng sức mạnh càng ngày càng lớn, Ngự Nô đã từng dùng linh lực bản thân thử, chỉ bay được tới bên trên vực, vậy mà toàn bộ linh lực đã bị biến mất, thậm chí còn không thể bay được, mà chỉ có rơi xuống vực.

Trần Phong đối mặt với vực sâu, nhớ lại rất nhiều sự tình. Thực ra chuyến đi lần này, Châu Tế giao cho hắn một nhiệm vụ bí mật, chính là tiềm nhập Ma tộc, tiêu diệt Ma tộc. Trần Phong hỏi Châu Tế tại sao nhiệm vụ này không cho Vua của Tinh linh Ngũ tộc biết. Châu Tế nói cho hắn hay, trong Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc có nội gián.

Trần Phong đang nghĩ, Ngự Nô cùng hắn chung sống một ngàn năm, dù không thể tiến vào trong tâm lý của mỗi người, nhưng tất cả đều có thể lý giải. Tiên Cự một dạ trung thành, y hệt như phụ vương hắn, dù lần này Linh Tường gặp phải chuyện rất kỳ quái, nhưng Trần Phong vẫn tin tưởng Tiên Cự. Lạc Anh tính tình nóng nảy, ghét ác như thù, không thể che giấu nổi điều gì, luôn nghĩ gì làm nấy, loại người này càng không thích hợp để làm nội gián, trừ phi toàn bộ đều là nguy trang, nhưng Trần Phong không nhìn ra được chỗ hở nào. Linh Tường thông minh phi thường, nhưng Trần Phong không cảm giác được nàng có chút gì phản bội. Còn Tế Qua, một thiếu niên không thích nói cũng không biết cách bày tỏ nội tâm tình cảm của mình, hắn có tính cách kỳ lạ, luôn bị Thú Lang chiếm cứ thân thể, người như vậy, có khả năng là nội gián sao?

Trước khi lên đường, Châu Tế nói với Trần Phong, rất nhiều bí mật không được tiết lộ đều đã bị người Ma tộc biết, còn khả năng tiết lộ duy nhất chính là Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, bởi vì những bí mật này chỉ có họ mới biết. Trần Phong nhớ lại lời Châu Tế, nghĩ đến lần bị bùa chú tấn công, vậy rõ ràng có người biết họ sẽ đến mà chuẩn bị trước, nhưng trước đó, ngay cả chính họ cũng đều không khẳng định sẽ tới vùng ngoài Tam giới, thế thì ai khẳng định được? Trừ phi bản thân họ làm, chỉ vậy mới có thể tránh được phòng ngự của mọi người, đương nhiên, còn có một khả năng khác, nhưng cơ hội không lớn, chính là bởi vì huyết bát quái, đối phương theo huyết bát quái tới vùng ngoài Tam giới, do đó cũng khẳng định được họ sẽ cũng theo tới đây.

Trần Phong trong đầu vô cùng rối loạn, hắn thực sự không muốn hoài nghi chiến sĩ của mình. Đêm, rất tĩnh lặng, ánh trăng bạc sắc khiến cho ban đêm hiện ra càng thêm tĩnh lặng, Trần Phong cảm thấy đằng sau sự tĩnh lặng ẩn chứa mưa to gió lớn, hơn nữa, sẽ tới rất mau thôi.

Tiên Cự vốn không phải là người hay động não để phán đoán sự tình, nhưng điều Linh Tường nói không thể không khiến hắn phải nghĩ ngợi, kẻ cản trở Ý Niệm tiên của Linh Tường là ai? Trừ Vương tộc Tinh linh Lôi tộc, còn có ai phát huy Lôi Đình quyết lợi hại đến thế?

Linh Tường vẫn đang nghĩ về hai thích khách đó, nhưng cũng như mọi người, nghĩ mãi không ra.

Một trận gió rất nhanh, không phải là gió thổi, mà là do trong không trung có người phi hành rất nhanh, là những người này mang theo cơn gió. Ngự Nô nắm cảm nhất với gió, mắt hắn dõi theo chuyển động của luồng gió, sau đó thấy một chiếc lông vũ của Linh Tường bắn tới, nhưng bị bật trở lại, lúc này trong cơn gió xuất hiện năm người.

Ngự Nô cảm giác được linh lực phát ra trên người mấy kẻ này, tuyệt đối không kém hơn Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, họ bày ra thế trận phòng ngự chặt chẽ ngay trước mặt Trần Phong, không để bất kỳ kẻ nào làm thương tổn tới Trần Phong.

- Vua của Tinh linh Ngũ tộc đều tề tựu đông đủ, đích thực là khó thấy a.

Một nam tử từ mặt góc cạnh rõ ràng, như thể dùng dao khắc lên nói. Thanh âm của gã cực kỳ vang dội, như thể sấm sét giữa trời quang.

- Thích khách của Ma tộc cũng tề tựu không khác gì, xem ra vùng ngoài Tam giới này, các người đã sớm có dự mưu.

Ngự Nô nói. Ngự Nô nhìn thấy mỗi người bọn chúng bên góc mắt trái có một dấu ấn kỳ quái, dấu ấn này Kinh Thiên cũng có, đây là tiêu ký của Thích khách Ma tộc.

- Bên ngoài Tam giới, đêm nay chính là lúc Huyết Oán kiểm hồi sinh. Uy lực của nó ta nghĩ các người phải rõ nhất chứ, ngủ say hoàn toàn đã một ngàn năm, chúng ta phải thức tỉnh nó trong tay Ma tộc chúng ta.

Nói lời này là một nam tử có bộ tóc trắng phau, toàn thân phát ra hàn khí bức nhân, giống như hàn khí tỏa ra trên người Tế Qua.

- Không phải ai cũng có tư cách làm chủ nhân của Huyết Oán kiểm, dựa vào các người, căn bản không cách gì khống chế được.

Ngự Nô nói.

- Có hay không có tư cách chúng ta không biết, nhưng các người, đã không còn cơ hội rồi.

Một nữ tử trông tương tự như Lạc Anh nói, bộ tóc và trường bào hồng sắc của ả đều phảng phất như một tầng lửa.

- Cuồng vọng! Để rồi xem cuối cùng là ai không còn cơ hội.

Lạc Anh lộ khí xung thiên, nói xong muốn xông tới, nhưng bị Trần Phong ngăn lại.

- Hiện tại độc trên người các người phải bắt đầu có tác dụng rồi, chớ nên manh động, độc khí công tâm là không có tốt đâu.

Một nữ tử lưng gù xuống nhìn không thấy mặt nói, bộ dạng của ả không giống người, phảng phất như một loại thực vật hay động vật đột biến.

- Thì ra là ngươi.

Linh Tường chỉ vào nữ tử lưng gù nói.

- Nếu như không phải có người giúp, ngươi sớm mất mạng rồi.

- Nói nhiều cũng vô ích, còn nhớ trận công kích của bùa chú đó chứ? Chút thực vật đó là ta dùng huyền thuật triệu hoán đấy, trên mình chúng có một loại kịch độc tác dụng chậm, vào đêm trăng tròn, cũng là hôm nay, vừa hay độc phát.

Nữ tử lưng gù nói.

Mấy người Trần Phong nghe được tức thì toàn thân lạnh cứng lại, bởi vì lần bùa chú công kích ấy, mỗi người đều đã tiếp xúc với đám cây cỏ, nói như vậy là ai cũng có khả năng trúng độc.

- Ngươi cho rằng chúng ta sẽ tin à? Dựa vào linh lực của ngươi căn bản làm không được đâu.

Linh Tường nói.

- Linh Tường - Vua của Tinh linh Vũ tộc quả nhiên tâm tư cẩn mật, nhưng sự thật không cách gì cải biến, phù chú đó đích xác không phải là của ta, mà là của Thương Xá - Chúa tể Ma tộc chúng ta. Vậy các ngươi tin được chưa.

- Tin hay không tin, thử là biết ngay.

Bốn ngọn băng liên bên cạnh Tề Qua đã sẵn sàng.

- Để các ngươi mắt thấy rõ, chúng ta chính là Ngũ đại thích khách Ma tộc Vũ, Hòa, Lôi, Tuyết, Độc. Phong thích khách Kinh Thiên cũng đã bắt đầu khởi hành đến, nhưng chúng ta sẽ giết sạch các ngươi trước khi ông ta đến.

Kẻ duy nhất chưa nói gì cũng đã thốt nên lời, tóc ả có màu lam sắc, giống như Linh Tường, xem ra là một cao thủ tạo mộng cảnh.

- Thì ra Thích khách Ma tộc dựa theo Tinh linh Ngũ tộc chúng ta mà bài danh, vậy ngươi là Vũ thích khách rồi, tương ứng với ta.

Linh Tường chỉ vào nữ tử có bộ tóc lam sắc vừa nói, sau đó tay chỉ vào kẻ nói đầu tiên, nam tử mặt góc cạnh :

- Ngươi phải là Lôi thích khách, chính là ngươi đã dùng Lôi Đình quyết đánh tan Ý Niệm tiền của ta.

Khi Linh Tường nói xong câu này, ánh mắt Tiên Cự di chuyển đến tên Lôi thích khách này, cực kỳ phẫn nộ.

- Ngươi chính là Tuyết thích khách.

Linh Tường lúc này chỉ vào kẻ toàn thân tán phát hàn khí, nam tử tóc bạc.

- Còn ngươi nữa, không cần nói nhiều, ngươi là Hòa thích khách rồi.

Nữ tử trông giống Lạc Anh gật gật đầu.

- Cuối cùng, Độc thích khách.

Linh Tường chỉ vào nữ tử lưng gù không trông rõ mặt mà nói.

- Thích khách Ma tộc bài danh chính là khắc tinh của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc các ngươi. Ngươi đã từng được chứng kiến Lôi Đình quyết của Lôi thích khách Sát Lệ rồi, ngươi cho rằng nó với Lôi Đình quyết của Tiên Cự càng lợi hại hơn đấy chứ?

Câu này của Vũ thích khách Miên Tùng khiến Linh Tường trong lòng sinh ra lạnh như băng, đích xác, Lôi Đình quyết đánh tan được Ý Niệm tiền của nàng phải hơn một bậc so với Lôi Đình quyết của Tiên Cự.

- Ta thực sự không hiểu, không ngờ tìm một kẻ phạm trần làm chủ nhân của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, chỉ có điều nghe nói ngươi chạy thoát khỏi Thần số mệnh, vẫn cứ coi ngươi là kẻ không giống với người thường, hôm nay vừa gặp, cũng chỉ là chó ngáp phải ruồi mà thôi.

Hòa thích khách nói về khinh miệt.

- Lão xược! Không được vô lễ với chủ nhân!

Tiên Cự sớm không kiềm chế nổi.

- mấy kẻ bọn ngươi, chúng ta căn bản không để mắt đến, duy nhất có năng lực đấu với bọn ta là Phong Trung Chi Thần Ngự Nô thôi, chỉ là có thể, hần trúng độc không nhẹ a.

Nữ tử lưng còng, Độc thích khách Khoa Quỷ.

- Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc chúng ta, chỉ có chết trận, không có chết sợ, càng không thối lui, hơn nữa, các ngươi chắc gì đã giết nổi bọn ta.

Tề Qua đã múa băng liên hướng về Ngũ thích khách tấn công.

- Tề Qua giao cho ta.

Nói lời chính là kẻ hàn khí bức nhân, Tuyệt thích khách Tiên Hạo.

Vua của Tinh linh Ngũ tộc bắt đầu đại chiến với Ngũ đại thích khách. Ngự Nô trúng độc nặng nhất, hẳn rõ ràng không xuất thủ, cũng không bị bất kỳ thực vật nào chạm phải, tại sao có thể trúng độc được? Thực ra mục tiêu duy nhất Ngũ thích khách muốn đối phó chính là Ngự Nô, bởi vì hẳn thực sự quá cường đại. Hôm đó Khoa Quỷ đưa thực vật độc nhất triệu hoán tới bên Ngự Nô, Ngự Nô dùng gió để ngăn lại, nhưng khi Ngự Nô thu gió lại, đồng thời cũng thu về độc chất lợi hại nhất hòa vào trong gió, đây là chuẩn bị mà Khoa Quỷ chuyên tâm dành cho Ngự Nô.

Khoa Quỷ bị Ngự Nô đã thương bằng chính độc điệp của ả. Mặc dù ả có thể dễ dàng giải trừ độc trong người, nhưng vết thương do huyền thuật của Ngự Nô gây nên đâu có dễ giải trừ như vậy. Do đó, giờ đây ả cũng phải mang theo vết thương này mà lâm trận.

Ngự Nô đâu không cách gì xuất toàn lực, nhưng đối phó với Khoa Quỷ so ra vẫn là dễ dàng. Gió do hắn triệu hoán ra biến thành dao đâm về hướng Khoa Quỷ, tuy lưu lại vết thương, nhưng từ vết thương đó lại tuyệt không rơi ra một giọt máu nào. Khoa Quỷ nguyên là một thân toàn độc, nên không hề có máu, Linh Tường khi đuổi theo ả không hề ngửi thấy mùi máu, điều đó cũng chẳng có gì là kỳ lạ cả.

Nhưng Ngự Nô không thể phân tâm hỗ trợ người khác, vì Khoa Quỷ biết đánh không lại Ngự Nô liền lén lút triệu hoán độc điệp và độc thụ hạ thủ với những người không có sức phản kháng là Trần Phong và Sâm Hàm, Ngự Nô phải kiêm cả công lẫn thủ.

Trước đây Ma tộc có cánh, nhưng trong cuộc chiến lần thứ nhất, Thương Xá hạ lệnh toàn bộ người Ma tộc đều phải cắt bỏ đôi cánh của mình. Có những người chịu không nổi đã chết tại đương trường, những người còn lại bởi vì không bị đôi cánh ảnh hưởng đến luyện tập huyền thuật nguy hiểm, cho phép tạo ra loại huyền thuật có thể bay lượn mà không cần cánh, mà loại huyền thuật cường đại này không chỉ dùng để bay, mà còn bao gồm khả năng công thủ và những phương diện khác, đây cũng là một phương pháp huấn luyện của Thương Xá. Vì vậy, những Thích khách này linh lực phải hơn hẳn năm vị Vua Tinh linh, hơn nữa giờ đây họ đã trúng độc, càng không phải đối thủ.

Tiên Cự và Sát Lệ đều thuộc về Lôi hệ. Tiên Cự vì một chiêu Lôi Đình quyết trước đó mà trong lòng phần nộ, nên dùng toàn bộ sức mạnh tấn công Sát Lệ, đôi cánh thép đan chặt đến nỗi một ngọn gió cũng không lọt qua được, đao trong tay thủy chung không hề dừng lại, kiểu chiêu thức liều mạng chỉ công không thủ này thực sự khiến Sát Lệ nhất thời khó mà đối phó, liên tục thối lui.

Thực ra chuyện Sát Lệ liên tục thối lui là vì gã với Tiên Cự tương phản nhau, chỉ thủ không công, gã đợi chiêu Lôi Đình quyết của Tiên Cự, gã muốn phản kích đúng vào thời điểm chiêu đó phát ra, hơn nữa nhờ vào chính chiêu này mà đánh bại Tiên Cự.

Lạc Anh và Thệ Phần hai người đều là nữ tử Hỏa hệ. Trên người Lạc Anh dù tán phát nhiệt khí vô hình, nhưng nhiệt khí trên người Thệ Phần lại tạo thành hình, thể hiện linh lực cường đại ra xung quanh.

Lạc Anh hiểu rằng, linh lực của nàng rõ ràng không mạnh bằng ả Thích khách trước mặt, nhưng tuyệt đối không thể lùi bước, một mặt áp chế kích độc trong nội thể, mặt khác đại chiến với Thệ Phần, gắng hết sức quyết không lùi một bước, tình thế rất khó khăn.

Tề Qua và Tiên Hạo đứng đối mặt nhau, hàn khí tỏa ra khắp cơ thể đóng thành một tầng băng quanh họ. Tề Qua dùng linh lực làm đóng băng chính trái tim mình, như vậy không để độc tràn vào tim, nhưng linh lực lại không thể phát huy được toàn bộ.

Vô số tuyết hoa và băng đá trải đều tứ tán khắp không gian, bất cứ lúc nào cũng có thể như trường tiễn rời cung, một trường quyết đấu sinh tử bùng lên, nhưng cả hai đều đang đợi chờ đối phương xuất thủ trước, trận quyết chiến giữa họ là tĩnh lặng nhất.

- Ngươi không có cung tên của Vũ tộc, dựa vào cái gì mà tự xưng là Vũ thích khách?

Linh Tường nói với Miên Tùng.

- Theo ta biết, ngươi chỉ có Vũ Linh cung, nhưng không có Vũ Tường tiễn, vậy ngươi có đủ tư cách làm Vua của Tinh linh Vũ tộc không?

Câu này của Miên Tùng làm trong lòng Linh Tường chợt lạnh, không ngờ bí mật này mà ả cũng biết.

- Về Tinh linh Ngũ tộc chúng ta, các ngươi biết thật tường tận, xem ra nhất định đã tổn không ít công phu.

Linh Tường chuyển hướng chú ý của ả.

- Biết mình biết người, đây là nguyên tắc cơ bản của Thích khách Ma tộc chúng ta.

- Thật hả? Vậy ngươi có biết đến những điều thú vị kỳ và cảnh sắc mỹ lệ nơi Dục đảo chăng?

- Linh Tường! Ngươi định đưa ta vào mộng cảnh của ngươi cũng vô dụng thôi, ta mang danh Vũ thích khách là nhờ vào huyền thuật tạo mộng cảnh lợi hại hơn ngươi.

Linh Tường chưa từng gặp phải đối thủ lợi hại đến thế, sự lợi hại của đối thủ không chỉ nằm ở huyền thuật, mà đầu óc cũng thông minh xuất chúng, không ngờ ả phát hiện được chuyện Linh Tường muốn đưa ả vào mộng cảnh một cách dễ dàng đến vậy.

Tiên Cự hiểu rằng bản thân không trụ được lâu nữa rồi, sử dụng phần linh lực cuối cùng dùng để giữ tâm mạch xuất ra Lôi Đình quyết, lập tức vô số tia sét từ trên trời nhằm đánh xuống Sát Lệ. Sát Lệ không chút hoảng hốt, mà còn mỉm cười, gã đợi mãi cơ hội này. Gã bay đứng vào giữa những tia sét, rồi niệm chú ngữ, là Lôi Đình quyết với linh lực cường đại hơn, vô số tia sét màu đen xuất hiện đánh đứt gãy hết những tia sét trắng bạch của Tiên Cự, lại còn đánh tới Tiên Cự. Hắn vội dùng đao và cánh bảo vệ bản thân, nhưng cũng thụ trọng thương, bay ra ngoài vài trượng thò ra một ngụm máu.

Lạc Anh chưa dùng Luyện Hóa Thân Sĩ, bởi vì đối thủ không có cánh, nàng không thích quyết chiến kiểu này, đối thủ đã là Hóa hệ, vậy phải công bằng. Lạc Anh sử ra Thánh Hóa quyết, nhưng linh lực của nàng chỉ tạo ra được một đầu hỏa long, độc lại vào tim, thò máu ngã xuống đất, cây cối xung quanh người đều cháy rụi.

Tề Qua cuối cùng đã động thủ, vô số băng đá bay tới, băng đá từ Tiên Hạo cũng nghênh tiếp, bốn ngọn băng liên tấn công khiến cho Tiên Hạo không thể tiếp cận. Tiên Hạo trong khi giao thủ từ từ xuất ra toàn lực, không dám ỷ táng chút nào, dù Tề Qua trúng độc, nhưng tại sao còn lợi hại như thế? Tiên Hạo nghĩ mãi, nếu Tề Qua không trúng độc, vậy mình chắc chắn không phải đối thủ, gã nắm rõ về Tuyệt tộc như bàn tay mình, căn bản không thể có được linh lực cường đại thế này.

- Không có Vũ Tường tiền, thì hãy tiếp Ý Niệm tiền của ta.

Linh Tường nói rồi kéo căng Vũ Linh cung.

- Vô ích thôi. Ngươi căn bản không dùng được toàn bộ linh lực để tạo thành Ý Niệm tiền của ngươi, tạo ra rồi cũng không đủ linh lực để bắn tên đi, nếu như gắng gượng bắn ra, thì uy lực của Ý Niệm tiền tới chỗ ta đã giảm đi rất nhiều, uy lực kiểu đó mà ngươi cho rằng có thể đã thương được ta sao?

Miên Tùng đích thực là một Thích khách lợi hại, phân tích không sai một điểm nào.

Linh Tường từ từ hạ Vũ Linh cung xuống, chăm chú nhìn Miên Tùng, nhưng toàn thân kẻ này không hề lộ ra một chút sơ hở nào, thực sự khó đối phó, độc trong cơ thể khiến linh lực của nàng đã bị tiêu hao đi rất nhiều, xem ra chịu không được bao lâu nữa.

- Linh Tường, đến lượt ta xuất thủ rồi, đi vào mộng cảnh mỹ lệ do ta tạo ra nào.

Miên Tùng nói xong, Linh Tường cảm giác trời xoay đất chuyển, sau đó mất đi ý thức, hiện giờ trước mặt nàng đích thị là phụ vương nàng, phụ vương mà nàng luôn tưởng nhớ.

Ngự Nô vì bảo vệ cho Trần Phong và Sâm Hàm mà độc đã mau chóng lan ra khắp cơ thể, còn Khoa Quý lúc này đã không thể tái chiến, ả đã bị Ngự Nô đã thương rất nặng.

Tiên Cự, Lạc Anh đã bị Sát Lệ và Thệ Phần đánh bại, từ không trung rơi xuống cạnh Trần Phong, dùng thân thể che chắn cho Trần Phong, dùng sinh mệnh bảo vệ chủ nhân của mình.

Sát Lệ, Thệ Phần, Miên Tùng đã tới, Linh Tường đang tưởng nhớ về phụ vương trong mộng cảnh, Tiên Hạo với Tề Qua còn đang chiến đấu, Tiên Cự và Lạc Anh dụng toàn lực cố đứng dậy, Ngự Nô đứng giữa, nét mặt lãnh khốc cứng cỏi, thực ra đã sớm không trụ nổi rồi.

- Ngự Nô, chớ có gắng sức nữa, vực sâu ngoài Tam giới, chính là mồ chôn bọn Vua Tinh linh Ngũ tộc các ngươi.

Miên Tùng nói.

- Còn chưa tới lúc kết thúc, kỳ tích đều xuất hiện ở chính giây phút đó.

Lời này của Ngự Nô là phải nghiêng rằng mà nói.

- Vậy xem xem cái kỳ tích ngu xuẩn của ngươi là gì?

Thệ Phần nói rồi phóng ra một ngọn lửa ập tới nhóm Trần Phong, lúc này ngay cả Ngự Nô cũng không còn sức để xuất thủ ứng cứu nữa, gió phòng hộ quanh người Trần Phong cũng theo linh lực của Ngự Nô mà từ từ yếu đi.

Tiên Cự và Lạc Anh đều phải rất vất vả mới đứng dậy được, càng không có sức cản lại ngọn lửa đang tới gần, mắt thấy mà không cách nào tránh được, họ dùng chính thân thể mình ngăn đòn này lại. Lúc này Trần Phong và Sâm Hàm đã hôn mê bên trong phòng hộ bằng gió của Ngự Nô, họ không có linh lực để bảo vệ tâm mạch, độc đã vào tim.

Đứng vào lúc ngọn lửa chỉ còn cách Tiên Cự và Lạc Anh trong gang tấc, thì ngọn lửa đó bất chợt dừng lại, ngưng kết, sau đó hóa thành băng, là Tề Qua, hắn che ngực, bốn ngọn băng liên chọc xuống đất, xuất hiện phía trước nhóm Trần Phong.

Sau đó là đến lượt Tiên Hạo xuất hiện, gã bị Tề Qua đánh trọng thương, ngã xuống bên cạnh Miên Tùng.

- Đây là chuyện gì?

Miễn Tùng không dám tin vào mắt mình, Tế Qua không ngờ đánh trọng thương được Tiên Hạo. Tế Qua đã trúng độc, còn Tiên Hạo hiểu Tuyết tộc như bàn tay gã, không thể thua, huống chi là trọng thương như thế này.

- Tế Qua từng bị Thú Lang cắn, trong cơ thể hẳn có sức mạnh của Thú Lang. Dù Thú Lang từng là Thần thú, nhưng hiện thời đã bị điên, biến thành Ma thú rồi, do vậy mà hẳn giờ đây có sức mạnh Thần Ma kết hợp, lợi hại phi thường.

Tiên Hạo nói xong câu này, miệng lại thở ra một ngụm máu, đông lại thành băng khối.

- Điều này chỉ có thể cho phép hắn chịu được một lúc nữa thôi, độc của ta không phải đơn giản mà giải được.

Khoa Quỷ vốn gù lưng, lại bị Ngự Nô đánh trọng thương đứng không nổi, toàn thân co quắp như một con thú quái dị.

- Xem ra người trụ không được lâu nữa rồi.

Lời vừa nói, lửa của Thệ Phần và sét của Sát Lệ đều bức tới Tế Qua. Bốn ngọn băng liên của Tế Qua toàn bộ thu lại quanh người, lửa của Thệ Phần chỉ vừa tới gần Tế Qua đã bị biến thành băng, còn sét của Sát Lệ bị băng liên đánh gãy đoạn. Tế Qua càng lúc càng hung mãnh, gọi nhớ lại tình cảnh lúc bị Thú Lang chiếm cứ thân thể ở núi Tuyết Ấn.

- Tế Qua, phải giữ gìn sự tỉnh táo, thế nào cũng không được để Thú Lang lại chiếm cứ thân thể người nữa.

Ngự Nô chỉ có thể đứng mà nói chuyện, căn bản không thể sử dụng linh lực nữa.

Lạc Anh và Tiên Cự thân mang trọng thương không nói nổi lời nào, Linh Tường lúc này đang ở trong mộng cảnh, thời điểm nàng còn nhỏ, phụ vương nàng biết số mệnh bản thân đã đến rồi, đưa cây cung của Vương tộc Vũ tộc giao cho Linh Tường, tên của nó là Vũ Linh cung, còn Vũ Tường tiền bị phụ vương nàng mấy trăm năm trước bắn đi mất, giờ còn đang bay xuyên khắp Tam giới, không biết tung tích, còn phụ vương nàng cũng chẳng còn linh lực để thu hồi lại.

- Ngự Nô, chúng ta vốn muốn giao người cho Phong thích khách Kinh Thiên, nhưng người thực sự quá đáng ghét rồi, đi chết đi.

Miễn Tùng dùng huyền thuật lợi dụng gió của chính Ngự Nô đẩy Ngự Nô xuống vực sâu bên ngoài Tam giới.

Ngự Nô ngã xuống vực sâu, khiến cho phòng hộ bằng gió bao quanh người Trần Phong theo đó hoàn toàn tan biến.

Tế Qua và Sát Lệ, Thệ Phần dùng huyền thuật giao chiến với nhau. Tế Qua theo lời Ngự Nô thu hồi một phần thú tính, nhưng vừa thu hồi thì sức mạnh của bản thân liền giảm đi. Độc tính chậm phát tác trong cơ thể bắt đầu mau chóng lan ra, còn có huyền thuật của Sát Lệ và Thệ Phần bức tới gần, Tế Qua không dám có ý bảo lưu. Vào lúc này, hắn chỉ có thể lấy thân mình bảo vệ mọi người mà thôi.

Dần dần, Tế Qua càng lúc càng hung mãnh, ngược lại Thệ Phần và Sát Lệ sắp không chống cự nổi. Miễn Tùng quan sát thấy tình hình này tiếp diễn khẳng định cả hai sẽ sớm bị Tế Qua sát tử, bởi vì hắn sắp không khống chế nổi thú tính trong cơ thể rồi.

- Để ta xem người còn lo nổi cho bao nhiêu người đây.

Miễn Tùng lợi dụng độc điệp Khoa Quỷ triệu hồi ra, biến thành ám khí bắn tới Trần Phong, Sầm Hàm, Tiên Cự, Lạc Anh. Tế Qua đang chiến đấu cùng Thệ Phần, Sát Lệ, lúc này mà phân tâm ắt sẽ bị huyền thuật của đối phương đã thương, thậm chí có thể khiến hắn không còn khả năng gượng dậy nữa.

Tế Qua nhận thấy nếu không ngăn chặn kịp thời thì những người khác đều bị sát tử giống như Ngự Nô bị đánh văng xuống vực sâu. Vào đúng giây phút quyết định, Tế Qua gầm lên một tiếng, từ trên trời, vô số bông hoa tuyết và đá băng bay xuống, dưới đất tựa như những tảng đá lớn lăn lăn âm âm khi tuyết lở.

Mấy tên bọn Miễn Tùng dùng huyền thuật tự bảo vệ bản thân, đồng thời liên tiếp phát ra các chiêu công kích. Chỗ độc điệp đó không ngờ xuyên qua lớp băng đá tiếp tục đâm về phía nhóm Trần Phong. Có thể hiểu được, thực lực của Miễn Tùng cao cường đến thế nào.

- Băng Tòa...

Khuôn mặt Tế Qua liên tục chuyển qua chuyển lại giữa người và sói, xem ra hắn đang phải cố áp chế thật là khổ sở. Hắn nghiêng chặt hàm răng dùng huyền thuật mà hắn hiện tại không thể dùng, Băng Tòa Hồi Thiên quyết.

Lập tức đất trời hỗn loạn, toàn bộ băng lăng, tuyết hoa, lôi điện cùng liệt hỏa đều bị hút vào khối băng đang xoay tròn. Luồng linh lực cực đại đó khiến bọn Miễn Tùng vô cùng kinh hoàng, trong thời khắc đó, chúng không biết phải làm gì.

- Không thể nào.

Tế Qua mới chỉ là Thủ Hộ Thánh chiến sĩ ở lần Thuế Biển (lột xác) thứ nhất, còn Băng Tòa Hồi Thiên quyết là huyền thuật mà tới lần Thuế Biển thứ hai mới có thể sử dụng. Sao hắn có thể xuất thủ được?

Tiên Hạo ở dưới đất không dám tin vào sự thật trước mắt.

- Đó là sức mạnh của Thú Lang, khiến hắn tiến nhập lần Thuế Biển thứ hai. Lần này không chỉ huyền thuật được tăng cường, mà còn là sự tiến hóa của

bình khí.

Miên Tùng dường như cái gì cũng biết.

Linh lực cường đại từ Băng Tỏa Hồi Thiên quyết đột nhiên phát ra dữ dội khiến cho mấy tên bọn Miên Tùng úy kị vài phần. Trong một lúc không còn đối sách nào chúng đành lùi lại, nhưng tốc độ của chúng làm sao có thể nhanh bằng tốc độ Băng Tỏa Hồi Thiên quyết được?

Bất chợt, có một đạo linh lực vạch ngang bầu trời, đẩy lùi công kích từ Băng Tỏa Hồi Thiên quyết. Sau đó, Kinh Thiên và Kiển Xá - Công chúa Ma tộc. Cả hai đứng trên đỉnh đầu của một con cự long.

- Sức mạnh của Thú Lang làm sao có thể so sánh với Vu Long được.

Kinh Thiên từ trên đỉnh đầu Vu Long bay xuống, thì ra phong ấn của Vu Long đã bị Kiển Xá dùng huyền thuật của Vương tộc Ma tộc giải trừ.

- Kinh Thiên! Tề Qua hoàn thành lần Thuế Biến thứ hai, hoàn toàn có thể tự giúp mình, độc trong cơ thể đã bị bức ra hết.

- Sao chỉ có mấy tên bọn nguoi, Ngự Nô đâu?

Kinh Thiên hỏi.

- Rớt xuống vực rồi.

Miên Tùng đáp.

- Cái gì? Là ai làm? Ngự Nô là của Kinh Thiên ta.

Kinh Thiên nói xong dùng ánh mắt cực kỳ hung hãn nhìn vào bọn chúng.

- Là ta.

Lời Miên Tùng vừa thốt ra liền bị Kinh Thiên đánh cho một chưởng, khóe miệng rỉ máu.

Lại nói về Ngự Nô, hắn bị Miên Tùng đẩy văng xuống vực, bên trong thân thể vốn bị trọng thương vẫn còn một ít linh lực, nhưng lại bị sức mạnh của kết giới cường đại bên trong vực làm tiêu biến hết.

Thân thể hắn cứ thế mà rơi xuống, tốc độ rơi quá nhanh khiến cho hai bên tai hắn tiếng gió rít lên, nhưng cũng chính tiếng gió lay tỉnh hắn. Đối mặt với vực sâu không thấy đáy, hắn cảm thấy sợ hãi cùng trách nhiệm. Bởi vì, Trần Phong... chủ nhân và các chiến hữu của hắn vẫn còn ở bên trên quyết chiến cùng Thích khách Ma tộc, hắn làm sao có thể bỏ mặc họ được.

Sức mạnh phát tán trong vực khiến cho nỗi kinh sợ của hắn càng lúc càng tăng, một luồng ý thức từ bản năng cầu sinh và trách nhiệm khiến bên trong thân thể hắn xuất hiện một loại sức mạnh khác lạ. Đúng rồi, cái Ngự Nô cần chính là cái cảm giác này. Hắn dần minh bạch, từ nỗi sợ hãi cái chết có thể phát huy loại sức mạnh tàng trữ nơi thể nội, sức mạnh này sẽ giúp hắn hoàn thành lần Thuế Biến thứ hai của Thủ Hộ Thánh chiến sĩ.

Ngự Nô dừng lại, sức mạnh từ trong cơ thể bạo xuất, khiến cho thân thể như thiếu niên của hắn trở nên to lớn, trưởng thành hơn. Tóc trên đầu hắn dài ra, loan đao cán dài cũng tụ tập quanh nó một vầng ánh sáng, đó là tiền hóa của bình khí.

- Kinh Thiên! Nguoi đã không chết, ta sao có thể chết được!

Ngự Nô từ đáy vực sâu bay vọt lên, hình dáng của hắn khiến cho những người bên phía Tề Qua phải giật mình kinh ngạc.

- Ngự Nô, xem bộ dạng của nguoi thì... Miên Tùng không nói tiếp nữa.

- Đúng, ta đã trải qua lần Thuế Biến thứ hai. Điều này phải cảm ơn nguoi, khiến cho ta từ nỗi sợ trước tử vong mà đột phá cực hạn của thân thể.

- Vậy mới thú vị chứ, giờ Chúa tể Thần Ma lưỡng tộc đã đồng quy vu tận ở Túc Mệnh Trùng, trong Tam giới, chúng ta mới là Chúa tể thực sự.

Kinh Thiên nói xong cất tiếng cười cuồng dại.

- Vọng tướng! Chớ quên rằng ta chính là khắc tinh của nguoi!

- Ngự Nô! Chính nguoi chớ nên quên rằng ta thuộc dòng Vương tộc chính thống nhất của Ma tộc, ta sẽ rất nhanh có được toàn bộ huyền thuật của phụ vương.

Lời Kiển Xá phát ra phía trên đầu Vu Long. Mái tóc dài đen nhánh của ả tết thành một hình dáng kỳ dị, toàn thân lộ ra vẻ u ám.

- Ta nhất định tìm thấy Công chúa Thần tộc, nàng sẽ kế thừa toàn bộ huyền thuật của Thần Vương chúng ta.

- Ngu xuẩn, nguoi có biết vì sao các nguoi mãi không tìm thấy Công chúa hay không? Nói thực cho nguoi hay, Công chúa của các nguoi ba trăm năm

trước đã bị ta sát từ rồi.

- Người tưởng bọn ta sẽ tin lời nói xằng của người à?

Giọng nói của Linh Tường truyền tới, không ngờ nàng đã thoát khỏi mộng cảnh do Miên Tùng tạo ra. Khi nàng tới bên cạnh Ngự Nô, từ trời cao một mũi tên bay xuống, nằm trên tay Linh Tường. - Vũ Tường tiễn, cuối cùng cũng trở lại.

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Kinh ngạc nhất tự nhiên là Miên Tùng, kẻ tạo ra mộng cảnh.

- Mộng cảnh mà người và ta tạo ra đều giống nhau, đều là lấy cơ sở trên dự vọng ở tận trong tâm hồn. Như vậy mới có thể khiến cho người ta không nghĩ tới việc rời bỏ, trong mộng cảnh của người, phụ vương đã nói cho ta hay Vũ Tường tiễn đã tới nơi nào. Vũ Tường tiễn với ta có cảm ứng tâm linh, biết ta gặp nạn liền tới cứu ta, bắn phá mộng cảnh của người, đồng thời ta cũng đã tiến nhập lần Thuế Biến thứ hai. Nói cho cùng, ta cũng cần cảm tạ người.

- Vẫn còn hay là các người đều không sao, nếu các người cứ thế mà chết, vậy mục đích chuyến đi này của bọn ta cũng vô dụng rồi.

Lời Kiến Xá khiến mọi người khó hiểu, ả tiếp tục.

- Bên ngoài Tam giới, Huyết Oán hồi sinh, đây là lúc kết giới vùng ngoài Tam giới yếu nhất, chỉ cần chúng ta hợp lực, nhất định có thể đánh xuyên qua kết giới. Bí mật vùng ngoài Tam giới mà Thần Ma lưỡng tộc luôn muốn biết đang chờ ở đó.

- Trước tiên Thích khách các người đưa thuốc giải ra đã, không thì chuyện gì cũng miễn bàn.

Linh Tường nói.

- Khoa Quỷ, đưa thuốc giải cho họ!

Mệnh lệnh của Kinh Thiên cũng như của Công chúa.

Công chúa Kiến Xá dùng huyền thuật chữa lành thương thế của Khoa Quỷ và Tiên Hạo, do đó mà tiêu hao mất một chút linh lực. Khi Khoa Quỷ đã hồi phục lại linh lực, liền niệm chú ngữ, giải trừ toàn bộ độc trong thân thể Tiên Cự, Lạc Anh, Sâm Hàm và Trần Phong.

Họ dần dần tỉnh lại, cũng từ từ khôi phục. Trần Phong và Sâm Hàm vẫn chưa biết đang xảy ra chuyện gì, bởi vì ngay từ đầu họ đã hôn mê, nhưng Trần Phong vừa nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng cũng hiểu khái quát được một hai phần.

- Chủ nhân, người không sao chứ?

Tiên Cự hỏi han.

- Không sao. Thích khách và Công chúa Ma tộc đều đến rồi, xem ra hẳn là vì Huyết Oán kiếm bên ngoài Tam giới rồi.

Câu đầu tiên của Trần Phong đã nói trúng.

- Quả nhiên là nhân vật tài ba, vừa nhìn chúng ta đã biết là ai, đến mục đích cũng hiểu thấu.

Lời Kiến Xá tựa hồ như bội phục nhưng cũng kèm theo cả khinh miệt.

Sâm Hàm chạy đến bên Tề Qua, thấy trên người hắn có vết thương, lo lắng vô cùng. Tề Qua hiểu tâm ý của nàng, nhẹ nở nụ cười, biểu hiện rằng không vấn đề gì, ngầm bảo Sâm Hàm hãy yên tâm. Tề Qua lại giữ vẻ mặt lạnh lùng băng giá đối mặt với bọn Kinh Thiên.

- Đây là cơ hội ngàn năm mới có, chỉ cần chúng ta tiến vào vùng ngoài Tam giới, thì mọi thứ đều có thể giải quyết, những bí mật làm chúng ta đau đầu lâu nay đều khả dĩ tìm ra lời giải một lượt. Ngay cả Huyết Oán kiếm, đương nhiên cũng là vật mà chúng ta có thể lấy được.

Kinh Thiên nói.

- Được, ta đồng ý.

Quyết định này của Trần Phong là một quyết định mạo hiểm phi thường. Hắn không hề nắm chắc đủ khả năng đã bại người Ma tộc. Dẫu cho Ngự Nô, Tề Qua và Linh Tường đã hoàn thành lần Thuế Biến thứ hai của Thủ Hộ Thánh chiến sĩ, nhưng đối phương có Công chúa Ma tộc Kiến Xá, và cả Vu Long thần lực không gì sánh nổi. Tuy vậy, Trần Phong không còn lựa chọn khác, đây cũng là cơ hội duy nhất để cho hắn có thể tiến vào vùng ngoài Tam giới. Hắn nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ mà Châu Tề giao phó.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bên ngoài Tam giới

Đêm giữa tháng, mặt trăng tròn vành vạnh lơ lửng giữa tầng không, đối diện với mặt trăng ở bên dưới chính là khối bát quái long quyền phong được tạo nên từ máu.

Đoàn người của Trần Phong đều đứng bên ngoài kết giới, cùng chờ đợi cơ hội, bởi vì chỉ có ở thời điểm ấy, khi mà kết giới của vùng ngoài Tam giới yếu hơn bình thường, hợp lực của họ mới công vào được.

Khối bát quái long quyền phong bằng máu có sức hút vô cùng mạnh mẽ, khiến cho người quan sát từ xa cũng cảm nhận được uy lực không gì sánh nổi. Đột nhiên, một tia sáng chói lòa từ mặt trăng chiếu thẳng xuống khối bát quái long quyền phong, như thể bị hấp lực của nó hút lấy vậy. Nhưng cũng chính vào thời điểm này, không còn cảm thấy uy lực gì ở nó nữa, phẳng phất rất bình ổn. Đây quả là một hiện tượng khó lòng giải thích được.

- Đến lúc rồi! Động thủ!

Kinh Thiên nói.

Vua của Ngũ tộc Tinh linh Thần tộc, thêm vào đó là Thích khách Ma tộc và Trần Phong người phạm trần, bọn họ kết hợp linh lực siêu cường của Tam giới tấn công vào năng lượng kết giới do vùng ngoài Tam giới sản sinh ra. Quả nhiên, sức mạnh của kết giới giảm đi rõ rệt, ít lâu sau, ánh trăng sáng trên trời tựa hồ bị hút vào, còn khối bát quái long quyền phong cũng sắp ngừng lại. Ngự Nô hét lớn:

- Mau dùng toàn lực! Qua thời điểm này năng lực kết giới khôi phục lại là không thể công vào được nữa.

Mọi người vốn đều bảo lưu lại một chút linh lực, nhưng giờ đây cũng không thể không dốc túi.

Luồng linh lực cường đại nay lại được gia tăng thêm sức mạnh đã tạo thành một lỗ hồng có thể khép lại bất cứ lúc nào. Như thể nước vậy, nếu linh lực yếu đi một chút hoặc đình chỉ, lỗ hồng sẽ tự động khép lại. Do đó tất cả đều tập trung quan sát lối vào đang dần dần lớn lên này mà không dám có hành động tùy ý.

- Ta sẽ vào trước tiên rồi phát ra linh lực trụ giữ từ bên trong, sau đó người của hai tộc chúng ta từng người một xen kẽ nhau tiến vào, như vậy không ai dị nghị chứ.

Kiên Xá cất tiếng.

- Nhiều lời làm gì, còn không mau đi, chậm chút nữa là không ai vào được nữa đâu.

Lạc Anh cảm thấy áp lực càng lúc càng nặng hơn bèn vội bảo.

Kiên Xá phi thân vào trong, chưa kịp quan sát vùng ngoài Tam giới rồi cuộc trông ra sao đã ngay lập tức phát linh lực từ bên trong. Sau đó đến lượt Trần Phong, rồi đến Kinh Thiên, kế tiếp là Ngự Nô, từng người từng người một tiến vào, sau khi người cuối cùng đã vào trong, linh lực cũng thu lại toàn bộ, lối vào khép kín lại.

Nơi đây chính là bên ngoài của Tam giới, vạn vật đều nằm trong tầm mắt nhưng dường như nhìn chẳng thấy điểm tận cùng. Trên trời cao chỉ có Thích điều vô cánh bay. Lần này được quan sát Thích điều ở khoảng cách gần, điều đó đã mang lại cho Trần Phong một cảm giác thần thiết kỳ lạ. Thích điều bao phủ toàn thân một màu đen, đôi cánh gầy trơ giống như không có lấy chút thịt nào mà chỉ là lớp da khô bọc xương thôi, đôi mắt có sắc xanh lam, vành tai rất dài, nhọn chọc thẳng lên khỏi đầu. Nhóm Trần Phong tưởng chừng chỉ cần vươn tay ra là có thể tóm được mà lại không thể, bởi vì chúng đều như ảo ảnh, là tinh thần của Thích điều đích thực, cũng có thể nói là linh hồn của nó.

Toàn bộ nơi đây giống như một tòa thành rộng lớn, nhưng không thể nào chạm tới được trong giây lát. Mục đích quan trọng nhất của họ tới đây là lấy Huyết Oán kiếm, họ nhanh chóng bay về hướng khối bát quái long quyền phong, bởi vì họ hiểu rằng máu đó nhằm mục đích nuôi dưỡng cho Huyết Oán kiếm.

Khối bát quái long quyền phong bằng máu ấy tựa hồ ngay trước mắt vậy mà họ đi không biết bao lâu mà vẫn chưa thể tiếp cận. Kiền Xá cắn ngón tay nhỏ ra mấy giọt máu, sau đó niệm chú ngữ. Mấy giọt máu đó liền biến thành tiểu yêu của Ma tộc, đám tiểu yêu này không phải do huyền thuật huyền hóa ra mà chúng ẩn tàng sẵn trong máu ả rồi. Á đã chuẩn bị cực kỳ kỹ lưỡng cho lần hành động này.

Cuối cùng cũng tới được gần rìa của khối bát quái long quyền phong, chỉ bất quá không thể nào tiếp cận được vì hấp lực quá lớn. Gió tạo thành bởi máu thổi từ dưới lên càng lúc càng to, sức gió càng lúc càng mạnh bạo, còn ánh trăng sáng trên cao vẫn tiếp tục rơi vào trong. Hiện giờ ai nấy đều muốn biết rốt cuộc bên trong màn máu này ẩn chứa bí mật gì, phải chăng chính là Huyết Oán kiếm?

- Đợi khi ánh trăng toàn bộ được hút vào bên trong khối máu này, khi đó sức mạnh ấy sẽ biến mất còn Huyết Oán kiếm sẽ xuất hiện. Tới khi đó mới tranh đoạt chẳng phải đã muộn một chút rồi sao?

Câu này của Kinh Thiên hiển nhiên là muốn một trận chiến.

- Huyết Oán kiếm đâu phải cứ muốn là được mà nó vốn dành cho kẻ có duyên. Nếu như ngươi cố gượng ép để đoạt lấy cũng chắc gì đã chế ngự nó thành công.

Trần Phong hiểu rằng sự cách biệt về lực lượng hai bên rất lớn, nếu như ngành tiếp ắt hẳn không thể nào chiếm được thượng phong, do đó hắn đưa ra một quyết định lấy lùi làm tiến.

- Bọn ta đi, không ở đây tranh Huyết Oán kiếm với các ngươi, bí mật bên ngoài Tam giới đâu phải chỉ có Huyết Oán kiếm. Ta muốn đi những nơi khác xem xem.

- Chủ nhân! Dầu thế nào thì Huyết Oán kiếm cũng không thể để cho Ma tộc lấy được.

Lạc Anh bên cạnh nhin không nổi nói.

- Ta đã quyết định rồi. Đi theo ta!

Trần Phong đưa các Tinh linh Vương tộc vòng qua khối bát quái long quyền phong bằng máu.

Bọn Kinh Thiên, Kiển Xá cũng không muốn nghỉ ngơi nhiều, hiện tại trong mắt chúng, trong đầu chúng chỉ có Huyết Oán kiếm.

Trên trời cao vẫn đầy bóng Thích điều, nhiều không đếm xuể nhưng cũng không quá lớn. Trần Phong nhận ra rằng, vô số hồn Thích điều này chỉ thuộc về chân thân của một Thích điều mà thôi. Sau khi đi được một đoạn đường, Trần Phong dừng lại.

- Linh Tường, hiện giờ cung và tên của Vũ tộc đã vật quy nguyên chủ, linh lực chắc hẳn rất mạnh rồi phải không?

Trần Phong hỏi.

- Đúng vậy. Thưa chủ nhân, có phải người muốn thuộc hạ thủ ở đây, chờ khi Huyết Oán kiếm xuất hiện thì bắn một mũi tên đẩy nó ra không?

Linh Tường hỏi.

- Phải. Lực lượng Ma tộc giờ đây quá mạnh, ta nghĩ chỉ có Huyết Oán kiếm mới có thể đối phó lại bọn chúng, do đó mà thanh kiếm này tuyệt đối không thể để chúng đoạt mất.

Lạc Anh hiểu rằng sự kích động vừa xong là mình đã sai, bèn tạ lỗi với Trần Phong. Hắn không đề bụng, nói tiếp :

- Ngự Nô, Tế Qua cũng thủ lại đây hỗ trợ Linh Tường. Lạc Anh, Tiên Cự và Sầm Hàm đi cùng ta tiến sâu vào trong xem xét. Bí mật bên ngoài Tam giới tuyệt đối không phải chỉ có vậy.

Đây là một sơn động, chỉ có sự tĩnh lặng bên trong đó trả lời cho những bước chân. Nơi này vốn rất tối, nhưng Lạc Anh triệu hoán lửa chiếu sáng, Tiên Cự đi ngay phía trước Trần Phong còn Sầm Hàm ở sau cùng.

Bên trong động rất ẩm ướt, nếu như lửa thường thì đã bị dập tắt từ lâu rồi, nhưng lửa Lạc Anh triệu hoán ra có thể thiêu đốt cả nước biển, do vậy không dễ gì bị triệt tiêu.

Một cơn gió bất chợt thổi đến không ngờ làm tắt phụt lửa của Lạc Anh. Nàng mau chóng triệu hoán lại, đồng thời gia tăng thêm linh lực, còn đao của Tiên Cự chém theo một hắc ảnh, hắc ảnh này chính là kẻ tạo ra cơn gió. Một đao chém tới xé đôi hắc ảnh, nhưng nó mau chóng hợp lại rồi bay tiếp.

Đó là Thích điều, không phải linh hồn. Nào ngờ chỉ là cơn gió thổi tới mà có thể thổi tắt lửa tạo ra từ linh lực của Lạc Anh, hãy thử tưởng tượng xem sức mạnh của Thích điều còn cường đại đến đâu.

- Chủ nhân thận trọng! Thuộc hạ cảm giác bên trong có một thứ linh lực thâm bất khả trắc.

Tiên Cự cất tiếng.

- Nhưng lạ thực, không thể ngờ lại chẳng cảm giác thấy được chút sát khí nào.

Lạc Anh bên cạnh tiếp lời.

- Bí mật lớn nhất bên ngoài Tam giới chính là ở nơi đây.

Trần Phong dường như đã tới được tận cùng của sơn động, bởi vì trước mắt không còn đường nữa mà bị một bức tường chắn lối, trên tường có một bức tượng Thích điều chạm nổi, từ trong đó tán phát ra vô số hồn Thích điều.

- Thần Vương từng kể Thích điều là loài chim tàn ác, vạn thể trước đây từng đại náo Tam giới, sau đó bị Ngân Hà, Tùy Phong hai vị Thần mẫu thu phục, lẽ nào vạn thể trấn áp nằm chính ở nơi này? Vậy hiện tại hẳn là thời khắc nó sống lại, nhưng chuyện này với Huyết Oán kiếm có quan hệ gì? Máu bị hút lấy đúng là bị hồn của Thích điều thực hiện rồi, nếu hút lượng máu nhiều như vậy để hồi sinh Huyết Oán kiếm thì có ý nghĩa gì với chính bản thân nó chứ?

Lạc Anh nhớ lại lời của Ngự Nô, nghĩ mãi mà không ra manh mối gì, tự mình lăm nhăm.

- Ta nghĩ rằng đây cũng không phải là chân thân của Thích điều. Chân thân của nó bên cạnh phải có hai vị Thần mẫu linh lực cao cường là Ngân Hà và Tùy Phong, chỉ có như vậy mới áp chế được Thích điều trong thời gian vạn thế.

Trần Phong bảo.

- Nhưng đã hết đường đi rồi mà.

Sâm Hàm thắc mắc.

- Tận cùng chỉ là một mặt khác của sự bắt đầu thôi, bí mật nằm ở chính điểm tận cùng này đó.

Trần Phong cắn ngón tay, bồi máu lên chiếc mỏ của bức tượng, sau đó những hòn bay ra ngoài đều phóng trở lại. Lúc này, hấn vươn tay phải ra, dấu ấn hình đôi cánh vàng phát ra một loại linh lực, nhất thời sơn động biến thành một khung cảnh hoàn toàn khác biệt.

Trước mặt là một hồ nước nhưng lại vô bờ bến, mệnh mang tựa biển khơi, chỉ có điều bề mặt của nó thì phẳng lặng như tấm gương vậy.

Bốn người nhóm Trần Phong lúc này không đứng ở bờ hồ mà đứng ngay trung tâm, bọn họ không cần dùng chút linh lực nào mà vẫn đi lại được trên mặt hồ, thần kỳ như chuồn chuồn điểm nước.

- Nơi đây chính là kết giới ẩn tàng bên ngoài Tam giới, chưa có ai từng tới đây nên cũng không phát hiện được gì.

Trần Phong nói.

- Nhưng ở đây ngoài việc mệnh mông không nhìn thấy bến bờ ra còn có thể ẩn tàng được bí mật gì nữa?

Lạc Anh hỏi.

- Mặt hồ phẳng lặng và chúng ta có thể đi lại không cần dùng tới linh lực, điều này chứng tỏ bản thân hồ đã chứa linh lực, chúng ta đang nhìn thấy phía trên của hồ chứ chưa phải toàn bộ.

Trần Phong trả lời.

- Thừa chủ nhân, người nói bí mật ở bên dưới, vậy để thuộc hạ xuống xem thử.

Tiên Cự đề nghị, muốn lặn xuống nước.

- Không xuống được đâu, phòng hộ kết giới bằng nước này còn cứng hơn cả băng nữa.

Trần Phong bảo.

Quả nhiên, Tiên Cự không cách nào đi xuống được, bấy giờ Lạc Anh triệu hoán lửa muốn đốt cháy nơi này nhưng bị Trần Phong ngăn lại, còn sấm sét Tiên Cự triệu hoán cũng thu lại nốt.

- Thừa chủ nhân, vậy phải làm sao? Chẳng lẽ bỏ cuộc?

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách đợi thôi.

- Đợi ư?

- Phải. Đợi. Chỉ có cách đợi cơ hội khả dĩ tới hoặc là bí mật tự nguyện lộ ra.

Trần Phong nhắm mắt lại. Không khí nơi đây thật trong lành, gió nhẹ thổi, nhưng mặt hồ vẫn tĩnh lặng. Trần Phong cảm giác dưới đáy hồ có làn sóng rung động, còn có cả cá đang tung tăng bơi lội dưới đó nữa.

Tuy không cảm thấy có sát khí nhưng cảnh sắc lặng yên như vậy khiến cho Tiên Cự và Lạc Anh vẫn không dám lơ là cảnh giác, bởi vì cạnh đó là chủ nhân của họ, Trần Phong, họ phải bảo vệ hần an toàn.

Trước mắt Trần Phong lóe lên một tia sáng, sau đó một hình ảnh xuất hiện, chiếu theo lời Thần Vương từng nói thì trước đây vạn thế, Ngân Hà, Tùy Phong hai vị Thần mẫu đại chiến cùng Thích điều, bầu trời của Thần, Ma, Nhân – Tam giới là một mảng hỗn độn, sấm rung chớp giạt, một con Thích điều khổng lồ khi thì phun lửa lúc lại phóng nước làm nhiễu loạn Tam giới. Người trong Tam giới đã điều binh ngăn chặn hoặc săn giết con Thích điều này nhưng đều không thu được kết quả, toàn quân bị tiêu diệt, tiếng kêu than ngập trời.

Trần Phong còn trông thấy Chúa tể Thần Ma lưỡng tộc, đương nhiên không phải Châu Tế và Thương Xá, nhưng trông rất giống hai người, chắc là tổ tiên của họ. Cả hai dùng huyền thuật tấn công Thích điều nhưng không gây ra được trên mình nó thương tích gì. Lúc này đột nhiên có hai nữ tử xuất hiện sau lưng Thích điều, chính là Ngân Hà và Tùy Phong, nhị vị Thần mẫu.

Thời điểm này cũng chưa thể gọi là Thần mẫu được, bởi vì tuổi họ hẵng còn trẻ, không ai biết họ tới từ đâu, dung mạo như thể thiên tiên phảng phất

không tồn tại trong Tam giới, khí chất bất phàm trời sinh đó không thể nào đồng nhất với khối lửa phàm trần, huyền thuật họ sử dụng lại càng lợi hại, lợi hại như Hồi Sinh quyết của Thần tộc và Diệt Thế quyết của Ma tộc nhưng không biết là huyền thuật gì.

Họ dùng huyền thuật biến núi lửa nước dâng hóa thành hồ tĩnh lặng, sau đó triệu hoán lên không trung vây lấy Thích điều lần chính họ vào bên trong. Theo cách này linh lực của Thích điều không thể phát huy ra được, không thể gây nguy hại cho Tam giới, sau đó tất cả bay ra khỏi tầm nhìn của Tam giới. Bọn họ không lưu lại gì, chỉ có một câu nói: Dùng lực lượng của chúng ta là Ngân Hà và Tùy Phong chỉ có thể trấn áp Thích điều trong vạn thế, vạn thế sau, nó sẽ phá hồ mà ra.

Tới đây, Trần Phong đột nhiên mở mắt, không ngờ trước mắt mình chính là Ngân Hà và Tùy Phong vừa mới trông thấy xong, không hiểu xuất hiện bằng cách nào. Tiền Cự và Lạc Anh cảnh giác cao độ mà vẫn chẳng hề phát giác, họ không hề nhận thấy linh lực từ đối phương, lẽ nào đây chính là cảnh giới cao nhất của linh lực?

- Người cuối cùng cũng đã trở về.

Đây là câu đầu tiên của Tùy Phong, giọng nói tựa hồ kinh ngạc mừng rỡ pha thêm phần cam chịu. Cảnh của bà gang ra như cánh bướm, giống như có ba đôi, tán phát ra hào quang rực rỡ.

- Cuối cùng ư?

Trần Phong không hiểu.

- Xem ra người vẫn chưa tỉnh lại, nhưng thời gian khẩn cấp rồi, người chỉ có thể từ từ hồi phục lại ý thức trong quá trình thôi.

Ngân Hà di chuyển tới gần, mặt nước hồ đập dềnh mềnh vui theo bước.

- Con không hiểu lời các người nói.

Trần Phong nói.

- Những gì người vừa trông thấy đều là thực, đó là mọi sự phát sinh vạn thế trước đây.

Ngân Hà bảo.

- Con biết. Ngự Nô từng kể cho con nghe, vạn thế trước đây, Thích điều đại náo Tam giới, sau đó bị hai vị Thần mẫu Ngân Hà và Tùy Phong thu phục, trấn áp vạn thế.

Trần Phong lại nhìn hai người họ rồi nói tiếp :

- Xem ra là trấn áp ở dưới mặt hồ này.

- Điều họ biết chỉ là bề ngoài thôi, còn người chắc chắn biết rõ tường tận toàn bộ.

- Vậy mong các Thần mẫu hãy nói cho con biết.

- Sự tình phải kể bắt đầu từ khi trời đất còn sơ khai, lúc ấy đất trời liền với nhau một mảng. Bàn Cổ tỉnh dậy sau giấc ngủ vạn năm, trông thấy trước mắt mình chỉ là một màn đen hắc ám thì vô cùng giận dữ. Ngài bèn dùng búa thần bổ tách đất trời, qua vài ngàn năm nữa, thấy thế giới mình tạo ra vẫn chưa vừa ý, cuối cùng ngài dùng huyền thuật biến thân thể mình thành vạn vật, mắt trái là mặt trời, mắt phải là mặt trăng, thân thể thành đồi núi, máu chảy thành sông hồ đại dương... tổng lại, mỗi một bộ phận thân thể của ngài đều tồn tại dưới hình thức vạn vật, thậm chí không khí ngài hít thở cũng biến thành gió thổi chẳng dừng.

- Sau này em trai của Bàn Cổ là Thần Sáng Tạo và em gái Nữ Oa cũng tỉnh giấc.

Ngân Hà nói tiếp lời Tùy Phong :

- Bọn họ hiểu rằng thế giới trước mặt mình chính là kết tinh lực lượng của anh trai mình, do vậy khao khát biến nó trở nên càng tốt đẹp hơn. Lại qua vài ngàn năm suy tư, Nữ Oa dùng huyền thuật tạo thành vô số người bằng đất sét, rồi cấp cho họ sinh mệnh, để họ tự do sinh tồn, sinh trưởng. Vài ngàn năm sau, đời đời kiếp kiếp, sinh sôi phát triển, cứ như thế trời đất xuất hiện diện mạo mới.

- Nhưng con người càng ngày càng đông đúc, cứ tăng trưởng mãi theo thời gian, suy nghĩ của họ cũng biến thành càng ngày càng phức tạp, dần dần xuất hiện chiến tranh và giết chóc, còn có cả bao ái hận tình cừ mà đến cả Nữ Oa và Thần Sáng Tạo cũng không cách gì lý giải nổi. Cuối cùng Thần Sáng Tạo dùng huyền thuật của mình tạo cho mỗi người này một số phận khác nhau, như vậy, Thần Sáng Tạo có thể khống chế được họ, khiến họ đi theo một con đường hoàn mỹ của mình. Nhưng Nữ Oa không đồng ý, bà nhận thấy những người này tuy do mình sáng tạo nên nhưng họ hoàn toàn sở hữu một sinh mệnh độc lập, họ có tự do của chính mình. Do vậy, giữa Nữ Oa và Thần Sáng Tạo lần đầu tiên đã xuất hiện tranh cãi.

- Tuy thế mâu thuẫn này được hòa giải rất mau chóng, Nữ Oa đồng ý để Thần Sáng Tạo cấp cho nhân loại số mệnh Sinh Lão Bệnh Tử, bởi vì như thế mới khiến con người tiến bộ, cũng có thể làm cho thế giới cân bằng, nhưng không đồng ý khống chế tư duy để họ làm những chuyện họ không nguyện ý, Liên quan tới chuyện này, Thần Sáng Tạo đã nhượng bộ. Chỉ có điều chiến tranh càng ngày càng nhiều, bởi dục vọng của con người càng ngày càng lớn, còn cả diễn biến của ái hận tình cừ càng lúc càng trở nên phức tạp. Thần Sáng Tạo trông thấy mà thất vọng, nó khác thế giới hoàn mỹ mà ngài tưởng

tượng quá xa, nhưng nếu muốn ra tay cải biến thì phải giết rất nhiều người, Nữ Oa không thể nào đồng ý, do vậy mà bức tức bỏ đi.

- Sau khi bỏ đi, ngài suy tư rất lâu, rồi dùng huyền thuật sáng tạo nên một thế giới, còn tạo thêm một chủng tộc người, nhưng do kinh nghiệm trước đây ngài gọi chủng tộc này là Thần. Tư tưởng của Thần được ngài tạo nên rất đơn thuần, không chứa đầy ái hận tình cừu phức tạp như nhân loại, lại còn luôn phát triển theo số mệnh mà ngài định sẵn, không còn ai cản trở ngài nữa, do đó mà thế giới của Thần đời này sang đời khác, kiếp này sang kiếp khác đều sinh sống rất bình ổn. Thần Sáng Tạo rất hài lòng với kiệt tác của mình.

- Thế nhưng, sự bình ổn này vẫn bị một chuyện ngoài ý muốn phá vỡ. Thần Sáng Tạo mời Nữ Oa tới Thần tộc thăm thế giới hoàn mỹ của mình, lại còn để Nữ Oa mang theo một ít người tới, để họ thấy được cách thức sinh hoạt mà càng hướng tới nó lại càng thấy yêu thích hơn này. Nữ Oa bèn đưa theo một người, chỉ đúng một người thôi, đó là Công chúa của phàm trần, tên là Ngưng Liễm, khí chất thoát tục, dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Tuy Thần tộc cũng có nữ tử như vậy, nhưng không hiểu sao so sánh vẫn thấy thua kém rất nhiều. Nữ Oa nói cho Thần Sáng Tạo biết, nguyên nhân chính là sự tự do.

- Thực ra lần này Nữ Oa mang theo một nữ tử như Ngưng Liễm chỉ có một mục đích duy nhất, không phải muốn khiến đối phương thích cách thức sinh sống mình chọn, mà hy vọng Thần Sáng Tạo ban cho Thần tộc tự do, chỉ có tự do mới là điều mà người và thần yêu thích nhất. Nhưng không ngờ rằng, Đại hoàng tử Thần tộc là Hiên Ảnh và Nhị hoàng tử Hiên Sa lại phát sinh tình cảm với Ngưng Liễm, càng rồi hơn ở chỗ Ngưng Liễm cũng yêu Nhị hoàng tử, Hiên Sa.

- Không lâu sau, Đại hoàng tử Hiên Ảnh trở thành Thần Vương của Thần tộc, đồng thời cưới Ngưng Liễm làm Vương Hậu. Vào đúng ngày diễn ra lễ cưới, Hoàng tử Hiên Sa chỉ cười lớn rồi biến thành một miền sa mạc vô biên, cùng lúc đó cung điện của Thần tộc đột nhiên sụp đổ, bị một miền đại dương mênh mông bao vây lấy. Rất nhiều năm sau, Ngưng Liễm đã sinh hạ cho Chúa tể Thần tộc, cũng là Đại hoàng tử Hiên Ảnh ngày xưa hai người con. Thần Vương khi đó rất vui sướng. Nhưng đến một ngày, khi ông trở về Thần điện thì phát hiện Ngưng Liễm và một người con đã không còn thấy đâu nữa.

- Mọi chuyện phát sinh đều nằm ngoài dự liệu của Thần Sáng Tạo, vì con người có ái hận tình cừu phức tạp nên khi thần kết hợp với người sẽ khiến ngài không cách gì khống chế nổi. Do đó ngài không hiểu nổi nguồn cơn trong đó, hơn nữa cũng chẳng có ai khác hiểu được. Sau sự kiện này, sự đơn thuần của Thần tộc cũng dần dần biến chuyển, Chúa tể của Thần tộc không còn số mệnh vạn năm được Thần Sáng Tạo ban cho nữa mà chỉ vồn vẹn có vài ngàn năm là đã phải qua đời.

- Thần Sáng Tạo dường như phải chịu đựng một sự đả kích rất lớn, thế giới hoàn mỹ mình khổ công tạo nên lại bị cải biến chỉ bởi một cá nhân. Nhưng ngài không hề tức giận mà hy vọng sau khi Hoàng tử kế thừa vương vị mọi chuyện sẽ từ từ được chuyển đổi lại như xưa. Theo đó, vị Hoàng tử duy nhất này đã kế thừa vương vị. Tuy nhiên, không như Thần Sáng Tạo nghĩ, giữa miền sa mạc bất ngờ xuất hiện một chủng tộc mới, tự xưng là Ma tộc, vừa sinh ra đã định sẵn thế nước lửa chẳng cùng chung sống với Thần tộc. Điều này khiến Thần Sáng Tạo phải bó tay không biết phải làm sao.

- Thần Sáng Tạo cảm thấy rất lạ lùng, ngoại trừ ngài và Nữ Oa còn ai có thể làm được điều này đây? Ngài đi hỏi Nữ Oa nhưng bà bảo không phải do bà làm. Sau đó Thần Sáng Tạo phát hiện rằng người của Ma tộc không ngờ cũng y như Thần tộc, đều không thoát khỏi số mệnh mà ngài định sẵn. Ngài càng suy nghĩ càng đau đầu mà cuối cùng cũng chưa nghĩ ra được điều gì.

- Sau khi Ma tộc xuất hiện, Thần Ma lưỡng tộc phát động chiến tranh liên miên, có mấy lần còn liên lụy tới cả phàm trần. Nữ Oa tìm tới Thần Sáng Tạo, hy vọng có thể tìm ra được một biện pháp giải quyết chuyện này. Tuy nhiên, biện pháp nào cũng đều vô tác dụng. Thần Sáng Tạo tức đến phát điên, quyết định tự tay hủy diệt mọi thứ mình tạo ra, nhưng Nữ Oa cản lại. Bà nói hiện tại sinh mệnh là thuộc về chính bọn họ, không phải ai muốn hủy là hủy được.

- Thần Sáng Tạo nói ngài quản lý số mệnh của chúng sinh Tam giới, muốn hủy ai là hủy kẻ đó. Nữ Oa hiểu rõ tỳ khí của Thần Sáng Tạo, để cứu vãn Tam giới đã có hàng ngàn hàng vạn năm tiến hóa, không muốn nó lại trở về thời viễn cổ sơ sinh, bà không quản ngại đánh một trận kinh thiên động địa với Thần Sáng Tạo. Lần chiến tranh này khiến hai người họ lưỡng bại câu thương. Trong mắt Nữ Oa, dấu cho Tam giới tồn tại bao điều chưa toại ý nhưng bà nghĩ chỉ có ác mới khiến thiện xuất hiện, có ái ắt sẽ có hận, như vậy mới cân bằng.

- Để Thần Sáng Tạo bình ổn lại cơn giận, Nữ Oa và ngài đã đánh cuộc với nhau.

Tùy Phong và Ngân Hà mỗi người một câu kể cho Trần Phong nghe về câu chuyện ngàn vạn năm từ khi đất trời còn sơ khai, nhưng kể tới đây họ đột nhiên dừng lại.

- Đánh cuộc thế nào?

Trần Phong hỏi.

- Thực ra chúng ta là hậu nhân của Nữ Oa.

Ngân Hà không trực tiếp trả lời câu hỏi của Trần Phong. Tùy Phong nói tiếp :

- Hậu nhân của Nữ Oa có ba người: Ngân Hà, Tùy Phong các người đã trông thấy rồi, còn có đệ đệ của chúng ta, tên là Thích Điều.

- Sao? Thích Điều?

Trần Phong kinh ngạc.

- Không phải là Thích Điều mà các người tưởng tượng đâu. Bởi đệ đệ là nam nhân duy nhất trong số hậu nhân của Nữ Oa nên linh lực của đệ ấy cường

đại phi thường. Đặt cược ở đây nhằm vào chính đệ đệ của ta, đệ ấy bị phong ấn linh lực, nguyên thần ngủ say, làm một phạm nhân bình thường xuống phạm trần, sau này phải chạy thoát khỏi số mệnh do Thần Sáng Tạo định ra. Thần Sáng Tạo đáp ứng rất sáng khoái vì ngài cho rằng không ai chạy thoát khỏi số phận mà ngài thiết lập, thần không thể, người càng không thể.

- Thích điều mà các người tưởng chỉ là thần thú của đệ đệ ta mà thôi. Vạn năm trước đây vì đệ đệ xuống phạm trần, không ai quản nó nên nó mới phát cuồng, đại náo Tam giới, chính là điều vừa trông thấy đó.

Ngân Hà tiếp lời.

- Vậy mọi chuyện này có quan hệ gì với con?

Trần Phong tuy đoán ra được vài phần nhưng không khẳng định, hoặc là không dám tin, hẳn muốn nghe đáp án từ chính họ.

- Có.

- Bởi vì đệ chính là đệ đệ của chúng ta.

Câu trả lời của Ngân Hà và Tùy Phong quả nhiên giống như điều Trần Phong vừa nghĩ, chỉ là không nghĩ rằng mọi chuyện đều chính là sự thật.

- Sao? Không ngờ chủ nhân lại là hậu nhân của Nữ Oa? Điều này quá khó tin.

Lạc Anh cũng bày tỏ điều bộ kinh ngạc không dám tin.

- Đây là sự thực, Trần Phong hiện tại chính là đệ đệ của chúng ta.

Ngân Hà nhìn Trần Phong nói tiếp :

- Sau khi đệ chạy thoát khỏi số mệnh Thần Sáng Tạo định ra, ngài nản chí vô cùng, không còn muốn quản chuyện của Tam giới nữa. Thực ra ngài muốn quản cũng không quản nổi nữa vì sau trận đại chiến với Nữ Oa, thương tích đã quá nghiêm trọng. Nữ Oa làm vậy chỉ để khiến ngài hiểu rằng, con người chính là tự do, không muốn bị ai trói buộc, cũng để ngài nguôi đi cơn giận.

- Thần Sáng Tạo tuy không muốn quản chuyện Tam giới nữa nhưng đây chính là dân con cháu của người, số mệnh không thể dễ loạn được, chẳng hạn như sinh lão bệnh tử, ngài giao toàn bộ cho thần Số Mệnh. Còn sự tình trong đó ngoại trừ chúng ta ra không còn ai khác biết, do đó quản lý số mệnh trong Tam giới đều là do thần Số Mệnh, thực ra ngay từ lúc bắt đầu là Thần Sáng Tạo, sau này vẫn là Thần Sáng Tạo thôi.

- Vậy còn Vạn thế hạo kiếp là gì?

Trần Phong hỏi.

- Như đệ đã nhìn thấy ở Túc Mệnh Trung đó, chỉ là một lời tiên tri. Quan hệ giữa Thần, Ma, Nhân – Tam giới giờ đây đệ đã hiểu thấu, thêm vào đó là Thích điều phá hồ mà ra vạn thế sau này. Nếu như sức mạnh của đệ không được giải khai, nếu nguyên thần của đệ chưa được thức tỉnh, vậy thì không ai có thể thuần phục nó, bởi chúng ta sau khi trấn áp nó vạn thế, linh lực đã dùng kiệt rồi, chỉ hy vọng nó trông thấy đệ có thể ngoan ngoãn nghe lời đệ, không náo loạn Tam giới nữa.

Khi Ngân Hà nói xong câu này có thể thấy rõ sự lo âu thể hiện.

- Vậy Thần Sáng Tạo và Nữ Oa đâu rồi? Hiện tại cuộc chiến giữa Thần Ma cũng chỉ có họ mới ngăn nổi, như vậy lời tiên tri về Vạn thế hạo kiếp mới có thể không thành hiện thực.

Trần Phong nói.

- Sau trận đại chiến, Nữ Oa nguyên thần tổn thất nặng nề. Bà đoán ra chuyện Thích điều sẽ gây ra trường nạn loạn bèn trao chút linh lực còn lại cuối cùng cho tỷ muội chúng ta, để chúng ta trấn áp Thích điều, cũng vì thế mà nguyên thần của Nữ Oa lụi tàn.

- Thần Sáng Tạo thì đã nản lòng thối chí, nhưng đối mặt với thế giới người tạo ra, đối mặt với chúng sinh Tam giới vẫn chưa thể nào buông xuôi. Ngài không dám tiếp tục hành động khinh suất nữa vì sợ khéo quá hóa vụng. Cho nên ngài mới tạo ra Minh giới, để cho những vong hồn chịu sinh lão bệnh tử cũng có thể luân hồi chuyển thế.

- Nhưng chiến tranh giữa Thần Ma lưỡng giới nếu không được Thần Sáng Tạo ra tay ngăn cản thì lời tiên tri về Vạn thế hạo kiếp sẽ gây cho Tam giới nổi khổ đau và tai nạn khôn cùng.

Trần Phong nói.

- Vô ích thôi, có lẽ tình trạng ngày nay ngài cũng muốn đảm trách, hoặc là ngài cho rằng mình cần phải đảm trách, vì ở lần Ma tộc tiến hành chiến tranh diệt thế đầu tiên với phạm trần ngài đã huyền hóa nên Huyết Oán kiếm từ một giọt máu và một giọt nước mắt để vẫn hồi cựa quậy. Ngài không muốn thấy con dân của mình tiếp tục chết chóc như vậy nữa.

- Điều ngài đã làm thật đúng đắn, nhưng lần trước đã ngăn cản, tại sao lần sau lại không thiết đến nữa?

Lạc Anh bên cạnh nói.

- Bởi vì lần chiến tranh này có liên quan tới Huyết Oán kiếm. Hiện giờ Ma tộc tựa hồ xuất toàn lực để đoạt Huyết Oán kiếm, do vậy Thần Sáng Tạo nhận ra mình đã sai, không dám làm tiếp gì nữa, sợ lại khéo quá hóa vụng.

Trần Phong đã đoán ra nguyên nhân.

- Đúng. Chính là vì nguyên nhân này. Nhưng còn có một lý do khác nữa là linh lực của ngài giờ chỉ có thể quản lý Minh giới mà thôi, trong Minh giới giam giữ toàn bộ vong hồn, nếu họ không luân hồi mà thoát ra ngoài thì là sự kiện vô cùng khủng khiếp.

Nói tới đây, mặt hồ phẳng lặng đột nhiên lay động dữ dội, một con sóng khổng lồ cuộn dâng. Tiên Cự mang theo Trần Phong bay đi, Lạc Anh và Sầm Hàm giữa không trung vẫn thấy Ngân Hà và Tùy Phong đang đứng giữa con sóng dữ, thì ra họ thực sự không còn linh lực nữa rồi. Lạc Anh vừa muốn bay xuống đưa họ đi nhưng bị họ cản lại.

- Sinh mệnh của chúng ta đã tới tận cùng rồi, không còn trách nhiệm gì nữa khiến chúng ta thấy rất nhẹ nhõm, chuyện sau này giao cho các người đây. Hãy nhớ, số mệnh có thể thay đổi, lời tiên tri càng có thể, con người chính là tự do, không gì là không thể làm được. Thích điều bị chúng ta trấn áp dưới hồ bắt đầu phá hồ mà ra rồi, hy vọng nó trông thấy đệ sẽ nghe lời đệ, cũng hy vọng linh lực của đệ chóng được giải khai, nguyên thần của đệ chóng thức tỉnh.

Sau câu nói này, một con sóng lớn cao tới tận trời xanh cuộn lấy họ.

Nhóm Trần Phong trông thấy dưới đáy hồ có một đôi cánh đen đang vẫy động, đây đúng là chân thân của Thích điều. Nước hồ khi thì đóng băng, lúc lại sôi sùng sục, khi thì bình lặng, lúc lại cuộn trào. Đây chính là sự chống giữ bằng linh lực cuối cùng, xem ra Thích điều sắp phá hồ mà ra rồi.

- Thừa chủ nhân, nơi này quá nguy hiểm, đề thuộc hạ đưa người đi.

Tiên Cự trông thấy tình cảnh này cũng cảm thấy sợ hãi vô cùng.

- Vô dụng thôi. Vạn thể trước đây Thích điều có thể đại náo Tam giới, vạn thể sau này cũng vậy. Nếu ta đúng là đệ đệ của Ngân Hà và Tùy Phong, hậu nhân của Nữ Oa, là chủ nhân của Thích điều thì ta nhất định thuần phục được nó.

- Thừa chủ nhân, linh lực của người hiện tại vẫn còn bị phong ấn, nguyên thần cũng chưa thức tỉnh, như vậy căn bản không thuần phục nổi nó đâu.

Lạc Anh bên cạnh lo lắng.

- Nếu ta đúng là chủ nhân của nó thì nhất định có thể.

Ánh mắt Trần Phong thể hiện sự kiên định. Hẳn hiểu, nếu không thuần phục nổi nó, để nó tiếp tục đại náo Tam giới, vậy con hạo kiếp vạn thể quả thực không cách nào ngăn nổi nữa.

Linh lực của hồ cuối cùng cũng tán hết, nước biến thành băng, sau đó đổ sập ra thành những tảng đá lớn, từ bên trong một con chim khổng lồ màu đen bay ra, đôi cánh tựa hồ có thể che lấp cả bầu trời. Tuy đã từng trông thấy Thích điều bay trên bầu trời Thần tộc, cũng đã thấy Thích điều bay bên ngoài sơn động ở vùng ngoài Tam giới, điều tượng Thích điều trên bức tường cũng sống động như thật nhưng đều không phải là chân thân, nhóm Trần Phong tuy đã sớm có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị con ác điều khổng lồ này khiến cho ngây cả ra.

Cũng do bị trấn áp vạn thể nên nó cử động càng thêm điên cuồng, lại do không có chủ nhân quản giáo khiến nó càng ngày càng vô pháp vô thiên, từ một thần thú biến thành dã thú. Sau khi nó phá hồ ra, gió nổi mây cuộn, sấm rung chớp giật. Tiên Cự dùng đôi cánh che cho Trần Phong, Lạc Anh dùng huyền thuật bảo vệ Sầm Hàm, nhưng lúc này linh lực của Thích điều tràn ngập khắp trời, họ cảm thấy bị nén ép rất căng thẳng. Gió Thích điều gọi ra tuyệt đối không kém gì Ngự Nô, sấm sét nó dùng tới, lực tàn phá lại tuyệt đối mạnh hơn Tiên Cự.

Linh lực của Tiên Cự và Lạc Anh không cách gì chống lại nổi, cả bốn bị ép phải tán ra. Thích điều rít lên một tiếng chói tai bay từ không trung xuống tiếp nhận Trần Phong lên lưng mình. Thế nhưng đây tịnh chưa phải là kết thúc, mà chỉ là bước khởi đầu.

Trần Phong hiểu rõ hơn ai hết, Thích điều đang cho hắn một cơ hội. Trần Phong đứng trên lưng Thích điều, dùng toàn lực nắm lấy lông vũ trên lưng nó, bất kể nó bay cách nào cũng không thể khiến mình rơi khỏi được.

Tốc độ của Thích điều nhanh đến kinh ngạc, nhóm Tiên Cự dùng mắt nhìn theo không kịp, do vậy mà muốn giúp cũng chẳng có cách nào. Thích điều mang theo Trần Phong khi thì lên trời, lúc lại xuống đất, Trần Phong mấy lần suýt nữa đã rơi khỏi lưng nó, nhưng hắn vẫn cố sống cố chết bám chặt lấy, đầu ấn đôi cánh kim sắc trên tay phải mang lại cho hắn một sức mạnh đặc biệt. Nếu như không có nguồn sức mạnh này hắn đã sớm bị tốc độ phản thân rồi. Sự ám áp nơi bàn tay trái khiến hắn nhớ tới lời Diệp Vi, đó là một mối tình khắc cốt ghi tâm. Trần Phong tuy không nhớ gì nhưng hắn thủy chung vẫn tin tưởng nhất định sẽ hồi phục lại được ký ức này. Chính vì thế, hắn phải ngăn cản Vạn thể hạo kiếp, do vậy, hắn không thể nào ngã xuống được.

Thích điều xem ra đã mệt rồi, động tác dần dần trở nên chậm lại, cuối cùng dừng hẳn trước mặt nhóm Tiên Cự. Bọn họ cho rằng như vậy là đã kết thúc, nhưng Trần Phong vẫn không chút lơ lỏng, hắn phảng phất có một sự cảm ứng tâm linh với Thích điều. Hắn nhận thấy, vẫn chưa kết thúc đâu.

Quả nhiên, Thích điều rít lên một tiếng rồi bay tròn ngay tại chỗ, tốc độ nhanh tới khó tin, nhóm Tiên Cự bay lùi ra sau mấy chục trượng. Chuyển động tròn sinh ra một hấp lực cường đại khiến bọn họ liên tưởng tới khối bát quái long quyền phong bằng máu. Điều khiến họ không dám tin chính là mất

không chớp cái nào mà trước mặt đã không còn là Thích điều mang theo Trần Phong bay vòng tròn nữa mà lại chính là khối bát quái long quyền phong ấy. Họ nhìn quanh không ngờ lại trông thấy Ngự Nô, Linh Tường và Tế Qua, không còn hồ nước cũng chẳng có sơn động nào hết.

- Tiên Cự, sao ngươi lại ở đây? Chủ nhân đâu?

Ngự Nô hỏi.

- Ta cũng không biết, vừa rồi rõ ràng còn ở ngay trước mặt bọn ta nhưng chỉ trong thoáng chốc đã tới nơi này.

Tiên Cự quả thực không nghĩ ra nổi.

- Đúng vậy, mới đây thôi bọn ta rõ ràng còn ở trên một mặt hồ rộng lớn mênh mông, nước hồ biến thành băng, băng khối bị Thích điều triệu hồi bay khắp chốn, bọn ta phải dùng linh lực bảo vệ tính mạng bản thân. Nhưng tại sao lại có thể tới nơi này được?

Lạc Anh cũng không hiểu.

- Lễ nào ở đây với nơi các ngươi đến là cùng một địa điểm nhưng lại có hai kết giới, một khi kết giới phía các ngươi bị phá thì tự nhiên sẽ xuất hiện ở đây. Nói như vậy, chủ nhân và Thích điều...

Ngự Nô phân tích tới đây, tay chỉ tới khối bát quái long quyền phong tạo thành từ máu, nói tiếp :

- Chủ nhân và Thích điều chắc hẳn ở nơi đó.

- Ánh trắng sắp hoàn toàn bị hút vào rồi, bất kể thế nào, vào lúc Huyết Oán kiểm xuất hiện, chúng ta nhất định phải đoạt lấy bằng mọi giá, tuyệt đối không thể để Ma tộc lấy được.

Linh Tường nói xong rút Vũ Linh cung và Vũ Tường tiễn ra.

- Nếu chúng ta không lấy được thì hãy để nó bay khắp Tam giới đi, không để ai đoạt mất.

Sâm Hàm lúc này đang đứng bên cạnh Tế Qua, nhìn hấn mà không nói lời nào. Đứng gần hấn, Sâm Hàm có cảm giác thật thân thiết và an toàn, chắc cũng bởi nàng là người thuộc Tuyệt tộc chăng?

Thích khách Ma tộc đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ đến thời điểm tắt ánh nguyệt quang, lúc này khối bát quái long quyền phong cũng đột nhiên ngừng lại, sau đó xuất hiện thanh Huyết Oán kiếm mà bọn chúng vẫn luôn muốn có.

Kinh Thiên đẩy mấy con tiểu yêu ra, hấn muốn tận mắt quan sát khối bát quái long quyền phong này uy lực thế nào. Mấy con tiểu yêu vừa bị đẩy vào thì liền bị cuốn lấy, tan thành cát bụi, không thấy thân hình.

Trần Phong lúc này không biết mình đang ở đâu nữa, hoặc giả là, hấn chỉ biết rằng mình đang trên lưng Thích điều. Chuyển động bay vòng tròn của Thích điều sản sinh ra một luồng năng lượng cực đại từ dưới lên trên, đi từ hai chân hấn lên tận đỉnh đầu. Trong quá trình này, Trần Phong cảm thấy bản thân dường như bị xé tung ra thành mảnh nhỏ.

Trần Phong ngửi thấy mùi máu tanh, nhưng không rõ nó tới từ đâu. Hấn đã không còn cách nào phân tâm để nghĩ tới chuyện gì khác nữa rồi, nếu lỡ rơi ra khỏi lưng Thích điều, hấn là tốc độ ấy có thể khiến cho hấn hồn phi phách tán.

- Ngự Nô, chuyện gì vậy? Chẳng phải sắp kết thúc rồi sao?

Tiên Cự chỉ vầng trăng trên cao, không ngờ giờ đây đang từng chút từng chút một nhỏ đi, tựa như bị gì đó nuốt lấy.

- Đây là Nguyệt Thực, xem ra Huyết Oán kiếm sắp hồi sinh rồi.

Trần Phong cảm giác mình đã lên tới một đỉnh cao, tốc độ bay tròn của Thích điều dần dần chậm lại. Toàn thân hấn ướt đầm mồ hôi, toàn thân trống rỗng chẳng chút sức lực. Hấn hiểu rằng đã đến lúc kết thúc rồi.

Nhưng kết thúc là giữa hấn và Thích điều, còn với Huyết Oán kiếm mới chỉ là sự bắt đầu.

Khối bát quái long quyền phong dần dần nhỏ lại, uy lực cũng yếu đi. Thích khách Ma tộc đang nhìn chăm chăm vào đó, đồng thời mặt trăng trên cao dần bị nuốt mất hoàn toàn, ánh trăng cũng tan hết.

Trên lưng Thích điều, Trần Phong vừa muốn nghỉ ngơi một chút thì nhìn thấy một thanh kiếm, kiếm dài, thân rộng, không có hộ thủ (phần che bàn tay). Đột nhiên, hấn phát hiện ra máu, chính là mùi máu vừa ngửi được, hiện tại có thể bình tĩnh suy xét, máu này tỏa ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, từ từ bị hút vào trong thân kiếm. Trần Phong chợt nhớ tới ánh trắng, nghĩ tới khối bát quái long quyền phong bằng máu. Lễ nào... lễ nào mình đang ở trong lòng khối bát quái long quyền phong?

Trần Phong vươn tay tới nắm lấy thanh kiếm, nhưng lực lượng của nó quá mạnh, không cho phép tiếp cận.

- Thích điều! Ta là chủ nhân của ngươi. Sức mạnh của ta hoàn toàn bị phong ấn, hiện giờ không thể nào phát huy ra được. Ta cần ngươi giúp.

Trần Phong dùng giọng ra lệnh để nói.

Thích điều rít lên một tiếng, sau đó lại một trận cuồng phong nổi lên, dường như nó đang phát tiết điều gì, hoặc giả khai tâm điều gì. Cuối cùng Thích điều thả Trần Phong xuống, bay ra xa rồi vòng trở lại. Hắn thấy nó bay thẳng về phía mình, muốn tránh nhưng toàn thân vô lực, phải nói rằng muốn động mà không động được thì đúng hơn, phỏng phát trúng phải huyền thuật gì đó.

Thích điều cứ thế mà bay thẳng tới, gió sinh ra bởi tốc độ này khiến y phục trước ngực Trần Phong bị xé rách toạc, mái tóc bay ngược về đằng sau. Nếu như không phải hai chân bị một sức mạnh nào đó giữ cố định, thân thể hắn đã bị gió cuốn đi rồi.

Tránh không nổi nữa, Thích điều bất ngờ xuyên qua Trần Phong, xuyên vào tử mi tâm. Một cơn đau nhói, một cảm giác căng muốn vỡ tung xuất hiện. Thích điều không bay ra mà đình lại trong cơ thể Trần Phong. Hắn chỉ thấy thân thể bị một thứ lực lượng bành trướng rất khó chịu, tay phải vươn ra, đầu ấn đôi cánh kim sắc vỡ động. Trần Phong tiếp cận thanh kiếm, nắm nó vào tay, một cảm giác như thiếu như đốt từ lòng bàn tay phải truyền vào, tiến thẳng tới tim hắn.

Nhóm Thích khách Ma tộc và Ngũ tộc Tinh linh đang đợi cơ hội bên ngoài chỉ thấy máu trong phạm vi quanh đó tức thì bị Huyết Oán kiếm hút khô. Khi uy lực của cơn gió lốc biến mất, đột nhiên xuất hiện một người, trên tay cầm một thanh kiếm không lồ, đứng ngay trên đỉnh khối bát quái long quyền phong. Người này vùng kiếm, chỉ thẳng lên trời, máu còn lại đều bị kiếm hút hết. Trên thân kiếm bắn ra một đạo quang mang cường liệt, tương tự như ánh trắng vừa bị hút vào, đạo quang mang này chiếu thẳng lên trời. Mặt trăng đã hoàn toàn bị nuốt, nhưng sau khi đạo ánh sáng này chiếu xạ lại từ từ hiện ra.

Sự xuất hiện của người này mang theo một tiếng kêu thét đầy phấn uất. Tiếng kêu như thể chấn động cả Tam giới. Khi tiếng kêu ngừng lại, mặt trăng trên cao cũng đã hiện ra trọn vẹn. Lúc này, mọi người đều trong thấy rõ người này chính là Trần Phong, tử mi tâm có dấu ấn đôi cánh hắc sắc, thanh kiếm trên tay hắn là Huyết Oán kiếm trong truyền thuyết.

- Chủ nhân!

Linh Tường thu lại binh khí của mình.

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra rồi? Trên mình chủ nhân dường như có một sức mạnh cường đại.

Tề Qua băn khoăn.

- Thích điều đâu? Nó ở cùng một chỗ với chủ nhân, sau giờ lại không thấy nữa?

Tiền Cự hỏi dồn.

- Nguồn sức mạnh này của chủ nhân rất có khả năng là thuộc về Thích điều. Có nhìn thấy dấu ấn ở tử mi tâm người không? Thích điều đã nhập vào trong thân thể chủ nhân rồi.

Ngự Nô giải thích.

- Chuyện gì đây? Sao lại là hắn?

Kinh Thiên giật giữ tới mức mặt biến sắc. Lúc này y mới phát hiện ra nhóm Ngự Nô ở phía trước.

- Là Ngũ tộc Tinh linh!

Kiến Xá nghiêng rằng, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống mấy người này vậy.

- Hôm nay nơi đây chính là phần mộ của các ngươi!

Kiến Xá nói xong, Vu Long thổi ra một luồng lửa thẳng về phía những Tinh linh Vương tộc.

Các Tinh linh Vương tộc tránh cũng không còn kịp, chỉ có thể dùng linh lực bản thân để kháng cự. Ngự Nô sử Phong Thuần, nếu như chỉ là lửa thông thường, Phong Thuần có thể thổi tắt ngủm, nhưng đây lại là lửa Vu Long thổi tới nên chỉ có thể làm giảm tốc độ của nó mà thôi. Tề Qua đẩy Sầm Hàm ra sau lưng rồi dùng huyền thuật với ý đồ làm đóng băng luồng lửa này, nhưng băng chạm phải lửa toàn bộ bay hơi hết, đến nước cũng không thấy giọt nào. Tiền Cự, Lạc Anh và Linh Tường đã bay lên trên cao quyết đấu cùng Thích khách Ma tộc, nhưng Kinh Thiên vẫn chưa động thủ mà nhìn chằm chằm Trần Phong đang nắm Huyết Oán kiếm trên cao.

- Tránh ra!

Trần Phong hét lớn giữa không trung, sau đó bay tới trước mặt Ngự Nô và Tề Qua, đồng thời làm đứt đoạn linh lực họ dùng để phòng ngự.

- Nơi này giao cho ta, đi giúp những người khác mau!

Ngự Nô và Tề Qua không nói thêm gì, vỗ cánh bay lên gia nhập trường đại chiến cùng những người khác. Linh lực phòng ngự của Ngự Nô và Tề Qua vừa đứt đoạn, luồng lửa của Vu Long liền tràn tới. Trần Phong không tránh không né, chống Huyết Oán kiếm xuống đất. Thanh kiếm này cao ngang đầu

Trần Phong, chiều rộng bằng nửa thân người, phẳng phất trông như một chiếc thuẫn.

Dấu ấn đôi cánh hắc sắc trên mi tâm Trần Phong rất rõ ràng, nhưng nó không hề động đậy, mái tóc đen bay ngược chiều gió, áo trường bào bạch sắc cũng tạo thành tiếng lật phật theo như cò xí vậy. Mắt thấy lửa tới gần, Trần Phong vẫn không hề cử động, chỉ có điều thân thể bao bọc bởi một quả cầu ánh sáng, lấy hấn làm tâm, càng lúc càng nở to ra. Quả cầu lửa tiếp xúc với quang mang hình cầu này thì hoàn toàn không tiến thêm được nữa, bị đẩy lùi ra, lùi ra, tiếp tục lùi xa hơn nữa.

Kiến Xá đứng trên đầu Vu Long vô cùng kinh ngạc, không ngờ linh lực tự nhiên sinh ra từ thân thể có thể ngăn lại lửa của Vu Long. Vậy nếu linh lực ấy toàn diện bạo phát thì còn khủng khiếp đến chừng nào?

- Vu Long chính là ma thú của Thương Xá đã bị Châu Tế phong ấn suốt bao nhiêu năm. Hôm nay được kẻ mang dòng máu Vương tộc thuần nhất là người giải phong, sức mạnh của nó tuy có thể bạo phát ra nhưng người lại không phải là Thương Xá, người vĩnh viễn không thể nào hiểu nổi về sức mạnh vì điều ấy.

Trần Phong lúc này phẳng phất không còn là chính hấn nữa, từ lời nói tới giọng điệu, thần thái đều không giống hấn.

Lời Trần Phong vừa dứt, từ thân thể hấn tỏa ra một vầng hào quang chói lòa, sau đó hết đợt này lại tiếp nối đợt khác, như thể ngọn sóng, mỗi một đợt sóng đều là hình tròn, đập tới vầng sáng lấp ngoài cùng. Lúc này, lửa của Vu Long biến thành nham thạch, chớp mắt sau biến thành tro, còn Kiến Xá đứng trên đầu Vu Long bị luồng linh lực cường đại này đánh văng đi mấy trượng, thổ ra một ngụm máu, được Kinh Thiên đỡ lấy trên không.

- Kinh Thiên, sức mạnh của hấn vượt khỏi phạm vi Tam giới rồi, không thể ngăn tiếp được. Chúng ta mau về thôi.

Kiến Xá nép trong lòng Kinh Thiên nói.

- Được, chúng ta về.

Kinh Thiên vô cùng không cam chịu, nhưng chuyện đã tới nước này cũng không còn biện pháp nào khác.

Vu Long lại thổi ra một quả cầu lửa cản các Vua Tinh linh lại, còn đám Thích khách theo Kinh Thiên và Kiến Xá chạy khỏi vùng ngoài Tam giới. Ngự Nô muốn đuổi theo nhưng bị Trần Phong ngăn cản.

- Không nên đuổi.

Trần Phong chỉ thốt lên được một câu này là không thể nói tiếp nữa, cả người ngã xuống đất.

- Chủ nhân!

Tiên Cự vội đỡ lấy hấn.

- Chuyện gì vậy?

- Sức mạnh của ta căn bản chưa được giải phong, nguyên thần cũng chưa được thức tỉnh. Vừa rồi ta gắng gượng vận dụng lực lượng của Thích điều trong cơ thể, còn lực lượng mà Thần Vương lưu lại nơi lòng bàn tay ta khi chạm vào Huyết Oán kiếm đã bị biến đi mất rồi.

Trần Phong nói tới đây mở tay phải ra, dấu ấn đôi cánh kim sắc đã không còn thấy đâu nữa.

- Vừa rồi cản trở Vu Long là nguồn sức mạnh của Thích điều, nhưng ta hiện giờ vẫn chưa phải là chủ nhân đích thực của nó, nếu cưỡng chế vận dụng sẽ chỉ làm phương hại chính bản thân mà thôi.

Những Tinh linh Vương tộc đưa Trần Phong ra khỏi vùng ngoài Tam giới, khi quay đầu lại, vực sâu nay đã bị lấp đầy, kết giới đã không còn thấy nữa. Còn vùng ngoài Tam giới, cũng như Túc Mệnh Trùng bên trong Tam giới, thấy đều biến mất.

Vùng ngoài Tam giới được Ngân Hà và Tùy Phong dùng linh lực huyền hóa thành một địa phương cách biệt với Tam giới, đến hôm nay linh lực ấy không còn, nơi này tất nhiên không còn tồn tại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sang thế Minh giới

Sau khi ngất đi, Trần Phong phẳng phất như chìm vào một cơn ác mộng. Hấn mơ thấy mình đến một nơi kỳ quái vô cùng, bên trái chỉ thấy nóng bức phi thường nhưng không có ánh lửa, bên phải lại buốt giá lạ lùng nhưng không có băng sương, hai luồng sức mạnh này dồn ép thân thể hấn, khiến hấn cảm thấy đau đớn đến cùng cực. Trần Phong hét lên, điên cuồng muốn xé tung chính bản thân mình, hấn chạy bán sống bán chết, tuy nhiên nơi này chỉ là một

măng đêm tối đen kịt, căn bản không nhìn được lối ra, thậm chí bước chân cũng khó.

Trần Phong ôm đầu quỳ dưới đất, hắn chịu một con đau chưa từng gặp phải. Sau đó hai bên trái phải có ánh sáng lóe lên, hắn cố nhin đau quan sát, bên trái không ngờ lại là Thích điều màu đen, thân thể nó tỏa ra sức nóng con người khó lòng chịu nổi, bên phải là Huyết Oán kiếm, thân kiếm phát ra hơi lạnh run người. Trần Phong cuối cùng đã hiểu được, giờ đây hắn đang ở trong chính thân thể mình.

- Chủ nhân, người đã tỉnh lại rồi!

Tiên Cự vui sướng khi thấy mắt Trần Phong đã mở ra.

- Ta hôn mê bao lâu rồi?

Trần Phong hỏi.

- Ba ngày ba đêm.

Linh Tường đáp.

- Trong khi ta hôn mê, có chuyện gì lạ xảy ra không?

Trần Phong hỏi tiếp.

- Có. Cơ thể người toát ra rất nhiều mồ hôi, như thể nước đang sôi vậy, thế nhưng thân nhiệt lại lạnh giá như băng.

Lạc Anh nói.

- Đó là do sức mạnh của Huyết Oán kiếm và Thích điều trong cơ thể ta không hòa hợp với nhau.

- Vậy hiện giờ sao rồi? Hình như mọi chuyện đã ổn rồi.

Tiên Cự lo lắng.

- Ta cũng không rõ, sau khi hôn mê, ta mơ thấy bị giam trong thân thể của chính mình, rồi lại thấy Thích điều đại chiến cùng Huyết Oán kiếm. Nhưng không hiểu vì sao, trong thân thể ta hai luồng nóng lạnh không tiếp tục phân khai nữa mà dung hợp lại làm một, do đó ta mới tỉnh lại.

- Công chúa Kiển Xá sở hữu huyền thuật lợi hại nhất của Ma tộc. Nếu như nguyên thần của chủ nhân thức tỉnh, linh lực được giải phong, Thích điều cũng bị khống chế hoàn toàn, khi đó đối đầu với ả không còn là vấn đề phải bàn. Tiếc rằng hiện tại đã tính của Thích điều vẫn chưa thuận phục hoàn toàn, không hiểu cần phải đợi đến khi nào.

Lạc Anh băn khoăn.

- Không thể đợi.

Trần Phong đáp.

- Không ai biết được đến khi nào nguyên thần của ta mới thức tỉnh, linh lực mới giải phong. Nếu như tiếp tục chờ đợi quá lâu, trong khoảng thời gian này Ma tộc nhất định sẽ hoành hành ngang ngược, Thần tộc ắt bị chúng công phá, rồi đến lượt phạm trần ấy.

- Chủ nhân, vậy bây giờ chỉ còn Huyết Oán kiếm thôi.

Linh Tường nói.

- Sức mạnh của Huyết Oán kiếm chưa thể phát huy được. Ta cho rằng nó đang tìm chủ nhân, chính là vị Hoàng tử phạm trần ấy.

- Người đó chắc đã chết từ lâu rồi, hồn phách hẳn được lưu tại Minh giới.

Ngư Nô góp lời.

- Chúng ta quên mất một người.

Sâm Hàm hỏi.

- Ai?

- Công chúa của Thần tộc chúng ta. Nếu như có thể tìm thấy nàng, nàng nhất định có thể đối phó được Kiển Xá, bởi vì nàng sở hữu huyết thống thuần khiết nhất của Hoàng tộc.

- Kiển Xá nói rằng ả đã giết Công chúa ba trăm năm trước, chuyện này thật giả còn chưa rõ.

- Chúng ta tới Minh giới rồi khác biệt, chuyện không thể chần chừ, đi thôi.

Muốn tới Minh giới, nhất định phải xuyên qua hoang mạc của Ma giới, bởi vì Minh giới nằm ở nơi tận cùng Ma giới, chốn oan hồn tụ tập, do vậy mà Thần sáng tạo mới chọn nơi đó làm cửa vào cho Minh giới.

- Có sát khí!

Chưa đi được xa lắm, Ngự Nô dừng chân lại.

- Tuyết tộc Tinh linh!

Tề Qua nói. Hắn thấy lúc này không khí xung quanh trở nên lạnh, bầu trời có tuyết rơi lác đác, đây chính là linh lực mà chỉ Tuyết tộc Tinh linh mới có.

- Hòa tộc Tinh linh cũng đã đến!

Lạc Anh nói.

Trần Phong cảm thấy sự tình bất ổn. Nếu chỉ đơn giản là Ngũ tộc Tinh linh, sao lại có sát khí? Bọn họ đứng yên bất động, đợi cho chân tướng lộ diện.

Từng người một nối đuôi nhau, tổng cộng có mười hai Tinh linh mau chóng xuất hiện trước mặt nhóm Trần Phong, tay cầm nhiều loại binh khí khác nhau, những đôi cánh gang rộng cũng không cùng loại. Sát khí phát ra chính từ thân thể họ.

Mười hai người này vừa tiếp đất, từ phía sau họ lại có mấy chục Tinh linh khác bay tới. Nhóm này hạ xuống trước mặt Trần Phong, nửa quỳ trên mặt đất, nói:

- Thừa chủ nhân, Thập nhị tinh cung đã bị Ma tộc khống chế rồi. Chúng tôi đuổi theo tới đây nhưng không nỡ lòng hạ thủ giết bọn họ.

- Nói vậy là Cung chủ của Thập nhị tinh cung đã chết rồi.

Ngự Nô nói.

- Đúng vậy, bị Thích khách Ma tộc sát tử.

- Ngự Nô, người trong Thập nhị tinh cung luôn trung thành một dạ, sao lại có thể bị Ma tộc khống chế?

Trần Phong hỏi.

- Đây là huyền thuật mà chỉ có thuộc Hoàng tộc như Kiển Xá mới sở hữu, tên gọi Ma Tâm quyết. Huyền thuật này có thể khống chế được tâm trí người khác, nhưng tiền đề bắt buộc là phải giết chết chủ nhân trực thuộc của họ. Chúa tể Thần tộc và Thương Xá đồng quy vu tận, Cung chủ Thập nhị tinh cung cũng bị hạ sát, do đó mà họ trở thành vô chủ.

Ngự Nô giải thích.

- Vậy làm cách nào để giải trừ ngoài việc tàn sát.

- Có hai biện pháp, một là giết Kiển Xá, hai là tìm cho ra Công chúa, bởi chỉ nàng mới giải trừ được Ma Tâm quyết, vì nàng chính là chủ nhân đích thực của Thập nhị tinh cung.

- Vương hậu hiện đang bị Ma tộc giam giữ, liệu người có thể nào bị khống chế như Thập nhị tinh cung không?

Trần Phong lo âu hỏi.

- Không thể. Vương hậu tuy không có huyết thống thuần khiết của Hoàng tộc, nhưng người ngoài không thể làm tương tổn được vì người có sự bảo hộ của Địa Táng.

- Địa Táng là gì?

- Địa Táng là một tộc người, nữ nhân trong tộc này được định sẵn trở thành Vương hậu trong tương lai, vì Hoàng tộc và Địa Táng tộc kết hợp sẽ sinh ra đời sau có huyết mạch thuần khiết, linh lực siêu cường của Hoàng tộc. Người trong Địa Táng tộc cũng có linh lực siêu cường, nhưng không có khả năng tấn công mà chỉ tồn tại dưới dạng phòng ngự bên trong thân thể. Loại linh lực siêu cường này ngay cả Thần Vương cũng không thể nào phá được, do đó, Kiển Xá càng không thể.

Ngự Nô đáp.

- Nói như vậy nghĩa là Vương hậu vẫn an toàn ở Ma tộc. Như vậy cũng tốt, không thì chúng ta phải chạy đông chạy tây mất rồi.

- Thừa chủ nhân, còn Thập nhị tinh cung phải giải quyết sao đây?

- Ta tới vây họ lại, mọi người đi trước đi, ta sẽ đuổi theo sau.

Tề Qua nói.

Nhóm Trần Phong không để ý tới Thập nhị tinh cung nữa, tiếp tục tiến về phía trước. Thập nhị tinh cung cản trở, nhưng bị Tề Qua ngăn lại.

- Cùng là người trong Thần tộc chúng ta, không nỡ lòng hạ sát thủ với các người.

Tề Qua nói xong, triệu hồi vô số tuyết hoa, chôn vùi người trong Thập nhị tinh cung vào bên trong. Tuyết hoa biến thành băng khối, nhìn xuyên qua có thể thấy được dáng vẻ cương ngạnh của Thập nhị tinh cung.

- Tuyết tộc Tinh linh, các người mau đi tìm những người còn lại thuộc Thần tộc, sau đó tập hợp lại nghe lệnh ta.

Tề Qua nói với đám Tinh linh Tuyết tộc.

- Rõ, thưa chủ nhân!

Tuyết tộc Tinh linh đồng thanh đáp, sau đó biến mất nơi tận cùng những bông hoa tuyết rơi lác đác.

Đi được mấy ngày, cuối cùng đoàn người đã tới được lãnh địa Ma tộc. Cát vàng khắp mọi nơi, như che lấp cả bầu trời. Cát bị gió thổi mang theo sức mạnh cường đại, năm vị Vua Tinh linh Ngũ tộc đều phải dùng huyền thuật ảo hóa phòng hộ kết giới mới không bị cát vàng làm tổn hại.

Những trận gió cát quá lớn, không cách gì tiến lên được, nhóm Trần Phong đành phải nghỉ ngơi bên rìa ngoài. Trời lúc này đã tới hoàng hôn, gió cát dần dịu bớt, ánh tịch dương tà tà chiếu nơi đại mạc tạo nên một mỹ cảnh rộng lớn bao trùm, tựa đã tâm của bá chủ.

Vài con chim ưng dũng mãnh bay trên cao, lưu lại những tiếng kêu vang vọng, như điểm báo của tử vong. Vua Tinh linh Ngũ tộc đã hợp lực tạo nên một kết giới phòng hộ siêu mạnh, che chắn toàn bộ, tuy nhiên họ vẫn đề cao cảnh giác.

Đêm đen, một vầng trăng sáng chiếu trên sa mạc mênh mông hoang vắng, mang tới cho người ta cảm giác vừa dồn nén khó chịu, lại tĩnh mịch cô liêu. Gió cát đã lắng hẳn, nhưng kết giới phòng hộ vẫn chưa dỡ bỏ. Trần Phong từ bên trong quan sát sa mạc đang được ánh trăng soi rọi khắp nơi.

Trước ngực Trần Phong tỏa ra một quang sáng bạch sắc, còn thuần khiết sáng trong hơn cả mặt trăng. Diệp Vũ, một hình ảnh thiếu nữ xinh đẹp nửa trong suốt hiện ra trước mặt hắn.

- Chẳng có nhiều tâm sự quá.

Diệp Vũ thở thê.

- Ta đang nghĩ tới việc ngày mai sẽ đi xuyên qua sa mạc của Ma giới. Chuyến đi này tuy bí mật nhưng đây lại là vùng đất của Ma giới, bọn chúng nhất định sẽ phát hiện ra. Nếu như động thủ ở đây, lực lượng tương quan chênh lệch quá lớn.

Trần Phong đáp.

- Đúng vậy, ở nơi này người Ma tộc có được sự quen thuộc địa hình. Thiếp nghe phụ vương nói, cát trong sa mạc đều có khả năng biến thành vũ khí lợi hại của chúng.

- Điều ta lo chính là chuyện này, nhưng không còn con đường nào khác.

- Thiếp từng nghe phụ vương nói, Ma giới có một con đường hiểm trở nhất, nơi đó có một quái thú bị giam giữ. Con quái thú này đã hóa điên nên ngay cả người Ma tộc cũng không dám đi qua.

- Ý nàng nói nên đi theo đường đó.

- Vâng. Đối phó với quái thú điên cuồng còn tốt hơn là với Thịch khách Ma tộc.

Lời Diệp Vũ khiến Trần Phong thoải mái hơn rất nhiều, cuối cùng đã có thể an tâm nằm nghỉ ngơi, hắn không chút ngại ngần chìm sâu vào giấc ngủ. Diệp Vũ vui vẻ vô cùng khi trông thấy Trần Phong trong bộ dạng này, nàng cũng phải đi ngủ thôi, một luồng ánh sáng thuần khiết như tuyết chui vào trong mắt đầy chuyện.

Sang ngày thứ hai, không ngờ sa mạc đã không còn gió, nhưng ánh mặt trời chiếu khiến cho mặt cát nóng bỏng, mồ hôi trên mặt trượt xuống chưa chạm mặt cát đã bị bốc hơi không một dấu vết.

- Thưa chủ nhân, cảnh tượng gió yên sóng lặng này của sa mạc lại càng khiến người ta thêm khó chịu và căng thẳng, dường như Thịch khách Ma tộc bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất hiện.

Tiền Cự cảnh giác.

- Ngự Nô!

Trần Phong lên tiếng.

- Người đã từng nghe qua Ma giới có một con đường hiểm trở nhất, nơi canh giữ một quái thú hóa điên chưa?

- Có, ý của chủ nhân là...

- Hãy đi đường đó, ít ra mình còn biết kẻ địch là ai.

Đây là ngọn núi duy nhất trong sa mạc, trong khoảng mười dặm quanh đó chẳng ngờ không thấy một hạt cát. Núi cao xuyên mây, hiểm trở vô cùng, nếu không có đôi cánh giúp bay lên, chẳng hiểu làm cách nào mà trèo nổi.

Trần Phong đứng trên lưng Ngự Nô, Sầm Hàm nằm dựa vào khoảng giữa bốn chiếc cánh bằng của Tề Qua. Bay vào trong vùng núi, mọi người mới thấy kinh ngạc, bởi nơi đây khác biệt hẳn bên ngoài, cây cỏ tốt tươi, suối chảy róc rách, còn vây bọc bên ngoài chính là những tảng đá khổng lồ bóng loáng cao không thể với tới.

- Nơi này được thiết lập một kết giới nội bất xuất ngoại bất nhập, xem ra quái thú không ra tìm chúng ta, chúng ta cũng chỉ còn cách đi tìm chúng.

Ngự Nô bàn.

- Tại sao?

Tiên Cự hỏi.

- Chỉ khi tập hợp nguyên thần trong cơ thể Tứ đại phong (điên) ma thú, mới có thể giải trừ kết giới này.

Ngự Nô đáp.

- Tứ đại phong ma thú là gì vậy?

Lạc Anh hỏi.

- Thực ra vốn là Ngũ đại phong ma thú, trước khi hóa điên chúng thuộc về Thần tộc chúng ta. Đó là Phong Hạc, Hóa Phượng, Không Tước, Cửu Vỹ, Tuyết Lang. Sau này Tề Qua chiến đấu với thú lang, tuy bị thú lang cắn nhưng đã giết được nó, còn thu được nguyên thần, thú lang này trước khi hóa điên chính là Tuyết Lang.

Ngự Nô trả lời.

- Vậy chúng ta chẳng phải sẽ bị ma thú điên nhập vào trong cơ thể, sau này khó lòng khống chế thú tính sao?

Tiên Cự hỏi.

- Nếu không bị ma thú hóa điên cắn thì không sao, khi sở hữu được nguyên thần của chúng là có thể phong ấn trong thân thể mình, như vậy sẽ sở hữu sức mạnh của chúng. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Tề Qua có thể trực tiếp tiến nhập lần thứ ba (lột xác) thứ hai.

- Ta nghĩ chắc rằng bọn chúng trước khi hóa điên, hẳn phải thuộc về Vua của Ngũ tộc Tinh linh chúng ta.

Linh Tường đã đoán ra điều gì đó.

- Chính xác. Bọn chúng là thần thú của Vua Tinh linh Ngũ tộc. Trong trận chiến nhằm mục đích phong ấn Vu Long của Thương Xá, ngoại trừ Kim Sí Đại Bàng còn có cả sự tham chiến của bọn chúng, chỉ có điều chúng bị Vu Long cắn nên hóa điên. Nếu không có bọn chúng hỗ trợ, Kim Sí Đại Bàng căn bản không thể đánh bại Vu long.

- Vậy nhân cơ hội này vừa hay để chúng ta thu hồi thứ vốn thuộc về mình.

Lạc Anh vội nói.

- Không đơn giản vậy đâu. Sau khi bị Vu Long cắn, biến thành ma thú, chúng đã bị mất đi bản tính vốn có, hơn nữa linh lực cũng càng thêm cường đại, khi đó hợp lực của ta và tỷ tỷ mới đánh bại được thú lang, nhưng ta cũng phải trả một giá đắt là bị nó cắn trúng.

Tề Qua lên tiếng.

- Vậy chúng ta có thể kết hợp lại để đánh từng con một.

Sầm Hàm bên cạnh nói.

- Không thể. Chỉ có Vương tộc Tinh linh của đúng tộc đó mới làm được thôi, nếu như là người khác, chúng sẽ bị đánh cho thần hình tan biến.

Ngự Nô nói.

- Không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể làm như vậy thôi. Mọi người nên cẩn trọng, ta tin chắc rằng, chỉ cần các người là chủ nhân của chúng, nhất định sẽ có khả năng thu phục được.

Trần Phong nói.

Nơi đầu tiên họ đến chính là Hỏa Phượng động. Cửa động đỏ rực, lửa tỏa từ rìa động ra rất xa, cây cối xung quanh đó đều sớm thành tro tàn. Nhiệt lượng này so với Luyện Hỏa đảo còn mạnh hơn.

Tề Qua huyền hóa ra một ngọn băng sắc nhọn phóng vào cửa động, nhưng còn chưa tiến được qua cửa đã không thấy đâu, hàn băng mang theo huyền thuật mà còn không chịu nổi khiến mọi người thấy rõ nhiệt độ bên trong động.

- Động này nếu không phá được, chúng ta không thể tiến tiếp.

Ngự Nô nói.

- Mọi người hãy đợi ở đây. Ta nhất định sẽ thu hồi nguyên thần Hỏa Phượng, vì nó vốn thuộc về Hỏa tộc chúng ta.

Lạc Anh nói xong, toàn thân bao bọc bởi một tầng lửa, lửa này có nhiệt độ tương đương với bên trong động, cũng khá đủ bảo vệ cho bản thân.

Nhóm Trần Phong lùi ra khỏi phạm vi có nhiệt lượng tỏa ra, yên lặng đợi Lạc Anh ở một vị trí an toàn. Họ không nói câu nào, nhưng trong lòng lại rất căng thẳng, cử động cũng bối rối.

Lạc Anh vừa tiến vào trong động, lửa phòng hộ trên người liền được gia tăng thêm linh lực, không thì chẳng thể nào chịu được nhiệt độ Hỏa Phượng tán phát ra. Đi sâu hơn chút nữa, nàng nghe thấy tiếng kêu của Hỏa Phượng, âm thanh trong trẻo vút cao hơn muôn loài chim, chẳng trách được xưng tụng làm vua của điều cảm.

Đôi cánh của Lạc Anh giang rộng, lông vũ màu đỏ rực biến thành ám khí sắc nhọn, dấu ấn nơi mi tâm cũng hiện rõ ràng. Trên đường đi, nàng đã hiểu rõ linh lực Hỏa Phượng cường đại thế nào, vì thế không thể không cẩn thận.

Một tiếng phượng ngân, sau đó một luồng lửa phóng tới. Lạc Anh tránh không kịp, liền lấy cánh bảo vệ bản thân, nhưng vẫn bị đánh bật vào một tảng đá lớn. Nàng kêu lên một tiếng, dùng lửa đốt cự thạch thành tro rồi lao ra.

- Ta là chủ nhân đích thực của ngươi, hôm nay ta muốn phong ấn ngươi vào trong thân thể ta.

Lạc Anh nói rồi vỗ cánh bay tới. Bên ngoài thân hình Hỏa Phượng cũng bao phủ bởi một tầng lửa, tầng lửa này vững chắc vô cùng, cánh của nàng đâm lên trên đó phát ra âm thanh “đình铛”, còn bật ra những tia lửa nhỏ, nhưng không thể làm bị thương Hỏa Phượng.

Hỏa Phượng há rộng mỏ, lửa đỏ phóng ra. Lạc Anh đã không còn có thể dùng linh lực để chống cự, do vậy chỉ đành tránh đi, nàng hiểu rõ sự lợi hại của quãng lửa này. Lạc Anh nhảy ra ngoài một trượng đồng thời trên đôi cánh bắn ra vô số ám khí, nhưng vẫn không thể gây tổn hại gì cho Hỏa Phượng.

Lạc Anh vừa muốn phòng ngự và phát động tấn công Hỏa Phượng, vừa cần phải dùng linh lực bảo hộ thân thể không để nhiệt độ nơi này xâm nhập. Nàng dần dần có cảm giác không trụ nổi nữa, trong lòng nghĩ không thể đối phó với Hỏa Phượng trong thời gian quá lâu, như vậy sẽ lãng phí linh lực và thể lực. Do vậy, Lạc Anh nhảy ra ngoài mấy trượng.

- Dùng Luyện Hỏa Thần Sí không thể công phá được hỏa thuần của ngươi, vậy thì thử Thánh Hỏa quyết xem.

Lạc Anh niệm thần chú, một con rồng lửa bay ra. Theo truyền thuyết, rồng là khắc tinh của phượng, hy vọng có thể thu phục được Hỏa Phượng.

Thế nhưng vui mừng bây giờ hẵng còn quá sớm, uy lực Thánh Hỏa quyết vẫn chưa mạnh hơn được Luyện Hỏa Thần Sí. Khi hỏa long tấn công tới Hỏa Phượng, bất ngờ Hỏa Phượng xuyên qua thân thể hỏa long bay tới trước mặt Lạc Anh. Đứng cùng một chỗ với con phượng hoàng lửa khổng lồ này, nàng mới thấy mình vô cùng bé nhỏ. Lạc Anh nhất thời ngây ra, không hiểu nên tránh đi hay công kích, chỉ đứng sờ tại chỗ.

Hỏa Phượng vỗ cánh, quát ngang người Lạc Anh. Lần đầu tiên, Lạc Anh bị đánh xuyên vào lớp nham thạch, đồng thời cũng bị lửa trên cánh Hỏa Phượng đốt làm bị thương, cổ áo bị xé toạc. Thân là Vạn Hóa Chi Mẫu như Lạc Anh, vậy mà không ngờ lại bị lửa làm bị thương, đích thực là truyện trào phúng. Vết thương của nàng không nhẹ, ở trong lớp nham thạch hồi lâu vẫn chưa cách gì phát xuất linh lực.

Lạc Anh bất ngờ cảm giác mình đang hôn mê. Nàng phảng phất trông thấy phụ vương vẽ phía dưới cổ mình một hình vẽ phượng hoàng, hình vẽ này rất giống với Hỏa Phượng. Nàng nghe thấy lời phụ vương nói :

- Lạc Anh, con là Vương tộc Tinh linh duy nhất còn lại của Hỏa tộc chúng ta, nhưng bởi vì con không bao giờ giữ được tâm tình ổn định, hay nóng giận, điều đó rất dễ khiến bản thân làm những chuyện sai lầm không đáng có. Cũng chính vì như thế nên linh lực của con cao hơn Vương tộc Tinh linh bình thường rất nhiều nhưng cha phải phong ấn lại trong cơ thể con. Nếu con gặp phải đối thủ mạnh, sức mạnh thực sự của con sẽ phát huy, nhưng con nhất định phải ghi nhớ, phải luôn luôn khắc chế sự giận dữ của chính mình.

Lạc Anh cảm giác có một nguồn sức mạnh từ dưới chân mình truyền lên, hình vẽ dấu ấn phượng hoàng dưới gáy cũng hiện ra rõ ràng. Nơi đó căn bản

không phải là vết thương do Hỏa Phượng gây nên mà dần dần hiện ra khi nàng ở bên trong nơi này. Mắt Lạc Anh biến thành màu đỏ như máu, linh lực trong thân thể phát ra thiêu cháy hết nam thạch xung quanh, một luồng sát khí phần nộ khiến cho bao nhiêu khối đá trong động không ngừng rơi xuống.

- Hỏa Phượng, ngươi mau về nhà.

Lạc Anh trầm giọng nói mấy từ này, sau đó một bàn tay phủ đầy nộ hỏa và linh lực mau chóng ập tới gần Hỏa Phượng. Hỏa Phượng phun ra một quãng lửa ngăn trở nhưng nàng không tránh mà tiếp tục tiến lên, mặt nàng bị liệt hỏa đốt làm bị thương nhưng nàng vẫn kiên cường chịu đựng tiếp tục tiến lên, cuối cùng bàn tay đã chạm tới ngực Hỏa Phượng.

Nhiệt độ bên trong sơn động lập tức biến mất, sắc đỏ nơi cửa động đã không còn thấy đâu, nhóm Trần Phong đợi bên ngoài hiểu rằng Lạc Anh đã thành công, đều vô cùng vui sướng. Tuy nhiên, Lạc Anh vẫn chưa ra.

Lạc Anh từ trong ngực Hỏa Phượng lấy ra nguyên thần của nó, sau đó nguyên thần biến thành một ngọn lửa nhập vào hình vẽ phượng hoàng dưới cổ nàng. Nhất thời nộ hỏa trong cơ thể Lạc Anh bùng cháy, nàng kêu một tiếng lớn xông ra khỏi thạch động.

- Chuyện gì vậy? Có phải là Lạc Anh?

Tiên Cự hỏi.

- Chẳng lẽ giống như ta, đứng vào lúc thu phục Hỏa Phượng thì bị Hỏa Phượng cắn phải.

Tề Qua bối rối.

- Không phải. Ta từng nghe phụ vương của Lạc Anh nói, khi Lạc Anh sinh ra đã sở hữu một sức mạnh của sự giận dữ, nhưng luôn bị phong ấn. Hôm nay để thu phục Hỏa Phượng, phong ấn đó nhất định đã được gỡ bỏ, thêm vào đó là nguyên thần Hỏa Phượng, rất có khả năng nàng ta đã tiến hành lần thuật biến thứ hai của Thánh chiến sĩ rồi.

Ngư Nô bình tĩnh phân tích.

- Vậy giờ phải làm thế nào? Nàng ta giờ đây hẳn đang chịu đựng cơn đau lớn lắm.

Linh Tường quan hoài hỏi.

- Chỉ có nàng ta mới giúp được chính mình mà thôi.

Trần Phong đáp.

Lạc Anh bay loạn giữa không trung, mấy khối đá khổng lồ bị nàng đụng phải đã hóa thành tro bụi, cuối cùng hạ xuống trước mặt nhóm Trần Phong, khi chạm đất, một luồng nhiệt lượng cường đại tỏa ra khắp bốn phương.

Ngư Nô dùng gió đổi hướng đi của nhiệt lượng, Tề Qua dùng băng vây Lạc Anh vào trong đó, băng mau chóng bị tan chảy. Tề Qua liền gia tăng linh lực để ngưng kết băng, cứ liên tục tan chảy, kết băng vô số lần trong khoảng hai giờ liền, thân thể Lạc Anh cuối cùng đã nguội mát dần, nộ hỏa trong tim cũng từ từ triệt bớt. Lúc này Tề Qua bắt đầu mồ hôi chảy ròng ròng, rõ ràng đã tiêu hao quá độ.

Đợt băng cuối cùng không phải bị tan chảy mà nổ tung, không phải do Lạc Anh làm mà là Tề Qua. Hắn cảm giác Lạc Anh đã hoàn toàn hồi phục. Nàng hiện ra giữa đồng vụn băng, đôi mắt đỏ máu đang dần lấy lại sắc thái bình thường, đôi mắt này đại diện cho lần thuật biến thứ hai.

- Tề Qua, chẳng không sao chứ?

Sầm Hàm vội hỏi han.

- Không sao, may mà lần này trong Tứ đại phong ma thú không có phần ta, không thì ta thực sự chẳng có linh lực để đối phó. Linh lực của Lạc Anh giờ đây đã không hề kém ta.

Tề Qua nói.

- Đa tạ ngươi, nếu như vừa rồi không có ngươi, nộ hỏa trong cơ thể ta thực sự đã bùng phát như núi lửa rồi.

Đi qua Hỏa Phượng động, mọi người tới một vùng đất trống. Giữa sự phẳng lặng ẩn chứa một cơn gió mạnh bạo vô cùng, trong gió truyền ra một tiếng hạc kêu, đó chính là hạc trong gió.

- Ra mau! Phong Hạc!

Ngư Nô hét lên. Dưới mặt đất phẳng lặng xuất hiện một tảng đá nhẵn nhụi. Hiện tượng này không phải vừa mới xuất hiện, nó đã tồn tại sẵn từ lâu. Chỉ có điều ngay trước đó mọi người không nhìn thấy mà thôi, nếu như đập vào mắt mọi người đều là sự “phẳng lặng” đó, vậy đủ biết uy lực của khối đá đó như thế nào.

Trên tảng đá ấy, ẩn ước trông thấy một con hạc đứng. Toàn thân lục sắc, đỉnh đầu hồng sắc, cặp cánh bạch sắc, đôi chân hắc sắc.

Ngự Nô nhắm mắt lại, niệm thần chú, một cơn cuồng phong vây lấy thân thể, sau đó dần dần áp sát cơn gió từ tầng đá phẳng khổng lồ Phong Hạc gọi ra. Hai luồng gió thổi trực tiếp vào nhau, sản sinh ra một lực ma sát khổng lồ, lực ma sát này khiến cho bao tầng đá bị cuốn vào giữa đợt giao tranh bị nghiền thành bụi phấn tann khắp không trung.

Mọi người nhìn thấy rõ ràng, gió bao quanh Phong Hạc càng lúc càng nhỏ, gió vây bọc Ngự Nô càng lúc càng lớn, phảng phất như sự ma sát này không phải cùng nhau tiêu biến mà là gió lớn nuốt đi gió bé.

Khi gió quanh Phong Hạc mất hết, nó đột nhiên há mồm đâm thẳng vào cơn gió của Ngự Nô. Phong thuần (lá chắn bằng gió) của Ngự Nô dường như có mạnh hơn cũng không ngăn được mồm của Phong Hạc bởi nó cũng như Ngự Nô, đều rất quen thuộc gió.

Khi mồm Phong Hạc càng lúc càng gần hơn, Ngự Nô triệt tiêu phong thuần, sau đó triệu hoán binh khí của hắn, loan đao cán dài, trực tiếp chém vào mồm Phong Hạc, lòi ra nguyên thần của Phong Hạc.

Lúc này mọi người trông thấy rõ y phục nơi vai trái Ngự Nô bị gió xé nát, còn vai phải có dấu ấn hình Phong Hạc. Dấu ấn này cùng dấu ấn Hòa Phượng dưới cổ Lạc Anh có nguồn gốc tương tự nhau. Nguyên thần của Phong Hạc theo một cơn gió cuốn vào dấu ấn đó.

Thu phục xong Phong Hạc đến lượt Cửu Vĩ. Cửu Vĩ là một con thú có chín đuôi, hung mãnh phi thường, lực phá hủy siêu cường, mỗi một đuôi của nó đều sở hữu uy lực tương đương Lôi Đình quyết của Tiên Cự.

Chặn trước mặt mọi người là một khối đá khổng lồ, khối cự thạch này có thể xem như một hòn núi. Tiên Cự bay tới, dùng cánh chém vỡ. Từ bên trong xuất hiện một con thú có chín đuôi, chín chiếc đuôi vung vẩy trên không như thể những lá cờ, thân hình dài hung mãnh như cọp nhưng đầu lại giống loài hồ ly, chỉ có điều trên mặt đầy những tia điện.

Trong Vương tộc của Ngũ tộc Tinh linh, Lôi tộc có lực phá hủy lớn nhất, còn tính trong các Thần thú, lực phá hủy lớn nhất chính là Cửu Vĩ. Cả hai đều thuộc về Lôi tộc, nếu như hợp lại làm một, lực phá hủy không thể nào tưởng tượng nổi.

Bốn chân Cửu Vĩ bám chặt vào đất, chín chiếc đuôi vung vẩy trên không. Đôi cánh của Tiên Cự giang rộng, tay cầm đao đối mặt với nó. Tiên Cự dùng một tia sét từ trên cao đánh xuống nhưng bị một chiếc đuôi của Cửu Vĩ nhẹ nhàng vẫy, tia sét liền tan biến. Tuy đòn này chỉ là thử nghiệm sức mạnh nhưng quả thực Tiên Cự vẫn thấy kinh hãi.

Hơi thở từ mũi Cửu Vĩ đều biến thành hình dạng của những tia điện, đám đá sỏi phía dưới bị kích tan thành bụi nhỏ. Tiên Cự trông thấy cảnh này không khỏi lùi lại sau hai bước, Cửu Vĩ đột nhiên bốn chân dậm mạnh xuống đất làm cát bụi tung bay, phóng thẳng tới Tiên Cự. Hắn hiểu rằng không nên nganh tiếp bên vẫy động đôi cánh bay lên trời, đồng thời gọi ra ba đạo thiểm điện. Tiếc rằng việc này không hề cản trở chút nào tốc độ của Cửu Vĩ, ba đạo thiểm điện bị nó dễ dàng dùng đuôi hóa giải. Đuôi Cửu Vĩ đột nhiên biến hóa lớn lên, Tiên Cự tránh không kịp, vội dùng đôi cánh ngăn lại đợt tấn công bằng đuôi, thế nhưng mỗi chiếc đuôi đó cứng rắn vô cùng, đến ngay cả thanh đao trên tay hắn cũng không thể chém đứt.

Đôi cánh kèm theo một thanh đao, căn bản không trụ nổi trước chín chiếc đuôi, cuối cùng Tiên Cự bị một chiếc đánh từ trên cao rơi xuống, liền bị vùi sâu dưới đất mấy chục mét. Đất nơi này vốn cứng còn hơn đá.

- Tiên Cự!

Lạc Anh hét lớn đoạn muốn xông lên.

- Lạc Anh! Dừng lại!

Trần Phong ngăn nài lại.

- Đây là cách duy nhất để Tiên Cự thực hiện lần thuật biến thứ hai.

Thực ra Trần Phong, Ngự Nô và cả Linh Tường đều rất căng thẳng, dấu biểu hiện bên ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng luôn do dự không quyết vì họ thấy Cửu Vĩ quá mạnh. Còn Tế Qua vẫn luôn lạnh lùng không nói năng gì, Sầm Hàm tự nhiên đứng bên cạnh hắn, cánh của Tế Qua đang mở rộng, không phải để chiến đấu mà để bảo vệ Sầm Hàm.

Tiên Cự vung đao đập cánh bay lên từ độ sâu mấy chục mét, làm vô số đá bắn tung lên, tất cả đều nhắm hướng Cửu Vĩ, tiếc rằng nó vẫn may mắn không hề hấn, thậm chí nó còn không cần phải che chắn, đá đập lên mình cũng chẳng gây ra tác dụng gì.

Tiên Cự lại bị Cửu Vĩ đánh bay từ trên cao xuống, hai chân nó dẫm lên Tiên Cự, mồm ghé sát tới nhưng bị hắn dùng đao chặn trước ngực, dù đang cật lực chống đỡ nhưng khoảng cách đang dần dần thu hẹp lại.

- Chủ nhân, nếu còn không mau xuất thủ, vậy mất đi không chỉ là Cửu Vĩ mà còn cả Tiên Cự, hắn đại diện cho cả Lôi tộc đó.

Lạc Anh có phản nhện không nổi nói.

- Được rồi.

Do dự chốc lát, Trần Phong bảo.

- Chỉ còn cách này thôi.

Lạc Anh bay lên không trung, lồng vũ trên cánh biến thành ám khí, bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra. Nàng vừa trông thấy những tảng đá không cách gì làm Cửu Vũ bị thương, do đó gia tăng linh lực lên cánh, không thì ám khí phát ra sẽ bị phản hồi bật trở lại.

- Lạc Anh! Đừng động thủ!

Lúc này tiếng hét khó nhọc của Tiên Cự dưới thân thể Cửu Vũ phát ra.

- Ta thân là Tinh linh duy nhất của Vương tộc Lôi tộc, nhất định phải thu hồi thần thú của Lôi tộc bọn ta.

Trên trời cao nhất thời xuất hiện vô số thiểm điện, vào thời khắc nguy hiểm này Tiên Cự không ngờ còn có thể sử ra Lôi Đình quyết, hơn nữa với uy lực cường đại như vậy, xem ra hẳn đã đạt tới cực hạn rồi.

Cửu Vũ tuy đẩy đi được thiểm điện nhưng vẫn bị buộc phải rời khỏi thân thể Tiên Cự. Lạc Anh thấy vậy cũng quay lại bên Trần Phong, thu cánh lại, tiếp tục quan chiến.

Tiên Cự khó nhọc đứng dậy, thân thể hơi run run, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã, máu không biết từ đâu hay từ vai dần lăn xuống. Hắn dang rộng đôi cánh, hai tay nắm đao, sau đó chạy tới, chạy chứ không phải bay. Bởi vì chỉ như vậy mới có thể tiết kiệm chút linh lực đối phó Cửu Vũ. Nhưng còn chưa tới được trước mặt Cửu Vũ, đã liền bị chiếc đuôi thứ năm của nó đánh bật trở lại, xuyên vào trong lớp đá nơi sườn núi. Lần này lún vào còn sâu hơn lần trước vì không trông thấy Tiên Cự đâu nữa, chỉ lưu lại một cửa động đen sâu thẳm.

Ánh mắt nhóm Trần Phong đều chuyển hướng về phía động nhỏ này, tiếc rằng hồi lâu không thấy động tĩnh gì, nhưng mắt họ vẫn không hề thay đổi, không hiểu là tin tưởng hay chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Tiên Cự bị thương quá nặng, hôn mê bên trong núi một lúc, trong cơn mơ hồ phảng phất nghe thấy tiếng phụ vương gọi hắn: “Tiên Cự, con phải hỗ trợ Thần Vương, tiêu diệt Ma tộc, con phải hỗ trợ Thần Vương, tiêu diệt Ma tộc...” Câu này lặp đi lặp lại bên tai hắn rất nhiều lần cho tới khi hắn tỉnh lại. Bốn phía xung quanh đều là một mảng đen, chỉ có trước mắt còn một chút ánh sáng nhưng thân thể hắn như bị đóng đinh, không mảy may cử động. Tiên Cự trầm nghĩ, phụ vương hi sinh vì Thần Vương, trước khi chết còn căn dặn hắn hỗ trợ người tiêu diệt Ma tộc, do đó, tuyệt đối không thể ngã gục ở đây được.

Nơi tay trái Tiên Cự xuất hiện một quang sáng chói lòa, hắn cúi đầu nhìn xuống thanh đao từ khi hắn ra đời đã có. Ánh sáng phát ra từ một khối lục sắc bảo thạch giữa cán đao với thân đao, máu, là máu phụ vương lưu lại trên đao.

Một nguồn sức mạnh từ thân đao truyền vào thân thể Tiên Cự, Trần Phong thấy mấy luồng ánh sáng từ bên trong tỏa ra, nơi ánh sáng đi qua xuất hiện một vết nứt lớn, sườn núi bị ánh sáng cắt qua như đậu hũ, ánh sáng này chính là thanh đao của Tiên Cự.

Sườn núi nổ tung, Tiên Cự đôi cánh rộng giang ngang giữa không trung, trên đao phát ra ánh sáng xanh lục, hắn dùng toàn lực chém một đao xuống Cửu Vũ. Một luồng đao khí cực đại nhanh như thiểm điện ập lên thân thể Cửu Vũ, nơi đao khí đi qua đều xuất hiện một vết nứt sâu hoắm, tựa hồ chém ngọn núi đứt làm đôi. Cửu Vũ không né tránh mà trực tiếp nghênh đón, tưởng chừng vẫn còn chặn được, nhưng nó đã nhầm, cả chín chiếc đuôi đều bị chém đứt, thân thể cũng bị đao khí phân làm đôi, từ trong cơ thể xuất hiện ánh sáng xanh lục, đó là nguyên thần của nó.

Lúc này đằng sau cổ Tiên Cự xuất hiện một dấu ấn Cửu Vũ, nguyên thần được thu vào đó.

Cuối cùng là Không Tước, cư trú ở giữa một rừng trúc. Linh Tường giang đôi cánh lam sắc bay vào trong rừng, bảo nhóm Trần Phong đợi một lát, nàng sẽ mau quay lại. Biểu hiện tự tin của nàng thể hiện rằng nhất định sẽ thu phục được Không Tước.

Rừng trúc là một nơi rất đẹp, những thân cây xanh mướt vươn cao, gió thổi rì rào rung động, ánh mặt trời xuyên qua vòm lá chiếu xuống mặt đất, khiến con người cảm thấy sáng khoái vô cùng.

- Thừa chủ nhân, liệu Linh Tường có quá bất cần không, mỗi một Tinh linh thần thú đều có uy lực cực lớn cả.

Tiên Cự quan hoài.

- Không Tước có thể tạo ra mộng cảnh rất chân thực, ta nghĩ điều này Linh Tường hiểu rõ hơn ai hết.

Ngư Nô suy nghĩ.

- Linh Tường đã có biện pháp đối phó Không Tước rồi, mọi người không cần phải lo lắng nữa.

Trần Phong lên tiếng.

Linh Tường quả nhiên đã nghĩ được biện pháp đối phó với Không Tước. Bay tới giữa khu rừng trúc, nàng liền trông thấy Không Tước, đồng thời cũng thấy cả phong cảnh nước non nơi Dục đảo. Không Tước đang uống nước bên khe suối nhỏ, trên hòn đá bên khe có một nữ hài đang ngồi, chính là Linh Tường.

Linh Tường trông thấy chỉ mỉm cười, sau đó dùng một băng vải lam sắc bịt mắt. Nàng hiểu mình không nên nhìn tiếp nữa, không thì mộng cảnh chẳng thể tự mà tiêu tan. Lúc này nàng nghe thấy một tiếng hát du dương, đây là bài ca phụ vương hát cho nàng nghe thuở ấu thơ. Linh Tường thoáng bất cần nhập

thần, những chuyện rất ít khi phụ vương làm đều hiện ra một lượt trước mắt, chìm trên cây nghe tiếng như đều mất giọng hót, nước dưới khe tường chừng không muốn trôi. Vũ Tường tiến từ cánh nàg bay tới tay khiến nàg tỉnh lại từ âm thanh đó. Linh Tường vội bịt tai mình lại, rồi dùng Vũ Tường tiến thẳm máu bản thân bắn tới Không Tước. Một lúc sau, có tiếng Không Tước kêu lên thảm thiết.

Linh Tường mở mắt ra, một quả cầu lam sắc xuất hiện trước mặt nàg, chính là nguyên thần của Không Tước. Lúc này Linh Tường đột nhiên bay lên cao, thân thể phát ra hào quang lam sắc kỳ dị, y phục trên người không thấy đâu, lửa thể xoay tròn trên không. Đây là thân thể thánh khiết nhất, làn da phẳng phát phủ một lớp thủy tinh, trước ngực có dấu ấn Không Tước, nguyên thần của nó đã bị thu vào bên trong.

Linh Tường hạ xuống, thân thể không có gì khác thường. Nàg nhìn xung quanh không có ai, bèn mỉm cười rời khỏi rừng trúc.

Linh Tường trở lại bên ngoài khu rừng nơi có nhóm Trần Phong, lúc này rừng trúc đột nhiên biến mất, cả vùng núi non cũng chẳng còn thấy đâu. Dưới chân họ đâm lên chính là sa mạc, gió thổi cát vàng ủa đến nơi họ đứng.

Mấy người Trần Phong khó nhọc bước đi mấy bước, phát hiện gió cát càng lúc càng mạnh, bốn phía như sóng biển hung bạo ập tới còn nơi họ đứng tựa một con ốc xoáy không đáy. Bao nhiêu cát vàng xoáy cuộn đều trảm xuống dưới đất sâu, Tiên Cự ôm Trần Phong bay lên, những người khác cũng bay lên nhưng cát vàng giữa trời biến thành một đôi tay khổng lồ, biến thành một mảnh thú chôn vùi họ xuống, tránh né không kịp, cuối cùng bị lấp hẳn. Đới cát xung quanh lặng hết, nhóm Trần Phong đã bị chôn dưới mặt đất khoảng ba ngàn mét.

- Đây là nơi nào thế?

Lạc Anh triệu hoán ra lửa chiếu sáng.

- Giống như một cung điện dưới lòng đất.

Tiên Cự trả lời.

Thì ra, nơi bọn họ bị cát vàng chôn vùi xuống bất ngờ lại là một cung điện dưới lòng đất, chỉ có điều tất cả chìm trong bóng tối, tạm thời không nhìn rõ đây là chốn nào.

Lạc Anh gọi ra thêm lửa để chiếu sáng nơi này. Bọn họ dường như đang đứng trong khoảng sân, căn bản không tìm ra đường đi lại, bởi khi nhìn lên trên chẳng ngờ lại là bầu trời, có sao sáng trắng treo, chứ không phải tối đen hay sa mạc.

- Kia có một cánh cửa, chúng ta tới thử xem.

Tiên Cự chỉ vào lối ra duy nhất trong sân, đó là cánh cửa một bên phát ra hắc quang, một bên tỏa ra bạch quang.

- Cửa này đã bị người ta thực hiện huyền thuật. Ta nghĩ trăng sao trên trời đều do huyền thuật làm ra, huyền thuật đạt tới cảnh giới này, linh lực của người đó nhất định ở mức trên chúng ta.

Ngự Nô nói.

- Thử xem là biết.

Lạc Anh nói rồi đi tới bên cửa, trước đó đã triệu hoán hóa thuẫn bảo vệ thân thể, sau đó bước tới rất thư thái, không ngờ chẳng cảm giác được linh lực công kích nào.

- Sao vậy? Bên trong có gì?

Tiên Cự thấy Lạc Anh bước ra bèn hỏi.

- Cái gì?

Lạc Anh lúc này mới thấy lạ lùng, bởi vì vừa xong nàg rõ ràng đã bước qua cửa, nhưng sau đó lại trông thấy bọn Trần Phong, như là từ trong đó bước ra vậy.

- Không thể nào, vừa rồi rõ ràng ta đã đi vào, sao lại trở thành đi ra được?

Lạc Anh không hiểu, quay người thử lại lần nữa, nhưng vẫn tiếp tục đối diện với mấy người Trần Phong.

- Đề ta thử xem.

Tiên Cự nghe mà không hiểu Lạc Anh nói gì, tự mình bước tới, nhưng cũng tương tự với Lạc Anh, đều bị hướng quay trở lại chỗ cũ, bản thân mình không rõ là tại sao.

- Đề ta.

Linh Tường nói xong rút một chiếc lông vũ bay vào, nhưng vừa vào đã thành ra.

- Xem ra cánh cửa này là một kết giới tuần hoàn, không thể bước vào được.

Ngự Nô bên cạnh bảo.

- Tế Qua, dùng xích băng của ngươi đâm lên bầu trời phía trên đi.

Trần Phong phân công.

Tế Qua nghe lệnh, hai ngọn xích băng văng lên trên, nhưng chuyện lạ lại xảy ra. Xích băng từ trên cao xuất hiện rồi hạ xuống, đâm vào mặt đất, sau đó lại từ mặt đất chồi lên, cứ thế mà tuần hoàn vô hạn.

- Kết giới này thực sự quá kỳ lạ, nếu như không đi ra được, chúng ta sẽ vĩnh viễn bị giam trong này.

Tế Qua nói.

- Nhất định có thể đi ra, chỉ là chưa nghĩ ra biện pháp thôi.

Trần Phong bên cạnh đi về phía cánh cửa, nhìn hai đạo ánh sáng hắc bạch, sau đó cũng đẩy cửa vào như Lạc Anh, Tiên Cự.

Bọn Ngự Nô ở bên ngoài thấy Trần Phong đi vào mà lại không thấy hắn đi ra, chẳng như bọn họ, liền cảm thấy nghi hoặc bèn đi tới nhưng không trông thấy Trần Phong mà lại bị biến thành đi ra. Tiên Cự ở bên ngoài cửa gọi :

- Chủ nhân! Chủ nhân!

Một lúc sau, Trần Phong ở giữa màn bóng tối nghe tiếng Tiên Cự gọi bèn bước trở ra đẩy cánh cửa, trông thấy Tiên Cự và những người khác đang hoang mang nhìn hắn. Trần Phong hỏi :

- Sao vậy? Có chuyện gì à?

- Thưa chủ nhân, người bước vào rồi nhưng không bị đẩy đi ra như chúng thuộc hạ. Người trông thấy gì trong đó vậy?

Ngự Nô hỏi.

- Vẫn không có gì, chỉ là một màn bóng tối, ta vừa bước được mấy bước thì nghe thấy tiếng Tiên Cự gọi ta nên quay ra.

Trần Phong đáp.

- Là thật, tại sao chỉ có chủ nhân bước vào được?

Linh Tường ở bên cạnh không hiểu, nghĩ ngợi rồi nói :

- Lễ nào chỉ người phạm trần mới vào được?

- Cửa Âm Dương của Tam giới bất kỳ sinh mệnh nào trong Tam giới cũng đều không thể vào được. Ngươi rốt cuộc là ai? Từ đâu đến?

Đột nhiên một tiếng nói đôn hậu không hiểu từ nơi nào vang vọng, kèm theo cả sự phẫn nộ.

- Ta tên Trần Phong, từ phạm trần đến. Ta không hiểu sao, nhưng đích thực ta đã đi vào được.

Trần Phong trả lời.

- Ngươi hãy đi vào lại xem, ta muốn gặp ngươi.

Tiếng nói đó lại vang lên.

Trần Phong không hề chần chừ, bước thẳng vào. Tiên Cự muốn ngăn cản, sợ rằng có nguy hiểm, nhưng Trần Phong hiểu đây là cách duy nhất, không còn lựa chọn.

Bóng tối rất mau biến mất, đợi khi ánh sáng chiếu rõ xung quanh, Trần Phong trông thấy phía trước là một cánh cổng lớn. Cánh cổng này giống như cổng trời, to lớn vô cùng, phân làm hai cánh, mỗi bên đều có những hình vẽ kỳ quái, giống như tượng đầu của một loài thú, còn bên trên đỉnh cửa có hai chữ sáng chói: Minh giới.

- Ngươi là sinh mệnh bên ngoài chúng sinh Tam giới, không thì không cách nào bước vào cửa Âm Dương được.

Tiếng nói lại xuất hiện, Trần Phong nhìn xung quanh nhưng không phát hiện được gì.

- Đã tới được Minh giới, con cũng biết người là ai rồi, Thần sáng tạo.

Trần Phong đã được nghe Tùy Phong và Ngân Hà kể lúc ở vùng ngoài Tam giới, chuyện Thần sáng tạo giờ không quản việc Tam giới, mở ra Minh giới để vong hồn luân hồi.

- Không ngờ biết được ta là ai. Vậy người càng chẳng giản đơn. Bây giờ ta không quản chuyện Tam giới nữa, nếu như trước đây, ta chỉ cần lật xem số mệnh Tam giới là ra ra người.

- Không cần người tra, con sẽ báo người hay. Ở vùng ngoài Tam giới, Ngân Hà và Tùy Phong nói con là đệ đệ của họ, cũng chính là hậu nhân của Nữ Oa. Người hẳn không quên việc người đã đánh cuộc về kẻ có thể chạy thoát khỏi số mệnh.

- Thích điều! Thì ra là người, chẳng qua nhìn bộ dạng của người, xem ra nguyên thần chưa thức tỉnh, linh lực cũng chưa được giải phong.

- Đúng vậy, nên bây giờ con chỉ là Trần Phong, điều duy nhất còn nhớ chính là việc chạy thoát khỏi số mệnh một ngàn năm trước. Thực ra lúc đó không phải là Thần số mệnh mà là người, Thần sáng tạo.

- Từng trải qua chuyện của Tam giới, ta không muốn đề cập lại nữa. Nhưng ta cho người biết, một khi người đã là hậu nhân của Nữ Oa, từng chạy thoát khỏi số mệnh, nhưng người cũng là người trong Tam giới. Do đó, người căn bản không thể bước qua cửa Âm Dương của ta được.

- Người luôn luôn truy cầu thái quá sự hoàn mỹ, chuyện trên đời này, đâu có gì là tuyệt đối.

- Không thể nào, khi Nữ Oa còn tại thế chính nó cũng không thể chạy thoát khỏi được, trừ phi Bàn Cổ phục sinh, nhưng huynh ấy chỉ có thể phá kết giới tuần hoàn của ta chứ không thể bước vào dễ dàng như người được.

- Con cũng không cách nào giải thích cho người, lần này con có ý định tới Minh giới chính là để tìm người.

Trần Phong không muốn hao phí thêm quá nhiều thời gian với ông.

- Tìm ta?

Thần sáng tạo cười vang mấy tiếng, rồi nói tiếp :

- Người tìm ta có phải muốn ta ra tay quản chuyện Tam giới không, quên hẳn đi, liên quan tới Tam giới, ta không muốn đề cập lại nữa.

- Vậy còn chuyện liên quan tới người?

Trần Phong nói rồi lấy Huyết Oán kiểm ra khỏi thân thể. Thì ra Trần Phong luôn cất Huyết Oán kiểm bên trong thân mình. Hắn chống kiếm xuống đất, nói :

- Thanh kiếm này là do người dùng một giọt máu và một giọt lệ huyễn hóa thành, người hẳn có trách nhiệm với nó.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Phàm thế hồng trần

- Huyết Oán kiểm!

Một trận cuồng phong mang theo một giọng nói hùng hậu vang trong không trung khó xác định được phương hướng. Sau đó, một người xuất hiện trước mặt Trần Phong, cũng chính là hai chữ “Minh giới”, nhưng không nhìn rõ mặt bởi đứng quay lưng lại Trần Phong.

- Lại là thứ nghiệt chủng ta từng tạo ra, hôm nay đến tìm ta rồi.

- Người tuy sáng tạo ra thế giới, nhưng chuyện trên thế gian này không còn nằm trong khả năng khống chế của người nữa. Do đó, những sự biến hóa đa dạng bất kể là đúng hay sai đều không quá liên quan tới người nữa. Cái người coi là nghiệt chủng đã từng cứu sống cả phàm trần, thậm chí có thể nói cả Tam giới. Chỉ đơn giản xét theo phương diện này, đây là chuyện tốt.

Trần Phong nói.

- Nếu lúc đó ta không ra tay, hôm nay đã không có người tới tìm ta làm phiền.

Thần Sáng Tạo nói cứng.

- Nếu người không ra tay, Tam giới sẽ rơi vào một trường kiếp nạn diệt thế. Khi đó Tam giới không còn Thần tộc hoàn mỹ được người khó nhọc sáng tạo ra, cũng không còn tâm huyết sơ khai của Bàn Cổ và Nữ Oa. Phàm trần chỉ có một mảng đen chết chóc của Ma tộc. Ma tộc đến từ đâu con nghĩ

rằng người vĩnh viễn không thể biết được, chẳng lẽ để nó hủy diệt Tam giới sao?

- Ma tộc sở hữu toàn bộ những thứ thuộc về Thần tộc do ta sáng tạo ra, chỉ nhiều hơn cái phần tà ác, chính phần tà ác đó khiến cho chúng từ khi sinh ra đã có linh lực cao hơn Thần tộc. Quả thực ta không đoán ra được nguồn gốc của tà ác đến từ nơi nào?

Thần sáng tạo nói tới đây trong lòng thấy hơi khó chịu, cho tới nay ngài vẫn vô cùng ngờ vực.

- Tà ác tới từ hận, mà hận, lại tới từ yêu. Yêu càng sâu, hận cũng càng nhiều, tà ác cũng càng nặng. Còn những cái đó chẳng bắt nguồn từ đâu khác, mà chính ở Thần tộc hoàn mỹ của người.

- Không thể, không thể. Thần tộc hoàn mỹ không thể tồn tại thứ phức tạp đó được.

- Ở phạm trần, mỗi người sau khi rời khỏi mẹ mình đều có tư duy riêng biệt của bản thân, chứ không còn chịu khống chế của mẫu thân nữa. Thần tộc tuy do người sáng tạo nên, nhưng người không hoàn toàn hiểu được nội tâm của họ. Sự xuất hiện của Ngưng Liễm khiến họ sinh ra ái mộ, người có biết được trong lòng họ nghĩ gì không?

Thần sáng tạo không nói được gì. Ngài quả thực không biết.

- Đó chính là những kẻ mà người đang khống chế, thế nhưng người lại hoàn toàn không hiểu họ, điều này đối với họ có công bằng chăng? Đây có thể coi là trách nhiệm của người không? Đến việc họ nghĩ gì người cũng không biết, muốn gì cũng chẳng hay, vậy người làm sao có thể khống chế họ, bằng vũ lực chăng? Chỉ như vậy thì họ mới hoàn toàn biến thành nô lệ của người được.

Trần Phong từng chữ một đều bức tới mạnh mẽ, không hề nhân nhượng.

- Không, ta chỉ muốn chúng phát triển theo mô hình thế giới hoàn mỹ ta tạo ra thôi. Tiếc rằng dần dần về sau, chúng đều đã thoát ly khỏi phạm vi mà ta sắp đặt sẵn.

Thần sáng tạo vẫn chưa quay người lại, bờ vai rộng lớn của ngài hơi rung lên.

- Con người đều hướng tới tự do. Vì thế người căn bản không có biện pháp nào trói buộc họ. Nếu dùng linh lực của người để cưỡng bức trói buộc, chỉ có thể khiến họ càng dồn nén thêm dục vọng tự do tận sâu trong nội tâm họ mà thôi. Sau này khi nó bùng nổ sẽ trở thành một sức mạnh đáng sợ vô cùng.

- Đừng nói nữa, chuyện của Tam giới ta không muốn quản nữa.

Một lúc sau, Trần Phong bình tĩnh nói.

- Miệng người nói rõ ràng không quản, vậy người còn tạo ra Minh giới để làm gì? Ở nơi này tụ tập vong hồn Tam giới để sau này sắp xếp cho họ luân hồi. Đây chẳng phải nhằm để khiến Tam giới liên tục sinh sôi phát triển sao? Còn nữa, lần chiến tranh diệt thế ấy nếu ngài không quản tới sao lại dùng huyết và lệ của mình, tập hợp linh lực tạo nên Huyết Oán kiếm ngăn trở con hạo kiếp?

- Đây là chuyện của ta, không liên quan tới người.

- Không liên quan tới con, nhưng liên quan tới chúng sinh Tam giới. Con nghĩ người giờ cũng biết rằng Thần tộc đã bị Ma tộc công phá, mục tiêu chính là phạm trần. Huyết Oán kiếm là hy vọng ngăn trở duy nhất.

- Huyết Oán kiếm chẳng phải đang nằm trong tay người sao? Còn tìm ta làm gì?

Thần sáng tạo thể hiện sự khinh miệt rõ ràng.

- Tuy con đã có được Huyết Oán kiếm, nhưng con không phát huy được sức mạnh của nó. Vì vậy con hy vọng người giúp con.

- Như lời người vừa nói, từ khi một giọt máu và một giọt lệ của ta rời khỏi thân thể ta, nó đã không còn thuộc về ta nữa mà hoàn toàn có linh hồn riêng. Do đó, ta không khống chế được nó, cũng không thể giúp người phát huy sức mạnh cực đại của nó.

- Điều này con đã biết, chỉ không nghĩ rằng người cũng biết. Người đã biết rồi vậy sao còn ngoan cố muốn đối xử như vậy với chúng sinh Tam giới, bắt họ phải sinh tồn trong phạm vi tư tưởng của người. Vậy chẳng phải người rất mâu thuẫn ư?

- Nên nhớ, người tới cầu xin ta giúp chứ không phải dạy dỗ ta. Còn nữa, người căn bản không có tư cách này, kể cả người có là hậu nhân của Nữ Oa cũng vậy, chớ cho rằng vì người chạy thoát khỏi số mệnh ta an bài là ta không có cách gì bắt người được.

Thần sáng tạo rất tức giận vẩy tay lên, một luồng áp lực cường đại ép tới ngực Trần Phong. Trần Phong nhất thời cảm giác linh lực bị rút cạn trở thành trống rỗng, quỳ dưới mặt đất, cổ nuốt những ngụm máu đang chực trào ra khỏi miệng, sau đó khó nhọc đứng dậy.

- Con nghĩ có thể phát huy sức mạnh của Huyết Oán kiếm chỉ có vị Hoàng tử ấy, anh ta mới là chủ nhân của Huyết Oán kiếm. Huyết Oán kiếm có linh tính, nếu nằm trong tay chủ nhân nó nhất định có thể phát huy lực lượng cực đại.

Lúc Trần Phong vừa nói vừa đau nhói nơi lồng ngực nhưng vẫn gắng gượng không để lời nói bị gián đoạn.

- Linh hồn của Hoàng tử không có ở Minh giới.

Thần sáng tạo nói tới đây cười khan hai tiếng rồi nói tiếp :

- Đừng nói không có ở Minh giới, kể cả nếu có, ta cũng không để ngươi mang đi. Minh giới có luật lệ của Minh giới. Người chết rồi không thể hoàn hồn. Nếu không Tam giới sẽ đại loạn, sinh mệnh cũng không có ý nghĩa gì hết.

- Không ư? Sao có thể như vậy? Vị Hoàng tử đó căn bản không thể vẫn còn sống được.

Trần Phong nghỉ ngơi.

- Đương nhiên không thể còn sống, bởi vì không kẻ nào chạy thoát khỏi số mệnh. Linh hồn của hắc không ở Minh giới nhưng đâu phải không thể ở nơi khác. Cuộc chiến Ma tộc diệt thế phạm trần khiến cho vô số vong linh oan hồn không thể vào Minh giới mà vẫn còn lang thang khắp phạm trần. Những năm qua ta đã thu về rất nhiều nhưng vẫn còn nhiều oan hồn không biết ở đâu.

- Người nói linh hồn của Hoàng tử vẫn còn ở phạm trần?

- Ta không nói vậy.

- Không hỏi chuyện linh hồn Hoàng tử được, vậy con hỏi người về Công chúa Thần tộc ă? Kiển Xá nói ă đã giết chết Công chúa ba trăm năm trước rồi, con muốn chứng thực việc này.

- Ở chỗ ta không có linh hồn của cô ta. Tuy nhiên, như thế không nghĩa cô ta còn sống, bởi vì người sở hữu linh lực cao cường có thể khiến cô ta hồn phi phách tán, như vậy không còn cơ hội luân hồi nữa.

- Nếu ở đây không có thứ con muốn tìm, vậy con chỉ còn cách đi nơi khác thôi.

Giọng nói của Trần Phong đột nhiên biến đổi, phảng phất không còn là của bản thân hắc nữa. Giống như thời điểm đánh bại Vu Long, hắc nắm lấy thanh Huyết Oán kiếm dưới đất, bộ dạng muốn từ biệt.

- Người khác có thể đi, nhưng ngươi thì không. Ngươi không thuộc về chúng sinh Tam giới, vậy chính là kẻ ta muốn quản lý.

Thần sáng tạo dùng linh lực huyền hóa ra một chiếc lồng giam lấy Trần Phong.

- Người cho rằng như thế này là có thể giữ được con sao?

- Ngươi không phải là Thích điếu, cũng chẳng phải là Trần Phong. Ngươi rốt cuộc là ai?

Thần sáng tạo cũng nhận ra giọng nói và sức mạnh của Trần Phong lúc này đã biến đổi.

- Không nên tự cho mình là đúng. Con chính là Trần Phong, chỉ là có lúc con không thể khống chế được sức mạnh của mình.

Mắt Trần Phong dần biến thành màu trắng.

- Sức mạnh này không phải là của Thích điếu, cũng không thuộc về Tam giới, cuối cùng nó ở đâu ra?

- Con không biết, nhưng cũng không cần phải biết, nó xuất hiện mang lại cho con cảm giác không gì không thể làm được.

Trần Phong nói xong, toàn thân bao trùm một tầng bạch sắc, sau đó dễ dàng bước ra khỏi vòng kiềm tỏa của Thần Sáng Tạo.

- Dựa vào đó mà có thể thoát được sao? Câu Hồn Đoạt Phách!

Thần Sáng Tạo niệm cấm chú của Minh giới, chính là rút ba hồn bảy vía của con người ra khỏi thân thể, như thế thân thể chỉ còn là cái xác không.

- Thừa Thần Sáng Tạo, người đã già rồi. Giờ đây cuối cùng con đã hiểu được tại sao người không quan tâm đến chuyện của Tam giới. Đâu phải người không muốn, mà bởi vì người không thể. Mấy lần sáng tạo thế giới, còn cả sức mạnh cho Huyết Oán kiếm đều từ người khiến cho linh lực mau chóng cạn kiệt.

Trần Phong không ngờ chẳng chút phản ứng, đối mặt với chiêu Câu Hồn Đoạt Phách của Thần sáng tạo.

- Ta vẫn còn lại một ít linh lực, đủ để nghiền nát ngươi.

Thần Sáng Tạo tiếp tục gia tăng linh lực, nhưng không tác dụng gì. Sau này ngài mới phát hiện ra căn bản không phải Trần Phong có thể chống lại huyền thuật của ngài, mà do huyền thuật của ngài không có tác dụng với hắc, vì ngài không tìm thấy ba hồn bảy vía của Trần Phong, nói rõ hơn là một hồn một vía cũng không thấy. Điều này thực khó mà tin được.

- Con không hiểu người nói gì, đừng phí linh lực vô ích, hãy giữ lại để quản lý Minh giới. Đừng để Ma giới cướp mất Minh giới.

Không hiểu bằng cách nào Trần Phong vừa nói vừa có thể nhanh chóng chạy tới ngay trước mặt Thần Sáng Tạo. Trần Phong nhìn thấy Thần Sáng Tạo cao lớn hiên ngang và lại là một lão nhân mặt đầy nếp nhăn.

- Ta già thật rồi, các ngươi đi đi.

Thần Sáng Tạo cảm thấy buồn bã, gió vẫn chưa biến mất trước mặt Trần Phong, dựa vào đó thấy được rằng linh lực của ngài vẫn rất cao cường.

Sắc trắng trong mắt Trần Phong biến mất, toàn thân như đang bốc hơi vậy, hào quang linh lực bạch sắc quanh người cũng không còn thấy nữa. Hắn không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì nhưng cũng không quá để tâm, quay đầu lại liền trông thấy bọn Ngự Nô đã đứng đằng sau.

- Chủ nhân, người không sao chứ?

Tiên Cự bước tới hỏi.

- Các ngươi làm sao vào được đây? Kết giới tuần hoàn bị phá rồi à?

Trần Phong không hiểu.

- Nếu nó không bị phá bọn chúng căn bản không thể vào cũng chẳng thể ra.

Giọng nói hùng hậu của Thần Sáng Tạo vang lên trong không trung. Chỉ đơn thuần nghe tiếng nhất định không thể liên tưởng tới bộ dạng già lão suy nhược của ngài.

- Bên trái các ngươi thông với phạm trần, bên phải thông tới Ma giới. Các ngươi tự chọn lựa đi.

Tiếng nói biến mất, hai cánh cửa xuất hiện.

- Ở Minh giới không có linh hồn của Hoàng tử, cũng không có linh hồn của Công chúa. Có lẽ giờ đang ở phạm trần, cũng có lẽ đã hồn phi phách tán.

Trần Phong băn khoăn.

- Thế nào cũng được, chỉ cần có một tia hy vọng nhỏ nhoi, chúng ta cũng tuyệt đối không được bỏ qua.

Ngự Nô cương nghị.

Bước vào cánh cửa bên trái, hiện ra trước mặt họ là một ngọn thác khổng lồ. Họ đang đứng trên một tảng đá lớn, núi non hiểm trở linh khí tụ hội, âm thanh thác nước đổ xuống va chạm với lớp đá bên dưới vang động khắp tứ bề. Vô số chim chóc cất tiếng hót líu lo hòa lẫn vào nhau một cách hài hòa, không thể phân biệt. Thác đổ xuống một hồ nước bên dưới, tạo nên những bọt nước bắn tung tóe lên cao, đồng thời cũng tạo thành một vùng xoáy cực lớn. Trông ra một khoảng xa thì thấy nước hồ trong veo nhìn xuống tận đáy, lại lặng như mặt gương soi. Xa thêm nữa có thể thấy đàn cá bơi lội, nhìn lên cây, một bầy khỉ nhỏ đang hái quả chuyền cành.

Đây chính là phạm trần, không ngờ lại tươi đẹp thoát tục đến thế, khiến cho các Tinh linh Vương tộc đều kinh ngạc không dám tin vào mắt mình. Họ vốn cho rằng Thần tộc của mình mới là thánh địa.

- Phạm trần là nơi phức tạp nhất Tam giới. Các ngươi mới chỉ trông thấy một góc của nó thôi, tuyệt đối chớ nên biến bộ phận thành toàn thể, không thì sẽ rất thất vọng đó.

Trần Phong mặt không chút cảm xúc cất tiếng. Dường như hắn đang nhớ lại những chuyện giết chóc đen tối gặp phải ở phạm trần.

- Thừa chủ nhân, phạm trần là nơi rộng lớn nhất trong Tam giới, làm cách nào để tìm thấy linh hồn của Công chúa và Hoàng tử đây?

Tiên Cự hỏi.

- Trước tiên hãy tới Tử Trúc lâm của bọn thiếp nghỉ chân đã, mọi chuyện sẽ còn phải bàn bạc lâu.

Sâm Hàm đáp.

- À phải, Sâm Hàm này!

Tề Qua hỏi mà mặt không quay sang nhìn Sâm Hàm.

- Hậu nhân của Tinh linh ba tộc khác có phải cũng ở phạm trần không? Hay là đi tìm họ.

- Bọn thiếp luôn ở trong Tử Trúc lâm, giữa tòa núi này.

Sâm Hàm trả lời.

- Được, vậy đầu tiên tới Tử Trúc lâm xem xem bọn họ có tin tức gì không đã?

Trần Phong quyết định rồi nhún mình nhảy xuống. Nơi đây cao hơn mặt đất mấy chục trượng, Trần Phong không ngờ chàng dùng ngoại lực dẫm chân lên tảng đá, liền như chiếc lá cây rơi nhẹ nhàng xuống dưới đất.

Mấy người bọn Tiên Cự nhìn cử động này của Trần Phong mà sợ hãi giật nảy mình, nhưng tốc độ của hắn khiến họ không kịp ngăn cản, tuy vậy nhìn Trần Phong đáp xuống mặt đất yên ổn cũng thấy yên tâm.

- Ta nhớ rồi. Một ngàn năm trước khi gặp chủ nhân, người là một kiếm khách lợi hại vô cùng, cũng chỉ có phạm trần khiến người khôi phục lại được sức mạnh này thôi.

Ngự Nô mỉm cười nói.

- Vậy chúng ta cũng xuống thôi.

Lạc Anh nói xong, mọi người giương cánh ra bay xuống. Tế Qua ôm lấy Sầm Hàm bởi nàng không có cánh.

Thế nhưng, ở giữa không trung, năm vị Vua Tinh linh cảm giác một cơn đau nhói từ đôi cánh, sau đó không thể khống chế được, từ trên cao bị rơi thẳng xuống. Trần Phong trông thấy, hai chân dùng sức bay lên, tay trái giữ Ngự Nô, tay phải ôm Linh Tường, tiếp đất an toàn rồi thì đã không kịp cứu người khác nữa. Trần Phong ngắt một phiến lá lớn phóng về hướng Tiên Cự, để hắn ngã lên đó. Tuy chỉ là một phiến lá nhưng trên đó có công lực của Trần Phong, không đủ để giữ được hắn nhưng có thể tránh khỏi bị thương.

Vào đúng mấy giây cuối cùng, từ dưới đất đột nhiên xuất hiện một quảng lửa đỡ lấy Lạc Anh, giống như chiếc nệm êm vậy. Đây là phòng hộ bằng lửa của Lạc Anh sau lần thuê biển thứ hai, không ngờ nó lại có ý thức tới cứu chủ nhân.

Còn Tế Qua trước khi rơi xuống hồ, hắn ôm Sầm Hàm thật chặt, dùng chính thân thể mình để bảo vệ cho nàng. Nhưng Sầm Hàm dường như không sợ hãi chút nào, mỉm cười trong lòng hắn. Cuối cùng khi còn cách mặt hồ mấy trượng nữa, nàng thoát ra khỏi Tế Qua, hai tay về trên không một đường cong hoàn mỹ. Sau đó nước hồ hiện ra một cột xoáy mỹ lệ đỡ lấy cả hai người. Bọn họ xoay tròn xoay tròn trong cột nước đó rồi từ từ hạ xuống thấp, cũng càng lúc càng gần mặt nước hơn. Khi sắp rơi vào hồ, Sầm Hàm ôm lấy Tế Qua bằng một tay, bay ra khỏi xoáy nước, tiếp đất ngay bên cạnh bọn Trần Phong, trên người chẳng ngờ không dính một hạt nước.

- Lợi hại thật, không hổ danh là Tinh linh Tuyệt tộc.

Trần Phong khen ngợi.

- Đa tạ chủ nhân. Thực ra cũng chẳng có gì, thuộc hạ không thể triệu hồi tuyết hay băng, do đó chỉ còn cách sử dụng nước, thêm vào đó do thuộc hạ lớn lên ở phạm trần nên rất quen thuộc với những chuyện này.

Sầm Hàm trả lời.

- A... Cánh của ta.

Cơn đau nơi cánh của Tiên Cự dần lan rộng, sau đó cánh của bốn vị Vương tộc kia cũng vô cùng đau đớn. Từ từ, những cặp cánh biến nhỏ lại, toàn bộ rút lại vào lưng, đến lúc một chiếc lông vũ cũng không còn trông thấy. Cuối cùng, cơn đau biến mất.

- Đây là chuyện gì vậy?

Trần Phong hỏi.

- Một ngàn năm trước khi thuộc hạ vừa tới phạm trần cũng tương tự. Phạm trần được Nữ Oa bảo vệ bằng chút hơi thở sau cùng, cho nên bất kể người của Ma giới hay Thần tộc tới đây đều bị mất đi một phần linh lực. Nhưng thời gian quá lâu rồi, sức mạnh của Nữ Oa cũng trở nên yếu đi, do đó bây giờ sau khi chúng ta thích ứng được với phạm trần, linh lực sẽ tự nhiên phục hồi.

Ngự Nô nói.

- Ta bị mất sức công kích, nhưng vẫn còn hỏa phòng hộ.

Lạc Anh nói.

- Chúng ta đều bị mất sức công kích, chỉ còn lại phòng hộ thôi.

- Xem ra chỉ còn cách đợi ở Tử Trúc lâm một thời gian nữa, không thì Thích khách Ma tộc tìm tới là phiền lắm.

Trần Phong nói.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Sầm Hàm đi trước dẫn đường.

Đây là con đường nhỏ trong rừng, hẹp mà dài, lại ngoằn ngoèo, lá cây bên đường ken kín, màu sắc đa dạng, có các loài chim và động vật nhỏ tung tăng dạo chơi. Trên đường đi vừa ngắm phong cảnh vừa nghe tiếng kêu dễ chịu, thực khiến người sướng vui quên hết cả mọi điều.

Sầm Hàm chỉ vào một con chim nhỏ nhiều màu cho mọi người thấy, nó đang trốn vào trong một đóa hoa màu đen. Nàng nói :

- Con chim này sắp chết rồi.

- Tại sao?

Lời Lạc Anh vừa dứt, con chim đã ngã rơi từ đóa hoa đó xuống.

- Bởi vì đóa hoa đó có độc, còn là kịch độc.

Khi Sầm Hàm nhấn mạnh hai chữ “kịch độc”, Lạc Anh cũng ngắt đi, Tiên Cự đứng cạnh vội đỡ dậy.

- Lạc Anh, chuyện gì vậy?

Tiên Cự cất tiếng lay gọi, Lạc Anh không chút phản ứng.

Sầm Hàm bước tới xem ngón tay, hai mắt, sắc mặt, mạch đập của Lạc Anh, sau đó nói :

- Lạc Anh trúng độc rồi.

- Đó là loại độc gì, làm thế nào để giải độc?

Trần Phong hỏi.

- Phải tới Tử Trúc lâm hỏi Tịch Nguyệt. Tịch Nguyệt là Tinh linh Hỏa tộc, nàng ta rất giỏi về độc dược.

Sầm Hàm đáp.

Tiên Cự công Lạc Anh trên lưng. Bình thường trên người Lạc Anh phát ra sức nóng như lửa, hôm nay lại lạnh tựa băng. Tiên Cự hiểu rằng lần này Lạc Anh đã trúng độc rất nặng.

Mọi người không còn lòng dạ thương thức phong cảnh nữa, mau chóng bước đi. Tới một khoảng đất trống, Sầm Hàm dừng lại. Trên trời một con quạ đen bay qua, tiếng kêu như diêm báo tử vong sẽ tới. Sầm Hàm cúi người xuống quan sát mặt đất, rồi vô cùng cẩn thận nhìn khắp xung quanh.

- Sầm Hàm, sao lại không đi nữa?

Tiên Cự hỏi.

- Đây không phải là chỗ đất trống, vốn là chỗ cỏ mọc nhưng giờ toàn bộ cỏ đã héo khô, chẳng ngờ lại còn khô như đất, ta cho rằng con Vương Xà trong Phàm Trần Thập Tai ở gần đây.

Sầm Hàm vừa nói vừa cẩn trọng quan sát.

- Vương Xà là gì thế?

Linh Tường hỏi.

- Là một con rắn khổng lồ, hơn nữa toàn thân đều chứa chất độc, thường ra khỏi rừng làm hại dân chúng. Tịch Nguyệt và Phá Trúc đi lùng bắt nó rất lâu rồi nhưng tiếc rằng không lần nào bắt được.

Sầm Hàm trả lời.

Sầm Hàm còn chưa nói dứt, mặt đất bất thình lình rung lên như động đất. Mọi người mau chóng lùi lại, chạy tới nơi yên ổn hơn rồi hạ thấp người quan sát mặt đất lúc nào cũng có thể nứt tung.

Sầm Hàm bước đến trước mặt mọi người, tay phải lấy từ khoảng eo ra một thứ giống như dây thừng. Đây là binh khí của nàng tên gọi Cửu Tiết tiên (roi chín đoạn), mỗi đoạn đều được tạo thành bởi một khúc xương. Đây không phải là xương thường mà được lấy từ con Băng Sa (cá mập băng) trên vùng biển phụ cận Tuyết Ấn đảo, sau bảy ngày bảy đêm đại chiến.

Trần Phong và Sầm Hàm sánh vai, để các Tinh linh Vương tộc ở đằng sau, bởi vì linh lực của họ yếu đi rất nhiều, hôm nay lại thêm Lạc Anh trúng độc, không thích hợp để chiến đấu với Vương Xà vừa có kịch độc phi thường vừa vô cùng hung bạo.

Đột nhiên, một tiếng động vang lên. Từ giữa vùng đất trống đang rung mạnh xuất hiện một con rắn lớn dài mười mấy trượng. Nó khiến cho đá dưới đất nát vụn bay tứ tán. Trần Phong và Sầm Hàm dùng cường lực cùng Cửu Tiết tiên đánh nát những hòn đá bay lại, còn năm Tinh linh Vương tộc đều dùng

linh lực phòng hộ để chống đỡ.

- Phá Trúc và Tịch Nguyệt cũng đến rồi.

Sầm Hàm nói xong bay lên. Bây giờ Trần Phong mới nhìn thấy trên đầu Vương Xà có hai người đang chiến đấu với nó. Trần Phong lưu lại chỗ cũ để bảo vệ Lạc Anh.

Nữ tử có bộ tóc hơi đỏ là Hỏa tộc Tinh linh Tịch Nguyệt, y phục đỏ thuần sắc của nàng tươi sáng phi thường. Bộ y phục này rất lạ, từ trên xuống dưới, từ ngắn thành dài, từng tầng từng tầng, mỗi tầng đều gắn một vòng ám khí không giống nhau, còn lấp lánh ánh xanh lục bởi trên đó tẩm nhiều loại độc.

Mái tóc dài của Phá Trúc thoáng màu xanh lam, được buộc lại bởi một đoạn thừng. Nàng trông giống như một thiếu niên anh tuấn dù thực chất là nữ hài. Hai tay nàng mỗi tay cầm một trúc côn dài ba thước ba tấc, đây chính là binh khí của nàng.

Sầm Hàm dùng Cửu Tiết tiên khóa đầu con Vương Xà lại, cây Cửu Tiết tiên vừa rồi ngắn như thế bất ngờ hóa thành rất dài, không thì chẳng giữ nổi Vương Xà vì nó mình dầy ít nhất là một trượng. Tịch Nguyệt rút phi đao trên y phục của mình ra đâm về hướng mắt Vương Xà, nó nhất thời cuồng tính bộc phát, dùng đuôi quật trúng Tịch Nguyệt văng sang một bên. Trần Phong bay lên đỡ lấy nàng.

- Độc của nàng không địch lại Vương Xà được, ở lại nguyên đây, xem Lạc Anh trúng độc như thế nào.

Trần Phong đưa Tịch Nguyệt tới bên cạnh Lạc Anh rồi nói với nàng.

- Ngươi là ai?

Tịch Nguyệt thoáng nghi hoặc.

- Người là chủ nhân của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc chúng ta.

Tiên Cự đáp, sau đó chỉ Lạc Anh bảo.

- Nàng ta là Vua của Tinh linh Hòa tộc, giờ đã bị trúng độc.

- Vậy để ta xem xem.

Tịch Nguyệt cúi xuống kiểm tra Lạc Anh.

Trên không trung, Sầm Hàm, Phá Trúc đại chiến với Vương Xà. Cửu Tiết tiên của Sầm Hàm đã không giữ nổi Vương Xà nữa. Con đau ở mắt khiến cho con rắn phát điên, dùng sức hất văng Sầm Hàm đi. Phá Trúc đỡ lấy nàng, sau đó hạ xuống trước mặt Trần Phong.

- Chuyện gì vậy? Tịch Nguyệt đã đâm mù mắt nó rồi, tại sao nó vẫn còn tấn công chúng ta chính xác như vậy.

Sầm Hàm không hiểu.

- Mắt của Vương Xà căn bản nhìn không rõ thứ gì cả. Nó chỉ dựa vào cảm giác của thân thể thôi. Biện pháp giết nó nằm ở bảy tấc dưới cổ (chỗ nhược của loài rắn nói chung). Nhưng nó quá lớn, không hiểu điểm bảy tấc ấy nằm ở đâu?

Phá Trúc nói.

Linh Tường nhìn thấy Tinh linh của Vũ tộc, cảm giác mừng rỡ, cũng rất tán thưởng đầu óc của nàng ta, nhưng đang trong lúc chiến đấu nên không tiện nói chuyện.

- Ta tới đánh lạc hướng nó, các ngươi chạy trước đi.

Trần Phong nói xong rút Huyết Oán kiếm ra bay tới đỉnh đầu Vương Xà, sau đó dẫn nó đi theo phương hướng ngược lại.

- Chủ nhân! Cần thận!

Lời Ngự Nô nói không hiểu Trần Phong có nghe thấy hay chẳng.

- Chúng ta bây giờ đến linh lực để bay cũng chẳng có, không thì nhất định phải chặt con rắn kia ra thành muôn đoạn.

Tiên Cự tức giận nói.

- Phá Trúc, linh lực của ta rất yếu. Bây giờ ta bắn một mũi tên nhắm vào chỗ nhược của Vương Xà. Ngươi cần ngắm chuẩn vị trí đó.

Linh Tường nói xong bẻ một cành cây bên cạnh.

- Được.

Phá Trúc chỉ đáp lại một tiếng đơn giản, sau đó chuẩn bị cẩn thận. Hai thanh trúc trên tay nứt vỡ, thì ra trong lớp trúc ẩn chứa hai thanh kiếm mỏng.

Linh Tường dùng toàn bộ sức mạnh huy động được bắn cành cây đó đi, Phá Trúc bám sát theo sau. Lúc này Trần Phong đã đâm Huyết Oán kiếm xuyên qua đầu Vương Xà, rọc một đường từ trên xuống dưới. Nhưng con rắn càng điên cuồng hơn. Cành cây Linh Tường bắn ra chạm vào da Vương Xà liền hóa thành không khí bởi độc trên mình nó.

Phá Trúc nhìn rõ vị trí đó, một thanh trúc kiếm bay ra đâm tới nhưng không ngờ lại bị nảy ngược trở lại. Lẽ nào da nơi đó rắn chắc tới mức loài trúc có linh lực nhiều nhất Địch đảo cũng không thể xuyên qua.

- Cẩn thận! Có độc!

Tịch Nguyệt bên cạnh kêu lớn.

- Phá Trúc! Quay lại!

Sầm Hàm vội sử Cửu Tiết tiên quán lấy Phá Trúc kéo về, tránh khỏi sự tập kích của Vương Xà.

- Đây là cái gì?

Linh Tường trông thấy nơi vừa bị cành cây đâm trúng trên thân Vương Xà xuất hiện chút hào quang màu vàng kim, từ bên trong tỏa ra.

Trần Phong cũng đã phát hiện ra, nhất thời không cách nào chế ngự được nó bởi hiện giờ nó đã rối loạn phương hướng. Hắn bèn bay xuống chắn trước mặt mọi người, xem sự biến hóa của đạo kim quang ấy.

- Đạo kim quang này rất giống với hào quang từ đôi cánh của Thần Vương phát ra.

Ngự Nô nói.

- Lẽ nào...

Lời Tiên Cự còn chưa nói dứt, đạo kim quang càng lúc càng lớn, nơi Vương Xà bị chiếu tới như thể băng tuyết bị tan chảy. Khi Vương Xà đã hoàn toàn bị dung hóa, trên bầu trời xuất hiện một chiếc lông vũ kim sắc, lông vũ rất lớn, nhưng đang co lại như đang che lấy gì đó bên trong.

- Đó là lông vũ trên cánh của Thần Vương.

Tiên Cự mừng rỡ.

- Sao lại có thể ở đây? Vậy bên trong là gì?

Linh Tường nói.

Trần Phong không dám thả lỏng cảnh giác, cầm chắc Huyết Oán kiếm chuẩn bị chiến đấu, Phá Trúc và Sầm Hàm cũng tương tự. Chiếc lông vũ nhẹ nhàng lơ lửng rơi xuống đất, mặt đất bên dưới biến thành thảm cỏ xanh rì. Sau đó nó chậm chậm mở ra, bên trong là một nữ tử xinh đẹp như vừa mới tỉnh giấc. Khi nàng mở mắt ra, kim quang toàn bộ tan biến, lông vũ cũng co lại rất nhỏ, dính lên trên mái tóc nữ tử xinh đẹp kia, kim quang lấp lánh nơi đó.

- Công chúa!

Ngự Nô kinh ngạc vô cùng, bởi vì nữ tử này và Công chúa của Thần tộc rất giống nhau.

- Công chúa?

Những người khác đều không dám tin. Chẳng qua dù chưa từng được nhìn thấy Công chúa, nhưng dựa vào sắc đẹp và khí chất của nữ tử này, thêm vào chiếc lông vũ kim sắc, mọi người cũng bắt đầu tin tưởng.

Trên tay trái Trần Phong đột nhiên có cảm giác ấm áp truyền tới. Sự ấm áp này chỉ khi hắn nhớ lại chuyện xưa mới xuất hiện, thời khắc này sao lại có thể xuất hiện được? Trần Phong nhìn tay trái mình, lại nhìn nữ tử xinh đẹp trước mắt, hắn có một cảm giác khó nói nên lời.

- Các ngươi là ai?

Nữ tử bước tới hỏi.

- Công chúa, thần là Ngự Nô đây. Thần đã từng hộ tống người từ Thần tộc tới phạm trần, người còn nhớ chăng?

Ngự Nô nhớ lại lần Thần tộc phải quyết chiến toàn lực cùng Ma tộc, phải đưa Công chúa còn nhỏ tuổi tới phạm trần. Công chúa hôm nay tuy đã trưởng thành nhưng Ngự Nô vẫn có thể chỉ nhìn mà xác định được.

- Ta không biết các ngươi định nói gì, cũng không quen các ngươi.

Nữ tử trả lời như vậy.

- Sao lại thế được?

Ngự Nô lần đầu tiên kích động như vậy, sau đó hắn nói :

- Vậy xin hỏi, chiếc lông vũ kim sắc trên đầu cô nương là từ đâu mà có?

- Cái này hả?

Nữ tử rút chiếc lông vũ kim sắc ra nhìn đi nhìn lại.

- Đường như có chút ấn tượng.

Nữ tử phảng phất nhớ lại gì đó, nhưng không thực rõ ràng. Nàng nhìn chiếc lông vũ rồi vô thức nhắm mắt lại, chậm chậm bay lên cao, một giọng nói với phong thái khác hẳn cất lên :

- Ba trăm năm trước, Công chúa Kiến Xá của Ma tộc tìm thấy ta. Linh lực của ả mạnh hơn ta rất nhiều. Để bảo vệ cho nguyên thần không bị hồn phi phách tán, ta dùng linh lực giữ vững tâm mạch, đem nguyên thần bản thân ngậm phong kín vào trong cơ thể Vương Xà, sau đó giả như bị ả đánh chết. Ở trong cơ thể Vương Xà đã suốt ba trăm năm mới được thấy ánh mặt trời, chỉ có điều ta không còn ký ức, linh lực cũng giảm đi rất nhiều. Hy vọng các Tinh linh Vương tộc nghĩ ra biện pháp đưa nguyên thần của ta trở lại một ngàn năm trước, tìm ra chân thân của ta. Khi ấy ta mới có được sức mạnh lớn nhất.

Nữ tử nói xong, mở bừng mắt ra như vừa tỉnh giấc mộng, thấy mọi người đều đang nhìn mình, liền hỏi :

- Nhìn ta làm gì?

- Cô nương quý danh là gì?

Trần Phong bước tới hỏi.

- Ta? Tên ta ư?

Nữ tử quay lại ngẫm nghĩ. Nàng tuy đã trải qua ba trăm năm, nhưng luôn ngủ say trong cơ thể Vương Xà, không biết chuyện bên ngoài.

- Ta không nhớ gì hết, hãy gọi ta là Ưc Hà Phiêu đi.

Nàng đáp rồi vui vẻ nhìn Trần Phong.

- Ký ức xưa ấy, phiêu linh chốn nào. Đơn giản mà trực tiếp, lại có ý vị riêng, tên hay thật.

Linh Tường vỗ tay cất tiếng.

- Phiêu linh nơi đâu, không chốn phiêu linh, vậy hãy đi cùng chúng ta nhé.

Trần Phong nói xong đưa tay trái ra. Động tác này không phải hắn định làm, mà như có ai đó dẫn dắt. Ưc Hà Phiêu nhìn Trần Phong mỉm cười, sau đó đặt tay mình vào tay hắn. Sự ấm áp quen thuộc khiến ký ức Trần Phong thoáng qua một bức tranh mờ ảo. Sau đó, tận nơi sâu thẳm trong tim hắn như bị cái gì đó dữ dội ập vào, không phải đau, mà là chua xót.

Bước chân dẫm lên thảm cỏ xanh rì trên sườn núi, một cảm giác trong lành từ chân truyền tới tận trái tim, một đoàn người nhằm hướng Từ Trúc lâm đi tới. Giết được Vương Xà không có nghĩa là hiểm nguy đã hết, nó mới chỉ bắt đầu mà thôi. Vương Xà mặc dù lợi hại nhưng không có mưu mô. Ở phạm trôn, lợi hại nhất đâu phải linh lực mạnh yếu, mà là tâm cơ thâm sâu khó lường.

- Ai?

Phá Trúc quát hỏi xong mau chóng bay tới khu rừng bên cạnh, nơi đó có bóng người thoáng động. Khi Phá Trúc biến mất vào trong rừng, Trần Phong ngửi thấy thoang thoang mùi máu.

Tịch Nguyệt luôn ở bên cạnh Lạc Anh để không chế độc cho nàng. Lạc Anh vẫn đang trong trạng thái hôn mê, phải nằm trên lưng Tiên Cự. Lúc vào rừng rồi, họ trông thấy Phá Trúc và Cát Duyệt. Sầm Hâm, Phá Trúc, Tịch Nguyệt thêm vào Cát Duyệt chính là hậu nhân của bốn tộc Tinh linh khác một ngàn năm trước tới phạm trôn tìm Công chúa cùng Ngự Nô.

Cát Duyệt là một nam tử anh tuấn mặc trường bào hai màu đen trắng, tay cầm một thanh đao vừa rất dài lại rất hẹp, trông như kiếm nhưng chỉ có một lưỡi. Chiêu đao của hắn nhanh như điện chớp, kể cả khi chém đứt đôi người rồi, kẻ bång quan thông thường vẫn còn chưa nhìn thấy người đó đã chết, thi thể tách ra rồi mà máu vẫn chưa kịp chảy ra.

Cát Duyệt lúc này đang nằm trên mặt đất, trên cánh tay trái bị chém thành vết thương hình chữ “X”, bên trên đọng lại vệt máu màu đen, từ đó thấy được

vết thương này có độc, không thì vết thương nhỏ như vậy chẳng thể khiến hấn ngã nằm không đứng dậy nổi.

- Có chuyện gì vậy?

Tịch Nguyệt chạy tới nâng cánh tay Cát Duyệt lên xem xét.

- Khi ta tới nơi này đã thấy như vậy rồi.

Phá Trúc trả lời.

- Ta bị một Thích khách truy sát.

Giọng nói của Cát Duyệt có phần như đang buồn ngủ, biểu hiện độc bắt đầu ngấm.

- Sau đó không cẩn thận bị ám toán, nếu không có Phá Trúc tới kịp thời, ta đã chết rồi.

- Trước tiên đừng nói gì, cũng đừng dùng sức.

Tịch Nguyệt vừa dặn dò vừa lấy một chiếc độc châm từ trên mái tóc xuống. Thì ra Tịch Nguyệt không chỉ y phục đầy ám khí mà cả trên đầu tóc cũng vậy, xem ra độc học của nàng cũng không đơn giản.

- Loại độc này có thể nhanh chóng tuần hoàn cùng máu trong cơ thể, may mà còn kịp không thì độc tới tim là chẳng thuốc nào cứu nổi.

Tịch Nguyệt cầm độc châm quanh vết thương, ngăn chặn sự lan truyền của chất độc. Sau đó, máu đen từ vết thương chảy ra, chảy rất nhiều, cho tới khi chỉ còn máu đỏ chảy ra, Tịch Nguyệt mới rút độc châm ra.

- Cách này là đi độc trị độc phải không?

Trần Phong hỏi.

- Đúng vậy. Độc mà Cát Duyệt trúng phải chỉ có cách đi độc trị độc mới cứu được. Tuy thế vết thương hình chữ “X” này có thể vĩnh viễn không bình phục được.

Tịch Nguyệt quan hoài.

- Không vấn đề, chẳng qua trên người có thêm một vết thôi.

Lúc này Cát Duyệt đã đứng dậy, hơn nữa tiếng nói rất rắn rỏi.

- Hay lắm, vậy mới đúng là Tinh linh Lôi tộc chúng ta.

Tiên Cự thấy biểu hiện cứng cỏi của Cát Duyệt, vui mừng nói.

- Bọn họ là...

Cát Duyệt đưa mắt sang Phá Trúc.

- Họ là chủ nhân của chúng ta, Vua của Ngũ tộc Tinh linh.

Phá Trúc trả lời, ánh mắt dừng lại nơi vết thương hình chữ “X” của Cát Duyệt. Nàng nghĩ kẻ có thể lưu lại thương thế dạng này trên vai hấn, nhất định phải là một Thích khách rất lợi hại.

Từ Trúc lâm quả thực có thể xưng là tiên cảnh thế ngoại. Phóng tầm mắt nhìn chỉ thấy màu trúc tía vô biên, mỗi khi gió thổi tạo thành những đợt sóng tím đẹp tuyệt vời, những phiến lá dù ngày hay đêm cũng đều trông như có thể trích nước ra từ đó. Muôn chim hát ca, ngàn hoa tranh sắc, cầu nhỏ nước trôi, bên Từ Trúc lâm chính là nơi bọn Sâm Hàm sinh sống. Một khu nhà được xây bằng nguyên liệu chủ yếu là trúc, chia làm hai tầng trên dưới, quây trúc lại thành hàng rào. Cảm giác trữ tình, không tranh đoạt với thế gian nơi đây khiến người ta không thể tưởng tượng nổi cảnh giết chóc và tranh đấu bên ngoài, khiến cõi lòng quên đi mọi sự phức tạp đến vô cùng nơi nhân thế.

- Lạc Anh sao rồi?

Lạc Anh đang nằm trên giường, Tịch Nguyệt đã chữa trị được một thời gian. Trần Phong hỏi.

- Độc mà nàng ta trúng không có ở phạm trần, hấn là trước khi tới phạm trần đã trúng độc rồi. Nghe phụ vương thiếp nói, loại độc này dường như chỉ Ma tộc mới có, tên gọi là Tiên Nhân Thích, loại cây này vốn sinh trưởng ở vùng sa mạc mệnh mang.

Tịch Nguyệt đáp.

- Chúng ta đã từng tới sa mạc của Ma tộc, nhưng chưa thấy cái gì gọi là Tiên Nhân Thích cả.

Trần Phong thắc mắc.

- Kẻ hạ độc là cao thủ, loại độc mẫn tính này không dễ dàng để người khác phát hiện thấy.
- Vậy phải làm sao? Có thể giải độc được không?

Cát Duyệt hỏi.

- Tạm thời vẫn chưa thể, nhưng ta có thể không chế sự lan truyền của độc tính. Có thể nói rằng, nòng ta không bị nguy tới tính mạng, chỉ hôn mê như thế này thôi.

Tịch Nguyệt trả lời.

- Được rồi. Mọi người trước tiên hãy nghỉ ngơi đi, cần mau thích ứng với phạm trần, hồi phục lại linh lực. Thích khách Ma tộc có khả năng đã đến rồi.

Trần Phong nói xong, mọi người đều từng người đi nghỉ.

Đêm nay không ánh trăng, nhưng sao sáng đầy trời, tinh tú chôn phạm trần so với Thần tộc lại càng sáng hơn. Ở phạm trần, vẫn có thể trông thấy một thiên thể rất sáng giống như dòng sông, người trên phạm trần gọi là Ngân Hà. Điều này khiến Trần Phong nhớ lại hai nữ tử xinh đẹp, hậu nhân của Nữ Oa, và như lời họ từng nói, họ là tỷ tỷ của Trần Phong.

Trần Phong ngồi trên một chiếc cầu nhỏ trong khu nhà. Dòng nước bên dưới chảy lững lờ, mặt nước phản chiếu bầu trời đầy sao. Ban đêm trong Tử Trúc lâm thật là yên tĩnh, có thể nghe thấy rõ tiếng dòng nước dần trôi, còn nghe được cả những âm thanh chỉ có ở phạm trần. Đêm khuya tĩnh lặng được thêm vào những âm thanh đó, khiến cho đêm khuya trở nên có tư vị thật khác lạ, khiến tĩnh lặng biến thành trạng thái đặc biệt riêng.

Ở nơi đây có thể trông thấy được phòng của từng người ở xung quanh. Trần Phong nhớ lại vết cắt hình chữ “X” mà Thích Khách đó lưu lại. Ở phạm trần, Cát Duyệt chắc hẳn được tính là cao thủ đỉnh cấp, còn vết thương ấy phải là kiệt tác của hai đao, khó lòng tưởng tượng còn có kẻ đao pháp nhanh như thiểm điện chém lên trên tay hai đường chính tề vào cùng một nơi. Chỉ nhìn đao pháp của người này, tạm bỏ qua linh lực mà đã thấy là kẻ vô cùng khó đối phó rồi.

Trần Phong nhớ lại chuyện Lạc Anh trúng độc. Nếu đúng như Tịch Nguyệt nói, độc Lạc Anh trúng có nguồn gốc từ loài Tiên Nhân Thích chỉ sinh trưởng ở sa mạc của Ma tộc. Vậy là kẻ nào hạ độc nàng ở sa mạc đây? Trong màn cát vàng mênh mông không bờ bến ấy, bọn họ đi liên tục chẳng dừng bởi đã chọn con đường khó khăn nhất. Do vậy nên họ không gặp phải Thích khách Ma tộc, càng không chạm phải cái gọi là Tiên Nhân Thích, vậy độc từ đâu ra? Châu Tế từng nói với hắn trước khi hắn rời Thần tộc rằng trong Vương tộc của Ngũ tộc Tinh linh có nội gián. Tuy Trần Phong luôn luôn không nguyện tin vào điều này, nhưng có một số sự việc chẳng thể giải thích được.

Trần Phong còn đang nghĩ ngợi... tay trái đột nhiên truyền lại sự ảm áp quen thuộc, ý niệm riêng tư đều bị ngắt quãng hết. Hắn quay đầu lại, trông thấy Ưc Hà Phiêu đang bước chậm chậm từ đầu cầu bên kia sang phía hắn.

- Sao còn chưa ngủ?

Ưc Hà Phiêu ngồi thật thoải mái trên chiếc cầu trúc bên cạnh Trần Phong.

- Không ngủ được, còn nàng?

Trần Phong hỏi lại.

- Cũng như người thôi, có thể là ta đã ngủ suốt rồi nên giờ đây không thấy buồn ngủ nữa.

Ưc Hà Phiêu mỉm cười.

- Theo lý mà nói thì nàng vừa mới ra đời, nhưng không ngờ nàng lại thích ứng với mọi thứ bên ngoài như vậy.

Trần Phong thắc mắc.

- Ta cũng thấy rất lạ, đầu đã bao lâu say ngủ không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nhưng lại luôn mơ thấy những sự tình liên quan tới ngoại giới. Những điều ấy đều rất chân thật, sống động, y như ta thấy bây giờ. Do đó cũng liền thích ứng được.

Ưc Hà Phiêu đáp.

- Tay của nàng..

Trần Phong không nói nên lời, qua một hồi hắn thấy tay phải của Ưc Hà Phiêu không ngừng lay động, bèn nói :

- Tay nàng không sao chứ.
- Không sao, người cũng như vậy mà.

Úc Hà Phiêu nói. Thì ra từ khi Úc Hà Phiêu xuất hiện, tay trái của Trần Phong cũng không ngừng rung động như Úc Hà Phiêu. Còn cảm giác ấm áp dồn nén càng lúc càng lâu.

- Lạ thật. Trước khi nàng xuất hiện, tay trái của ta chỉ ngẫu nhiên mới sinh ra cảm giác áp áp quen thuộc mà mơ hồ. Sau khi gặp nàng, sự ấm áp ấy liền thường xuyên xuất hiện.

Trần Phong đưa tay trái ra nhìn qua nhìn lại.

- Chúng ta từng gặp nhau trước đây chưa nhỉ? Ta luôn mơ thấy người trong giấc mơ của ta. Người kéo ta đi, dùng tay trái của người nắm tay phải của ta, còn cảm giác ấm áp cũng giống như bây giờ. Ban ngày khi tiếp xúc trên sườn núi, giấc mộng ấy với ta lại càng rõ ràng hơn.

Úc Hà Phiêu không chớp mắt nhìn vào mắt Trần Phong.

- Ta cũng không xác định được. Đã qua một ngàn năm rồi, ta cảm giác mình đã quên mất gì đó, nhưng chỉ mơ mơ hồ hồ, không tìm lại được.

Trần Phong thổ lộ tới đây trong lòng thấy đôi phần chua xót.

- Đừng miễn cưỡng, khi có cơ hội là tự nhiên sẽ xuất hiện thôi.

Úc Hà Phiêu thò thè rồi đứng dậy, sau đó quay về theo đường cũ.

- Đi nghỉ sớm đi, chẳng phải còn rất nhiều chuyện đợi người làm sao?

Úc Hà Phiêu lưu lại một nụ cười rất tinh quái rồi biến mất khỏi tầm nhìn của Trần Phong.

Chỉ còn lại mình Trần Phong, ngẩng người nhìn tay trái mình. Cảm giác ấm áp dần biến mất, sau đó một vùng hào quang bạch sắc từ ngực lóe lên, hình ảnh Diệp Vi xuất hiện trước mặt Trần Phong.

- Diệp Vi!

Trần Phong khẽ gọi.

- Không cần nói nữa, thiếp hiểu hết rồi, cảm thấy hết rồi.

Diệp Vi như một nàng bướm trắng, đang khẽ múa lên trước mặt Trần Phong. Mỗi lần được ngắm Diệp Vi trong vũ điệu này, tâm lý Trần Phong lại thư thái đi rất nhiều.

- Diệp Vi, tại sao lại có thể như vậy?

Trần Phong hỏi.

Có thể chàng và nàng ta từng quen nhau, chỉ có điều cả hai đều đã quên. Tuy thế thiếp nghĩ, hai người nhất định sẽ nhớ lại, nhất định.

- Nàng ấy nói đúng, chớ nên miễn cưỡng, thời cơ đến tự nhiên sẽ xuất hiện. Chẳng ai biết những trải nghiệm ấy ra sao, có khi quên đi được lại càng hay.

Trần Phong dường như cảm giác được điều gì, nhưng không thể nói rõ ra.

- Nhưng trong lòng chàng luôn nghĩ suy, một ngàn năm rồi mà chưa quên.

Diệp Vi dừng lại, ngồi vào chỗ vừa xong của Úc Hà Phiêu, chỉ là gần hơn một chút.

- Phải rồi, cũng có một số chuyện quả thực đã được định sẵn, nhưng vẫn phải có một quá trình đấu tranh.

Trần Phong thờ dãi.

Diệp Vi không nói thêm nữa, lại như trước, ngả đầu lên vai Trần Phong rồi tay phải nắm lấy tay trái hắn. Chỉ có điều nàng như thể khí trời, Trần Phong chỉ trông thấy nàng mà căn bản không cảm giác được nàng, nhưng có Diệp Vi bầu bạn là đủ khiến Trần Phong cảm động trong lòng.

Đột nhiên, Trần Phong nghe thấy âm thanh có gì đó bị vỡ trong phòng của Úc Hà Phiêu. Hắn lập tức nhìn về hướng đó rồi mau chóng chạy tới, Diệp Vi vẫn thong thả hóa thành một luồng ánh sáng tiến vào sợi dây chuyền trước ngực Trần Phong.

Trần Phong đang phóng tới thì thấy Tiên Cự và Ngự Nô cũng nghe thấy tiếng động chạy ra. Trần Phong biết họ không có linh lực để công kích, để họ lại bảo vệ Lạc Anh, không cần phải đến.

Khi Trần Phong chạy tới phòng Úc Hà Phiêu thì đã không thấy ai, trên mặt đất là một bình hoa bị đập vỡ, cửa sổ đằng sau bị phá một lỗ hổng, xem ra có người đã chạy ra khỏi đó. Trần Phong cũng lách qua, đuổi theo trong rừng trúc.

Đuổi theo được một đoạn đường dài, hắn dừng lại bên một khe suối nhỏ, bởi vì đã trông thấy Úc Hà Phiêu và Tịch Nguyệt. Trên mặt đất còn có một hắc y nhân, xem bộ dạng đã chết rồi. Trần Phong hiểu rằng có chuyện đã xảy ra.

- Có chuyện gì vậy?

Trần Phong hỏi.

- Chắc rằng có kẻ muốn thích sát ta.

Úc Hà Phiêu trả lời.

- Hãy kể rõ xem nào.

- Ta vừa chuẩn bị ngủ thì nghe thấy trên nóc phòng có tiếng động nhẹ, bèn từ trên giường lách tới trốn vào sau tủ. Sau đó một hắc y nhân bật mặt xông vào phòng, hắn cầm chủy thủ đâm xuống giường của ta. Khi ta biết hắn tới để thích sát ta, ta liền tới đánh với hắn, rồi truy đuổi tới nơi này. Tuy vậy khi đuổi tới đây, Tịch Nguyệt đã ở đây rồi, còn hắc y nhân cũng đã chết rồi.

Úc Hà Phiêu kể lại tỉ mỉ câu chuyện.

- Tịch Nguyệt, đêm khuya thế này rồi, ngươi sao lại ở đây?

Trần Phong hỏi.

- Ta đang hái thuốc để giải độc cho Lạc Anh.

Tịch Nguyệt bình tĩnh trả lời.

- Đêm khuya rồi mà vẫn đi hái thuốc, ngươi rất khả nghi.

Úc Hà Phiêu thì ra đã hoài nghi Tịch Nguyệt.

- Vị thuốc mà ta muốn hái chỉ có ban đêm mới nở hoa, hơn nữa tuổi thọ rất ngắn, chỉ sống được hai canh giờ là tàn. Do đó ta buộc phải nhân trước khi nó tàn cùng hòa với các dược liệu khác rồi mới dùng được, khi đó công hiệu của nó mới được phát huy. Khả nghi ở điểm nào?

Tịch Nguyệt hỏi lại.

- Vậy hắc y nhân là chuyện thế nào?

Trần Phong hỏi tiếp.

- Khi hái thuốc, ta nhìn thấy có bóng đen lướt tới, đằng sau là Úc Hà Phiêu truy đuổi, vì thế liền dùng độc châm bắn tới giết hắn.

Tịch Nguyệt trả lời.

- Làm sao ngươi biết được là ta? Khi ta truy đuổi hắc y nhân không hề phát ra âm thanh nào, trời tối như vậy, ngươi căn bản không có khả năng nhìn thấy rõ ta.

Úc Hà Phiêu hỏi dồn.

- Chính vì trời tối, chiếc lông vũ kim sắc trên đầu ngươi phát ra hào quang kim sắc đặc trưng đã lộ ra rất rõ, nhìn từ xa là thấy, biết ngay là ngươi.

- Hắc y nhân chết rồi, không thể đối chứng.

Úc Hà Phiêu tựa như rất tức giận.

- Ngươi có ý gì? Lẽ nào cho rằng ta giết người bịt miệng?

Tịch Nguyệt cũng rất phẫn nộ.

- Được rồi, sự tình nhất định không chỉ đơn giản như vậy. Đưa thi thể về đã, chúng ta cần phải bàn bạc kỹ lưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Truyền Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Vong hồn đòi mạng

Trên đường quay trở về Trần Phong vẫn mãi nghĩ về lời của Ưc Hà Phiêu và Tịch Nguyệt, thế nhưng suy đi nghĩ lại cũng không phát hiện ra được chỗ không thỏa đáng. Tên hắc y nhân thích sát Ưc Hà Phiêu tại sao phải bịt mặt? Hắn là sợ bị người khác nhận ra, nhưng Ưc Hà Phiêu như vừa mới sinh ra từ trong bụng con Vương Xà, không thể có kẻ thù nào, lại càng không có người biết về nàng, đương nhiên, trừ người trong Tử Trúc lâm. Nhưng tên hắc y nhân đã chết ấy, Tịch Nguyệt chưa gặp, vậy hắn rốt cuộc sợ điều gì?

Khi trở về Tử Trúc lâm, mọi người đều đứng trong viện, Sầm Hàm, Phá Trúc và cả Cát Duyệt cũng ở đó. Bọn họ không rời đi vì cần bảo vệ các Tinh linh Vương tộc, họ cũng biết rằng giờ đây các Tinh linh Vương tộc không có năng lực công kích, nếu để Thích khách tấn công thì nguy hiểm vô cùng.

- Thừa chủ nhân, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tiên Cự hỏi.

- Một tên hắc y nhân bịt mặt thích sát Ưc Hà Phiêu, tuy nhiên sau một hồi truy đuổi đã bị độc châm của Tịch Nguyệt giết chết.

Trần Phong khi nói đến hai chữ “bịt mặt” thì đặc biệt nhấn mạnh rõ ràng, đồng thời cũng quan sát phản ứng của những người xung quanh.

- Thừa chủ nhân, Ưc Hà Phiêu vừa mới sinh ra được nửa ngày, sao có thể có kẻ tới thích sát được?

Cách nghĩ của Phá Trúc giống với Trần Phong.

- Các người tất cả đều ở lại đây không ai rời đi đấy chứ?

Trần Phong không đáp lại lời của Phá Trúc mà như đang nghĩ tới một chuyện gì.

- Không, chỉ là Linh Tường trong lúc đó đã hai lần đi tới phòng của Lạc Anh.

Ngư Nô đáp.

- Vậy trong phòng của Ưc Hà Phiêu có thấy động tĩnh gì không?

Trần Phong hỏi tiếp.

- Không, thuộc hạ luôn đề ý quan sát nơi đó.

Phá Trúc đáp.

Trần Phong và mọi người đi đến phòng của Ưc Hà Phiêu. Lúc bước vào Trần Phong nhìn kỹ nơi khe cửa, lấy ở đó ra một đoạn chỉ trắng. Khi Trần Phong vừa bước vào xong đã đặt nó ở đây, đoạn chỉ vẫn còn chứng minh rằng cánh cửa này vẫn chưa được mở lại.

Trần Phong đẩy cửa bước vào. Ngoại trừ bình hoa bị vỡ và cửa sổ phía sau bị phá hỏng, không có gì bất thường. Ưc Hà Phiêu nói khi đó nàng trốn sau chiếc tủ bên giường. Nàng nhìn những bông hoa trên chiếc bàn, sau đó cất tiếng hỏi :

- Những bông hoa này sao đã héo khô rồi?

Bây giờ sự chú ý của mọi người chuyển sang hoa bên trong phòng, phát hiện thấy toàn bộ hoa đều đã héo tàn.

- Có độc.

Phá Trúc bảo.

- Tịch Nguyệt, ở đây chỉ có người biết dùng độc, còn nữa, trong toàn bộ sự việc đều có người tham dự, người thực sự rất khả nghi.

Ưc Hà Phiêu hồ nghi.

- Nếu nghi ngờ ta, ta cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ có điều nếu ta dùng độc để giết người, sẽ không để lại cho các người chút đầu mối nào đâu, lại càng không dùng chủy thủ như người nói, chỉ là việc thừa.

Tịch Nguyệt phản trần.

- Hôm nay dừng lại ở đây, có chuyện gì để ngày mai nói tiếp.

Trần Phong nói rồi rời khỏi phòng Ưc Hà Phiêu.

Những người khác cũng đều lục tục đi khỏi. Trần Phong ở trong phòng mình không ngủ mà pha lấy một bình trà, trầm lặng ngồi uống từng tách từng tách một.

Khi Trần Phong uống tới tách thứ bảy, hần nói vọng ra cửa :

- Vào đi.

Cửa bị đẩy ra, đó là Tịch Nguyệt.

- Chủ nhân biết thuộc hạ sẽ tới?

Tịch Nguyệt hỏi.

- Phải, có một số chuyện ngươi vẫn còn chưa giải thích.

Trần Phong rót cho Tịch Nguyệt một tách, rồi mời nàng ngồi xuống.

- Thuộc hạ tới đây để giải thích chuyện đó.

Tịch Nguyệt ngồi xuống, rồi tự nhiên hớp một ngụm trà.

- Vậy ngươi nói đi.

- Thực ra độc châm bán tới hắc y nhân đó chỉ là chất gây mê, không thể trí mạng được.

Tịch Nguyệt nói.

- Có hai vấn đề. Thứ nhất, tại sao ngươi không giải thích, bởi vì như thế này người khác rất dễ nghi ngờ ngươi. Thứ hai, hắc y nhân không phải người giết, vậy thì là ai?

Trần Phong hỏi.

- Không giải thích chính là để mọi người nghi ngờ thuộc hạ, như thế mới có thể khiến hung thủ thực sự thả lỏng cảnh giác, lộ ra sơ hở. Còn ai giết tên hắc y nhân đó thuộc hạ không rõ, nhưng khi thuộc hạ nhìn tên hắc y nhân lướt qua, cũng phải nói là, tên hắc y nhân thuộc hạ thấy và tên hắc y nhân đã chết không phải cùng một người. Còn nữa, kẻ chết đã bị giết từ hai canh giờ trước rồi, chết vì độc.

- Ý ngươi nói hung thủ thực sự có ý muốn khiến mọi người nghi ngờ ngươi, bởi vì trong Tử Trúc Lâm chỉ có mình ngươi biết dùng độc.

Trần Phong trầm ngâm.

- Có khả năng này. Nếu nói như vậy, hung thủ chính là người trong Tử Trúc lâm, nhưng cũng có một khả năng khác, khi hung thủ chính là người bên ngoài. Hần bịt mắt chỉ để giấu đầu hở đuôi, khiến chúng ta cho rằng hung thủ chính là người trong Tử Trúc lâm.

Tịch Nguyệt khẳng định.

- Được rồi, ngươi về trước đi, ngươi phải tìm biện pháp giải trừ chất độc Lạc Anh trúng phải.

Trần Phong nói xong uống cạn tách trà.

Chuyện này khiến mọi người về phòng rồi đều không ngủ được. Sang hôm sau, ánh dương xuyên qua Tử Trúc lâm tỏa sáng khu sân vườn. Mấy người bọn Ngự Nô đã bước ra, họ đều đang điều hòa linh lực của mình, hy vọng có thể nhanh chóng hồi phục.

Tịch Nguyệt bước ra từ phòng Lạc Anh, bởi vì Lạc Anh mỗi ngày đều phải dùng rất nhiều thuốc. Tuy mọi người không nói gì, nhưng có con mắt nhìn khác biệt với Tịch Nguyệt, bởi vì toàn bộ chứng cứ đều nhằm vào nàng. Dầu Tịch Nguyệt đã nói với Trần Phong đêm qua, không giải thích là để khiến hung thủ thực sự buông lỏng cảnh giác, nhưng chuyện này vẫn chỉ có mình Trần Phong biết. Còn Trần Phong tin hay không, có suy nghĩ thế nào, e rằng chỉ bản thân hần mới biết mà thôi.

Cát Duyệt, Sầm Hàm, Phá Trúc và cả Úc Hà Phiêu đều tới khu vườn. Như vậy thêm vào Trần Phong nữa, mọi người đã tề tựu đông đủ. Bọn họ cũng đều đang nghĩ làm sao để giải quyết chuyện này, để nó quán lấy thì thực khó chịu.

Trần Phong một mình cả đêm uống trà, cân nhắc lại sự tình rất nhiều lần, nhưng chưa thấy một kẽ hở nào. Hần nghĩ hung thủ không đắc thủ, nhất định sẽ quay lại, chỉ là hần thực không nghĩ ra nguyên nhân để giết Úc Hà Phiêu. Nếu là Thịch khách của Ma tộc, vậy làm sao trong thời gian ngắn như vậy biết được Úc Hà Phiêu là nguyên thân của Công chúa gửi vào. Châu Tế tuy có nói về vấn đề nội gián, nhưng lúc ấy các Tinh linh Vương tộc đều mất đi sức tấn công, căn bản không thể chạy thoát khỏi sự truy đuổi của Úc Hà Phiêu và Tịch Nguyệt. Còn trong khoảng thời gian nửa ngày, cả năm vị Vua Tinh linh đều nằm trong tầm quan sát của Trần Phong, càng không có khả năng liên lạc với người ngoài để tiết lộ tin tức.

Trần Phong nghĩ mãi chẳng ra, lẽ nào mục đích của hung thủ không phải là Úc Hà Phiêu, mà người nào khác nhưng đã nhầm đối tượng hoặc cố ý làm giả, nhưng làm như thế với mục đích gì?

- Liên quan đến chuyện đêm qua của Úc Hà Phiêu, nhất thời không thể tra ra thì trước tiên không cần vội điều tra nữa, bởi vì chúng ta còn có nhiệm vụ

quan trọng hơn, chính là về hồn phách của Hoàng tử.

Trần Phong nói đến đây, quay sang Úc Hà Phiêu hỏi :

- Nàng thấy thế nào?

- Đương nhiên chuyện quan trọng cần thực hiện gấp, ta không có sao, chỉ là đề tên thích khách đó chạy mất rồi.

Giọng nói của Úc Hà Phiêu chứa đựng sự tiếc nuối và bức bối.

- Thừa chủ nhân, khu làng phụ cận và thành thị gần nhất có rất nhiều người nói rằng trông thấy quý, cũng có rất nhiều người vì đó mà chết. Trạng thái từ thì rất kinh khủng, lại không thể điều tra ra.

Phá Trúc nói.

- Quý à?

Tiên Cự không hiểu.

- Chính là vong linh mà chúng ta thường nói. Hồn phách của người chết rồi nhưng chưa vào Minh giới, bọn chúng lưu lạc ở phạm trần quá lâu, biến thành tà ác vô cùng.

Trần Phong giải thích.

- Bọn chúng có thể tùy thời điểm mà ẩn thân, rồi chui vào thân thể người sống, cho nên rất khó đối phó.

Sâm Hàm tiếp lời.

- Không có biện pháp nào tốt hơn, chỉ có thể tìm đối phó với từng tên từng tên một. Đẳng nào thì hồn phách của Hoàng tử nhất định phải tìm thấy.

Trần Phong quyết định.

Trần Phong để các Tinh linh Vương tộc, Tịch Nguyệt và Sâm Hàm lưu lại Từ Trúc lâm. Hấn, Úc Hà Phiêu, Phá Trúc cùng với Cát Duyệt tới thôn làng phụ cận xem xét. Trước khi đi, Phá Trúc bày bố bên ngoài Từ Trúc lâm trận pháp kỳ môn độn giáp, khiến người ngoài khó lòng tiến vào được. Đương nhiên, cường giả có linh lực cao cường vẫn có thể phá giải, nhưng đảm bảo được an toàn trong thời gian ngắn.

Vì quý sợ ánh mặt trời nên ban đêm mới xuất hiện. Nhóm Trần Phong trước tiên đến khu làng, nơi đây bị âm khí dày đặc che phủ, dân làng nói thì thể người bị quỷ giết trong mộ đều không cánh mà bay hết, có người thậm chí còn trông thấy cả quỷ hồn của người bị giết.

Cũng phải nói rằng, người bị quỷ giết hồn phách không thể nào vào Minh giới được, chỉ có thể làm cô hồn tiếp tục lang thang, sau đó biến thành tà ác hại người. Trần Phong nghĩ nếu quả cứ tiếp tục như vậy, phạm trần không bị Ma tộc công phá cũng trở thành luyện ngục. Do đó hấn nhất định phải thu phục đám quỷ hồn này, nếu không thể tổng vào Minh giới luân hồi, vậy chỉ còn cách đánh cho chúng hồn phi phách tán mà thôi.

Phá Trúc nói với dân làng :

- Đêm nay mọi người không được ra ngoài, nhà nào cũng đều phải treo một ngọn đèn đỏ, tuyệt đối không được để nó bị tắt, bởi nếu như vậy mà gặp phải ác quỷ lợi hại, bọn ta rất khó đối phó.

Một cụ già, chắc là trưởng thôn nói :

- Các vị thực sự có thể giúp chúng tôi diệt trừ lũ ác quỷ này ư? Bọn chúng muốn biến cả làng thành mộ phần hết đó.

Cụ nói xong, một dòng lệ tuôn rơi trên khuôn mặt già nua. Bởi vì cụ tận mắt nhìn thấy một con ác quỷ giết chết đứa cháu tròn mười tuổi của mình.

- Bọn tôi nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình để trợ giúp, để hết đêm nay mọi người lại có được sự bình yên.

Phá Trúc trả lời.

Phá Trúc xếp đặt khắp quanh làng đầy những đá và dây thừng. Đây không phải là trận thế thông thường, nó có cùng nguồn gốc với thuật Bát quái kỳ môn độn giáp được bày bố bên ngoài Từ Trúc lâm, nhưng đặc biệt là nó có thể vây khốn quỷ hồn, giống như một kết giới vào được mà không ra được.

Phá Trúc bày trận xong thì trời đã tối, thôn làng lặng lẽ tĩnh mịch, không nhìn thấy một bóng người nào. Tuy nhiên, trong mỗi nhà đều thấy chiếu ra ánh sáng đỏ hồng, đó là đèn lồng mà Phá Trúc đề nghị họ thắp lên. Phá Trúc nói quý có âm khí nặng, nếu như dương khí quá nặng thì sức mạnh của chúng liền bị giảm đi, để dân làng thắp đèn là để tụ tập dương khí của dân làng, như vậy hiệu quả tăng gấp đôi mà đỡ tốn sức.

Phá Trúc và Cát Duyệt thủ ở cổng làng phía tây, Trần Phong và Úc Hà Phiêu thủ ở cổng làng phía đông. Bởi các nơi khác đều bị kết giới của Phá Trúc phong kín, chỉ còn lại hai nơi này là quỷ có thể tiến vào.

Bọn họ đều ngồi trên mái nhà hoặc trên cây để canh giữ cổng làng. Lúc này cả làng đã bị chướng khí bao phủ, luồng chướng khí này là từ trên mình lũ quỷ hồn phát ra, có thể truyền xa mười dặm

- Xem ra đêm nay là thời điểm bách quỷ dạ hành, hơn nữa, còn có cả ác quỷ lợi hại.

Phá Trúc trên cây nói.

- Làm sao mà biết được?

Cát Duyệt hỏi?

- Với chướng khí dày như vậy ít nhất phải có trên trăm quỷ, hơn nữa còn hiện ra lam sắc, đó chính là ác quỷ lợi hại. Chẳng lẽ hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?

Phá Trúc không hiểu.

- Bất kể thế nào, trăm quỷ cũng được, ác quỷ lợi hại cũng xong, hôm nay chính là ngày cuối cùng của chúng.

Khuôn mặt Cát Duyệt hiện lên vẻ dữ dằn.

Trần Phong và Úc Hà Phiêu ngồi trên mái nhà lợp ngói. Ánh sáng phát ra từ chiếc lông vũ kim sắc trên đầu Úc Hà Phiêu bao trùm lấy cả hai người.

- Ngươi cho rằng hồn phách của Hoàng tử có thể xuất hiện ở đây không?

Úc Hà Phiêu hỏi.

- Ta cũng không rõ.

Trần Phong trả lời.

- Hồn phách của Hoàng tử lưu lại phạm trần đã lâu lắm rồi. Ta nghĩ nếu anh ta có xuất hiện cũng là ác quỷ thôi, nếu trao Huyết Oán kiếm cho một ác quỷ như thế thì sẽ là may mắn hay bất hạnh đây.

Úc Hà Phiêu lo âu.

- Chuyện này ta vẫn chưa nghĩ đến, cảm ơn nàng đã nhắc nhở, nếu không phải là bất đắc dĩ, ta sẽ không dùng tới Huyết Oán kiếm.

Trần Phong cũng bồn chồn trong dạ.

Chợt nghe thấy một đợt tiếng trống, tiếng chiêng, như gần như xa, tương tự âm thanh trong lễ rước dâu. Nhưng canh ba nửa đêm rồi sao lại có lễ rước dâu? Âm thanh càng lúc càng rõ ràng, phảng phất ngay trước mắt mình, vậy mà không trông thấy gì hết. Cả bốn người đều hết sức cẩn thận quan sát động tĩnh nơi cửa vào.

Từ chỗ cửa vào truyền lại từng luồng ánh sáng lam sắc. Ánh sáng chiếu làm hiện ra một đám người ăn mặc như dân thường. Bọn họ đang khua chiêng giống trống, bộ dạng hì hị đầy tràn. Nhưng nhóm người Trần Phong hiểu rằng đây chẳng phải người mà là quỷ. Bọn chúng phải hiện thân để nhóm Trần Phong nhìn thấy, bởi vì kết giới của Phá Trúc chỉ chứa ra cổng vào này.

- Mọi người nghe cho rõ đây, có một gã xú đạo sĩ đã tới thành trấn gần đây nhất, ngày nào cũng tìm chúng ta gây rối. Hôm nay Quỷ Yêu Vương muốn cưới con gái của Trương lão hán, chúng ta nhất định phải đưa nàng về. Nếu gã xú đạo sĩ đó dám ngăn trở thì mang hắn theo luôn.

Một tên mặt đầy sẹo nói.

- Đúng, gã xú đạo sĩ đó đã giết ca ca ta, ta nhất định phải báo thù.

Một gã vượn cái đầu khi lên mà la ó.

- Sao ta thấy khí trời hôm nay có gì đó không ổn, tại sao nhà nào cũng đều thấp đèn vậy?

- Nhất định gã xú đạo sĩ đó đã đến rồi, đến vừa đúng lúc.

Tên mặt sẹo hàm hồ.

- Lũ cô hồn đã quỷ các ngươi, nếu còn không mau về Minh giới luân hồi thì chỉ có hồn phi phách tán thôi.

Phá Trúc nhảy từ trên cây xuống, tiếp đó là Cát Duyệt.

- Các ngươi là ai?

Tên đầu khi hung dữ hỏi.

- Xem ra các ngươi một nửa là quý, một nửa là yêu, không thể để các ngươi tiếp tục làm hại phạm trần được nữa.

Bên kia, Trần Phong và Ưc Hà Phiêu cũng đã bắt đầu chiến đấu cùng bọn chúng. Hào quang trên người Ưc Hà Phiêu khiến chúng không cách nào tiếp cận. Dần dần, quý càng lúc càng đông, còn bọn chúng cũng dường như giết không chết được, bị một đao chém thành hai nửa rồi vẫn hợp trở lại, hoặc là phân ra thành hai người tiếp tục đánh nhau. Bốn người từ hai đầu bị bức vào giữa làng, hội họp tại một nơi.

- Có chuyện gì vậy? Quý càng lúc càng đông, tiếp tục như thế này thì cả làng sẽ bị hủy diệt mất.

Cát Duyệt nói.

- Không hay rồi, đèn lồng từng chiếc từng chiếc một bị tắt mất.

Ưc Hà Phiêu nhìn thấy trong phòng của dân làng đều dần tối đi.

- Xem ra chỉ có thể dùng Huyết Huyền thôi, nhưng như vậy bọn chúng sẽ hồn phi phách tán.

Phá Trúc nói.

- Quan tâm nhiều thế làm gì, nếu không sẽ càng khó đối phó, tính mạng của dân làng cần hơn.

Cát Duyệt hỏi.

Phá Trúc hiểu tính nghiêm trọng của sự tình. Nếu như còn không động thủ, dương khí tán hết, âm khí gia tăng thì sức mạnh của đám quý đỏ sẽ tăng lên mấy lần. Nàng cắn ngón tay, nhả ra hai giọt máu vào không trung, sau đó trên cả hai thanh trúc kiếm đều mang một giọt máu. Thân kiếm phát ra hào quang bạch sắc, quý bị kiếm này đâm trúng đều biến mất không tăm tích, hồn phi phách tán.

Cát Duyệt cũng làm như vậy, mấy đạo ánh sáng bạch sắc lóe lên, quý đã biến mất một nửa. Quý còn lại biết đối thủ lợi hại, muốn bỏ chạy nhưng bốn phía xung quanh đều bị Phá Trúc bố trí kết giới không thể đào tẩu, cũng không thể ẩn mình, chỉ còn cách liều lĩnh chiến đấu.

Ưc Hà Phiêu rút chiếc lông vũ kim sắc trên đầu xuống, biến thành một chiếc quạt lớn, dùng lực quạt một cái, quý biến mất như thể bị gió thổi tan. Đại chiến hết hai canh giờ, thôn làng cuối cùng đã yên tĩnh trở lại.

- Sao không thấy tên đầu khi nửa quý nửa yêu đó?

Cát Duyệt bắn khoắn.

- Bởi nó là nửa quý nửa yêu, hơn nửa sức mạnh lợi hại hơn so với đám quý thông thường này, có thể chạy thoát khỏi kết giới.

Phá Trúc đáp.

- Thả hồ về rừng rồi sau này nó sẽ quay lại báo thù.

Cát Duyệt nói.

- Nó không tới tìm chúng ta, chúng ta cũng phải tìm nó, tên Quý Yêu mà nó nói là kẻ chúng ta nhất định phải thu phục.

Trở về bên ngoài Tử Trúc lâm, trận Ngũ hành bát quái kỳ môn động giáp của Phá Trúc không ngờ biến động, dường như có kẻ xâm nhập. Bọn họ cấp tốc tiến vào Tử Trúc lâm. Sầm Hàm, Ngự Nô mấy người an toàn vô sự ngồi trong sân vườn, giống như đang đợi nhóm Trần Phong trở về.

- Bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?

Phá Trúc hỏi.

- Ta cũng không biết. Sau khi các người đi, trận Ngũ hành bát quái kỳ môn động giáp bắt đầu biến động. Ban đầu ta còn cho rằng có Thích khách xâm nhập, do đó mới triệu tập mọi người tới nơi này, nhưng không hề phát hiện thấy Thích khách.

Sầm Hàm nói.

- Là thật.

Phá Trúc ngập ngừng nói hai tiếng rồi không nói nữa.

Trần Phong cũng cảm giác có gì đó không ổn. Thuật Ngũ hành bát quái kỳ môn động giáp của Phá Trúc có thể biến động như thế nhất định phải do kẻ nào đó xâm nhập, nhưng bên trong không chút động tĩnh như cố ý tung hỏa mù.

- Thừa chủ nhân, lũ hồn phách đó sao rồi?

Linh Tường hỏi.

- Đều đã thu phục hết rồi, mấy ngày nữa còn phải đối phó với vua của bọn chúng là Quỷ Yêu.

Trần Phong đáp.

- Vậy có tin tức gì về Hoàng tử không?

Ngự Nô hỏi tiếp.

- Không thấy.

Trần Phong trả lời.

Đêm khuya, Trần Phong nghĩ tới đám ác quỷ ấy, và cả lời Ưc Hà Phiêu nói. Nếu Hoàng tử cũng đã biến thành ác quỷ vậy thì phải làm sao? Huyết Oán kiểm liệu có nên đưa cho anh ta, để rồi anh ta sẽ gây nên họa kiếp hay là ngăn cản họa kiếp?

Trần Phong trong lòng vô cùng mâu thuẫn, ngồi trên chiếc cầu nhỏ cả đêm không ngủ.

Hai ngày sau, Cát Duyệt mang tin tức về. Người đạo sĩ đến thành trấn bắt quỷ bị Quỷ Yêu giết hại, thi thể bị xé thành muôn mảnh, lại còn trông giống như bị con gì đó cắn, khủng khiếp rợn người.

- Đó là sự trả thù của Quỷ Yêu. Tên đầu khi đào tẩu được cho rằng chúng ta và đạo sĩ đó là cùng một bọn, nhất thời không tìm thấy chúng ta nên giết hại người đạo sĩ đó.

Phá Trúc nói.

- Vậy hẳn hẳn sẽ chóng tới tìm chúng ta thôi. Nghe nói Quỷ Yêu là một con Thụ yêu (yêu tinh cây) ngàn năm tu hành cùng ác quỷ lòng đầy oán khí kết hợp thành. Sức mạnh của hắn không thể xem nhẹ.

Cát Duyệt lên tiếng.

Trần Phong đột nhiên nảy ra một ý nghĩ. Lẽ nào ác quỷ lòng đầy oán khí đó chính là hồn phách của Hoàng tử? Nghĩ đến đây, lòng chợt lạnh ngắt, thực sự chẳng biết phải giải quyết chuyện này ra sao.

Bởi vì sự lợi hại của Quỷ Yêu thâm sâu khó lường, bọn Trần Phong cũng không dám bắt cần, do đó trước tiên phải đợi các Tinh linh Vương tộc khôi phục được linh lực công kích mới có thể bắt tiếp. Phá Trúc bố trí lại trận Ngũ hành bát quái kỳ môn độn giáp, đề phòng nhờ có sơ xuất nào. Tịch Nguyệt luôn chăm sóc cho Lạc Anh nhưng vẫn chưa có gì khởi sắc.

Từ sau khi Ưc Hà Phiêu bị thích sát, nàng đã chuyển tới ở sát vách Trần Phong, để hắn bảo vệ an toàn cho nàng.

Đêm nay, Trần Phong ngồi trên cầu như bình thường, nghĩ đi nghĩ lại loạn hết cả lên mà chưa phát hiện được chuyện gì, cuối cùng ngẩng ra nhìn tay trái mình, bởi vì hắn lại cảm giác được sự ấm áp ấy. Quay đầu lại, Trần Phong thấy Ưc Hà Phiêu đang từ đầu cầu bên kia bước tới chỗ hắn, từng bước từng bước một, nụ cười chum chim.

Khi họ vừa gặp nhau, bất chợt vang lên một tiếng sấm động trời, một tia sét từ trên cao đánh xuống, vị trí tiếp nhận bên dưới chính là phòng của Tiên Cự. Trần Phong và Ưc Hà Phiêu nghe tiếng nhìn sang, thấy một bóng người bay ra từ nóc phòng Tiên Cự.

- Có chuyện rồi.

Trần Phong cùng Ưc Hà Phiêu cùng phi thân tới.

- Chủ nhân! Có kẻ thích sát thuộc hạ, nếu như không có Lôi phòng hộ thì thuộc hạ đã mất mạng rồi.

Tiên Cự nói.

- Đã nhìn thấy rõ ràng kẻ đó chưa?

Trần Phong hỏi.

- Chưa, hắn mặc đồ đen, bị mặt.

Tiên Cự trả lời.

- Trước tiên đừng về phòng vội, trong phòng có thể có độc. Ngươi bảo mọi người tới sân vườn nhanh, để xem ai không có mặt.

Trần Phong nói.

Trần Phong và Úc Hà Phiêu đuổi vào sâu trong Tử Trúc lâm thì bóng người biến mất, không chút động tĩnh. Họ dừng chân quan sát tứ phía, đột nhiên Trần Phong ngửi thấy mùi máu, từ nhạt đậm dần, truyền lại từ phía bên trái, cách khoảng hơn hai dặm.

Trần Phong và Úc Hà Phiêu tới nơi thì thấy một người đã ở sẵn đó, cả người là y phục đỏ hồng, từng tầng từng lớp ám khí trông rất nổi bật trong bóng đêm. Người này đang đứng bên cạnh một thi thể, là Tịch Nguyệt.

- Lại là người.

Úc Hà Phiêu dẫn từng tiếng.

- Lần này ta không xuất thủ. Ta tới đây đã thấy như vậy rồi.

Tịch Nguyệt trả lời.

- Tiên Cự nói là một kẻ mặc hắc y bịt mặt, nhưng kẻ đó...

Trần Phong đột nhiên phát hiện từ thi thể không chỉ không mặc hắc y mà tóc cũng không có màu đen. Trong màn đêm, hắn nhìn thấy mái tóc màu xanh lam.

- Là Phá Trúc.

Úc Hà Phiêu không nhìn nổi bật thốt, nói xong muốn tới gần lật thi thể lại nhưng bị Tịch Nguyệt ngăn cản.

- Đừng động vào cô ấy, cô ấy trúng độc rồi, người chạm vào như vậy cũng sẽ bị trúng độc đó.

Tịch Nguyệt bình tĩnh nói, sau đó rút độc châm trên tay mình ra châm lên từ thi thể mấy lần, sau đó mới lật trở lại. Mọi người kinh ngạc, đúng là Phá Trúc, đôi mắt mở to, phảng phất như đang khiếp sợ, chết không nhắm được mắt.

- Sao có thể là Phá Trúc?

Tâm tình của Trần Phong lúc này cực kỳ nặng nề, cảm giác không tránh khỏi được mình thương ám tiễn.

- Trần Phong, người nhìn tay của cô ấy đi.

Úc Hà Phiêu chỉ vào tay trái của Phá Trúc, không ngờ đã bị chặt đứt.

- Vết thương đã bị rửa do tác dụng của độc, do đó không thể biết được làm thế nào mà bị cắt đứt.

Tịch Nguyệt kiểm tra rồi nói.

- Xem xem quanh đây có cánh tay đứt nào không?

Trần Phong nói.

Lúc này Sâm Hàm và Cát Duyệt đã tới, nhìn thấy thi thể của Phá Trúc đều kinh ngạc, bị thương muôn phần. Sâm Hàm hỏi :

- Đây là chuyện gì? Phá Trúc cô ấy...

Sâm Hàm không thể nói tiếp được.

- Cô ấy chết rồi, nguyên nhân gây tử vong trực tiếp là ở yết hầu có một vết thương, có thể do chạm phải binh khí có độc, do đó vết thương cũng đã rửa, không thể tra rõ.

Tịch Nguyệt nói tiếp.

- Còn nữa, trước khi tới đây, cô ta vốn đã trúng độc rồi.

- Lại thật, tại sao mấy người các người đều không ở trong Tử Trúc lâm?

Úc Hà Phiêu hỏi.

- Phá Trúc lo rằng Quý Yêu sẽ đến nên nhờ bọn ta giúp canh gác mấy nơi trọng yếu trong trận, như vậy uy lực sẽ tăng lên trăm lần, đảm bảo được an toàn.

Cát Duyệt nói.

- Thừa chủ nhân, gần đây không có cánh tay nào hết.

Tịch Nguyệt không tìm thấy gì.

- Đưa thi thể Phá Trúc về thôi.

Trần Phong đưa tay phải dùng công lực cách không đẩy không khí vuốt cho đôi mắt Phá Trúc nhắm lại.

Trên đường về Trần Phong ngẫm nghĩ. Cặp trúc kiếm của Phá Trúc đều chưa kịp rút ra, là do chưa kịp rút đã bị giết chết hay là chưa hề rút ra? Khi chết rồi mắt trợn lên như vậy phải là gặp chuyện gì đó khủng khiếp vô cùng hay là gặp phải người mà mình không ngờ tới? Gần đó có chút ít dấu vết giao chiến nhưng rất không rõ ràng, có thể nói là do vùng vẫy, nhưng do cùng với người khác hay độc tính phát tác? Yết hầu có vết thương trí mạng, tại sao còn cần nhiều thêm một việc là thêm độc, là để bảo đảm thành công hay che giấu điều gì? Còn nữa, người đầu đã chết rồi, tại sao còn phải chặt đứt tay, mà cánh tay chẳng ngờ không cánh mà bay.

Lớp lớp nghi ngờ khiến Trần Phong không thể nào hiểu nổi, cuối cùng hắn vẫn chưa nghĩ ra được mục đích của thích khách lần này là gì. Lần trước là Úc Hà Phiêu, lần này là Tiên Cự, hai người này không có liên hệ gì, nhưng tại sao lại giết Phá Trúc, do nàng ta phát hiện được gì chăng? Bọn chúng đều là kẻ mặt hắc y, bịt mặt. Hai lần đều do Tịch Nguyệt phát hiện thi thể trước tiên, hơn nữa đều dùng độc là mặt sở trường nhất của Tịch Nguyệt. Do ngẫu nhiên hay cố ý, hoặc giả còn nguyên nhân gì khác?

Trở về Tử Trúc lâm, mọi người trông thấy thi thể của Phá Trúc đều không dám tin vào mắt mình. Bị thương nhất chính là Linh Tường, không chỉ bởi Phá Trúc thuộc Vũ tộc, mà còn do sự thông minh và cá tính của nàng ta khiến cho Linh Tường rất yêu thích. Vậy mà còn chưa nói chuyện được mấy đã ra đi rồi, điều này khiến Linh Tường khó lòng chịu đựng được? Linh Tường vốn muốn đợi linh lực hồi phục rồi sẽ truyền thụ cho Phá Trúc huyền thuật mà chỉ Vương tộc Tinh linh mới có tư cách tập luyện. Nhưng giờ đây, chuyện gì cũng đều là quá muộn, Phá Trúc vĩnh viễn không thể biết được tâm ý của Linh Tường.

- Tiên Cự, vừa rồi có ai không ở trong phòng?

Đặt thi thể của Phá Trúc ở khoảng giữa nơi mọi người đứng, Trần Phong hỏi.

- Ngự Nô ở trong phòng, Linh Tường và Tế Qua thì đều không. Bọn họ quay về từ Tử Trúc lâm.

Tiên Cự trả lời.

- Các người đi đâu?

Trần Phong nhìn sang hai người.

- Thuộc hạ ở một nơi không xa lắm đằng sau phòng xem đom đóm, xem say mê quá đến quên cả quay trở về, đến lúc nghe thấy tiếng sấm mới biết có chuyện, vội vàng quay lại.

Linh Tường nói.

- Thuộc hạ luyện tập linh lực trong Tử Trúc lâm, hy vọng có thể sớm hồi phục.

Tế Qua lạnh lẽo đáp lại.

- Các người chỉ có đứng một mình mình, không ai có thể làm chứng cho các người được.

Trần Phong nói.

- Thừa chủ nhân, người nghi ngờ họ sao?

Tiên Cự không dám tin, hỏi.

- Thuộc hạ hiểu. Không chỉ hai người chúng thuộc hạ, ở đây mỗi một người đều có điểm khả nghi. Phá Trúc đã từng nói với thuộc hạ rằng thuật Ngũ hành bát quái kỳ môn độn giáp của nàng ta mỗi giây đều sinh ra biến hóa khác nhau, cũng có nghĩa nếu người nào may mắn vào được thì cũng không thể ra được, do đó tên thích khách ấy giờ vẫn còn ở bên trong Tử Trúc lâm.

Linh Tường lên tiếng.

- Kẻ đáng nghi nhất chính là người, Tịch Nguyệt.

Úc Hà Phiêu hần học.

- Ta biết, cũng đích thực là rất khả nghi. Hai lần thích khách xuất hiện đều dùng độc, hơn nữa đều do ta là người đầu tiên phát hiện, cũng không hiểu do ngẫu nhiên hay cố ý sát hại. Nhưng nếu là ta, ta không thể để lộ mình quá rõ như thế.

Tịch Nguyệt nói.

- Đó là do cả hai lần người đầu bắt đầu đi, chúng ta truy đuổi quá gắt gao nên người không kịp che giấu, do đó mới tương kế tựu kế, đưa mình vào vị trí

đáng nghi nhất, như vậy cũng dễ thoát hơn.

Úc Hà Phiêu dần từng tiếng một.

- Không thể là Tịch Nguyệt được. Khi ấy bọn ta đều đang giúp Phá Trúc phòng thủ ở mấy nơi quan yếu trong trận Ngũ hành bát quái kỳ môn độn giáp, căn bản không có khả năng tới Tử Trúc lâm thích sát Tiên Cự.

Sâm Hàm nói.

- Nếu trong lúc ấy tự tiện rời vị trí thì trừ Tịch Nguyệt, cả ta và Sâm Hàm cũng khả nghi.

Cát Duyệt nói.

- Độc Phá Trúc trúng phải rất lợi hại, nếu không nhập thổ sẽ dẫn tới thối rữa toàn bộ.

Tịch Nguyệt nói.

- Để ta mai táng cho nàng.

Linh Tường nói.

Thi thể của Phá Trúc được chôn cất ở nơi bình thường nàng vẫn luyện kiếm. Linh Tường đào cho nàng ta một mộ phần sâu ba thước. Khi nắm đất cuối cùng được đưa xuống, trên không đột nhiên bay xuống một vật màu trắng, không phải tuyết, mà là lông vũ. Đây chính là lễ vật cuối cùng mà Linh Tường tặng cho Phá Trúc. Chiếc lông vũ này tượng trưng cho Vương tộc của Vũ tộc. Linh Tường nghe phụ vương nàng nói, Tinh linh tới phạm trần tìm Công chúa cùng Ngự Nô tuy không phải Vương tộc, song đều là thành phần ưu tú của mỗi tộc. Bây giờ Linh Tường vừa mới gặp được hậu nhân ưu tú nhất của Tinh linh Vũ tộc, chưa kịp làm gì đã phải tự tay chôn cất nàng ta dưới đất sâu, nỗi thống khổ trong lòng chỉ mình nàng có thể hiểu được.

Mọi người trở về phòng thì trời cao trút cơn mưa lớn, nhưng chẳng thấy tia chớp hay tiếng sấm động. Giống như dòng lệ thủy không nhận được tuôn rơi của Phá Trúc, nhưng nàng quật cường không để phát ra âm thanh nào.

Cơn mưa kéo dài suốt một ngày, đến đêm vẫn chưa có dấu hiệu nhỏ đi. Trần Phong bị mất ngủ, ngồi uống trà trong phòng, cửa sổ đều mở, mưa có lúc hắt cả vào. Nơi đây ngoại trừ phòng của Úc Hà Phiêu sát vách không thể thấy ra, toàn bộ phòng hai bên đều có thể quan sát được.

Trong phòng của Tiên Cự quả nhiên có độc, nhưng đã bị Tịch Nguyệt thanh tẩy hết. Phòng của hắn ở tận cùng bên trái, trong phòng còn ánh sáng leo lắt, xem ra hắn cũng bị mất ngủ. Cạnh bên là phòng Ngự Nô, cũng sáng đèn. Sau đó là Lạc Anh, nàng ta vẫn đang hôn mê, trong phòng tối đen, còn lại là Tê Qua và Linh Tường. Tận cùng bên phải vốn là phòng của Phá Trúc nhưng giờ đây người đi lâu vắng. Bên cạnh là phòng của Tịch Nguyệt, ở trong không thắp đèn. Tiếp đó là Sâm Hàm và Cát Duyệt, đều thấy ánh đèn hắt ra từ trong phòng.

Khi Trần Phong hớp một ngụm trà, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, sau đó cửa sổ cửa chính đều khép lại. Trần Phong nhìn người này, hạ tách trà xuống, rót cho nàng một tách rồi mời nàng ngồi.

- Thừa chủ nhân, thuộc hạ tới bàn với người về cái chết của Phá Trúc.

Người vào chính là Tịch Nguyệt.

- Nói đi.

- Linh Tường nói đúng. Trận Ngũ hành bát quái kỳ môn độn giáp của Phá Trúc ngoại trừ mấy người bọn thuộc hạ, không ai có thể dễ dàng tiến vào. Do đó, Thích khách nằm chính trong bọn thuộc hạ.

Tịch Nguyệt nói.

- Nói tiếp đi.

- Kiếm của Phá Trúc chưa rút ra làm thuộc hạ nghĩ tới hai nguyên nhân, thứ nhất là do cô ấy đã trúng kịch độc, thứ hai chính là cô ấy chưa chuẩn bị rút ra đã bị giết rồi.

- Chuyện này ta đã nghĩ đến.

- Mất cô ấy mở to như vậy nhất định không phải bởi trông thấy điều gì khủng khiếp, một người đến Vương Xà còn chẳng sợ, còn sợ cái gì đây? Do đó, nhất định là đã nhìn thấy người quen thuộc không ngờ đến đột nhiên hạ thủ.

Tịch Nguyệt nói.

- Điều này ta cũng biết.

- Vết thương ở một nơi yết hầu đó thôi không cần độc đã đủ trí mạng rồi. Do đó, thuộc hạ cho rằng thích khách nhằm mục đích che giấu, còn cả chuyện rõ ràng giết Phá Trúc xong vẫn chặt đứt một cánh tay của cô ấy cũng là để che giấu.

- Tại sao cần phải che giấu? Có phải để bảo đảm hơn nữa không?

Trần Phong hỏi.

- Điều này căn bản không cần thiết. Thứ nhất, Phá Trúc ban đầu đã trúng độc. Thứ hai, kẻ đó đủ khả năng giết cô ấy trước khi Phá Trúc kịp có phản ứng.

- Vậy che giấu nhằm mục đích gì?

Trần Phong hỏi.

- Vết thương, binh khí.

Tịch Nguyệt thốt nên mấy chữ.

- Ngươi đã có kẻ khả nghi rồi.

Trần Phong tựa hồ đã hiểu mục đích thực sự lần này Tịch Nguyệt đến đây.

- Đúng, đó chính là Cát Duyệt.

Tịch Nguyệt nói.

- Ngươi cho rằng vết thương ở yết hầu và dấu vết chỗ tay đứt bị độc làm cho không nhìn rõ là để che giấu đao pháp nhanh như điện của hần?

Trần Phong hỏi.

- Phải.

- Nếu đúng như vậy, tại sao hần phải đi thích sát Úc Hà Phiêu, sau đó là Tiên Cự, cuối cùng mới giết Phá Trúc. Mấy người này tuy ở cùng nhau nhưng có thể nói giữa họ không có mối liên hệ nào.

- Vũ, Hóa, Tuyết, Lôi bốn tộc Tinh linh năm ấy phân tán ra tìm Công chúa, thuộc hạ và Phá Trúc cùng nhau sinh ra và trưởng thành nên thân với cô ấy nhất, còn Sâm Hâm và Cát Duyệt đều sau này mới gặp. Vào một tối trước khi chết cô ấy đã đến tìm thuộc hạ, nói rằng khi trở về sau khi thu phục ác quỷ ở thôn làng đã thấy sự biến động trong trận, sau đó kiểm tra lại cẩn thận một lượt mới phát hiện dấu vết một cửa trọng yếu bị người khác dịch chuyển.

Tịch Nguyệt tiếp tục.

- Điều đó có thể cho biết gì?

Trần Phong hỏi.

- Cửa quan đó từ bên trong rất khó tìm ra, cho nên chỉ là người bên ngoài thôi, mà người không hiểu nội tình càng không thể tìm thấy, do đó chỉ có chủ nhân, Úc Hà Phiêu, Phá Trúc và Cát Duyệt. Khi Phá Trúc chết thì chủ nhân và Úc Hà Phiêu ở cùng nhau, vậy kẻ khả nghi chỉ còn Cát Duyệt. Hần đã làm biến động trận Ngũ hành bát quái kỳ môn độn giáp chính là để khiến chúng ta có cảm giác sai lầm rằng có người xâm nhập.

- Ngươi nói rằng Phá Trúc bởi vì phát hiện ra chuyện Cát Duyệt thích sát Úc Hà Phiêu nên sau đó mới bị diệt khẩu?

- Có khả năng.

- Dẫu cho nói vậy chấp nhận được, nhưng vẫn còn rất nhiều chỗ sơ hở.

Cửa mở, Úc Hà Phiêu bước vào. Nàng cũng ngồi xuống, sau đó tự rót cho mình một tách trà.

- Nếu là do Cát Duyệt làm, vậy động cơ là gì? Còn nữa, mỗi lần thích sát đều là dùng độc chứ không phải đao. Sở trường của hần không phải độc mà là đao pháp, còn độc đó rõ ràng phải là cao thủ dùng độc mới có thể sử dụng được.

- Ta hiểu, ngươi luôn luôn nghĩ là ta.

Tịch Nguyệt đáp.

- Phương pháp tự đặt mình vào chỗ nguy hiểm sau đó ngầm tra xét người khác của ngươi quả thực là cao minh, bởi vì như vậy cho dù tất cả mọi người đều nghi ngờ ngươi, thậm chí nói chính là ngươi, nhưng chủ nhân không nói người khác cũng chẳng thể bắt ngươi được.

Úc Hà Phiêu nói.

- Ta và ngươi không có lời nào để nói.

Tịch Nguyệt nói rồi bực tức vội vã muốn bỏ đi.

- Hiện tại việc quan trọng là tìm cho ra cánh tay đứt của Phá Trúc, cũng chỉ có ở đó mới lưu lại đầu mối chuyện này.

Ánh mắt Trần Phong lóe lên tia nhìn sắc bén.

Úc Hà Phiêu và Tịch Nguyệt đi rồi, Trần Phong phân tích lại một lượt cuộc nói chuyện vừa xong. Giờ đây Phá Trúc đã chết, còn lời Tịch Nguyệt cũng chỉ là câu chữ phiến diện của nàng ta, không thể tin hết, nhưng cũng rất có lý, không thể không tin.

Trong vụ thích sát Úc Hà Phiêu, Trần Phong đuổi tới kẻ nghe tiếng động xông ra là Tiên Cự và Ngự Nô, cũng cho biết rằng ngoại trừ họ những người khác đều đáng hiềm nghi. Lúc xảy ra chuyện thích sát Tiên Cự, hắn và Úc Hà Phiêu ở cùng một nơi, người duy nhất ở trong phòng mình là Ngự Nô. Nói như vậy, ngoại trừ chính bản thân ra, lại loại trừ người bị thích sát là Úc Hà Phiêu và Tiên Cự, vậy chỉ còn cách loại trừ nốt cả Ngự Nô rồi cả Lạc Anh luôn hôn mê bất tỉnh nữa.

Châu Tế nói trong các Tinh linh Vương tộc có nội gián. Nếu đúng như vậy chuyện thích sát Úc Hà Phiêu cũng hợp lý, bởi Úc Hà Phiêu là nguyên thân của Công chúa gửi gắm, nhưng tại sao muốn thích sát cả Tiên Cự nữa? Lúc này động thủ chẳng phải là hơi sớm ư? Trong số Tinh linh Vương tộc chỉ còn lại Tế Qua và Linh Tường, giữa họ đích xác có một là nội gián sao? Trần Phong quả thực không cách nào biết được.

Nếu lần thích sát này không phải do Tinh linh Vương tộc làm, vậy hậu nhân của Ngũ tộc Tinh linh chỉ còn bốn người: Phá Trúc, Cát Duyệt, Sâm Hàm và Tịch Nguyệt. Giờ đây Phá Trúc đã chết, còn lại ba người, Tịch Nguyệt tuy đáng nghi nhất nhưng Trần Phong thấy như vậy quá ư lộ liễu. Sâm Hàm ở cùng với nhóm Trần Phong từ rất sớm, hắn có rất nhiều cơ hội giết Tiên Cự nhưng nàng không làm. Còn Cát Duyệt, đầu lời Tịch Nguyệt đem qua nhằm vào Cát Duyệt, nhưng Trần Phong chưa thấy được nguyên nhân và động cơ.

Sáng sớm hôm sau, Tịch Nguyệt gõ cửa.

- Thưa chủ nhân, thuộc hạ có phát hiện mới.

- Phát hiện gì?

Trần Phong nói.

- Thuộc hạ thấy bên mộ phần của Phá Trúc có cánh tay đứt ấy.

- Đi! Chúng ta đi xem xem!

Trần Phong nói rồi cùng Trần Phong phóng tới chỗ mộ phần của Phá Trúc.

Tới bên mộ phần, sự tình kỳ lạ lại xảy ra, bởi vì bên cạnh đoạn cánh tay đứt của Phá Trúc mà Tịch Nguyệt nói giờ đây có thêm một cánh tay nữa. Hai người đứng đó, cảm giác lại có chuyện phát sinh.

- Tại sao lại có thể nhiều thêm một cánh tay nữa, là của ai?

Trần Phong hỏi.

- Thuộc hạ không biết, vừa rồi rõ ràng chỉ có một cánh tay, bởi vì trên tay có độc nên nếu di động sẽ khiến độc tính lan ra rất nhanh, chủ nhân chưa kịp thấy thì đã bị rửa ra hết rồi, do vậy thuộc hạ mới mời người tới đây để xem.

Tịch Nguyệt nói.

- Là ai đưa cánh tay này tới đây? Có dụng ý gì?

- Thưa chủ nhân, người xem bàn tay của cánh tay.

Tịch Nguyệt chỉ vào cánh tay của Phá Trúc.

- Ngón tay cứng ngắt mà co lại, giống như trước khi chết đang nắm thứ gì, sau khi chết bị giăng mạnh ra.

Trần Phong quan sát nói.

- Có lẽ vật mà Phá Trúc nắm được trước khi chết có thể chứng minh thân phận của thích khách, nhưng thời gian khẩn cấp, thích khách chỉ còn cách chém đứt tay cô ấy mới có thể tránh bị phát hiện.

Tịch Nguyệt phân tích.

- Có khả năng đó, nhưng tại sao phải đưa trở lại cánh tay đứt này? Còn nữa, cánh tay kia là chuyện gì?

- Thừa chủ nhân, người xem kìa.

Tịch Nguyệt kinh ngạc, bởi vì nàng nhìn thấy trên cánh tay kia có một vết thương hình chữ “X”, đây chính là tay của Cát Duyệt.

- Là Cát Duyệt.

Trần Phong cũng kinh ngạc.

Sau đó cả hai đều cảm thấy chóng mặt, ngã xuống bên cạnh cánh tay đứt.

Khi họ tỉnh lại thì đã là hai canh giờ sau, mở mắt ra trông thấy hai cánh tay ấy đã rửa chỉ còn xương trắng. Tiên Cự, Sầm Hàm và Ngự Nô đang đứng bên cạnh họ.

- Chủ nhân, người không sao chứ.

Tiên Cự tới trước đỡ Trần Phong.

- Tịch Nguyệt, ngươi có sao không?

Sầm Hàm đỡ Tịch Nguyệt dậy. Ngự Nô đứng đằng sau quan sát xung quanh, không hề thấy có nơi nào khả nghi.

- Các ngươi sao lại ở đây?

Trần Phong cảm thấy không ổn liền hỏi.

- Có kẻ thích sát thuộc hạ, thuộc hạ đuổi theo hắc y nhân đến đây.

Sầm Hàm nói.

- Cái gì? Thích sát người?

Trần Phong cảm thấy tầng tầng lớp lớp sương mờ che phủ.

- Thừa chủ nhân, chúng ta vừa bị mê yên làm cho chóng mặt ngất đi. Loại mê yên này rất thông thường nhưng không dễ phát hiện.

Tịch Nguyệt nói.

- Cát Duyệt!

Trần Phong đột nhiên nhớ tới vết thương hình chữ “X”.

- Chúng ta mau quay về.

Trên đường quay về họ gặp Úc Hà Phiêu đang đi tới. Úc Hà Phiêu thấy vẻ mặt nhóm Trần Phong là hiểu có chuyện xảy ra, nhưng không hỏi ngay mà cùng cả bọn trở về Tử Trúc lâm.

Lúc về tới Tử Trúc lâm, Tế Qua đang ở trong sân vườn, Linh Tường thì không có đó. Tế Qua ở đây cảm giác sự tình không hay, thấy nhóm Trần Phong vội vàng quay lại càng chứng minh được điểm này, mau chóng ra nghênh tiếp.

- Cát Duyệt!

Trần Phong chạy thẳng tới phòng Cát Duyệt, không gõ mà đẩy cửa vào thẳng. Nhưng trong phòng trống không, chỉ lưu lại đầy hoa đã héo úa. Rõ ràng là do độc, loại độc dùng khi thích sát Úc Hà Phiêu và Tiên Cự.

- Linh Tường đâu?

Trần Phong quay đầu hỏi Tế Qua.

- Thuộc hạ không rõ. Thuộc hạ vừa rồi cũng không ở đây, khi quay về thì không thấy ai cả.

Tế Qua đáp.

- Thừa chủ nhân, thuộc hạ đây.

Mái tóc lam sắc và trường bào phát phơ mang theo làn hương dịu dịu.

- Ngươi đi đâu?

Trần Phong hỏi.

- Thuộc hạ đi loanh quanh trong rừng, hy vọng có thể tìm thấy đoạn cánh tay đứt của Phá Trúc, nhưng tiếc rằng không thấy, lại tìm thấy thi thể của Cát Duyệt.

Linh Tường khi nói câu này rất lạnh lùng bình tĩnh, không hề có biểu hiện kinh ngạc lạ lùng, nhưng đây cũng là thái độ nhất quán của nàng.

- Lại chết thêm một người, vậy chúng ta đi xem xem.

Theo đó tất cả đều theo Linh Tường tới nơi phát hiện thi thể Cát Duyệt.

Tử trạng của Cát Duyệt và Phá Trúc không khác nhau nhiều, chỉ là vết thương trí mạng không ở yết hầu mà nằm nơi tâm tạng. Vết thương đều có độc, hơn nữa còn đang rữa, mắt cũng trợn to, thêm nữa, tay trái bị đứt đoạn.

- Giờ đây mọi người đều có mặt, Sầm Hàm, người nói đi.

Trần Phong nói.

- Thuộc hạ đang luyện Cửu Tiết tiên và huyền thuật, bởi vì thuộc hạ luôn nghĩ tới việc biến nước thành tuyết hoặc băng. Nhưng có một tên hắc y bịt mặt cầm song kiếm thích sát thuộc hạ, đánh chưa lâu y đã bỏ chạy. Thuộc hạ đuổi theo sau nhưng bị trúng ám toán, y tung độc phấn ra, thuộc hạ phải tránh nên đề y chạy thoát được, lúc đuổi theo thì đã muộn rồi. Trên đường thuộc hạ gặp Ngự Nô và Tiên Cự đang đi tìm cánh tay đứt của Phá Trúc, do đó cùng nhau đi một hướng, cuối cùng tới mộ phần của Phá Trúc thì gặp được chủ nhân và Tịch Nguyệt.

Sầm Hàm nói.

- Tịch Nguyệt, đây là trò bịp của ngươi.

Úc Hà Phiêu bảo.

- Sáng sớm hôm nay, ta tới mộ phần của Phá Trúc thì phát hiện thấy cánh tay bị đứt của cô ấy, sau đó gọi chủ nhân tới xem cùng ta, khi tới nơi thì thấy có thêm cánh tay của Cát Duyệt, sau đó bị mê yên làm ngất đi.

Tịch Nguyệt tường thuật một cách thành thực.

- Ngươi không thấy rất khả nghi à? Tại sao ngươi chỉ gọi mình chủ nhân, hơn nữa xem rồi liền bị mê yên làm ngất, khi tỉnh lại cánh tay biến thành xương trắng, cũng có thể nói chứng cứ không có. Còn nữa, cao thủ dùng độc như ngươi mà đề bị trúng mê yên chẳng phải quá bất hợp lý sao.

Úc Hà Phiêu vặn lại.

- Ta sở dĩ gọi mình chủ nhân bởi vì chỉ có người tin ta, hoặc giả là, ta nhận thấy chỉ có người tin ta. Còn chuyện mê yên, ta thừa nhận ta đã bất cẩn.

Tịch Nguyệt phân trần.

- Nhảm rồi. Ngươi chỉ gọi mình chủ nhân là để người chứng thực một chuyện, chính là ngươi luôn ở cùng một nơi với chủ nhân, không hề rời khỏi. Nhưng sau khi bị mê yên làm ngất đi rồi, hai canh giờ đó ai cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Úc Hà Phiêu mĩa mai.

- Ngươi nghi ngờ ta trong hai canh giờ đó đi thích sát Sầm Hàm?

Tịch Nguyệt chau mày.

- Không phải thích sát, ngươi chỉ hư trương thanh thế, bởi vì ngươi không hề dùng tới toàn lực mà chỉ đánh một lát là bỏ chạy. Bởi vì mục đích của ngươi là để khiến mọi người cho rằng trong khi ngươi đang hôn mê có người khác tới thích sát Sầm Hàm. Có như thế mọi người mới không cho rằng thích khách là ngươi, cũng có thể tẩy rửa toàn bộ chứng cứ bất lợi luôn bám lấy ngươi.

Úc Hà Phiêu nói.

- Đúng thế. Tuy ta đã từng giao thủ mấy chiêu với thích khách, nhưng cảm giác rất lạ. Y dùng song kiếm nhưng không giống như kiếm pháp, bởi vì không thuần thực.

Sầm Hàm lên tiếng.

- Vì Tịch Nguyệt sở trường ám khí, cũng chính là phi đao và phi châm trên đầu và quanh mình, chứ đâu phải kiếm pháp, nói gì tới song kiếm.

Úc Hà Phiêu bảo.

Trần Phong đứng bên không nói gì, mặt mày phân tích lời đối thoại của họ, mặt khác suy nghĩ về chỗ bất đồng trong lần thích sát này. Dựa theo trình tự

bình thường, sự tình phải như sau, thích khách trước tiên giết chết Cát Duyệt, rồi đem cánh tay đứt để chung một nơi với cánh tay của Phá Trúc, chỉ là hành động này nhất thời không giải thích được. Việc Tịch Nguyệt và bản thân bị mê yên làm ngất đi rồi tới vụ thích sát Sầm Hàm, nếu theo như Úc Hà Phiêu nói chỉ là hư trương thanh thế, để chứng minh hoặc che giấu một số chuyện. Thời gian này Tịch Nguyệt đích xác có khả năng tiến hành thích sát, tiền đề là nàng ta không thực sự bị hôn mê mà là một cái bẫy được sắp đặt, nhưng điều này không có chứng cứ. Khi ấy không có ai ở trong phòng mình, họ đều đi tìm cánh tay đứt của Phá Trúc quanh Tử Trúc lâm, nghĩa là, ai cũng có khả năng để thích sát. Hai lần trước thì thể đều do Tịch Nguyệt phát hiện lần đầu tiên, còn lần này lại là Linh Tường. Chuyện bị thích sát của Sầm Hàm cũng chỉ là lời lẽ phiến diện của riêng nàng, không ai có thể chứng minh được. Nếu điều nàng ta nói là thực, thích khách có hai mục đích. Thứ nhất, để tiếp tục gây hãm oan cho Tịch Nguyệt như hai lần trước, đây quả là một cái bẫy lớn, bởi vì Trần Phong có thể chứng minh Tịch Nguyệt ở cùng với mình nhưng trong lúc đó lại bị mê yên thông thường làm hôn mê, như vậy mọi người sẽ nghĩ ngay tới là âm mưu của Tịch Nguyệt. Thứ hai, nếu thích khách đúng là Tịch Nguyệt, vậy chính là để giải thoát khỏi hiểm nguy như Úc Hà Phiêu phân tích. Nhưng nếu điều Sầm Hàm nói là giả, điểm thứ nhất về âm mưu gây hãm oan cho Tịch Nguyệt là từ nàng ta. Nhưng bất kể như thế nào cũng đều không có chứng cứ để chứng minh, toàn bộ đều là suy đoán. Trần Phong nghĩ tới tại sao hai lần trước đều dùng độc và chủ thủ như cố ý che giấu binh khí của bản thân, lần này lại là song kiếm, hơn nữa còn sử dụng kiếm không thuần thực. Điều này có thể nói được rằng thích khách cố ý làm lộ binh khí của mình, nhưng mục đích là để che giấu thứ gì đó quan trọng, bởi vì lúc này căn bản không có lý do để tiết lộ, nhưng rốt cuộc là để che giấu điều gì?

- Những điều hiện giờ có được không đủ để chứng minh ai là thích khách, nhưng tuyệt đối nằm trong những người chúng ta. Ta không thể để bọn họ chết uổng, nhất định phải tìm ra kẻ đó.

Trần Phong nói, ánh mắt sắc bén, giọng nói kiên quyết, rồi chuyển thành sự buồn bã.

- Mai táng thi thể của Cát Duyệt đi, chôn cất bên cạnh Phá Trúc.

Mộ phần cho Cát Duyệt do Tiên Cự dùng thanh đao trên tay mình đào lên, chôn luôn hai cánh tay đã hóa thành xương trắng. Hầm gào lớn mấy tiếng trước mộ phần, trời cao đánh xuống vô số thiểm điện, đây là táng lễ của Vương tộc Lôi tộc.

Cũng như hôm Phá Trúc ra đi, trời mưa như trút, điều duy nhất khác biệt là sấm sét chẳng ngừng, những lần chớp điện xẹt ngang trời tựa như đao của y. Hầm đang phẫn nộ, hầm cuối cùng có điều gì chưa kịp nói đây?

Đêm khuya, cửa phòng Trần Phong bị đẩy ra. Tịch Nguyệt, toàn thân ướt sũng, vẻ mặt đau khổ.

- Xin lỗi chủ nhân. Thuộc hạ đã trách lầm Cát Duyệt.

Tịch Nguyệt nói.

- Sự tình đã như vậy rồi, điều quan trọng nhất là bắt được thích khách.

Trần Phong nói.

Sau khi Tịch Nguyệt đi khỏi, Trần Phong định gọi nàng lại nhưng muốn nói mà ngập ngừng. Hầm có thể tưởng tượng sự đau khổ của Tịch Nguyệt lúc này, để nàng một mình bình tâm lại chắc tốt hơn. Tịch Nguyệt đi chưa lâu, lại có một người tới, không phải Úc Hà Phiêu, mà là Linh Tường.

- Ta nghĩ rằng trong chuyện này ngươi không thể bình chân như vại được, đã đến lúc rồi.

Trần Phong tựa hồ biết rằng Linh Tường sẽ đến.

- Từ lúc ban đầu Úc Hà Phiêu và Tiên Cự bị thích sát, thuộc hạ luôn tìm kiếm nguyên nhân và động cơ, nhưng điều tra rất nhiều điểm mà đều không thấy đầu mối nào. Thích khách không thể là các Tinh linh trong Vương tộc Ngũ tộc, bởi vì mấy ngày nay thuộc hạ đã tận lực, hết sức cố gắng khôi phục linh lực công kích và khả năng thi triển linh lực công kích, nhưng đều không tác dụng. Tất nhiên, có lẽ với người vô cùng lợi hại cũng có thể khôi phục hoặc ẩn tàng linh lực công kích, nhưng cơ hội rất nhỏ. Do đó thuộc hạ đặt mục tiêu vào hậu nhân của Tinh linh bốn tộc kia. Bốn người này chỉ có Tịch Nguyệt và Phá Trúc cùng sinh ra và trưởng thành với nhau, Sầm Hàm và Cát Duyệt sau này mới gặp gỡ, nghĩa là, thân phận của Sầm Hàm và Cát Duyệt rất khả nghi.

Với lời này của Linh Tường, Trần Phong lại thờ ơ.

- Vậy ngươi đã điều tra được gì?

- Căn bản chưa tra ra gì được, nhưng nếu là Sầm Hàm, nàng ta ở cùng chúng ta một thời gian dài, hầm có cơ hội giết Tiên Cự. Tất nhiên, có khả năng là trước khi tiến nhập phạm trần linh lực của chúng ta rất cao, nàng ta không thể hạ thủ. Nhưng mỗi lần thích sát đều dùng độc, hơn nữa thủ pháp hạ độc không kém Tịch Nguyệt, vậy hoàn toàn có cơ hội giết Tiên Cự, không cần đợi tới sau khi tới phạm trần.

Linh Tường nói.

- Nếu giết người trước khi tới phạm trần thì người dễ bị nghi ngờ nhất chính là nàng ta, đây cũng có thể coi là nguyên nhân nàng ta không ra tay.

Trần Phong ngắt lời.

- Vậy Lạc Anh thì sao? Độc nàng ta trúng là trước khi tới phạm trần, loại độc mãn tính. Là ai hạ độc chúng ta không biết, nhưng giả dụ là Sầm Hàm, vậy nàng ta cũng có cơ hội hạ độc Tiên Cự tương tự như vậy, hạ độc một người bị nghi ngờ thì hai người cũng bị nghi ngờ, nàng ta chắc không thể nào sợ điều này. Do đó, hạ độc Lạc Anh nhất định là người khác.

Linh Tường bắn khoăn.

- Vậy người cho rằng Cát Duyệt?

- Đúng. Trước khi hắn chết thuộc hạ cho rằng như vậy, tuy không có chứng cứ nhưng chỉ còn lại mình hắn. Song hắn đột nhiên chết đi, toàn bộ đầu mối và mạch suy nghĩ như bị thiểm điện cắt đứt.

Linh Tường nói.

- Khi người phát hiện ra thi thể của Cát Duyệt có thấy chỗ nào khả nghi không?

Trần Phong hỏi.

- Thuộc hạ đã từng hỏi Tịch Nguyệt, giả thiết Cát Duyệt chết bởi vết thương do binh khí nào đó gây ra, nhưng Tịch Nguyệt nói bởi chất độc mà vết thương bị rửa ra, cả thời gian tử vong cũng không phân biệt được, giống như Phá Trúc.

Linh Tường đáp.

- Bây giờ trên bề nổi kẻ đáng nghi nhất là Tịch Nguyệt, hoặc giả, kẻ đáng nghi nhất luôn luôn là nàng ta.

Trần Phong bảo.

- Nhưng thế thì quá lộ liễu. Nếu đúng là Tịch Nguyệt vậy phải là càn khôn mỹ, nhưng chuyện xảy ra hôm nay khiến thuộc hạ nghĩ đến Sầm Hàm.

Linh Tường nói.

- Người nghi ngờ nàng ta nói dối à?

- Chỉ hoài nghi, nhưng chưa có chứng cứ.

Linh Tường trả lời.

Chuyện khiến người ta không hiểu được chưa kết thúc ở đó. Nỗi sợ hãi tử vong trong Tử Trúc lâm cũng càng lúc càng nặng nề. Sáng hôm sau, Sầm Hàm hối hả gõ cửa phòng Trần Phong, giống như Tịch Nguyệt sáng hôm trước.

- Thưa chủ nhân, có chuyện lạ.

Sầm Hàm nói bên ngoài cửa.

- Có chuyện gì?

Trần Phong mở cửa hỏi.

- Hôm nay thuộc hạ gõ cửa phòng Tịch Nguyệt nhưng cô ấy không ở đó, bèn tới Tử Trúc lâm tìm. Cuối cùng cho rằng cô ấy tới mộ phần của Phá Trúc và Cát Duyệt nên thuộc hạ cũng tới đó, song tới rồi mới phát hiện mộ phần của Phá Trúc và Cát Duyệt đã bị xới lên, thi thể bên trong đều không còn thấy nữa.

Lời của Sầm Hàm khiến Trần Phong thấy đau cả đầu.

- Đi! Mau gọi mọi người đi cùng!

Trần Phong nói xong chạy ra khỏi phòng, sau đó Tế Qua, Tiên Cự, Ngự Nô, Linh Tường và cả Tịch Nguyệt bước ra từ phòng của Lạc Anh.

- Tịch Nguyệt, đêm qua người vẫn ở trong phòng của Lạc Anh chứ?

Sầm Hàm hỏi.

- Không. Ta tới mộ phần của Phá Trúc và Cát Duyệt trước, sau đó mới đến phòng Lạc Anh.

Trên người Tịch Nguyệt có dấu vết bị nước mưa làm ướt, còn cả bùn đất.

- Tối hôm qua người đã tới mộ phần của Phá Trúc và Cát Duyệt à?

Sầm Hàm hỏi tiếp.

- Phải, chuyện gì vậy? Có phải lại có chuyện xảy ra không?

Sự tình mấy ngày nay cũng khiến Tịch Nguyệt miễn cảm lên.

- Sáng nay ta tới tìm người, thấy người không ở trong phòng, bèn tới chỗ mộ phần của Phá Trúc và Cát Duyệt, thấy mộ phần trống rỗng, thi thể không còn thấy đâu.

Sầm Hàm bảo.

Mọi người cảm thấy không ổn, chạy thẳng tới chỗ mộ phần của Phá Trúc và Cát Duyệt. Đúng như Sầm Hàm nói, mộ phần bị xới lên, thi thể bên trong không còn thấy. Điều này khiến cho Trần Phong nhớ lại lần tới thôn làng thu phục ác quỷ, những phần mộ bị xới lên.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Hoa Bách Hợp nở

Nhóm Trần Phong còn đang băn khoăn, bất thành lĩnh cả khu rừng cả khu rừng rung động, trên trời mây đen giăng kín, vàng thái dương vừa lên đã bị bao tầng mây dày đặc che lấp, nhất thời xung quanh bao trùm một mảng đen kịt.

- Không hay rồi, có kẻ xâm nhập Từ Trúc lâm. Đây là phản ứng của trận pháp Ngũ hành bát quái kỳ môn độn giáp của Phá Trúc.

Tịch Nguyệt hoang mang.

- Phản ứng mạnh như thế, nhất định không phải kẻ tầm thường.

Sầm Hàm băn khoăn.

- Chẳng lẽ là Quỷ Yêu?

Trần Phong nói rồi nhớ lại Lạc Anh vẫn còn đang ở trong phòng, vội quay trở lại.

Lúc này trúc trong Từ Trúc lâm đều gãy đoạn bay tới chỗ họ, kèm theo là cuồng phong ào ạt, dưới đất cũng nứt ra một khe lớn, trong khe nứt bay ra vô số đá tảng. Nhóm Trần Phong vừa phải tránh né vừa chạy vội trở về.

Khi họ trở về mới phát hiện phòng ốc đều đã bị phá hủy, Lạc Anh được một quãng lửa bao vây bay lơ lửng trên không. Trúc và đá bay tới gần đều bị hóa thành tro bụi. Trong các Tinh linh Vương tộc, Hỏa phòng hộ của Lạc Anh là mạnh nhất.

Con động đất càng lúc càng mạnh, nhưng nhóm Trần Phong vẫn bình tĩnh lạnh lùng quan sát biến hóa xung quanh. Trận Ngũ hành bát quái kỳ môn độn giáp không còn trụ được lâu nữa, bất cứ lúc nào điều đáng sợ cũng có thể xảy ra.

Đột nhiên, mặt đất như bị tách hẳn ra, từ bên trong vượt ra một dải cây dây leo màu đen, nứt càng sâu càng vươn dài, trên bề mặt dây leo phân ra vô số nhánh con. Sau đó cả một vùng đất lớn bị nứt toạc, vô số dây leo từ dưới lòng đất sinh trưởng một cách điên cuồng.

- Kia là cái gì vậy?

Tiền Cự hỏi.

- Giống như một loài cây. Ta nghĩ đây hẳn là Quỷ Yêu. Cát Duyệt từng nói, Quỷ Yêu được tạo thành từ Thụ yêu ngàn năm và ác quỷ lòng đầy oán khí. Lũ dây leo này chắc chính là Thụ yêu ngàn năm rồi.

Trần Phong bình tĩnh.

- Thừa chủ nhân, các người mau chạy đi. Nơi đây đề thuộc hạ và Sầm Hàm chặn giữ.

Trên không trung, Tịch Nguyệt phóng ra mấy ngọn phi đao, mỗi ngọn phi đao như thiểm điện cắt qua lũ dây leo, nhưng chúng vẫn tiếp tục sinh trưởng.

- Ngự Nô, Tiền Cự, Linh Tường, Tế Qua, các người đưa Lạc Anh đến một nơi an toàn. Quỷ Yêu này rất lợi hại, ta phải ở lại đây giúp Tịch Nguyệt và Sầm Hàm.

Trần Phong bảo.

- Cả ta nữa, các người mau đi.

Úc Hà Phiêu lúc này đã rút chiếc lông vũ kim sắc trên đầu xuống, biến thành vũ khí có lưỡi sắc bén, phát ra kim quang giữa bóng tối đen.

- Ha ha ha...

Trên trời vang lên một tràng cười cuồng dại, tiếng cười là sự hỗn hợp của một giọng nam và một giọng nữ, tạo cho người nghe cảm giác mơ hồ.

- Các ngươi ai cũng không chạy được. Hôm nay không thể không cho các ngươi phải chịu cảnh hồn phi phách tán.

Lời vừa dứt, vô số dây leo đen kịt vurun tới cuốn lấy Linh Tường.

Tiên Cự liền chạy tới dùng đao chém đứt dây leo. Nhưng những đoạn cuốn trên mình Linh Tường không dễ dàng thoát được, lại như có sinh mệnh thít lấy càng lúc càng chặt. Linh Tường chống cự mấy lần mà vô lực, nét mặt trở nên biến dạng vì đau đớn.

Tiên Cự và Tế Qua bắt đầu dùng sức kéo, nhưng sức mạnh của đám dây leo ấy vượt khỏi sức tưởng tượng của họ. Lúc này Ưc Hà Phiêu bay tới dùng lưỡi sắt sắc bén của chiếc lông vũ cắt đứt dây trên người Linh Tường. Sắc mặt trắng bệch của Linh Tường giờ mới hiện chút sắc hồng.

- Xem ra các ngươi không phải người phạm trần, nhưng các ngươi sẽ vĩnh viễn ở lại phạm trần.

Quý Yêu nói xong, vô số dây leo từ khắp nơi vurun tới nhóm Trần Phong.

Linh Tường lại bị cuốn lấy, sau đó là Tế Qua. Tiên Cự múa đao chém đứt đám dây giữ hân, nhưng chúng đứt rồi lại tiếp tục sinh trưởng, Tiên Cự không chống kịp cũng bị trói lại. Ngự Nô tuy có linh lực mạnh nhất, lại chạy thoát khỏi số mệnh nhưng giờ đây không cách nào thoát khỏi bàn tay của Quý Yêu. Nếu như họ không có linh lực phòng hộ, giờ đây đã bị siết thành muôn mảnh vụn rồi.

- Chủ nhân! Quý Yêu tạm thời không làm bị thương được bọn thuộc hạ. Các người đừng để ý tới chúng tôi.

Ngự Nô thử dùng linh lực phòng hộ đẩy dây cuốn lấy mình ra, nhưng hân chỉ có thể bao bọc quanh lớp da một tầng bảo hộ rất mỏng, ngăn cản không cho đám dây leo quấn chặt hơn. Những người khác cũng đều như vậy, chỉ là Linh Tường yếu hơn một chút.

Cửu Tiết tiên của Sầm Hàm bất ngờ biến thành sắc bén vô cùng, vô số đoạn dây leo bị chém đứt văng lên, không đoạn nào có thể tiếp tục sinh trưởng. Tịch Nguyệt nhảy trên những dải dây leo, từng tầng từng tầng y phục lấp lánh hào quang ngũ sắc, đều tạo thành từ ám khí. Nàng đang tìm nhược điểm của Thụ yêu, mỗi lần nhảy lên một đoạn dây leo đều đâm một mũi phi tiêu độc, nhưng vẫn không có gì thay đổi.

Trần Phong không dám rút Huyết Oán kiểm ra, sợ sẽ xảy ra chuyện như Ưc Hà Phiêu nói, luôn phải dùng quyền cước để chiến đấu với đám dây leo. Lông vũ kim sắc của Ưc Hà Phiêu có linh lực của Hoàng tộc Thần tộc, do đó dây leo chạm vào đều khô héo hết, nhưng mình nàng khó lòng ứng phó được với khí thể nghiêng trời lệch đất của đám dây leo.

- Thủy Hỏa Vô Tình, Thủy Hỏa Song Quyết!

Trên không trung, Sầm Hàm và Tịch Nguyệt niệm chú ngữ. Họ là Tinh linh Thủy tộc và Hỏa tộc, ngoại trừ khả năng tấn công bằng binh khí ra còn có cả huyền thuật. Bọn họ hiểu sâu sắc rằng huyền thuật của mình còn quá yếu, do đó hợp lực của hai người, lấy Thủy Hỏa Song Quyết vừa tương hỗ vừa khắc chế, hỗ trợ lẫn nhau để tạo thành huyền thuật phát uy được uy lực lớn nhất.

Nhất thời, dưới đất trào dâng một đợt hồng thủy, trời cao giáng xuống hỏa cầu, khi thủy hỏa dung hợp vào một nơi, lửa không bị tắt mà nước cũng chẳng sôi lên mà biến thành binh khí huyền thuật trong nước có lửa, trong lửa có nước, tiến thẳng vào trong đám dây mây, dung hóa chúng.

Sau một đợt chấn động kịch liệt, sự tĩnh lặng mới được phục hồi. Đám dây leo ken kín khắp nơi đều đã biến mất, nhưng chỗ đang quấn lấy các Tinh linh Vương tộc vẫn còn đang dùng lực tranh đua cùng linh lực của bọn họ.

- Thừa chủ nhân, Quý Yêu vẫn chưa chết. Rễ của nó ở năm trăm mét dưới lòng đất. Thủy Hỏa Song Quyết của Sầm Hàm và Tịch Nguyệt chỉ giết được nhánh của nó thôi, nó sinh trưởng rất nhanh, sẽ mau chóng xông lên đó.

Linh lực phòng hộ của Linh Tường kém nhất nên giờ đây mồ hôi ràn rụa.

- Thủy Hỏa Song Quyết của Sầm Hàm và Tịch Nguyệt vừa rồi đã làm tiêu hao phần lớn linh lực huyền thuật, đã không còn có thể thi triển tiếp nữa.

Ngự Nô nói.

- Vừa rồi mới chỉ là Thụ yêu, còn ác quỷ kia vẫn chưa xuất hiện. Mọi người cẩn thận.

Trần Phong bảo.

Sầm Hàm và Tịch Nguyệt từ trên cao hạ xuống, quỳ dưới đất, xem ra sức lực đã tiêu hao quá nhiều. Cửu Tiết tiên của Sầm Hàm đã liền lại biến thành một thanh kiếm cực dài. Ám khí trên y phục của Tịch Nguyệt cũng càng lúc càng ít đi.

- Không ngờ lại đã thương được Thụ yêu. Để ta xem các ngươi thế nào, ta đùa vui với các ngươi một chút vậy.

Lần này là giọng nữ, nhóm Trần Phong không nhìn thấy ả nhưng có thể cảm giác được trong không trung.

Sầm Hàm và Tịch Nguyệt kêu lên một tiếng, sau đó bị ngã văng ra rất xa, miệng thổ máu. Bọn họ chỉ cảm thấy có người tấn công từ phía sau, nhưng quay đầu lại chỉ là không khí, còn cảm giác được giữa không khí có thứ gì đó nhìn không thấy đang di động.

- Quý không có gì đáng sợ, chỉ biết ẩn hình lẫn trốn để kiếm lợi thế, nếu quả thực có bản lĩnh đã hiện ra rồi.

Úc Hà Phiêu khích tướng,

- Được, hiện ra thì hiện ra.

Lời vừa dứt, sắc mặt Tịch Nguyệt biến thành lục sắc, sau đó ra tay với Sầm Hàm bên cạnh.

- Đó là quý nhập xác, chiếm dụng nhục thể, khống chế linh hồn của Tịch Nguyệt.

Trần Phong nói xong, với tốc độ cực nhanh phóng tới bên Sầm Hàm, đánh bật Tịch Nguyệt ra. Tịch Nguyệt dường như bị thương nặng thêm, nhưng rất nhanh đứng dậy.

- Người làm vậy chỉ khiến cô ta bị thương thêm thôi chứ không thể gây tổn hại cho ta. Tốt nhất là hãy dùng đao đâm ta đi.

Tịch Nguyệt cười đầy quỷ dị, từng bước từng bước tiến tới Trần Phong. Trần Phong nhất thời không biết phải làm gì.

- Vậy thì người ném thử cái này xem.

Chiếc lông vũ sắc bén trên tay Úc Hà Phiêu biến thành một chiếc quạt, quạt một cái tạo nên một trận cuồng phong. Thân thể của Tịch Nguyệt vẫn ở nguyên chỗ cũ, quỷ bám trên người nàng vừa xong bị thổi bay, lại còn phải hiện nguyên hình. Đó là một nữ quỷ, đôi mắt vẫn máu, sắc mặt trắng bệch như giấy, ngón tay dài gầy khô có móng tay dài tới ba thước màu đỏ sậm, chân trần.

Trần Phong nhìn thấy vây quanh nữ quỷ là màn khói rất dày màu đen. Đây chính là oán khí như đùn đại, dày đặc thế này chứng tỏ oán khí tích lũy của nữ quỷ ít cũng phải hơn ngàn năm.

Oán khí tích tụ trên người nữ quỷ là do mối hận từ khi còn sống hình thành. Hận càng sâu, chết rồi oán khí càng đậm, sức mạnh cũng càng lớn. Thực ra, căn nguyên của sức mạnh này là ái tình, do yêu mà sinh hận, yêu tới tận cùng sinh ra cực hận.

- Trong thân thể ta là ngàn vạn oán khí ngất trời, nếu ta thả chúng ra, các người sẽ bị nghiền nát thành bụi cám.

Nữ quỷ cất lời u ám.

- Chúng ta không phải kẻ mà họ mang hận khi còn sống, ác quỷ tràn đầy oán khí không thể làm hại chúng ta.

Trần Phong lãnh đạm.

- Ta đã có thể hấp thu oán khí của chúng, vậy tự nhiên cũng có thể biến các người thành kẻ mà chúng mang hận khi còn sống. Ta là Chúa tể của chúng.

Nữ quỷ cười lên hai tiếng chói tai.

- Ta còn tưởng người chứa đựng oán khí ngàn năm, thì ra là oán khí của ngàn người. Đã không phải là một chính thể, sức mạnh ắt phân tán, chúng ta càng dễ đối phó, người thấy thế nào?

Úc Hà Phiêu nói rất thư thái, kèm theo ý khinh miệt.

- Vậy cứ thử xem. Bọn chúng đã lâu rồi không được ra ngoài, chắc giờ đang buồn chán lắm.

Nữ quỷ nói xong nhìn Trần Phong, sau đó cười một tiếng, đầu ngược lên, sắc mặt biến thành kinh khủng, đầu tóc dựng lên, một cơn gió từ dưới chân ả thổi ngược lên, thân thể ả biến thành gần như trong suốt. Nhóm Trần Phong nhìn thấy trong thân thể nữ quỷ có vô số quỷ đang tranh dành, có kẻ mặt vỡ nát như bị đâm chém, còn có cả hình hài tàn khuyết còn nhỏ máu, tất cả nhe nanh múa vuốt muốn xông ra khỏi cơ thể nữ quỷ, như một đàn thú phát cuồng.

Trần Phong và Úc Hà Phiêu đưa Sầm Hàm và Tịch Nguyệt bị thương nặng sang bên, nhìn dạng này của nữ quỷ mà lòng phát lạnh, nhưng giờ đây cũng chẳng còn biện pháp gì, chỉ có thể nước đến thì lấp đất mà thôi. Trần Phong cho rằng đám quỷ đó ra khỏi rồi sẽ phân thành vô số để đối phó với họ, nhưng Trần Phong đã lầm, nữ quỷ không ngờ lại hóa lớn lên. ả chỉ gọi dậy ngàn vạn oan hồn rồi dùng sức mạnh của chúng. Nữ quỷ biến thành lớn như một tòa núi nhỏ, thổi ra một hơi như trận cuồng phong. Trần Phong bị thổi bắn lên trên cây, thổ một ngụm máu. Trần Phong phát hiện ra, máu trong cơ thể càng lúc càng ít đi, dường như sắp cạn kiệt. Úc Hà Phiêu dùng chiếc lông vũ kim sắc bảo vệ bản thân, không bị thụ thương.

Trần Phong từ trên cây ngã xuống dưới đất chưa kịp đứng dậy, một bàn tay của nữ quỷ mau chóng vươn tới bóp lấy cổ hần. Trần Phong dùng sức nắm vào tay nữ quỷ, nhưng giống như đám dây leo màu đen cuốn lấy bọn Ngự Nô, không thể nào lay động được.

Úc Hà Phiêu trông thấy vội phi thân tới. Nhưng dưới đất lại rung lên một trận, đá sỏi bị đẩy bay lên, sau đó xuất hiện vô số dây leo. Thụ yêu từ năm trăm mét dưới đất đã sinh trưởng vươn lên, lần này xem ra sức mạnh còn lớn hơn.

- Lão yêu, người đối phó nữ nhân kia, ta đối phó với chủ nhân của ả.

Nữ quý bảo.

- Hay lắm, đã dám làm hỏng chuyện hôn nhân của ta thì bắt ả về động phòng luôn.

Dây leo của Thụ yêu nhanh chóng vươn tới Úc Hà Phiêu.

- Úc Hà Phiêu, đừng phân tâm lo cho ta, nữ quý này không làm bị thương được ta đâu.

Trần Phong bị bóp cổ, nói năng khó khăn nhưng vẫn cố gắng noi rành rọt, lại rất có sức.

- Người bây giờ đã không thể cử động, ta muốn giết người bất cứ khi nào cũng được.

Nữ quý nói xong tiếp tục dùng sức, những muốn bẻ gãy cổ Trần Phong.

Úc Hà Phiêu cầm chiếc lông vũ kim sắc biến thành lưới cắt sắc bén tấn công càng lúc càng nhanh, nhưng vẫn phải ở nguyên một chỗ, không cách nào tiến lên một bước, bởi vì đám dây leo bị chém đứt đều tiếp tục phát triển còn nhanh hơn trước.

Dần dần, phạm vi tấn công của Úc Hà Phiêu càng lúc càng nhỏ lại. Dây leo từ khắp nơi ủa tới, hai chân đã bị giữ chặt. Úc Hà Phiêu hết sức chém đứt đám dây trôi quanh chân mình, giờ đây nếu trên người Úc Hà Phiêu từ trên xuống dưới đều mọc tay cũng chưa chắc đã ngăn nổi đám dây leo như vậy.

- Úc Hà Phiêu, mau dùng chiếc lông vũ đó bao bọc bản thân vào trong, như vậy ít ra cũng bảo vệ được mình.

Linh Tường nói rất khó khăn, phảng phất bị dây leo cuốn làm nghẹn thở.

Úc Hà Phiêu tạm thời cũng không còn cách nào khác, để tránh làm cho Trần Phong phân tâm, chỉ đành trước tiên bảo vệ bản thân đã. Chiếc lông vũ sắc bén trong tay biến thành lớn lên, mềm mại hơn, sau đó bọc lấy nàng như khi nàng mới sinh ra. Kim quang tỏa sáng, dây leo không thể tiếp cận

Hiện tại Úc Hà Phiêu giống như Lạc Anh, đều an toàn trốn vào trong lớp phòng hộ của mình. Ngự Nô, Linh Tường, Tế Qua và cả Tiên Cự đều gặp nguy hiểm, thời gian càng kéo dài càng nguy hiểm vì sức mạnh của dây leo là vô hạn còn linh lực phòng hộ thì chỉ có hạn.

Sâm Hàm và Tịch Nguyệt đã trọng thương không thể tái chiến, tê liệt nằm một bên, đành bất lực nhìn hiểm cảnh.

- Sinh mệnh của toàn bộ các người ở đây đều nằm trong tay ta, chỉ cần ta lật tay, các người đều bị nghiền thành bụi cám.

Nữ quý khinh miệt nói.

- Kim sắc phòng hộ này và Hỏa phòng hộ kia quá mạnh, ta không thể tiếp cận, tuy thế những kẻ còn lại chẳng trụ được lâu đâu.

Thụ yêu bảo.

- Vậy trước tiên ta hút hồn phách của tên chủ nhân vô dụng này ra cho người trút giận đã.

Nữ quý nói rồi một tay vươn tới đặt lên Thiên Linh Cái của Trần Phong, sau đó ngón tay như những mũi gai đâm vào trong thân thể hắn. Thế nhưng vẻ đắc ý trên mặt ả dần biến thành băn khoăn khó hiểu. ả nói :

- Cái gì? Sao lại không có ba hồn bảy vía?

- Không thể nào. Người trong Tam giới đều có hồn phách, nếu không có làm sao mà hoạt động như vậy được?

Thụ yêu cũng không hiểu nổi kinh ngạc nói.

Con đau từ Thiên Linh Cái truyền xuống tận gót chân, Trần Phong không hiểu bọn Quý Yêu nói gì, chỉ có điều lời này Thần sáng tạo đã từng nói khi ở Minh giới.

- Người rốt cuộc là ai? Từ đâu tới?

Nữ quý nói, động thời dùng sức nắm lấy Trần Phong.

- Người đã không phải hoàng tử, vậy ta cũng chẳng cần ngại gì nữa.

Trần Phong nói xong, đôi mắt biến thành màu trắng, tóc cũng hóa thành bạch sắc, trên mặt còn kết thành một lớp như sương. Hắn nói ra ba chữ :

- Huyết! Oán! Kiếm!

Nữ quý nhất thời cảm giác bàn tay mình bị một luồng sức mạnh vô hình đẩy bật ra, sau đó thấy rằng không chỉ bị đẩy ra mà là từ hồ khẩu bị tách ra. Lúc này trên người Trần Phong phát ra một loại hàn khí, hàn khí này không giống với Tế Qua. Với Tế Qua là lạnh từ ngoài vào trong, còn Trần Phong là lạnh

từ trong ra ngoài. Điều này gây cho người khác cảm giác nhìn không thấy chạm không được.

- Chuyện gì vậy?

Thụ yêu bên cạnh thấy tay của nữ quý bị tách ra bèn hỏi, bởi vì trước giờ chưa từng xảy ra chuyện này.

- À đang chết.

Là Trần Phong nói. Nhưng biểu hiện và giọng nói là Trần Phong khi gặp Thần Sáng Tạo chứ không phải Trần Phong bình thường.

Nữ quý dường như rất đau đớn khổ sở, muốn nói mà về mặt nhăn nhó một chút âm thanh cũng chẳng thể thốt nên, phảng phất bị dồn nén vào trong lòng. Thân thể như bị thổi vào một luồng khí, khiến cho phần bụng biến dạng căng ra.

Từ đầu tới cuối, Thụ yêu chỉ nghe tiếng mà không thấy được chân thân, bởi vì rễ của y ở năm trăm mét dưới lòng đất. Rễ ấy như bộ óc của con người, khổng lồ chằng chịt dây leo màu đen trên mặt đất.

- Ngươi chết đi.

Tiếng của Thụ yêu. Sau đó vô số dây leo hướng tới Trần Phong.

Trần Phong quay phắt lại, mắt bắn ra tia nhìn hung dữ. Đám dây leo ập tới bất ngờ chụp vào khoảng không, chỉ còn lại một thanh Huyết Oán kiếm đang tiếp tục xé vào tay nữ quý. Đám dây leo cuốn lấy Huyết Oán kiếm những muốn cứu nữ quý nhưng vừa mới tiếp cận, mặt đất nổ tung, sau đó Trần Phong xuất hiện, trở về vị trí Huyết Oán kiếm, tay trái kéo lên rễ của Thụ yêu. Thì ra vừa rồi trong nháy mắt hắn đã xuống nơi năm trăm mét dưới lòng đất, rễ của Thụ yêu nằm trong tay, Thụ yêu cũng đã hiện thân.

Thụ yêu ngàn năm đã tu luyện thành hình người, da dẻ đen y như đám dây leo, còn khoác lên một chiếc áo khoác đen rất lớn, đầu tóc dựng đứng, môi cũng có sắc đỏ như máu, tay phải cầm một cây trượng màu đen.

- Ngươi lẽ ra phải hiện thân từ sớm.

Trần Phong nói, chẳng thèm nhìn Thụ yêu.

- Ha ha.

Thụ yêu cười khẩy hai tiếng.

- Tưởng nhờ được rễ của ta là ta không thể làm gì được hả? Mỗi một dây leo của ta đều là một bộ rễ.

Thụ yêu nói xong, dây leo dưới đất đều xuyên xuống, sau đó mọc lên một cây đại thụ, trên cây vươn ra vô số dây leo y như vừa rồi, chúng vung vẩy theo gió không tán công mà đang diễu võ dương oai.

- Rất đơn giản, trái tim của chúng chính là ngươi. Ngươi chết rồi thì bọn chúng có rễ cũng chẳng làm được gì.

Trần Phong nói.

- Ngươi cho rằng giết nổi ta à?

Thụ yêu nói rồi cười khàn khạch.

- Ngươi chưa chết bây giờ đâu, vì ngươi là kẻ tiếp theo, ta phải cho ngươi thấy nỗi sợ của mình khi đối mặt với tử vong.

Trần Phong nói rồi ném thanh Huyết Oán kiếm lên không trung, đồng thời thân thể của nữ quý nổ tung, vô số oán khí ngất trời bay ra khỏi thân thể, bỏ chạy khắp nơi. Nhưng bỏ chạy chưa được xa đã bị Huyết Oán kiếm hút lấy. Lúc này Huyết Oán kiếm hiện lên sắc đỏ như máu, lại phát ra ánh sáng như có thể lưu động. Đám ác quỷ bị hút vào Huyết Oán kiếm vô cùng đau khổ chống cự và la hét. Tất cả, Thụ yêu đều trông thấy rõ ràng.

- Bây giờ tới lượt ngươi.

Trần Phong nói rất khê, tiếp nhận thanh Huyết Oán kiếm đã nạp đầy oán khí. Có lẽ Huyết Oán kiếm chính là muốn hấp thu đầy huyết và oán. Khi ở vùng ngoài Tam giới, nó chỉ hút máu, còn giờ đây thì hút oán. Uy lực đó Trần Phong có thể cảm nhận được trên tay mình.

Thụ yêu trông thấy nữ quý bị Huyết Oán kiếm hút vào, hai bên trán hai giọt mồ hôi lạnh chảy xuống. Y cố gắng trấn tĩnh, hiểu được uy lực của thanh kiếm này, muốn kiếm chút lợi thế, nói:

- Ngươi định dùng cùng một biện pháp để đối phó với ta sao.

Nói rồi cười khinh miệt, đồng thời thả lỏng toàn bộ phòng bị.

Trần Phong hừ mũi:

- Ta biết trò khích tướng của ngươi, nhưng ta từ đầu đã không định dùng Huyết Oán kiếm để đối phó với ngươi, ngươi cũng chẳng cần phải lo.

Trần Phong nói rồi thu Huyết Oán kiếm vào trong thân thể, sau đó đôi mắt bạch sắc nhìn chăm chăm Thụ yêu. Thụ yêu bị cái nhìn đột ngột này dọa sợ giật mình, trong mắt hiện ra vẻ kinh hãi vô cùng.

- Vậy để xem ngươi còn có bản lĩnh gì nữa.

Thụ yêu trong lúc nói ngầm phát lệnh cho đám dây leo tấn công Trần Phong, khi nói xong đám này đã tới bên người Trần Phong. Nhưng trong giây lát đã không còn thấy Trần Phong đâu nữa, Thụ yêu chỉ nhìn thấy đám dây tự quấn lấy nhau, bên trong chẳng có gì. Y nhất thời tâm lý hoảng loạn, nhìn khắp xung quanh, bây giờ mới nghe thấy tiếng của Trần Phong vang bên tai.

- Ta ở đằng sau ngươi, không cần phải tìm nữa.

Thụ yêu mau chóng quay người lại, thấy Trần Phong thần tình an định đứng sau lưng mình, mặt đối mặt với y. Nếu Trần Phong muốn động thủ, Thụ yêu đã không thể nào thoát được, điều này Thụ yêu trong lòng hiểu rõ, nỗi sợ hãi với Trần Phong càng lúc càng lớn.

- Ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi không phải là người, ngươi không thuộc về Tam giới. Sức mạnh của ngươi quá ư đáng sợ.

Thụ yêu bỏ mặc hết mọi phòng ngự, có lẽ bởi cảm giác khiếp sợ, chỉ có cùng Trần Phong trực tiếp đối mặt mới có thể thực sự nhận ra.

- Ngươi không có cơ hội để biết đâu, đi cùng với nữ quý đi, Quý Yêu hãy hoàn toàn biến mất ở phạm trôn.

Trần Phong cười khò khan với Thụ yêu. Ký ức cuối cùng của Thụ yêu chỉ là sự khiếp sợ, y nghe xong lời Trần Phong nói nhưng sự tình sau đó không hề biết được, thậm chí không thấy Trần Phong xuất thủ ra sao, trước ngực đã thành một lỗ hồng, con đau ập đến, rồi cũng không còn đau nữa.

Hỏa phòng hộ của Lạc Anh cũng đã tới giới hạn, từ không trung nàng từ từ rơi xuống, khi chạm đất rồi lửa cũng biến mất. Lạc Anh ngủ ngon như đứa trẻ sơ sinh, vẫn hoàn toàn không hay biết những chấn động khủng khiếp vừa qua.

Úc Hà Phiêu cũng rời khỏi bao bọc của chiếc lông vũ kim sắc, thân thể dần lộ ra, chiếc lông vũ cũng dần nhỏ lại, cuối cùng gắn lên mái tóc của nàng như lần đầu gặp gỡ, bước ra từ trong thân thể Vương Xà.

Bốn người Ngự Nô linh lực tiêu hao khiến họ yếu đi rất nhiều, đều phải ngồi dưới đất điều tức. Năng lực hồi phục của các Tinh linh Vương tộc Ngũ tộc đều vô cùng nhanh, nhưng Sâm Hàm và Tịch Nguyệt thì không ổn, xem ra cần nghỉ ngơi ít ngày.

Mái tóc Trần Phong trở lại màu đen nhánh, sắc trắng trong mắt cũng biến mất. Đây không phải lần đầu tiên xuất hiện nguồn sức mạnh này, trong lòng hắn hiểu rất rõ, thời gian không cho phép hắn suy nghĩ nhiều.

- Nơi này đã bị phá hủy rồi, gần đây có chỗ nào để nghỉ ngơi không?

Trần Phong hỏi.

- Mười dặm về phía nam có một thành thị, nơi đó có khách sạn.

Tịch Nguyệt ôm ngực đáp.

- Tuy cánh của bọn Ngự Nô đã ẩn vào trong cơ thể nhưng bộ dạng của họ vẫn khiến người phạm trôn kinh ngạc, sợ rằng sẽ dẫn đến phiền phức không đáng có.

Trần Phong nhìn thấy y phục và đầu tóc của mọi người, rõ ràng bất đồng với người phạm trôn.

- Điều này không cần phải lo lắng. Chúng ta có thể cử một người đi đặt phòng cho tất cả, thậm chí là toàn bộ khách sạn. Nếu có điều gì bất tiện, có thể nói là đoàn kịch đi biểu diễn, giờ đây các nơi thành thị rất thông dụng loại hình này.

Sâm Hàm nêu ý kiến.

- Vậy thì tốt, hãy nghỉ ngơi thêm chút nữa rồi lên đường.

Trần Phong trong lòng hiểu rõ, trận chiến này nhất định sẽ gây ra sự chấn động không nhỏ, đám Thích khách của Ma tộc nhất định sẽ tìm đến. Nếu khi ấy mấy người bọn Ngự Nô vẫn chưa kịp hồi phục, đại chiến xảy ra, lành ít dữ nhiều thì chưa kể, còn làm bị thương tới người phạm trôn vô tội nữa.

Khi họ tới thành trấn thì trời đã tối rồi, nhưng đèn dóm sáng trưng, trên đường vẫn còn rất nhiều khách bộ hành, còn một ít hàng quà vặt và dây đó tiếng rao mời. Song cả bọn đều cúi đầu đi thẳng. Trên con đường sâu hun hút bóng họ cũng đổ dài mãi ra vậy.

Trần Phong tìm một khách sạn, thuê hết cả khu quanh vườn hoa đằng sau. Khi chường quỹ thấy Trần Phong đưa ngân lượng ra liền tự mình dẫn đường cho hắn tới khu vườn hoa, khung cảnh rất đẹp, sắp đặt không kém Tử Trúc lâm là mấy. Chường quỹ còn hỏi mấy điều vụn vặt, nhưng Trần Phong vẫy tay bảo y đi khỏi.

- Nếu không có yêu cầu của ta, không được làm phiền chúng ta. Nên biết, chỗ ngân tử này có thể mua cả nơi đây.

- Được rồi được rồi, nhất định sẽ không làm phiền. Khách quan an tâm nghỉ ngơi.

Chưởng quỹ cười tươi rói, nịnh nọt.

- Vậy trước tiên hãy bảo nhà bếp chuẩn bị một ít đồ ăn, bảo tiểu nhị đưa tới là được rồi.

Trần Phong bảo.

Như khi ở Từ Trúc lâm, mỗi người một phòng, không ngờ phân bố cũng y hệt. Phòng của Phá Trúc và Cát Duyệt để không. Trần Phong không ngủ được, bước lên chiếc cầu nhỏ gần đó ngồi, phía dưới nước chảy xuôi, đáy nước trong vắt có thể thấy đá sỏi bên dưới.

- Mọi thứ phảng phất như lúc vừa tới Từ Trúc lâm vậy, ngời cũng ngồi trên cầu, ta cũng không ngủ được, sau đó chúng ta ngồi cùng nhau nói chuyện. Chỉ có điều khi ấy thật là an tĩnh, Phá Trúc và Cát Duyệt vẫn còn, nhưng hôm nay cảnh có mà người không, mà cảnh, cũng không phải cảnh nữa.

Người bước tới là Úc Hà Phiêu, giọng nói nhẹ nhàng mà khiến người ta cảm thấy nặng nề. Nàng ngồi bên cạnh Trần Phong.

- Thường có cảm giác sai lầm như vậy, dường như mọi thứ đều trở lại như lúc ban đầu, chỉ là có một số người không thể nào xuất hiện trở lại.

- Ngươi đang nghĩ tới Phá Trúc và Cát Duyệt à?

Úc Hà Phiêu hỏi.

- Nghĩ tới kẻ giết họ nhiều hơn, bởi vì thích khách đó nằm trong chính chúng ta, bất kể đó là ai, ta cũng cảm thấy rất khó mà chịu được.

Trần Phong thở dài.

- Quả thực là khiến người ta khó lòng tiếp nhận, nhưng sự thật là thế, cảm giác sai lầm là mọi thứ trở lại ban đầu này có thể khiến chúng ta tìm ra dấu vết của thích khách lưu lại.

Úc Hà Phiêu nói xong nhìn sang Trần Phong, ánh mắt mang theo ý cười ảm áp.

- Ý nàng nói là thích khách sẽ mau chóng tiếp tục thích sát?

Trần Phong hỏi.

- Điều này ta không cần nói ngươi cũng biết. Mục đích chân chính không phải là Phá Trúc và Cát Duyệt, hoặc có thể nói không chỉ là bọn họ, ít nhất cũng bao gồm ta và Tiên Cự. Ý ta nói rằng thích khách càng tiến hành thích sát nhiều, đầu mối cho chúng ta cũng càng nhiều.

- Ta cảm thấy giờ đây nàng đã có chút đầu mối trong lòng rồi phải không?

- Không. Ta chỉ thay đổi cách nghĩ thôi. Từ đầu tới giờ, chúng ta luôn luôn chiếu theo đầu mối sót lại để điều tra, nếu như ngay từ lúc ban đầu là một cái bẫy của thích khách, vậy chúng ta sẽ chỉ càng đi càng xa khỏi chân tướng. Ý của ta là, hãy mở rộng phạm vi ra một chút, trong lòng ngươi nhất định có mấy người không thể là thích khách, như người bị thích sát là ta và Tiên Cự chẳng hạn, lại còn cả Ngự Nô mà mỗi lần ngươi đều có thể gặp.

Úc Hà Phiêu không nói tiếp nữa, nàng nhận thấy như vậy là đủ để lý giải cho Trần Phong rồi.

- Có phải nàng muốn để ta đặt nàng, Tiên Cự và cả Ngự Nô vào vị trí của thích khách, thậm chí kể cả bản thân mình.

Trần Phong thắc mắc.

- Đúng, như vậy phạm vi tuy rộng hơn một chút nhưng ta nghĩ sẽ có lợi trong việc bắt được thích khách đích thực.

Úc Hà Phiêu đáp.

- Ta sẽ suy xét lại, trời không còn sớm nữa, đi nghỉ thôi.

Trần Phong nhìn trời rồi nhìn Úc Hà Phiêu nói.

- Tay trái ngươi còn có cảm giác đó nữa không?

Úc Hà Phiêu nhìn tay trái Trần Phong, tuy không còn rung động liên tục như lần đầu nhưng vẫn nắm chặt lại một chỗ.

- Còn, nhưng bây giờ dường như đã trở thành thói quen, bản thân cũng không nhận ra.

Trần Phong thành thật đáp.

- Ta cũng vậy.

Úc Hà Phiêu đưa tay mình ra nhìn xem, sau đó mỉm cười với Trần Phong, quay người lại.

- Nếu đúng như lần đầu ở Tử Trúc lâm, vậy lần này ta trở về chắc chắn sẽ bị thích khách thích sát, chỉ có điều lần này ta nhất định bắt hắn.

Trần Phong không nói gì, mỉm cười tiến nòng đi về phòng, rồi nhìn thấy nàng mở cửa, sau đó còn chưa chuyển ánh mắt đã nghe thấy tiếng kêu của Úc Hà Phiêu.

Trần Phong nghe tiếng chạy tới, xuất hiện trước tiên là Tiên Cự và Ngự Nô, sau đó mọi người đều chạy tới. Khi mọi người tới phòng Úc Hà Phiêu, nhìn thấy Úc Hà Phiêu đang ôm Sầm Hàm, giờ đây ngực Sầm Hàm bị đao sắc xuyên qua, nhưng bị độc làm cho không thấy rõ được máu thịt, đôi mắt mở to. Tề Qua vội tới ôm lấy Sầm Hàm, căng thẳng dị thường.

- Cô ấy chưa chết, nhưng không qua được tới sáng ngày mai.

Tịch Nguyệt xem xét tình trạng của Sầm Hàm, sau đó ôm ngực đứng dậy, lời nói nặng nề :

- Sầm Hàm cũng như ta, bị thương quá nặng, do đó thích khách thành công rất dễ dàng.

- Sự dễ dàng dành cho thích khách trở thành bất cần. Sầm Hàm không tắt thở đương trường như Phá Trúc và Cát Duyệt.

- Cũng có thể đây là do thích khách cố ý, bởi vì Sầm Hàm không hề phát hiện ra được gì, chỉ đề nàng ta chịu đựng sự đau đớn thôi.

Ngự Nô phân tích.

Trần Phong đột nhiên cảm thấy không ổn, nhớ lại lời Úc Hà Phiêu vừa nói cùng hắn, phải mở rộng phạm vi tình nghi thích khách, Linh Tường sao có thể xác định Phá Trúc và Cát Duyệt tắt thở đương trường? Tịch Nguyệt từng nói là do độc nên căn bản không thể xác định thời gian, nhiều nhất khi phát hiện thì đã thấy chết rồi, trong lời buột miệng này còn điều gì ẩn giấu? Còn cả Ngự Nô, sao hắn biết Sầm Hàm không phát hiện được gì? Dầu Sầm Hàm giờ đây không nói gì, nhưng cách nói Ngự Nô chẳng phải quá vô đoán ư?

- Ta vừa từ sân vườn về, đẩy cửa ra là thấy Sầm Hàm như vậy rồi.

Úc Hà Phiêu nói.

- Đúng, ta tận mắt thấy nàng ta vừa vào phòng đã kêu lên.

Trần Phong tiếp lời.

- Ta có thể khiến Sầm Hàm nói được, nhưng nàng ta sẽ bị giảm đi một canh giờ sinh mạng.

Tịch Nguyệt nói.

- Có một số sự tình cần Sầm Hàm chứng thực, như tại sao lại ở trong phòng ta, nàng ta liệu có nhìn thấy đầu mối hữu dụng nào không.

Úc Hà Phiêu băn khoăn.

- Tề Qua, điều này do ngươi quyết định.

Trần Phong nhìn Tề Qua luôn ôm lấy Sầm Hàm không nói một lời.

- Thuộc hạ cũng có lời muốn nói với nàng, chắc nàng cũng vậy.

Tề Qua nói tới đây, khe khẽ vuốt lên mặt Sầm Hàm. Mắt Sầm Hàm thoáng động.

- Tịch Nguyệt, động thủ đi!

Tịch Nguyệt lại cúi xuống, rút một con dao nhỏ cắt vào ngón tay, sau đó dùng châm trên đầu châm vào vết thương. Châm phủ đầy máu, còn cả kịch độc. Tịch Nguyệt dùng mũi châm này để châm lên mấy nơi huyết đạo quan trọng trên người Sầm Hàm. Mỗi lần đâm xuống, Sầm Hàm đều có phản ứng, chân, tay, miệng dần hoạt động được.

- Thuộc hạ tới tìm Úc Hà Phiêu, muốn nói với nàng ta rằng thích khách nhất định không phải Tịch Nguyệt, đừng trách cô ấy, như thế cô ấy sẽ rất đau khổ. Thuộc hạ tuy không có chứng cứ chứng minh, nhưng thuộc hạ rất khẳng định, mong mọi người tin tưởng. Nhưng khi vào phòng thuộc hạ thấy đầu nhức, sau đó còn chưa kịp nghĩ gì, thân thể đã bị đao sắc xuyên qua. Khi ấy thuộc hạ kêu không thành tiếng cũng không phản kháng được, mơ hồ chỉ nhìn thấy một bên kẻ mặc hắc y bịt mặt, đao trên tay phải nhuộm đầy máu của thuộc hạ.

Sầm Hàm nói một hơi, sau đó ho mấy tiếng, mỗi lần ho là một lần thổ huyết.

- Sầm Hàm, thực ra ngươi không cần phải làm chuyện này, ta luôn không thích phải giải thích, mọi việc tùy theo ý mình, người khác nhìn ta thế nào ta đều

không dễ bụng, chỉ cần trong lòng ta hiểu là được rồi.

Tịch Nguyệt nói, giọng điệu vẫn lạnh lùng nhưng đã thêm một phần thương cảm.

Trần Phong thấy Ưc Hà Phiêu mấy lần muốn nói, nhưng đều nhìn sâu vào Sầm Hàm không nói gì, mắt muốn rơi lệ, đang kìm nén bản thân. Trần Phong nói :

- Về phòng hết đi.

Vốn muốn nghe thêm, nhưng Sầm Hàm chỉ nói thêm một câu là không thể tiếp tục. Hắn muốn nhường thời gian còn lại cho Tế Qua và Sầm Hàm.

Mọi người đều hiểu ý, lần lượt quay về. Thương thế của Tịch Nguyệt tựa hồ nặng thêm, vừa xong để Sầm Hàm nói được nàng đã lấy máu từ tâm mạch của mình ra. Nàng nhìn Sầm Hàm lần cuối, để lại một nụ cười. Từ trước tới giờ, Tịch Nguyệt đều chưa từng cười, nhưng lần đầu tiên cười chẳng ngờ lại là tình huống này, kèm theo cả ánh lệ.

- Sầm Hàm, cảm ơn ngươi, sau khi Phá Trúc rời khỏi, ta không ngờ còn có ngươi đối xử với ta như vậy.

Tịch Nguyệt ngậm ngùi.

- Tịch Nguyệt, thích khách muốn giết Ưc Hà Phiêu chứ không phải ta.

Sầm Hàm nói.

- Được rồi Sầm Hàm, chuyện này không cần phải để tâm. Ta nhất định sẽ tìm ra thích khách, xin hãy tin ta.

Trần Phong cương nghị.

- Chủ nhân. Người nhất định có thể.

Tịch Nguyệt khi ra khỏi cửa vì mất sức nhiều lao đảo ngã xuống, nhưng được Ưc Hà Phiêu đỡ dậy. Hai người nhìn nhau, miệng khẽ căng lên, nhưng không phát ra lời nào.

Tế Qua ôm Sầm Hàm đi tới tảng đá bên bờ hồ nước nhỏ trong vườn. Ao không lớn, nhưng dường như được trang điểm bằng toàn bộ sao trên trời. Tảng đá ấy rất lớn, hai người ngồi bên trên như một chiếc giường cực kỳ rộng rãi.

Sầm Hàm nằm trong lòng Tế Qua, đầu dựa vào ngực hắn, ánh mắt không đổi nhìn Tế Qua chăm chú. Tế Qua ôm lấy nàng như vậy, trong lòng như bị thứ gì đó độc ác cắt vào, ôm càng chặt nỗi đau càng mãnh liệt. Nhưng giờ đây hắn nguyện đau tới chết chứ không chịu bỏ Sầm Hàm ra, thậm chí muốn siết chặt nàng vào bên trong thân thể mình.

- Sầm Hàm, nàng còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành không? Ta không muốn nàng phải ra đi mà vẫn còn hối tiếc.

Tế Qua thốt lên lời này, trái tim, đôi tay và cả giọng nói đều run rẩy.

- Thiếp luôn mong được trở thành một Tinh linh Tuyết tộc hoàn chỉnh, có thể biến nước thành tuyết, thậm chí là băng. Thiếp muốn có một đôi cánh thuộc về Tinh linh Tuyết tộc. Nhưng linh lực của thiếp không đủ, cũng không phải là hậu nhân của Thần tộc với Tuyết tộc. Thiếp chỉ là do phụ vương dùng linh lực tạo thành mà thôi.

Sầm Hàm luôn mỉm cười, không hề có chút hối tiếc, thậm chí còn cảm giác thật thỏa mãn.

- Sầm Hàm, đây là Băng Phách mà chỉ ta mới có được.

Tế Qua lấy từ trong miệng ra một khối băng trong suốt lấp lánh, phát ra một đợt hàn khí mạnh mẽ. Hắn đặt nó vào trong lòng bàn tay Sầm Hàm.

- Ta là Tinh linh mạnh nhất trong Vương tộc Tuyết tộc vì trong thân thể ta có ma tính của Thú Lang điên cuồng và linh lực của tỷ tỷ. Băng Phách này chính là dùng sức mạnh của họ để tạo thành, nàng nuốt nó rồi có thể giữ được tâm mạch.

- Chàng tặng ta Băng Phách, vậy còn chàng thì sao?

Sầm Hàm lo âu hỏi.

- Ta không sao cả. Chỉ cần linh lực của ta hồi phục lại, Băng Phách tự nhiên sẽ xuất hiện trong thân thể ta. Nó ngoại trừ có thể bảo hộ bản thân còn có thể làm tăng linh lực nữa.

Tế Qua nói.

- Nó quả thực có thể khiến thiếp hoàn thành tâm nguyện ư?

Về mặt Sầm Hàm hồn nhiên như trẻ thơ.

- Ừ, có thể.

Tế Qua gật đầu.

Sâm Hàm nuốt Băng Phách vào miệng, một đợt hàn ý sáng khoải trôi qua cổ họng hòa vào cơ thể. Thân thể nàng nhất thời giống như Tế Qua, tán phát hàn khí của Tuyết tộc Tinh linh thực thụ.

Sâm Hàm từ từ đứng dậy, không dám tin vào sức mạnh của bản thân, vừa vui sướng nhìn Tế Qua vừa nhìn tay chân mình đang hoạt động, sau đó xoa tay múa chân, cười lên vui sướng, tiếng trong trẻo như chuông ngân.

- Thiếp cảm thấy linh lực trong người thiếp, nhưng còn cánh đâu? Sao thiếp không thấy cánh?

Sâm Hàm vừa lo âu nói vừa nhìn hai bên vai mình, đợi cánh mọc ra.

- Nàng sẽ có một đôi cánh lớn nhất. Sâm Hàm, nàng dùng toàn bộ linh lực bơi từ bên này hồ sang bên kia đi.

Tế Qua nói.

Sâm Hàm dường như hiểu ý Tế Qua, mỉm cười với hắn, sau đó nhảy xuống hồ dùng linh lực bơi nhanh trong hồ. Nước hồ rẽ ra ở giữa, nước bắn tung lên mây trắng rồi biến thành băng ngưng tụ giữa trời, Sâm Hàm ở giữa đó phảng phất như đôi cánh của nàng. Sâm Hàm tới bờ bên kia quay đầu nhìn lại đôi cánh không lồ tuyệt diệu ấy vui sướng như cuồng, bản thân cuối cùng đã trở thành Tuyết tộc Tinh linh hoàn chỉnh rồi. Nàng bơi trở lại mỉm cười hạnh phúc với Tế Qua, từ từ nhào vào lòng hắn.

Cả hai ôm ấp nhau như vậy hồi lâu, cho tới khi hàn khí trên người Sâm Hàm ấm lên rồi yếu đi, đôi cánh băng đằng sau trên mặt hồ cũng tan thành nước rơi xuống. Sâm Hàm không còn sức để ôm Tế Qua nữa, thân thể mềm yếu thõng xuống. Tế Qua lại ôm nàng vào như lúc ban đầu.

- Tế Qua, thiếp sắp phải ra đi rồi.

Sâm Hàm khóc, lệ châu làm mờ cả đôi mắt.

- Ta không muốn để nàng đi, không muốn, không muốn.

Tế Qua vừa nói vừa ôm Sâm Hàm thêm chặt.

- Nhưng thiếp không còn bao nhiêu thời gian nữa, hãy đáp ứng lời thỉnh cầu cuối cùng của thiếp nhé, được không?

Khóe miệng Sâm Hàm rí máu.

- Nàng nói đi, chuyện gì ta cũng đáp ứng nàng.

- Thiếp có thể tặng trái tim mình cho chàng không? Chàng có bằng lòng nhận trái tim của thiếp không?

- Sâm Hàm, ta đã từng nghĩ, đợt hạo kiếp qua rồi, ta muốn nàng trở thành thê tử của ta, để toàn bộ Thần tộc chúc mừng cho đôi ta. Nhưng... nhưng đã không thể rồi.

Nước mắt Tế Qua trào ra khóe mắt, rơi xuống đất liền biến thành băng.

- Tế Qua, thứ lỗi cho sự không hoàn chỉnh của thiếp. Thiếp không thể nào biến thành trái tim đích thực để tặng chàng, cũng không thể xuất hiện trong đêm để tiếp tục mối duyên hạnh phúc. Thiếp sẽ tách thân thể và linh hồn của mình ra, linh hồn sẽ hóa thành một loài hoa chỉ ở phạm trảo mới có. Chúng ta gọi nó là hoa Bách Hợp * nhé, nghĩa là bách niên hảo hợp (trăm năm hòa hợp). Trăm năm là một đời người ở phạm trảo, hãy dùng nó để chúc phúc cho tất cả những đôi tình nhân chôn phạm trảo. Còn thân thể của thiếp sẽ biến thành một chiếc nhẫn ôm chặt lấy ngón áp út tay trái của chàng, nơi đó thông với tâm mạch, thiếp sẽ vĩnh viễn bên chàng.

Sâm Hàm nói xong, thân thể dần dần biến mất, biến thành những đốm hào quang như hoa tuyết thoát khỏi vòng ôm của Tế Qua, bay lên trời cao. Tế Qua sắc mặt đau khổ, tay ôm chặt hơn, chặt hơn nữa, nhưng hắn nỗ lực thế nào cũng không thể giữ lại được thân thể của Sâm Hàm. Hắn ngửa mặt lên trời cười dài. Vô số hoa tuyết rơi rơi, nước hồ sôi sục, kết thành băng giữa không trung. Sau đó trong vườn đầy những bông hoa trắng muốt, thuần khiết như ánh hào quang lúc Sâm Hàm biến mất. Đây chính là hoa Bách Hợp, truyền thuyết nói rằng có thể khiến người yêu nhau hảo hợp tới bách niên. Ngón áp út tay trái của Tế Qua truyền tới tận tim một cơn đau nhói, cúi đầu nhìn, một chiếc nhẫn xinh xinh màu trắng đeo vào đó, đây chính là điều Sâm Hàm nói: Vĩnh viễn bên nhau.

Sức mạnh của cơn đau khiến bờ vai Tế Qua đau nhói. Hắn quỳ dưới đất ngửa mặt hét lên một tiếng dài thê lương thấu tận trời cao, về mặt biến đổi đáng sợ, dạng như lúc tranh đấu với Thú Lang. Băng ngưng kết trên không đột nhiên phát nổ, một tiếng vang động cực lớn khiến cho toàn khách sạn rung lên, sau đó vai hắn mọc ra bốn chiếc cánh băng, trong nháy mắt biến thành roi băng tựa hồ muốn chọc lên trời cao.

Bên kia, nhóm Trần Phong nhìn hoa tuyết đầy trời là biết Sâm Hàm đã đi rồi. Người phạm trảo đang giữa tháng bảy mà nhìn thấy tuyết đều vui sướng phát cuồng, trẻ con chạy nhảy đùa vui với tuyết. Người lớn tưởng rằng mình đang mơ, trời thì đang nóng, tại sao lại có tuyết rơi, hơn nữa rơi xuống đất rồi hồi lâu chẳng chịu tan đi? Đưa tay ra hứng tuyết, khiến hoa tuyết rơi vào lòng bàn tay, không ngờ là thật, hơn nữa một cảm giác mát mẻ thấm vào da thịt,

cảm giác này lại gây ra sự ám áp, tù tị sâu trong lòng.

Nhưng tất cả đều không biết, đằng sau có ẩn chứa sát khí.

Trần Phong nghe thấy âm thanh vang động, cảm giác đầu tiên là Tề Qua xảy ra chuyện rồi, sau đó vừa muốn chạy ra xem thì bị một đám thích khách ngăn trở. Trần Phong bình tâm nhìn kỹ, không ngờ lại là người trong Thập nhị tinh cung.

- Bọn chúng là Thích khách của Ma tộc à?

Úc Hà Phiêu hỏi.

- Bọn họ vốn thuộc về Thần tộc chúng ta, nhưng đã bị Ma Tâm Quyết của Công chúa Kiển Xá khống chế, giờ đây chỉ nghe lệnh của Kiển Xá.

Trần Phong nói.

- Vậy bọn chúng chỉ có chết thôi.

Úc Hà Phiêu nói rồi rút chiếc lông vũ kim sắc muốn xông lên nhưng bị Trần Phong ngăn lại.

- Bọn họ trước sau vẫn là con dân Thần tộc, hôm nay biến thành như vậy, chúng ta đều có trách nhiệm, không thể giết được. Trong Tam giới chỉ có Công chúa của Thần tộc chúng ta là giải trừ được huyền thuật này.

Trần Phong ngăn cản.

- Vậy phải làm sao? Nếu muốn an toàn chế ngự bọn họ thì không có khả năng, hiện mọi người đều bị thương, chỉ còn chúng ta là có thể ứng phó, song chúng ta xuất thủ chỉ có thể giết họ thôi.

Úc Hà Phiêu hỏi.

- Đúng là rất khó khăn. Với sức mạnh của Thập nhị tinh cung thì tuyệt đối không thể phá được phòng hộ kết giới của Vương tộc Tinh linh cả Ngũ tộc được. Nhưng đây là phạm trần, nếu còn chần chừ chỉ sợ sẽ làm liên lụy vô số người.

Trần Phong nhíu mày.

- Có hết sức thôi, có thể không giết thì không giết.

Thập nhị tinh cung mỗi người cầm các loại binh khí khác nhau xông tới nhóm Trần Phong. Úc Hà Phiêu và Trần Phong ngăn trở trước mặt họ, có thể không xuất thủ thì không xuất thủ. Nhìn họ càng lúc càng tới gần, lông vũ trên tay Úc Hà Phiêu biến thành sắc bén, Trần Phong cũng vừa lấy ra Huyết Oán kiếm. Khi Thập nhị tinh cung tiếp cận thêm chút nữa thì đã không còn tiến được nữa, bởi vì ở giữa, tuyết rơi xuống từ trời cao đông lại thành một bức tường băng. Các Tinh linh đều kinh ngạc, biết rằng ngoại trừ Tề Qua không ai có thể làm được.

Trong nháy mắt, Tề Qua xuất hiện trước mặt mọi người. Bốn ngọn roi băng như những cánh tay ma quỷ múa khắp không trung, cuồng phong mang theo vô số tuyết hoa, tấn tốc, mạnh mẽ biến thành một lớp phòng hộ hữu hình.

- Linh lực công kích của Tề Qua đã hồi phục rồi.

Tiên Cự nói.

- Đường như còn mạnh hơn một chút.

Ngự Nô nói.

- Trên người Tề Qua ẩn chứa một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi, giống như sự “tức giận” của Lạc Anh vậy, chắc là do trong cơ thể hắn là thần thú Thú Lang đã hóa điên, nhưng sức mạnh này không dễ gì khống chế được, rất dễ khiến lạc hướng.

Linh Tường bên cạnh bắn khoắn.

- Ta nghĩ còn một phần nguyên nhân là vì Sầm Hàm, chỉ có người ở phạm trần mới hiểu, đó là sức mạnh của ái tình.

Tịch Nguyệt giải thích.

- Bộ dạng của Tề Qua có phần không ổn, tựa như phần nộ vô cùng, hơn nữa lại còn không thể khống chế.

Úc Hà Phiêu lo lắng.

- Chính vì lũ Thích khách các ngươi mà Sầm Hàm mới chết. Ta bắt các ngươi phải trả nợ máu bằng máu.

Tề Qua hung dữ phóng ra hai ngọn roi băng xé một người trong Tinh cung ra làm hai, tốc độ nhanh tới mức khiến cho không ai kịp ngăn trở.

- Tề Qua! Dừng lại!

Trần Phong quát lớn.

- Ngươi phải kiểm chế thú tính của Thú Lang trong cơ thể, họ đều là người của Thần tộc chúng ta.

- Nhưng giờ bọn chúng là Thích khách.

Tề Qua gào lên tựa hồ bất chấp lý lẽ.

- Tề Qua, khi chúng ta rời khỏi vùng ngoài Tam giới cũng từng gặp Thập nhị tinh cung, nhưng ngươi đâu có giết họ.

Trần Phong nói.

Đầu Tề Qua dường như đã biến hình, đầu tới mức muốn nứt toạc, đầu Thú Lang lúc ẩn lúc hiện.

Úc Hà Phiêu nói :

- Ta tới giúp hần.

Nàng nói rồi, chiếc lông vũ kim sắc biến thành phiến lá bao bọc lấy bản thân, sau đó xuyên qua tường băng chắn lối, lại lấy chiếc lông vũ đó ra phủ lên người Tề Qua. Ánh kim quang từ từ tán ra thân thể Tề Qua, thân thể run lên từng đợt rồi từ từ bình ổn lại.

- Ta phong ấn các ngươi trong băng của ta mười năm, các ngươi cứ yên ổn đợi Công chúa của Thần tộc tới giúp khôi phục lại chân thân đi.

Tề Qua nói rồi biến roi băng thành cánh băng, hoa tuyết trên cao xoáy tròn hóa thành luồng gió, chôn người của Thập nhị tinh cung vào thành khối băng lớn trong suốt. Sau đó bốn chiếc cánh băng vẫy lên, thổi khối băng tới một nơi hoang vu trên Thần tộc đại địa.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu xuyên qua màn mây của buổi ban mai, bình minh phàn trần được đánh thức bởi những tiếng gà gáy. Bầu trời đã ngập tràn ánh nắng, hoa tuyết đã tan không còn lưu lại chút vết tích, đến cả nước sau khi dung hóa cũng không còn, bởi nó đâu có bị dung hóa mà biến mất đi.

Người phàn trần với trận tuyết đêm qua vẫn cảm giác lạ lẫm như đang nằm mộng. Chương quỹ của khách sạn cũng cảm giác được vườn hoa đằng sau có chuyện không bình thường, nhưng Trần Phong đã yêu cầu không có lời của hần không được làm phiền. Chương quỹ thấy ngân tử nhiều như vậy cũng đủ để ngăn chặn sự hiếu kỳ của bản thân rồi.

Trần Phong không hề vì chuyện của Thập nhị tinh cung hay Tề Qua mà hoãn việc điều tra, nhưng từ đầu tới cuối suy đi xét lại, phát hiện ra mình đã bước vào ngõ cụt.

Bởi vì sau trận đánh với Quỷ Yêu, Tịch Nguyệt và Sầm Hàm đều bị trọng thương, do đó với cái chết của Sầm Hàm, Tịch Nguyệt không có năng lực để hạ thủ, còn các Tinh linh Vương tộc trong Ngũ tộc đều ở vào thời điểm nguy cấp lúc đối đầu với Quỷ Yêu vẫn không thể sử dụng linh lực công kích. Nếu không có linh lực công kích, làm thế nào để thích sát Sầm Hàm đây? Tuy Sầm Hàm bị trọng thương có thể dễ dàng đắc thủ, nhưng thích khách rõ ràng muốn giết Úc Hà Phiêu, chỉ là ngộ sát Sầm Hàm ở phòng Úc Hà Phiêu thôi. Kẻ duy nhất có năng lực chính là Úc Hà Phiêu và bản thân Trần Phong, nhưng Trần Phong khi ấy tận mắt nhìn Úc Hà Phiêu mở cửa bước vào, vào rồi mới phát ra tiếng kêu, nàng không có thời gian hạ thủ vì Sầm Hàm nói thích sát là kẻ mặc hắc y bịt mặt.

Cảm giác thực sự của Trần Phong giống như Úc Hà Phiêu nói, càng đi càng xa khỏi chân tướng. Hần nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện cái chết của hắc y nhân đầu tiên, phát hiện của Tịch Nguyệt, tới cái chết của Phá Trúc, còn mất đi một cánh tay, sau đó là cánh tay đứt của Cát Duyệt, Tịch Nguyệt và bản thân đều bị mê yện thông thường làm ngất đi. Trong lúc đó, thích khách dùng song kiếm giả vờ đối phó Sầm Hàm, rồi Linh Tường phát hiện thi thể Cát Duyệt, cho tới mộ phần bị bồi lên, hôm nay là Sầm Hàm ra đi, Sầm Hàm chỉ nhìn thấy một bên thích khách, còn cả thanh đao đầy máu nơi tay phải.

Trần Phong nhủ mảy mai tới mức đầu đầu, rất lâu sau, mắt mở to, hần đột nhiên nhớ lại một số sự tình. Hần biết thích khách là ai rồi, chỉ là còn không rõ tại sao y biết dùng độc, còn nữa, tại sao phải giết Úc Hà Phiêu và Tiên Cự. Động cơ này Trần Phong chưa tìm thấy, do đó còn chưa thể ra quyết định cuối cùng.

Trần Phong nghĩ, rất mau thôi sẽ có chuyện xảy ra, chân tướng, cũng rất mau thôi sẽ sáng tỏ. Linh hồn của người chết cũng sẽ được an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chân tướng đằng sau

Thành trấn bình yên được mấy ngày, nhưng giữa tháng bảy tình lặng đột nhiên một đợt gió lạ lừng thổi đến. Gió mang theo cát vàng, hơn nữa cát vàng tích

tụ rất nhanh, che cả bầu trời, trên cao chỉ thấy một sắc vàng vây kín, chốc lát phủ kín hết mặt đường. Người phạm trần đều cho rằng đây là thiên tai, tuyết rơi giữa tháng bảy chính là điềm báo trước, còn gió cát bây giờ là tai nạn đến nơi.

Người trong thành bắt đầu đốt hương cầu Phật, còn giết gà mổ heo để cúng tế. Nhưng mọi nỗ lực đều không có tác dụng, bởi vì đây không phải thiên tai, mà là nhân họa.

Thương thế của Tịch Nguyệt được Úc Hà Phiêu giúp đỡ đã hoàn toàn khỏi hẳn. Úc Hà Phiêu không gọi nàng ta là thích khách như trước nữa. Người khác đều cho rằng bởi câu nói của Sầm Hàm trước khi qua đời, nhưng trong lòng Úc Hà Phiêu biết rõ, không phải bởi vì câu nói ấy.

- Trời cao sao lại có thể rơi cát vàng nhỉ?

Úc Hà Phiêu hỏi.

- Cát này quen thật.

Trần Phong vươn tay nhận lấy một nắm quan sát.

- Là cát của Ma giới.

Tề Qua bên cạnh lạnh lùng nói, sắc mặt lộ vẻ hung dữ.

- Xem ra Thích khách Ma tộc đuổi đến rồi, hy vọng không làm tổn hại tới người vô tội.

Linh Tường nói.

- Ngự Nô, ba người các người ở lại bảo vệ Lạc Anh và người trong khách sạn. Ta, Úc Hà Phiêu, Tịch Nguyệt và Tề Qua đi nghênh tiếp bọn chúng, không thể để gió cát tiếp tục được, không thì cả thành trấn bị chôn vùi mất.

Trần Phong quyết định.

Gió cát càng ngày càng nhanh, người bình thường không thể nào đi lại được. Tề Qua không thể không dùng huyền thuật để giúp mọi người ngăn cản gió cát. Hần triệu hồi tuyết che trên đầu bốn người, tuyết này khiến cho thể cát hung bạo phải chuyển đường, không thể tiếp cận.

Nhóm Trần Phong ngược chiều gió cát thẳng tiến trên một con đường, nhà cửa khắp thành trấn đều phủ lên một lớp cát, xem ra quả thực có cảm giác của sa mạc hoang vu.

Ở cuối con đường, có một người gù lưng đứng đó, gió cát vây quanh. Trần Phong lướt mắt qua là nhận ra, chính là Độc thích khách Khoa Quỷ.

- Chỉ có mình ngươi thôi sao?

Trần Phong dừng chân quan sát rồi nói.

- Ngươi vẫn còn nhớ ta.

Khoa Quỷ nói nhưng không ngẩng đầu lên, hai tay buông thõng khe khẽ đung đưa.

- Những Thích khách khác cũng như các người, tới phạm trần là linh lực đều bị phong ấn, không ngờ một hơi thở cuối cùng của Nữ Oa lại lợi hại đến thế, bao nhiêu năm rồi vẫn chưa chịu tán đi.

- Còn ngươi tại sao không bị phong ấn? Đường như linh lực còn mạnh hơn nữa, không thì đám cát này ngươi không thể triệu hồi được?

Trần Phong hỏi.

- Mấy trăm năm trước đây, phụ vương của ta vì chế độc mà trúng độc, suýt nữa mất mạng. Cuối cùng được Chúa tể Ma tộc Thương Xá cứu bằng một giọt máu của Hoàng tộc Ma tộc trên ngón tay áp út. Ta chẳng phải không hề bị phong ấn, mà ta căn bản không có linh lực để bị phong ấn, vì ta dùng độc. Còn đám cát này hoàn toàn là từ giọt máu ấy của Hoàng tộc Ma tộc, Thương Xá tuy chết rồi nhưng sức mạnh của người vẫn còn tồn tại.

Khoa Quỷ giải thích.

- Ngươi cho rằng mình ngươi là giết được chúng ta sao?

Úc Hà Phiêu hồ hững hỏi.

- Ta chỉ hoàn thành nhiệm vụ, cũng có thể là nhiệm vụ cuối cùng. Độc thích khách chúng ta ngoại trừ Thương Xá, không nghe lệnh bất kỳ người nào khác, chỉ là để báo ân cứu mạng thôi. Giờ đây Thương Xá chết rồi, sự tồn tại của ta không còn ý nghĩa gì nữa, do đó, hôm nay ta chỉ tận lực mà làm, các người không chết thì ta vong.

- Khoa Quỷ, ta hỏi ngươi, Sầm Hàm có phải là do ngươi giết không?

Tế Qua cảm hận hỏi, bởi vì ngoại trừ Tịch Nguyệt chỉ còn Khoa Quỷ là cao thủ dùng độc.

- Tế Qua, Vua của Tinh linh Tuyệt tộc, không ngờ ngươi lại hỏi phục được linh lực, khi mà ngay cả có linh lực tối cao thoát khỏi số mệnh như Ngự Nô cũng không thể. Xem ra sức mạnh của ngươi thực khiến người ta khó lòng tưởng tượng nhỉ. Sức mạnh của Thần thú sau khi nổi điên khó mà nắm bắt được, giống như Ma tộc, nghe nói Ma tộc trước kia cũng là Thần tộc nhưng nhập ma rồi, linh lực lại mạnh hơn so với Thần tộc.

Khoa Quỷ mỉa mai.

- Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta.

- Ta chỉ vừa mới tới phạm trăn, ngươi nói tới người mà ta đến nghe còn chưa nghe thấy bao giờ, nói gì tới giết người.

- Khoa Quỷ, ta là Tịch Nguyệt, Hòa tộc Tinh linh. Trong những người ở đây, ngươi chỉ có tư cách đánh với ta, ta không thể dùng linh lực giống như ngươi, dùng độc và ám khí để tỷ thí, ngươi thấy thế nào?

Tịch Nguyệt bước lên trước nói.

- Ha ha ha.

Khoa Quỷ cười khẩy ba tiếng rồi ngừng lại, không nhiều không ít.

- Ta không quan tâm tới chuyện tư cách hay không tư cách của các ngươi, các ngươi lên cùng lúc cũng chẳng vấn đề gì. Chỉ có điều các ngươi quá bất cẩn, máu của Hoàng tộc Ma tộc thấm thấu vào độc, độc đó liền biến thành có linh lực. Lần trước ở khu rừng nơi vùng ngoài Tam giới các ngươi đã được thấy một lần rồi đấy.

- Bớt nói nhảm đi.

Tịch Nguyệt nói xong muốn xông lên, nhưng bị Ưc Hà Phiêu cản lại.

- Trận đầu tiên, để ta.

Ưc Hà Phiêu bảo.

- Không được.

Tịch Nguyệt cương quyết.

- Đối phó với ả, cũng chỉ có dĩ độc công độc là biện pháp hay nhất, nhưng ngươi chưa từng thấy ả xuất thủ nên rất nguy hiểm, nếu để lỡ cơ hội rồi sẽ càng khó đối phó hơn. Ta tới bức bách ả phải xuất thủ, ngươi ở bên quan sát kỹ.

Ưc Hà Phiêu nói.

- Ngươi tới càng nguy hiểm, không thể được.

Tịch Nguyệt kiên trì.

- Thừa chủ nhân!

Ưc Hà Phiêu chuyển hướng sang Trần Phong.

- Để thuộc hạ, thuộc hạ có long vũ kim sắc hộ thể, không xảy ra chuyện đâu.

- Được, hãy cẩn thận.

Trần Phong ngẫm nghĩ rồi nói.

Ưc Hà Phiêu bước lên, vừa đi vừa rút chiếc long vũ trên đầu xuống. Long vũ biến thành một chiếc quạt lớn, lấp lánh hào quang kim sắc.

- Trước tiên hãy dùng gió cát của ngươi lại.

Ưc Hà Phiêu quát lên một tiếng, sau đó dùng sức quạt, gió cát thực sự dừng lại. Chiếc quạt kim sắc lại biến thành có lưỡi cắt sắc bén.

- Ngươi đã sở hữu sức mạnh của Hoàng tộc Thần tộc, bất kể ngươi là ai, hôm nay ta cũng phải tận lực chiến đấu cùng các ngươi một trận cuối cùng.

Khoa Quỷ nói xong, dưới đất mọc lên loài thực vật như cỏ, hơn nữa còn điên cuồng sinh trưởng cực nhanh, khiến cho mọi người liên tưởng tới dây leo của Thụ yêu. Nếu như trên đó còn thêm cả độc của Khoa Quỷ thì đích xác là chuyện rất đáng sợ, còn hiện tại, chỉ biết vậy mà thôi.

- Như người mong muốn, trận chiến này nhất định là trận cuối cùng của người.

Úc Hà Phiêu múa lên chiếc lông vũ sắc bén phóng tới Khoa Quỷ, nhưng nàng căn bản không thể tiếp cận được ả, bởi vì ở giữa có vô số thực vật lục sắc ngăn cản.

Úc Hà Phiêu không hề thối lui mà vẫy tay chém đứt, nhưng những thực vật lục sắc bị chém đứt rồi vẫn điên cuồng sinh trưởng. Úc Hà Phiêu từng giao thủ với Thụ yêu ở Tử Trúc lâm, hiểu sự lợi hại của loài thực vật này, tuy có thể tiếp cận nó hơn nữa nhưng với Khoa Quỷ thì không ổn, gần thêm chút nữa là có thể bị trúng độc.

- Không tác dụng đâu, người căn bản không thể phá được Lục Sắc U Linh thảo của ta, mau lui mười trượng.

Tiếng Khoa Quỷ vừa dứt, cỏ lục sắc tấn công cực nhanh tới Úc Hà Phiêu, Úc Hà Phiêu vội phải lui lại mười trượng mới tránh được đòn trí mạng này.

- Đáng ghét, đám thực vật lục sắc này so với dây leo của Thụ yêu còn khó chịu hơn. Người cho rằng mắt ta không nhìn ra vị trí của người ư, ta không tin rằng chẳng thể tấn công tới người.

Úc Hà Phiêu tiếp tục công kích, nàng nghĩ rằng Khoa Quỷ nhất định không thiện cận chiến, chỉ cần tiếp cận là có cơ hội giết ả.

Khoa Quỷ đối mặt với đòn tấn công tấn tốc của Úc Hà Phiêu chỉ tỏ vẻ khinh thường, có thể đoán rằng ả đang cười, bởi ả luôn gù lưng cúi đầu nên khuôn mặt không nhìn thấy rõ. Khoa Quỷ cắn vào ngón trỏ, sau đó dưới đất mọc lên cỏ lục sắc vây bản thân vào bên trong. Úc Hà Phiêu đã nắm chắc lưỡi dao bay lên trên đầu ả, không do dự đối mặt với đám cỏ. Lúc này Trần Phong, Tịch Nguyệt và Tế Qua bên ngoài kinh hãi, bởi nếu Úc Hà Phiêu cứ như vậy sẽ nhất định chạm phải cỏ lục sắc, theo đó trúng độc mất. Nhưng Úc Hà Phiêu lại nghĩ rằng khi nàng trúng độc đồng thời cũng tặng cho Khoa Quỷ một đòn trí mạng.

Nhưng tất cả đều bị Khoa Quỷ nhìn thấu, Úc Hà Phiêu từ trên không bay xuống, nhắm thẳng vào đám cỏ bao vây mà đâm xuyên qua, nhưng thân thể cũng bị cỏ chạm phải. Tuy nhiên bên trong lớp cỏ không hề trông thấy Khoa Quỷ như trước mà là một mộ phần, mộ phần chuẩn bị cho chính mình.

Nàng vừa tiến vào, cỏ lục khắp nơi vươn dài như kén tằm phủ Úc Hà Phiêu vào trong. Ba người Trần Phong đứng bên ngoài không nhìn thấy rõ tình huống, nhưng họ thấy Khoa Quỷ xuất hiện bên ngoài đám cỏ lục là biết tính nghiêm trọng của tình hình.

- Khoa Quỷ, tại sao người có thể ra được?

Tịch Nguyệt không hiểu hỏi.

- Ta đã nói rồi, đám thực vật này ngoại trừ độc ra còn có linh lực, khi ả tiến vào thì ta đã bước ra rồi.

Khoa Quỷ cười khan hai tiếng.

- Vậy Úc Hà Phiêu...

Tịch Nguyệt lo âu không nói tiếp được.

- Đám cỏ lục này tuy không phải mộ phần cuối cùng của ả, nhưng lại đẩy ả vào cửa của mộ phần.

Cỏ lục đột nhiên bị Úc Hà Phiêu bên trong chém nát thành từng mảnh vụn, song thân thể nàng đang lao đảo thấy rõ, xem ra đã trúng độc rồi.

- Tế Qua!

Trần Phong khẽ gọi Tế Qua. Tế Qua lĩnh mệnh phóng roi băng ra muốn cứu Úc Hà Phiêu sắp ngã xuống đất.

- Thân thể cô ấy có độc, dễ thuộc hạ.

Tịch Nguyệt phi thân tới, đỡ Úc Hà Phiêu sắp ngã dậy. Lúc này sắc mặt Úc Hà Phiêu đã chuyển sang sắc lục, đầu tóc cũng biến thành lục sắc nốt. Nếu như không có chiếc lông vũ kim sắc trên đầu nàng sớm đã bị độc tính lan tới tim mà chết rồi.

- Cứ an tâm mà đưa ả lùi về đi. Ta không đánh sau lưng người khác đâu, hơn nữa độc ả trúng không ai giải được.

Khoa Quỷ lắc lắc hai cánh tay buông thõng, nói giọng miệt thị.

Tịch Nguyệt đưa Úc Hà Phiêu gần bên bay trở lại. Khoa Quỷ quả nhiên không động thủ. Tịch Nguyệt khi lướt qua Khoa Quỷ, nàng nhìn thấy khuôn mặt cúi xuống của ả, chỉ có thể thấy một nửa bởi vì nửa kia bị mái tóc lục sắc che đi, nhưng nửa lộ ra cũng phát ra ánh sáng lục sắc, đó là độc khí. Lẽ nào trong thân thể Khoa Quỷ đều là độc, Tịch Nguyệt nghĩ đến mà trong lòng dấy lên nỗi sợ hãi.

Tịch Nguyệt đưa được Úc Hà Phiêu bay tới bên Trần Phong thì Úc Hà Phiêu đã chỉ còn thoi thóp. Trần Phong vội cúi xuống xem xét Úc Hà Phiêu, muốn đỡ nàng dậy nhưng bị Tịch Nguyệt cự tuyệt, bởi vì trên người Úc Hà Phiêu có độc, chỉ Tịch Nguyệt có khả năng chạm vào.

- Úc Hà Phiêu, tại sao nàng không dùng lông vũ kim sắc để hộ thân? Như thế nàng sẽ không bị trúng độc.

Trần Phong như đang quở trách, nhưng thực ra là đau lòng.

- Lúc đó không còn kịp nữa, đám cô lục ấy so với dây leo của Thụ yêu còn lợi hại hơn nhiều. Tịch Nguyệt, ngươi phải cẩn thận.

Úc Hà Phiêu nói.

- Được, ta sẽ cẩn thận.

Tịch Nguyệt quay sang Trần Phong.

- Thừa chủ nhân, độc Lạc Anh trúng chỉ còn thiếu một vị thuốc cuối cùng, đó chính là Tiên Nhân Thích mà cô ấy trúng phải. Lát nữa thuộc hạ sẽ dùng toàn lực bức Khoa Quý sử dụng Tiên Nhân Thích, chỉ cần châm lên thân thể Lạc Anh là cô ấy sẽ tỉnh lại.

- Được.

Trần Phong do dự một lát rồi nói tiếp :

- Tịch Nguyệt, ngươi có chắc chắn không?

- Thừa chủ nhân, đây là cuộc chiến cuối cùng của thuộc hạ. Bởi Khoa Quý đã có tâm lý quyết tử nên thuộc hạ không thể lưu lại nửa phần dư lực.

Tịch Nguyệt nói.

- Không được, để ta.

Tề Qua ngăn lại.

- Ngươi không đầu lại à đâu. Nếu ngươi dùng huyền thuật, băng tuyết của ngươi sẽ bị trúng độc, như thế cả huyền thuật của ngươi cũng bị trúng độc. Khi đó ngươi sẽ giống như Úc Hà Phiêu, thậm chí còn đáng sợ hơn, kích động thú tính trong cơ thể ngươi, làm bị thương cả người mình.

Tịch Nguyệt nói.

- Tề Qua, hãy giao cho Tịch Nguyệt đi. Ngươi mau quay về bảo vệ Tiên Cự.

Trần Phong nói.

- Thừa chủ nhân, ý của người là thích khách sẽ nhân cơ hội này thích sát Tiên Cự?

Tề Qua hỏi.

- Phải, Úc Hà Phiêu ở cùng một nơi với chúng ta, bọn Tiên Cự vẫn chưa khôi phục linh lực công kích, thích khách nhất định sẽ hạ thủ. Ngươi tốt nhất là đừng hiện thân trước khi thích khách xuất hiện. Còn nữa, hãy bảo Linh Tường và Ngự Nô đưa Lạc Anh tới đây.

Trần Phong nói.

- Tuân lệnh, thừa chủ nhân.

Tề Qua trước khi quay mình đi nhìn qua Tịch Nguyệt, giọng nói nghiêm trọng :

- Nhất định phải cẩn trọng.

Tịch Nguyệt gật đầu, không nói gì, bay thẳng tới trước mặt Khoa Quý. Giữa hai người chỉ còn cách ba trượng. Mái tóc lục sắc của Khoa Quý bị gió thổi tung bay, một mùi gì đó tán phát vào không khí. Mái tóc đỏ của Tịch Nguyệt dần biến thành càng thêm đỏ, nhưng nàng vẫn không thể đạt tới sắc đỏ của Vương tộc như Lạc Anh.

- Ta không dùng huyền thuật, ám khí của ta đều ở trên mình, chúng đều được phủ đầy những loại độc khác nhau.

Từng tầng từng tầng y phục của Tịch Nguyệt giắt đầy độc tiêu phi đao dưới ánh mặt trời lấp lánh những màu sắc khác nhau, cực kỳ đẹp mắt.

- Đó là chuyện của ngươi, vừa rồi ngươi đã thấy ta xuất thủ nên không cần ta phải nói nhiều, bắt đầu đi.

Khoa Quý nói xong, lắc lắc hai tay, đứng ở nguyên một chỗ bất động.

Tịch Nguyệt khe khẽ rung người, ba ngọn phi đao đã phóng ra. Ngọn đầu tiên ở dưới tầng y phục thứ ba, nơi vùng eo, phóng thẳng tới Khoa Quý. Khoa Quý hiểu rằng cô lục không thể ngăn cản thế công kích mạnh mẽ của phi đao, nên di động thân thể tránh né. Nhưng chân còn chưa đứng vững thì ngọn phi đao thứ hai đã từ trên trời phóng xuống, đây là từ tầng y phục thứ nhất nơi vai của Tịch Nguyệt phóng ra. Khoa Quý tránh né không kịp, dùng sức vẩy mạnh mái tóc, đẩy phi đao đâm sang bên cạnh. Tiếp ngay sau đó là ngọn phi đao thứ ba, từ tầng y phục cuối cùng nơi chân phải của Tịch Nguyệt trực tiếp xuyên xuống dưới đất, vào lúc Khoa Quý không phòng bị đâm xuyên qua tâm tạng của ả.

Khoa Quỳnh đứng đó bất động. Trần Phong và Tịch Nguyệt đều cảm thấy không ổn. Nếu quả Khoa Quỳnh bị Tịch Nguyệt sát tử rồi, sát khí và độc khí quanh đó phải tán đi mới đúng, nhưng lại không vậy mà chúng còn thêm dày đặc, do đó mọi người đều nhìn chăm chăm vào Khoa Quỳnh đang đứng yên.

Tiếng cười của Khoa Quỳnh vang lên, sau đó Tịch Nguyệt nhìn thấy Khoa Quỳnh trước mắt mình ngã xuống đất, biến mất. Còn Khoa Quỳnh đích thực đứng đằng sau, không bị vết thương nào.

- Ta quả là bất cần nhất thời, không ngờ lại để cho người giết thể thân của ta nhanh như vậy.

- Thì ra người luôn trốn đằng sau, ta xem ra người còn có mấy thể thân nữa chết thay.

Tịch Nguyệt liên tiếp phát ra ba ngọn phi đao.

- Thể thân này là linh lực của Hoàng tộc Ma tộc huyền hóa thành, chỉ có một thời, để cho người thấy thực lực chân chính của ta.

Khoa Quỳnh nói xong thì phi đao đã tới gần, nhưng đồng thời trên người ả cũng mọc ra những mũi gai thật đáng sợ. Lũ gai này cứng rắn phi thường, phi đao phóng tới bị bật nảy trở lại.

Trần Phong và Tịch Nguyệt nhìn thấy Khoa Quỳnh mình đầy gai nhọn mà ngấy ra. Lũ gai này mọc ra từ thân thể của Khoa Quỳnh, thân thể của thị rốt cuộc được cấu tạo thế nào mới có thể như vậy được? Đám gai còn có thể tùy ý co lại biến dài biến to, khiến cho phi đao của Tịch Nguyệt bị nảy ra rồi lại thu vào trong cơ thể ả.

- Thân thể của người vừa xong là gì vậy?

Tịch Nguyệt hỏi.

- Người trong Tam giới không thể có dạng này được.

- Người bình thường trong Tam giới có lẽ không thể, nhưng ta là con gái của độc. Để báo đáp lại ơn cứu mạng của Thương Xá nên từ nhỏ phụ vương đã dùng độc trên cơ thể ta, thậm chí trong thân thể ta còn đặt vào một con Độc Thú trưởng thành cùng ta.

Giọng nói của Khoa Quỳnh không còn bình tĩnh như lúc trước.

- Còn có loại phụ vương như thế sao, đúng là loài cảm thú.

Tịch Nguyệt giận giữ mắng.

- Không cho người nói về phụ vương ta.

Khoa Quỳnh hét lên một tiếng, khôi phục lại sự bình tĩnh.

- Người chỉ là để báo ơn cứu mạng thôi.

- Ơn cứu mạng ư?

Tịch Nguyệt cười một tiếng.

- Ta thấy là các người ngu xuẩn bị lợi dụng mới đúng.

- Bất kể nói thế nào, bất kể bức ép phụ vương ta làm thế nào, phụ vương ta vẫn nhớ, trước sau gì Thương Xá cũng đã cứu tính mệnh của người. Nếu không có Thương Xá, phụ vương đã sớm mất mạng rồi, ta và đệ đệ cũng không thể tồn tại.

Thân thể của Khoa Quỳnh khẽ run lên.

- Đệ đệ?

Trần Phong nghi hoặc, bởi vì chưa từng thấy đệ đệ của Khoa Quỳnh.

- Ba trăm năm trước, Thương Xá ra lệnh cho phụ vương chế tạo một Độc thích khách lợi hại, nhân tuyển tốt nhất đương nhiên là người của Độc thể gia chúng ta. Lần đó là lần đầu tiên Thương Xá muốn yêu cầu phụ vương làm việc cho ngài, do đó phụ vương dùng ta để thí nghiệm. Thí nghiệm thành công rồi, Thương Xá rất hài lòng, hơn thế ngài còn muốn phụ vương chế tạo thêm một Độc thích khách nữa, bởi vì người biết ta có đệ đệ. Nhưng phụ vương không muốn đệ đệ biến thành dạng như ta bèn đem nó đào tẩu trong đêm, sau đó cũng không quay trở lại.

Khoa Quỳnh nói xong ngược mặt lên. Một nửa mặt tuy phát ra ánh sáng lục sắc, nhưng thực sự rất đẹp. Nửa bên kia mặt bị mái tóc che phủ, từ dưới đất mọc lên một ngọn cỏ lục như một bàn tay dịu dàng vén mái tóc lên. Tịch Nguyệt và Trần Phong trông thấy giạt mình mất mớ to kinh hãi, đó không ngờ là xương khô, nửa đầu lâu lục sắc, không chút da thịt, bên trong đầy những thứ gì đặc sệt sùng sánh.

- Có lẽ Thương Xá cho rằng phụ vương người không tuân lệnh mà giết đi, người thành dạng này cũng đều là kiệt tác của Thương Xá. Người sao còn

muốn bán mạng cho hắn, hướng chi, hắn đã chết rồi.

Tịch Nguyệt thắc mắc.

- Phụ vương vì Thương Xá, vậy ta chính là vì phụ vương. Ta phải tuân thủ việc người còn để lại, phải làm việc cho Thương Xá. Nhưng giờ đây Thương Xá chết rồi, ta sống cũng không còn ý nghĩa hay giá trị, do đó, hôm nay là trận chiến cuối cùng của ta.

Khoa Quỷ đáp.

- Đánh bại chúng ta cũng thế, thất bại cũng vậy, người đều quyết định sẽ chết.

- Phải, độc trong cơ thể khiến ta đau đớn đến không thiết sống nữa. Phụ vương mang theo đệ đệ tới phạm trần nhưng gặp phải Tinh linh Ngũ tộc và Công chúa Thần tộc, cuối cùng bị bọn chúng giết chết. Sau này Công chúa Kiền Xá mang thi thể phụ vương trở lại, Độc thể gia chỉ còn mình ta thực là rất cô độc.

Khoa Quỷ nói.

- Thực lòng bội phục sự trung thành của người. Nếu không phải thờ chủ khác nhau, ta nghĩ rằng chúng ta sẽ là bằng hữu rất tốt, có thể cùng người như người quyết một trận tử chiến cũng vinh quang. Hôm nay, hãy để chúng ta quyết chiến một trận cuối cùng vì chủ nhân của mình.

- Trần Phong, sau khi thiếp chết, chàng hãy lấy chiếc lông vũ kim sắc trên đầu tiếp xuống, sau đó giữ nó để nghĩ biện pháp tìm ra Công chúa một ngàn năm trước, vì nguyên thần của Công chúa nằm bên trong đó. Bọn chàng phải ngăn cản con Vượn thể hạo kiếp đang tới, cứu lấy Tam giới. Thiếp tuy là do linh lực của Công chúa tạo nên nhưng từ khi sinh ra đã rời khỏi nàng ta. Thiếp sở hữu mọi thứ của mình, liên quan duy nhất với nàng ta là thiếp giữ nguyên thần của Công chúa, nhưng thiếp dường như đã biến thành thể thân, hoặc giả đến thể thân cũng chẳng phải, mà chỉ là một ảo ảnh mà thôi.

Úc Hà Phiêu nhìn Trần Phong, nói xong câu này, mắt huyền cố ngăn dòng lệ.

- Úc Hà Phiêu, nàng đừng nghĩ nhiều. Nàng không phải thể thân của ai hết, càng chẳng phải ảo ảnh của ai. Còn ta, chúng ta cũng chưa từng nghĩ vậy.

Trần Phong rõ ràng đã hơi kích động.

- Phải cũng tốt, mà không phải cũng được, bây giờ đều đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Úc Hà Phiêu buồn bã.

- Được rồi, nàng đứng nói nhiều nữa, hãy giữ lấy tâm mạch. Tịch Nguyệt và chúng ta nhất định sẽ tìm cách cứu nàng.

- Không được. Nếu thiếp không nói bây giờ, sau này không còn cơ hội nữa. Thiếp hiểu thân thể của mình đã trúng độc rất nặng rồi.

Úc Hà Phiêu nhìn Trần Phong, ánh mắt như đang khẩn cầu khiến không ai nỡ lòng cự tuyệt.

- Trần Phong, có chuyện thiếp phải nói với chàng.

Trần Phong không nói gì, Úc Hà Phiêu tiếp tục :

- Thiếp luôn luôn hoài nghi Tịch Nguyệt, luôn luôn phản đối Tịch Nguyệt, thực ra không hề có ác ý gì. Hôm đó hiểu rằng nàng ta không giải thích là để khiến mọi người hoài nghi, làm thích khách thực sự buông lỏng cảnh giác. Do đó thiếp mới mượn thể nước đầy thuyền đi phụ trợ cho phương pháp ấy, không hiểu Tịch Nguyệt có trách thiếp không.

- Tịch Nguyệt không trách nàng đâu. Tinh linh Hòa tộc đều luôn nói thẳng, nếu trách móc nhất định sẽ nói ra. Nàng luôn đối xử với Tịch Nguyệt như vậy, trong lòng nhất định cũng hiểu Tịch Nguyệt có thể chịu đựng được, bởi vì ta rất đề ý tới cảm nhận của Tịch Nguyệt.

- Đúng, có lúc thiếp thấy bản thân mình làm hơi quá, sợ rằng Tịch Nguyệt không chịu được.

- Úc Hà Phiêu, sao nàng lại khẳng định Tịch Nguyệt không phải là thích khách?

- Nữ nhân rất tin tưởng vào cảm giác của mình, cảm giác báo cho thiếp biết Tịch Nguyệt không phải là thích khách, hơn thế nữa nó còn rất mạnh.

- Vậy trong lòng nàng có phải đã nghi ngờ ai là thích khách đích thực không?

- Có, nhưng cảm giác dường như sai rồi, bởi y cũng bị thích khách giết chết.

- Ta biết nàng định nói tới ai, Tịch Nguyệt đã từng nghi ngờ, Linh Tường cũng đã từng nghi ngờ, thậm chí cả người chết đầu tiên là Phá Trúc cũng đã từng nghi ngờ, còn bây giờ ta cũng nghi ngờ.

- Bây giờ ư?

- Đúng, bây giờ. Chỉ có điều không chỉ là nghi ngờ, ta nghĩ ta đã chứng thực được rồi, nhưng vẫn còn thiếu một số điểm chưa được làm rõ. Ta nghĩ chỉ

có bản thân y mới nói rõ cho ta biết được thôi.

- Chàng nói là Cát Duyệt? Nhưng y đã chết rồi mà, chúng ta tận mắt trông thấy, Tiên Cự còn tận tay mai táng y.

- Nhưng hôm sau lại cùng biến mất với thi thể của Phá Trúc. Y là cao thủ dùng độc, còn hơn cả Tịch Nguyệt, dùng một loại độc để khiến bản thân già chết hẳn là có thể thực hiện được.

- Thiếp có chút không hiểu.

- Nàng sẽ hiểu thôi, lát nữa khi Tề Qua bắt được y, chúng ta sẽ từ đó biết được toàn bộ bí mật.

- A, Trần Phong!

Qua một lúc, Úc Hà Phiêu lại nói :

- Chàng tạo cho thiếp cảm giác như là một kiếp vậy.

- Kiếp ư? Kiếp gì vậy?

- Tình kiếp.

- Lần này đến lượt ta không hiểu rồi.

Trần Phong không phải là quả thực không biết. Trong lòng hắn hiểu rõ giữa hắn và Úc Hà Phiêu có một mối ràng buộc vô hình, chỉ là hắn không biết phải nói sao.

- Một tình kiếp luân hồi ngàn năm. Thiếp có thể nói rằng đó là một sự tiếp tục hoặc vượt qua, vì tình cảm của chàng với Công chúa, một ngàn năm trước tay trái của chàng nắm tay phải của Công chúa, sự ám áp giữa đôi bàn tay đến một ngàn năm vẫn động lại chẳng tan. Đợi tới lần sau trùng phùng, Công chúa nhất định cũng nhớ, không thì chẳng thể nào khiến cho sau khi thiếp sinh ra tay phải cũng mang sự ám áp như thế.

- Đừng nghĩ nhiều, nàng là nàng, Công chúa là Công chúa, huống chi chuyện ngàn năm trước ta đều không còn nhớ nữa.

Trong lúc Trần Phong nói, tay trái không ngừng rung động, sự ám áp phảng phất như cắn vào lòng bàn tay hắn.

- Thiếp không nghĩ vớ vẩn đâu, đây là sự thật.

Tay phải của Úc Hà Phiêu nắm lại, sau đó chậm chậm mở ra.

Một loạt tiếng bước chân từ xa tiến tới gần. Ngự Nô và Linh Tường đưa Lạc Anh tới bên Trần Phong.

- Thừa chủ nhân, chúng thuộc hạ đã đưa Lạc Anh đến.

- Ủ, đột một lát đi. Nàng ta sẽ mau tỉnh lại thôi.

Trần Phong đột nhiên nhớ tới chuyện là ai đã hạ độc Lạc Anh. Nội gián trong các Tinh linh Vương tộc là ai?

- Úc Hà Phiêu thụ thương rồi sao?

Linh Tường quan tâm hỏi.

- Là do độc của Khoa Quỷ làm bị thương. Khoa Quỷ lợi hại hơn lần đầu giao thủ với chúng ta nhiều.

Trần Phong bảo.

- Đối phó được với Khoa Quỷ cũng chỉ có Tịch Nguyệt thôi, nhưng nàng ta đang gặp khó khăn phải thối lui kia.

Ngự Nô bên cạnh nhận xét.

Cát vàng cuộn tung, Tịch Nguyệt và Khoa Quỷ mặt đối mặt, sát khí tán phát trên người đã hình thành một cơn gió hữu hình, thổi cát vàng bay lên cao. Hiện giờ nơi này quả thực rất giống với sa mạc ở Ma giới.

Nhìn nhau đã lâu rồi, nhưng cả hai đều chưa xuất thủ, họ đang đợi gì? Một nhược điểm trí mạng? Không phải. Họ kính trọng lẫn nhau, trong lòng đều hiểu, tiếp tục xuất thủ nhất định phải phân thắng bại, thắng hay bại lại chính là chuyện sinh tử. Như vậy chẳng những mất đi một đối thủ, mà còn ít đi một bằng hữu, một bằng hữu rất đáng kính trọng.

- Tồn quá nhiều thời gian cũng không ý nghĩa gì, ta đã mệt rồi, ta chỉ muốn mau chóng kết thúc, chúng ta bắt đầu thôi.

Khoa Quỷ nói xong triệu hồi vô số cỏ lục dưới mặt đất, điên cuồng sinh trưởng.

- Được, tiếp tục tiếp một đao của ta.

Tịch Nguyệt vung tay phóng mũi đao trên tay ra.

Khoa Quỷ đột nhiên cảm giác thân thể đau đớn vô cùng, như có gì đó muốn chui ra. Tình huống này thường thường xảy ra, thường thì nàng vẫn chế ngự được, nhưng hôm nay nàng không khống chế được nữa. Đó chính là Độc Thú trong cơ thể nàng.

Khoa Quỷ ôm lấy đầu đau đớn hét lên. Tịch Nguyệt mắt thấy mũi phi đao sắp xuyên qua tim Khoa Quỷ, trong lòng không ngờ đã thấy chút âu lo, chỉ có điều nàng đã lo lắng thừa. Nàng nên lo cho chính bản thân mình thì hơn. Độc Thú trong cơ thể Khoa Quỷ hiện ra, gai xuyên qua thân thể Khoa Quỷ, toàn thân đầy gai nhọn cứng rắn, đầy văng phi đao của Tịch Nguyệt lại.

Lúc này Khoa Quỷ dường như đã phát điên, không còn khống chế nổi bản thân mình nữa, đến đầu và mặt cũng đều bị đâm xuyên. Tịch Nguyệt nhìn thấy tình trạng này cũng bị bất ngờ không tìm ra nơi nào có thể tấn công, trước sự phòng ngự không cách nào áp sát này.

- Có giỏi tới đây cận chiến đi!

Một giọng nói phát ra từ trong cơ thể Khoa Quỷ, sau đó Khoa Quỷ cấp tốc phóng tới Tịch Nguyệt.

Phi đao và độc tiêu của Tịch Nguyệt đều là ám khí, thích hợp đánh xa hoặc tấn công khi đối phương không phòng bị, nhưng cận chiến vô cùng bất lợi với nàng. Nàng rút hai ngọn phi đao nắm trong tay rồi bay tới chiến đấu cùng Khoa Quỷ, nhưng toàn thân Khoa Quỷ mọc ra đầy gai độc khiến cho Tịch Nguyệt căn bản không thể làm bị thương đối thủ.

- Tịch Nguyệt! Đây là song kiếm của Phá Trúc, hãy dùng chúng để đối phó với Khoa Quỷ.

Linh Tường nói rồi ném cho Tịch Nguyệt cặp kiếm.

Tịch Nguyệt trên không nhận lấy, sau đó tách lớp trúc bao bọc, lưỡi liếm sắc bén lộ ra. Điều khiến nhóm Trần Phong không nghĩ tới là Tịch Nguyệt sử dụng song kiếm lại giỏi đến thế, có lẽ do nàng và Phá Trúc trưởng thành cùng nhau từ thuở nhỏ, đều đã từng học công phu của nhau, thực ra Phá Trúc cũng đã rất chú tâm nghiên cứu ám khí và độc chất.

Bình khí của Tịch Nguyệt dài hơn nên an tâm đối phó với gai trên người Khoa Quỷ hơn một chút. Nàng phát hiện ra phân bố gai trên người Khoa Quỷ chưa phải đã dày tới mức gió thổi không qua, mà giữa chúng cũng có khoảng trống, chỉ là khoảng trống rất nhỏ, không đủ cho phi đao đâm vào.

Hai người giao chiến trên không mấy chục chiêu, Tịch Nguyệt tìm cơ hội đâm vào khoảng trống trước ngực Khoa Quỷ, khoảng trống này tuy không đủ cho mũi phi đao nhưng với trúc kiếm thanh mảnh của Phá Trúc vẫn có khả năng đâm vào.

Khoa Quỷ đại khái không ngờ được bình khí của Tịch Nguyệt lại có thể đâm qua, thụ thương rất xuống từ trên không. Tịch Nguyệt thừa thắng truy kích, thanh trúc kiếm kia nhằm đâm vào đầu Khoa Quỷ.

- Ngươi đã không còn bình khí, để ta xem ngươi lấy gì để chống đỡ.

Khoa Quỷ đang rơi xuống đột nhiên vọt bay lên ngay trước khi chạm đất, cả hai thanh trúc kiếm đều dính vào người, nhưng quan sát bên ngoài thì thấy Khoa Quỷ căn bản không hề thụ thương, tất cả vừa xong đều là giả, nhằm mục đích khiến Tịch Nguyệt phải dùng hết bình khí trên tay.

Tịch Nguyệt thấy Khoa Quỷ đột nhiên xoay tròn bay tới cực nhanh, vội vàng phóng ra mấy ngọn phi đao, nhưng đều bị văng ra. Nàng không chạy thoát khỏi đợt tấn công áp sát của Khoa Quỷ. Khoa Quỷ bên cạnh nàng xoay tròn như trận cuồng phong, gai trên người như ngàn vạn mũi dao cắt vào Tịch Nguyệt. Máu của Tịch Nguyệt bắn tung trên không, vết cắt trên người càng lúc càng nhiều, giờ đã không còn sức để phản công, cứ như vậy bị Khoa Quỷ cắt xé từ trên trời rơi xuống đất.

Tịch Nguyệt ngã rơi bên cạnh Trần Phong, khắp người đầy những vết cắt, thịt da lẫn với máu, máu chảy ra đều biến thành lục sắc, đó là độc trên những mũi gai. Tịch Nguyệt khó nhọc đứng dậy, răng nghiến chặt.

- Tịch Nguyệt, đừng miễn cưỡng.

Trần Phong khuyên can.

- Thừa chủ nhân, xin hãy tin thuộc hạ. Thuộc hạ đã từng nói với người rằng, Tiên Nhân Thích là một loại thực vật chỉ có thể sinh trưởng ở sa mạc Ma giới. Thế nhưng không ngờ Độc Thú trong cơ thể Khoa Quỷ lại chính là Tiên Nhân Thích, thực vật biến thành động vật.

Tịch Nguyệt nói.

- Ngươi nói thứ trên cơ thể ả chính là Tiên Nhân Thích à?

- Đúng, chỉ cần dùng nó để châm vào Lạc Anh, nàng ta sẽ tỉnh lại.

- Lạc Anh ở đây, còn Tiên Nhân Thích ở trên mình Khoa Quỷ, nhưng cự ly này dường như vĩnh viễn không thể tiếp cận được.

- Thuộc hạ nhất định phải rút một mũi gai ra. Thuộc hạ thân là Tinh linh Hóa tộc nên nhất định phải cứu sống Vua của Tinh linh Hóa tộc. Thừa chủ nhân, Lạc Anh cũng là chủ nhân của thuộc hạ.

Trong mắt Tịch Nguyệt lấp lánh sự cố chấp và kiên cường.

Trần Phong không cản trở nữa. Tịch Nguyệt thân mình đầy máu bước về phía Khoa Quỷ. Máu rơi trên mặt đất biến thành hồ phách lục sắc, lắng lại đến ngàn năm sau, tạo thành minh chứng bất diệt cho thời khắc này.

- Ngươi không phải là đối thủ của ta, chỉ cần ta xuất thủ thêm lần nữa là ngươi sẽ chết.

Khoa Quỷ nói.

- Bây giờ ta đã nắm chắc giết được ngươi, ta còn có một chiêu sau cùng.

Tịch Nguyệt cố gắng giữ cho thân thể đứng thẳng không lao đảo, nói với ngữ khí cứng rắn.

- Vậy ta cũng muốn xem xem ngươi còn tuyệt chiêu gì chưa sử ra.

Giọng nói của Khoa Quỷ kèm theo sự khinh miệt.

- Hãy nhảy một vũ điệu nào.

Tịch Nguyệt nói rồi rút độc thoa cái trên mái tóc ra phóng tới, nhưng Khoa Quỷ không hề né tránh bởi vì nó không thể làm Khoa Quỷ bị thương được. Mái tóc Tịch Nguyệt lúc này xô tung ra, chậm chậm bay lên, máu theo chuyển động của thân thể mà lượn theo giữa không trung. Chợt nghe thấy nàng hét lên :

- Lưu Tinh Hóa Vũ!

Độc tiêu phi đao trên mấy tầng y phục của nàng tựa mưa sao băng nhanh như chớp bay tới Khoa Quỷ.

- Vô dụng, vô dụng thôi. Những thứ này căn bản không làm gì ta được, đừng lãng phí sức lực nữa.

Khoa Quỷ không hề né tránh, chỉ quay tròn thân thể tại chỗ, dùng gai trên người để đẩy văng ám khí ra.

Vũ điệu của Tịch Nguyệt múa lên cho tới khi trên người không còn ám khí. Khi nàng từ trên không tiếp đất thì đã không đứng vững được nữa, phải khụy gối xuống. Khoa Quỷ đẩy hết độc tiêu văng ra đất, cũng đứng nguyên tại chỗ dùng chuyển động, đối mặt với Tịch Nguyệt cười dữ tợn.

- Ngươi đã không còn binh khí nữa rồi.

Khoa Quỷ nói.

- Binh khí của ta đã đâm trúng ngươi rồi. Ta đã thắng, Tịch Nguyệt nói.

- Binh khí của ngươi đều rơi dưới đất hết cả, căn bản còn không tiếp cận nổi thân thể ta chứ nói gì tới đâm trúng. Thực là trò đùa.

- Vậy hả?

Tịch Nguyệt khó khăn đứng dậy, ngược đầu lên, mái tóc đỏ hồng bay tứ tán.

Trên đầu ta ngoại trừ độc thoa còn có một mũi độc châm nữa, vừa rồi khi ta rút độc thoa phóng về phía ngươi thì độc châm cũng bay theo. Sự chú ý của ngươi đều dồn vào đám phi đao, còn độc châm ngấm phóng ra lại tìm tới tử huyệt của ngươi.

- Có phải ngươi điên rồi không, ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?

Khoa Quỷ giả như đang bình tĩnh, nhưng sắc mặt rõ ràng hơi căng thẳng.

- Tử huyệt của ngươi nằm ở gan bàn chân. Độc châm của ta đi ngấm dưới đất, giờ đây ngươi hẳn đã có cảm giác rồi, chân trái hơi tê, không còn tri giác.

Tịch Nguyệt nói xong Khoa Quỷ đột nhiên nghiêng người ngã xuống đất, bởi vì chân trái đã mất tri giác, không thể nâng đỡ được thân thể nàng.

- Sao ngươi biết được?

Khoa Quỷ không hiểu hỏi.

- Dựa vào cảm giác, còn nữa, ngươi không phải là Khoa Quỷ đích thực mà là Độc Thú, để tránh bản thân khỏi bị thương nên nhất định sẽ chọn nơi an toàn nhất để trốn, mà trên thân thể Khoa Quỷ, nơi an toàn nhất chính là gan bàn chân. Ta nghĩ rằng khi phi châm của ta đâm trúng thân thể của Khoa Quỷ, ngươi cũng không thể không bị thương, phải chứ?

Tịch Nguyệt hỏi.

- Thực sự không ngờ lại thua ngươi, ta thực sự không cam tâm, không cam tâm.

Khoa Quỷ thu hết gai trên người vào trong, sau đó chân trái đứt ra, trở thành Độc Thú toàn thân đầy gai, nhưng nó đã bị độc châm của Tịch Nguyệt đâm trúng, ban đầu tê đi, lát sau sẽ chết trong cơn đau đớn.

- Ta cuối cùng cũng có thể rời khỏi ngươi rồi, bao năm qua bị ngươi hành hạ thật thống khổ.

Khoa Quỷ bò ra cách đó mấy mét, như muốn xa Độc Thú ra một chút.

- Nếu ngươi không thả lỏng ý chí chiến đấu thì hai ta hợp lại nhất định có thể đánh bại à, thậm chí là giết hết toàn bộ người ở đây.

Độc Thú kêu lên.

- Thả lỏng ý chí chiến đấu ư?

Tịch Nguyệt không hiểu, nhìn Khoa Quỷ hỏi tiếp :

- Lẽ nào khi ta phóng ngọn phi đao ấy ngươi không muốn né tránh? Muốn chết dưới đao của ta à?

- Phải, ta cảm thấy quá mệt mỏi rồi, hơn nữa ta cam tâm tình nguyện chết dưới đao của ngươi bởi vì ngươi hiểu ta.

Khoa Quỷ mỉm cười rạng rỡ.

Không xa nơi đó, Tế Qua và Tiên Cự đã tới, hơn nữa còn mang theo một khối băng lớn, bên trong là một tên hắc y nhân bị mặt, chính là tên thích khách đó.

- Thừa chủ nhân, theo lệnh người, thích khách đã bị bắt.

Tế Qua nói.

- Được. Khoa Quỷ, trước khi ngươi chết, ta muốn tặng cho ngươi một món quà.

Trần Phong nói.

- Ta không cần gì cả, ta không có gì cần lo, ta chỉ muốn chết mau một chút thôi.

Khoa Quỷ bảo.

- Ở phạm trôn chúng ta liên tục hi sinh ba người, hơn thế nữa Úc Hà Phiêu và Tiên Cự mấy lần bị thích sát, lại không phải do các ngươi làm. Ngươi không thấy lạ sao?

Trần Phong hỏi.

- Vậy thì sao chứ? Ta không hứng thú.

- Thích khách này có liên quan với ngươi. Ngươi nhất định phải biết vì ta nghĩ bản thân thích khách này cũng muốn gặp ngươi vô cùng.

Trần Phong nói xong ra lệnh cho Tế Qua làm băng tan chảy ra, sau đó tên hắc y nhân bị mặt hiện ra trước mọi người.

- Cát Duyệt, trận chiến thích sát này, ngươi thắng hay là chúng ta thắng?

Câu hỏi này của Trần Phong khiến những người khác rất kinh ngạc, bởi vì trong lòng họ nghĩ rằng Cát Duyệt đã chết rồi.

- Ngươi đã biết là ta rồi, chẳng hồ là chủ nhân của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc.

Hắc y nhân bỏ khăn bị mặt xuống, lộ ra khuôn mặt cương nghị đó, quả nhiên là Cát Duyệt.

- Ta luôn nghi ngờ, thực sự vừa xong mới khẳng định được qua lời của Khoa Quỷ.

Trần Phong đáp.

Cát Duyệt nhìn qua Khoa Quỷ, trong mắt bất ngờ đầm nước, sau đó hắn mau chóng quay đầu về hướng Trần Phong.

- Ngươi còn biết gì, nói tiếp đi.

- Phải nói từ đầu, hôm đó chiến đấu với Vương Xà trong rừng thực ra ngươi ở gần đấy. Sau đó bị chúng ta phát hiện ngươi đã dùng đao vẽ nên vết

thương hình chữ “X” trên cánh tay mình, hơn nữa còn dùng độc trên đó, như vậy không ai nghi ngờ người. Đương nhiên, càng quan trọng hơn là có thể khiến vết thương đó tồn tại mãi.

- Điều đó có ý nghĩa gì?

Cát Duyệt hỏi.

- Bởi vì người đã nhìn thấy Úc Hà Phiêu bước ra từ trong thân thể Vương Xà, lại còn nghe thấy lời chúng ta nói chuyện, hiểu rằng nàng ta là nguyên thân của Công chúa, cho nên phải giết chết nàng ta.

Trần Phong nói tới đây, dừng lại một chút rồi tiếp tục :

- Phải, tiền đề chính là người căn bản không phải Tinh linh Lôi tộc mà thuộc Ma tộc Độc thể gia. Người mới chính là cao thủ dùng độc đích thực, Khoa Quỷ là tỷ tỷ của người.

- Sao cơ? Đệ đệ.

Khoa Quỷ vụn phần kinh ngạc bật thốt.

- Tỷ tỷ!

Cát Duyệt kêu lên một tiếng, nước mắt tuôn trào, chạy tới ôm đỡ Khoa Quỷ dậy.

- Bao nhiêu năm nay đệ đều ở phạm trần à? Tại sao không tới tìm ta?

Khoa Quỷ hỏi.

- Đệ phải báo thù, bao nhiêu năm chính là để đợi thời cơ này, nhưng chẳng ngờ đệ không giết được chúng.

Cát Duyệt nói.

- Kiền Xá từng nói với ta, phụ vương đã bị Tinh linh Ngũ tộc giết hại, có phải thế không?

Khoa Quỷ hỏi.

- Ba trăm năm trước, phụ vương trong đêm đem đệ chạy khỏi Ma tộc. Tới phạm trần, người vốn muốn tìm một hộ nông dân nuôi đệ, nhưng giữa đường gặp phải Tinh linh Lôi tộc là Cát Duyệt. Phụ vương giải thích với y nhưng Cát Duyệt căn bản không nghe giải thích, hai bên động thủ. Cát Duyệt trúng độc của phụ vương nhưng người không hề muốn giết y. Khi đó Công chúa Thần tộc đã xuất hiện, phụ vương nói chỉ cần để chúng ta đi là sẽ giải độc cho Cát Duyệt nhưng Cát Duyệt nguyên tự sát chứ không bỏ qua cho chúng ta. Công chúa Thần tộc thấy Cát Duyệt chết rồi liền giết phụ vương. Máu của phụ vương bắn lên mặt đệ, đệ vĩnh viễn không thể quên thời khắc ấy. Sau đó Kiền Xá tới, quyết chiến cùng Công chúa Thần tộc, giết chết Công chúa Thần tộc, để đệ ở lại phạm trần, nói rằng hãy đợi cơ hội báo thù.

Cát Duyệt nhớ lại ba trăm năm trước đây khi hắn mới chỉ là một đứa trẻ, trên mặt vẫn còn giọt máu nóng hổi của phụ vương bắn lên.

- Do đó người mang mối hận trong lòng, kẻ muốn giết đầu tiên chính là Công chúa người đã giết phụ vương người. Người vốn cho rằng Kiền Xá đã giết nàng ta, nhưng hôm đó trong rừng nghe thấy Úc Hà Phiêu chính là nguyên thân của Công chúa, hơn nữa tướng mạo cũng tương đồng, do đó mà người quyết giết Úc Hà Phiêu. Kẻ thứ hai người muốn giết là Tiên Cự, bởi vì hắn chính là Tinh linh của Vương tộc Lôi tộc.

Trần Phong tiếp lời.

- Phải. Phụ vương của ta là người tốt. Người chưa từng nghĩ tới chuyện làm hại ai, người chỉ muốn bảo vệ ta tới một nơi an toàn, nhưng các người không chịu bỏ qua cho chúng ta.

Cát Duyệt gào lên.

- Vậy còn Phá Trúc và Sầm Hàm bị người giết thì sao. Bọn họ làm gì với người, bọn họ là bạn bè cùng sống với người ba trăm năm trước, người có phải cũng đáng bị ngàn đao phân thây không.

Trần Phong thoáng tức giận.

- Ta công nhận, ta có lỗi với bọn họ. Nhưng vì mục đích của mình, cái gì cũng đều không còn quan trọng. Ta có thể đem tính mạng mình trả cho họ, có thể nhận ngàn đao phân thây, nhưng thù của ta nhất định phải báo.

- Chính vì trong lòng người chỉ có thù hận nên mới sống trong đau khổ suốt ba trăm năm, người thấy có đáng không?

- Lời thừa nói ít thôi, chẳng có gì không đáng. Ta chỉ biết rằng, mình phải làm như thế.

Cát Duyệt dần bình tĩnh lại, sau đó nói :

- Sự tình đã phát triển tới mức có nói gì cũng vô nghĩa thôi. Nhưng ta thực sự muốn biết các ngươi làm sao biết ta đã giết họ, mỗi lần hành động ta đều cẩn thận vô cùng, kể cả hoài nghi thì cũng không thể khẳng định là ta.

- Chính bởi ngươi quá cẩn mật, do đó luôn cố ý tạo ra sự kiện giả. Lần đầu tiên ngươi giết Ưc Hà Phiêu, ngươi sớm đã chuẩn bị cho mình đường lui, trước tiên dùng độc giết tên hắc y nhân treo trong rừng, sau khi thích sát thất bại ngươi liền chạy tới đó, rồi để Tịch Nguyệt phát hiện, dùng độc châm để sát tử. Ta nghĩ ngươi tính được chuyện Tịch Nguyệt ở đâu nên mới treo thi thể ở đó, đúng chứ.

- Đúng, nói tiếp đi.

- Bởi vì ngươi không thể quá lộ thân phận của mình, cũng không thể dùng sức mạnh nên chỉ còn cách dùng độc, mà chuyện dùng độc thì đối tượng đáng nghi nhất chính là Tịch Nguyệt, do đó ngươi mới lôi Tịch Nguyệt vào vòng. Sau khi xảy ra chuyện, Tịch Nguyệt đã nói với ta tên hắc y bị mặt đó đã chết trước rồi, độc châm nằng ta phóng ra chỉ là loại mê dược không nguy hiểm đến tính mạng, điều này khiến ta bắt đầu nghi ngờ.

- Ngươi vì vậy mà tin tưởng lời Tịch Nguyệt à?

- Ta chỉ thấy nếu lời đó là giả thì không có ý nghĩa gì, huống chi, nằng ta chỉ nói với ta, cũng là để người khác vẫn nghi ngờ nằng ta.

- Nằng ta cố ý để người khác nghi ngờ, bao gồm cả ta, như vậy mới khiến ta bất cần.

- Thì ra ngươi cũng biết.

Trần Phong nói tiếp :

Sau đó Phá Trúc bắt đầu nghi ngờ ngươi, từ vết thương chữ “X” cho tới dấu tích trận Ngũ hành bát quái kỳ môn độn giáp bị người xâm nhập. Ngươi hiểu rằng Phá Trúc quá thông minh nên sớm đã điều tra ra ngươi, nên sau khi ngươi thích sát Tiên Cự không thành công gặp phải Phá Trúc chặn đường, sau đó lên dùng độc khiến nằng ta không còn sức lực, một đao sát tử. Trước khi chết Phá Trúc đã nắm trúng thứ gì đó trên người ngươi, ngươi trong khi vội chỉ còn cách chém đứt tay nằng ta.

- Đích xác như vậy, nằng ta đã nắm trúng ngọc bội của ta.

Cát Duyệt nói.

- Sau khi Phá Trúc chết, ngươi hiểu rằng chúng ta thấy đều nghi ngờ ngươi, do đó buộc phải giết chết mình trước. Ngươi để Tịch Nguyệt phát hiện ra cánh tay của Phá Trúc và ngươi, nhằm chứng minh ngươi đã chết, hơn nữa là cánh tay duy nhất. Thực ra không phải vậy, bởi vì cánh tay đó không phải của ngươi nhưng lại có vết thương hình chữ “X”, nhưng đây chính là sự bắt đầu kế hoạch của ngươi. Để mọi người nghi ngờ Tịch Nguyệt thêm sâu, ngươi dùng mê dược làm chúng ta ngất đi, sau đó nhân cơ hội tới hư trương thanh thế với Sầm Hàm. Đây có thể coi là một mũi tên trúng hai con chim, chính là để chúng ta nếu tin Tịch Nguyệt thì phải nghi ngờ Sầm Hàm, còn không thể nghĩ tới Cát Duyệt đã chết kia.

- Vậy ngươi làm sao lại nghi ngờ ta?

- Do binh khí?

- Binh khí?

- Phải, là do binh khí, bởi vì hai lần thích sát trước ngươi đều cố ý che giấu binh khí còn lần này lại lộ ra song kiếm, hơn nữa là kiếm pháp không thuần thực. Khi đó ta luôn suy nghĩ tại sao, về sau mới biết ngươi để lộ ra không phải binh khí mà chính là hai cánh tay của ngươi, bởi vì khi đó một cánh tay của ngươi đã ở cùng chỗ với cánh tay của Phá Trúc rồi, do đó mọi người không nghi cho ngươi. Thực ra, khi đó thân thể ngươi vẫn hoàn chỉnh, hư trương thanh thế để dẫn Sầm Hàm tới mộ phần Phá Trúc rồi, ngươi mới thực sự chém đứt tay mình, sau đó một kiếm đâm vào tim. Ngươi chọn tim thay vì yết hầu, ta nghĩ chắc bởi tâm tạng ngươi ở bên phải, không giống như người bình thường. Sau đó ngươi dùng độc giả tử, cuối cùng để mọi người tận mắt thấy mình được chôn cất. Ngày hôm sau ngươi rời khỏi mộ phần, để không khiến mọi người nghi ngờ, ngươi đến cả thi thể của Phá Trúc cũng lấy lên, giả trang như những người bị quỷ giết.

- Chỉ bằng thể mà đã xác định ta là thích khách sao?

- Còn cả lần ngươi giết Sầm Hàm, thực ra là ngộ sát. Sầm Hàm chỉ nhìn thấy hình ảnh một bên của ngươi, ta nghĩ nếu nhìn thấy trực diện liệu có thể thấy sơ hở nào không, bây giờ mới nghĩ ra cánh tay cụt của ngươi.

- Những điều đấy chỉ có thể khiến ngươi vô cùng hoài nghi ta, thậm chí có thể chứng thực ta, nhưng ngươi vẫn không cách nào phán tội ta, vì ngươi không biết ta làm tất cả vì mục đích gì, ngươi tìm không thấy động cơ.

Cát Duyệt thắc mắc.

- Quả nhiên là như vậy, do đó ta luôn nghĩ tới vấn đề này, ngươi sao có thể dùng độc, ngươi rút cuộc tại sao phải giết Ưc Hà Phiêu và Tiên Cự. Nhưng trước sau đều không có đáp án, cho tới hôm nay mới nghe được lời Khoa Quý nói, liên tưởng tới nếu ngươi đúng là đệ đệ của Khoa Quý, vậy mọi thứ đều hợp lý.

- Ha ha ha.

Cát Duyệt cười rộ lên ba tiếng, không hiểu là vui mừng hay đau đớn.

- Cẩn mật đến đâu cũng có sơ hở, không ngờ lại do tỷ tỷ của ta. Chỉ có điều kể cả ngươi không biết đi chẳng nữa, ta cũng không thể thành công, ta giống như tỷ tỷ, đều đã mệt mỏi lắm rồi.

- Cát Duyệt, ta không thể trách ngươi, nhưng trong lòng ngươi có thể坦然 đối mặt với linh hồn của Phá Trúc và Sầm Hàm không? Đêm đêm ngươi ngủ có gặp ác mộng không? Trong lòng ngươi có thấy chút nào đau khổ chẳng?

Tịch Nguyệt đã nằm sóng soài trên đất, không thể đứng dậy nữa.

- Không cần phải nói nữa, những ngày gần đây ta đều bị hành hạ, ta không dám ngủ, không thì sẽ nhìn thấy hồn phách Phá Trúc và Sầm Hàm tới tìm ta. Ta còn nhớ tới ba trăm năm cùng họ sống ở một nơi, ta tự tay mình giết họ trong lòng cũng rất khổ đau.

Biểu hiện trên mặt Cát Duyệt vẫn vẹn nổi thống khổ.

- Cát Duyệt, ta đi gặp họ trước ngươi một bước đây. Ta không có gì phải hối hận.

Tịch Nguyệt nói rồi bỏ tới bên Độc Thú, sau đó nhờ một mũi gai Tiên Nhân Thích, lại bỏ trở về, châm lên tay Lạc Anh. Độc của Tiên Nhân Thích thêm vào vết thương của Tịch Nguyệt khiến nàng chỉ có thể nói một câu cuối cùng :

- Thừa chủ nhân, thuộc hạ là Tịch Nguyệt, Tinh linh Hóa tộc.

Tiên Cự và Linh Tường kêu lên tên Tịch Nguyệt, những người khác muốn nói mà chẳng thốt nên lời. Trần Phong nặng nề cúi đầu nhìn Tịch Nguyệt, máu trên những vết thương toàn thân đã chảy cạn, nhưng nàng vẫn còn dùng hơi thở cuối cùng để hoàn thành lời hứa của mình. Thật lâu sau hắn mới ngược đầu lên nhìn đường chân trời, sắc màu ấy thật giống với mái tóc Tịch Nguyệt, hắn phảng phất nhìn thấy nụ cười của Tịch Nguyệt, hắn cũng mỉm cười.

- Trần Phong, hãy nhớ lời của thiếp.

Úc Hà Phiêu ở bên cũng không chịu được nữa.

- Đây là việc cuối cùng thiếp có thể làm cho chàng. Thiếp được linh lực của Công chúa tạo thành, chính là để tạo nên một chiếc cầu cho tình cảm đã trải qua ngàn năm của cả hai. Bước chân của chàng không thể vĩnh viễn dừng ở đây, chàng phải hoàn thành nhiệm vụ vĩ đại của mình, ngăn cản Vạn thế hạo kiếp, cứu lấy Tam giới.

Tay phải luôn nắm chặt của Úc Hà Phiêu mở ra, không ngừng nắm nắm thứ gì như đấu tranh trước khi chết. Nhưng Trần Phong hiểu, không phải, đó là một thứ hư vô, một điều mong muốn.

Trần Phong không khỏi vươn tay trái tới nắm chặt tay của Úc Hà Phiêu. Cảm giác ấm áp ấy quen thuộc mà lại như rất xa, đã một ngàn năm rồi, như sương khói trong núi bao năm chẳng tan.

- Trần Phong, mau thả ra, chàng sẽ trúng độc mất.

Úc Hà Phiêu căng thẳng nói, vừa dùng sức vẫy tay ra, vừa dùng sức nắm chặt. Trần Phong không nói gì chỉ càng nắm chặt hơn nữa, cho tới khi Úc Hà Phiêu không còn vùng vẫy nữa, bình tĩnh lại, sau đó nàng khóc, khóc thành tiếng.

- Nhớ lấy cảm giác ấm áp này, nó có thể vượt qua ngàn năm, cũng có thể vượt qua cả sinh tử. Ta không muốn nàng chết.

Trần Phong cố kìm nén, trong lòng như đồng thời ngàn con sóng cuộn xô.

- Điều này, là đủ rồi.

Úc Hà Phiêu tặng Trần Phong nụ cười cuối cùng, sau đó tay phải mất đi sức lực, dần dần lỏng ra. Trần Phong cố chấp nắm chặt, gào lên tên nàng, nhưng, Úc Hà Phiêu không thể nào tỉnh lại nữa.

- Đến lượt chúng ta rồi, đệ đệ.

Khoa Quỷ gần đó nói.

- Vâng, đệ đã chuẩn bị cẩn thận rồi, cũng xem như là đệ thực sự chuộc tội, đệ phải đi gặp linh hồn của Phá Trúc và Sầm Hàm, cả phụ vương nữa. Tỷ tỷ à, chị đã khổ quá.

Cát Duyệt đỡ Khoa Quỷ dậy.

- Trần Phong, người sắp chết lời nói cũng thực lòng. Ta tuy không tham dự vào việc của Ma tộc nhưng ta cũng nghe được một số chuyện, trong Tinh linh Vương tộc của Ngũ tộc có nội gián, điều này khiến Ma tộc biết hết nhất cử nhất động của các ngươi. Chỉ có điều đây là việc tối cơ mật, ta nghĩ ngay cả Thích khách của Ma tộc cũng đều không biết đích xác là ai.

Khoa Quỷ lưu lại một câu nói, sau đó Cát Duyệt ôm lấy nàng đứng ở nguyên chỗ cũ, từ dưới chân lên dần dần biến mất, giống như hai người độn thổ vào lòng đất, thực ra là do độc ăn mòn, thi thể đã biến thành bụi trần bay khắp không gian.

Câu này như đặt vào trong lòng nhóm Trần Phong tâm lý bất cứ lúc nào cũng có khả năng gặp nguy hiểm. Tuy Châu Tế từng nói với Trần Phong, nhưng lúc này nghe lại, cảm giác hoàn toàn khác biệt. Hắn không muốn để mọi người nghi ngờ lẫn nhau, nhưng tất cả đều đã muộn rồi.

Lạc Anh khôi phục lại ý thức, tỉnh táo trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Luân hồi ngàn năm

Trần Phong để Úc Hà Phiêu yên nghỉ bên cạnh mộ phần của Phá Trúc, lần đó Cát Duyệt tránh người khác hoài nghi đã xới mộ Phá Trúc lên, nhưng không để chôn hoang đã mà chôn cất lại từ ở một nơi khác.

Hôm nay không có mưa rơi, càng chẳng có sấm sét, ánh mặt trời rực rỡ chiếu tóa. Khi Trần Phong đặt nắm đất cuối cùng che lấp thân mình Úc Hà Phiêu, vùng đất xung quanh đột nhiên phát ra hào quang kim sắc. Một phần của Úc Hà Phiêu ngoại trừ ánh sáng kim sắc còn có cả ánh bạch sắc dịu dàng, bên cạnh nở rộ những bông hoa màu vàng rực, mỗi đoá đều hướng tới vầng thái dương, giống như mỗi bông là mỗi nụ cười, như sinh mệnh ngoan cường tái sinh trở lại. Nhất thời, trong lòng Trần Phong len lỏi cảm giác hân hoan.

Trần Phong nắm chiếc lông vũ kim sắc trong tay, không hề bị trúng độc vì nắm vào tay Úc Hà Phiêu, điều này bản thân hắn không thể nào giải thích được. Hắn nhớ đến bao chuyện xảy ra khi ở cùng với Úc Hà Phiêu, từ lần đầu gặp mà như đã quen từ trước, cho đến sự ám áp trong lòng bàn tay vừa lạ lẫn lại vừa thân quen, tới lần cuối cùng đôi tay nắm chặt. Hắn còn nhớ tới lúc Úc Hà Phiêu nói bản thân nàng chỉ là một thể thân, Trần Phong cảm thấy mình đối xử với Úc Hà Phiêu rất không công bằng, nhưng lại chẳng thể nói rõ ở điểm nào.

Trần Phong nhìn bàn tay trái của mình, trong lòng bàn tay còn lưu lại sự ám áp của lần cuối cùng cầm tay Úc Hà Phiêu, còn cả nụ cười nàng để lại nữa. Có lẽ sự tồn tại Úc Hà Phiêu chính là vì Trần Phong, sống vì hắn, chết vì hắn, không oán hận không hối tiếc.

Tịch Nguyệt cũng được yên nghỉ gần bên, do chính tay Lạc Anh mai táng. Lạc Anh vẫn chưa từng nói với Tịch Nguyệt một câu nào. Tịch Nguyệt từ lúc ban đầu đã tình nguyện gánh trên vai mọi áp lực bị nghi ngờ, còn cả nỗ lực tìm thích khách và giải độc cho Lạc Anh, giây phút cuối cùng của nàng cũng để đổi lấy việc Lạc Anh tỉnh lại. Nhưng Lạc Anh tỉnh lại rồi, Tịch Nguyệt lại vĩnh viễn ngủ yên.

Lạc Anh đã biết mọi chuyện liên quan tới Tịch Nguyệt, thực xứng đáng với lòng kiêu hãnh của Tinh linh Hòa tộc. Cái chết của Tịch Nguyệt khiến Lạc Anh vô cùng đau thương nhưng trong táng lễ nàng vô cùng tĩnh lặng, tĩnh lặng khiến mọi người cảm thấy sức ép đè nặng. Sau khi Phá Trúc chết đi Linh Tường dùng lông vũ của Vũ tộc để tống táng, còn sau khi chôn cất Cát Duyệt, Tiên Cự dùng tiếng sấm rền vang, khi Sầm Hàm qua đời, ngoại trừ những bông tuyết đầy trời biến thành hoa Bách Hợp còn kích hoạt linh lực của Tế Qua. Nhưng với Tịch Nguyệt lại tĩnh lặng tới mức có thể nghe thấy âm thanh gió thổi qua lá trúc, một sức mạnh ngưng tụ trong không trung, nén chặt giữa không gian như muốn nổ tung.

Lạc Anh cứ ở mãi bên mộ phần của Tịch Nguyệt mà không đứng dậy, bởi vì nàng không thể nào đứng dậy được. Nàng phải cố gắng toàn tâm toàn lực để kiềm chế lửa giận trong lòng, thân thể nàng đã bị nhiệt khí thiêu đốt xung quanh. Trần Phong vốn muốn bảo nàng rời khỏi, nhưng nhìn thấy nhiệt khí hồng sắc tóa ra muốn nói nhưng chẳng thành lời.

Lúc này, Ngự Nô, Linh Tường, Tiên Cự, Tế Qua đều đứng sau lưng Lạc Anh, nhìn thấy luồng nhiệt khí càng lúc càng dày càng lúc càng nóng, hiểu rằng sẽ có sự tình rất nghiêm trọng sắp phát sinh, chỉ là họ không thể nào dự liệu được chuyện gì. Nhiệt khí đang khuếch trương, nhiệt khí cỡ này đủ để biến cây cỏ gần bên thành tro bụi, nhưng hoa cỏ dưới đất lại chẳng ngờ không chút tổn hại, chỉ có điều không khí nóng lên phảng phất phát ra âm thanh, giống như nước đang sôi vậy. Màu sắc của không khí cũng biến thành đỏ hồng. Máy người Trần Phong dần dần lùi lại, Tế Qua triệu hồi lãnh khí bao quanh mọi người. Thế nhưng lãnh khí vừa gặp nhiệt khí liền biến mất không tăm tích, do vậy Tế Qua chỉ còn cách liên tục dùng huyền thuật triệu hồi, không thì thân thể Thần tộc của bọn họ cũng không chịu nổi nữa.

- Đó là linh lực nộ hỏa của Lạc Anh sao?

Tiên Cự có phần không hiểu hỏi.

- Đúng, trong các Tinh linh Vương tộc, linh lực của Ngự Nô mạnh nhất, nhưng linh lực Thần tộc của Lạc Anh và Tế Qua vì gặp kỳ tích mà phát sinh biến dị. Sự biến dị này khiến cho linh lực của bọn họ vượt khỏi linh lực Thần tộc bình thường, mạnh hơn lúc thường rất nhiều, như thể bị nhập ma vậy. Nếu ý chí bản thân kiên định, có thể khống chế sử dụng được loại linh lực này. Trường hợp Tế Qua do Thú Lang còn Lạc Anh sinh ra đã gắn liền với nộ, cái chết của Tịch Nguyệt đã kích phát sự giận giữ trong nàng. Nàng luôn luôn là người trực tính nói thẳng, chịu sự đè nén như vậy không biết đến lúc nào sẽ bộc phát, cùng lúc, sức mạnh trong cơ thể nàng cũng sẽ bộc phát theo.

Linh Tường phân giải.

- Vậy sẽ ra sao?

Tiên Cự hỏi tiếp.

- Có hai khả năng. Thứ nhất, giống như Tề Qua, nộ khí phát động linh lực công kích. Thứ hai, không thể khống chế bản thân, đại khai sát giới.

Linh Tường đáp.

- Dầu sao đi nữa, không mạo hiểm vẫn tốt hơn, có biện pháp nào ngăn cản cơn giận của Lạc Anh không?

Tiên Cự băn khoăn.

- Không có.

Lần này Tề Qua cướp lời. Tính cách của Lạc Anh là nghĩ thẳng nói thật, có thể kiềm chế như bây giờ là để đợi lúc kích phát phần nộ. Nàng muốn bảo cứu.

- Hiện giờ nộ khí của Lạc Anh trong không trung càng lúc càng lan rộng, nhưng không làm hại tới hoa lá cây cỏ gần đó. Điều này chứng tỏ Lạc Anh vẫn đang khống chế được bản thân.

Trần Phong bàn luận.

- Như vậy nàng ta sẽ rất đau khổ, cũng khó lòng phát huy nguồn sức mạnh lớn nhất để kích phát linh lực công kích của bản thân.

Ngự Nô tiếp lời.

- Ngự Nô nói đúng, chỉ có điều càng kiềm chế, sức mạnh bộc phát về sau cũng càng mạnh.

Linh Tường nói.

Lúc này trên trời không một áng mây, không khí nóng tới mức muốn ngưng kết lại, thổi tới không phải là gió mà là làn sóng nhiệt. Bấy giờ lông mày mọi người đều nhíu lại, bởi vì họ cảm thấy sát khí, hơn nữa là loại sát khí chưa từng gặp bao giờ.

Sát khí này chỉ một phần nhỏ tới từ Lạc Anh, ngoài ra đều là từ phía tây, đang dần dần ép tới gần, sát khí càng lúc càng lớn. Các Tinh linh Vương tộc cũng đã sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu, để thắng linh lực bản thân dưới sức ép của sát khí cường đại này, phát ra sát khí dày nặng.

- Thích khách Ma tộc đều đã tới, không thì chẳng thể nào có sát khí cường đại đến vậy.

Ngự Nô bảo.

- Hơn nữa linh lực công kích của bọn chúng đã khôi phục rồi.

Linh Tường bên cạnh nói.

- Chẳng lẽ lời Khoa Quỷ nói trước khi lâm tử là đúng, giữa chúng ta quả thực có nội gián, không thì Thích khách Ma tộc làm sao có thể tìm thấy chúng ta nhanh như vậy được?

Tiên Cự lo lắng.

- Chuyện này ta đã biết từ sớm, mọi người không nên phân tâm. Ta điều tra từ lâu mà vẫn chưa có thông tin gì, do đó ta cho rằng Ma tộc có ý để chúng ta nghi kỵ lẫn nhau để làm suy giảm sức mạnh, thế nên ta không nói với mọi người.

Trần Phong nói. Hắn không hề kể rằng do Châu Tề báo với hắn, nếu như thế mọi người sẽ càng nghi ngờ hơn, nhưng câu cuối cùng cũng chính là điều hắn e sợ nhất, sợ rằng mọi người sẽ nghi kỵ lẫn nhau rồi ngầm tự mình điều tra lẫn nhau.

- Là thật là giả, chuyện này hãy tạm gác qua một bên đã, Thích khách của Ma tộc đã đến rồi.

Tề Qua nói xong, bốn ngọn roi băng như nhe nanh múa vuốt lượn múa giữa không trung.

Cùng với năm luồng sức mạnh càng lúc càng gần, Thích khách Ma tộc quả nhiên đã đến, xem ra linh lực của bọn chúng đều hồi phục rồi. Kinh Thiên nắm Kim thương ngân câu đứng phía trước nhất, tiếp đó là Miên Tùng, Thệ Phần, Sát Lệ và Tiên Hạo.

- Sức mạnh của Ma tộc bọn ta rõ ràng lớn hơn Thần tộc các ngươi, đến cả phá phong ấn bảo hộ của Nữ Oa cũng nhanh hơn các ngươi nữa.

Kinh Thiên khiêu khích.

- Vậy thì sao chứ? Dầu cho đạo cao một thước, ma cao một trượng, nhưng tà không thể thắng chính.

Tiên Cự trả đũa.

- Trong Tam giới đâu có phân làm chính tà. Chúng ta đều chỉ vì chủ của mình thôi, còn nữa, ai nói Thần tộc là chính, Ma tộc là tà đây? Chớ quên rằng, Ma tộc chúng ta cũng tiến hóa từ Thần tộc ra đó.

Kinh Thiên nói tiếp.

- Kinh Thiên, Tam giới quả không có phân biệt chính tà, cũng chẳng chia làm Thần với Ma, nhưng dã tâm của các ngươi quá lớn, luôn muốn độc bá Tam giới, tạo nên sát kiếp, máu chảy thành sông, đó chính là tà. Nếu Thần tộc chúng ta làm điều đó thì cũng là tà, đều phải bị ngăn trở và trừng phạt, đây chính là cái giá phải trả cho việc mình làm.

Ngự Nô hùng hồn phản bác.

- Đến lúc đó, Tam giới chỉ còn chúng ta thì có kẻ nào dám đòi nợ chúng ta đây. Đợi chúng ta giết hết các ngươi rồi, đến kẻ dám nghĩ trong lòng cũng không có nữa.

Kinh Thiên khinh khinh nhìn năm vị Vua Tinh linh.

- Xem ra chính ta vẫn có phân biệt, Thần - Ma vẫn có điểm khác nhau, người phàm trần có một câu nói, chính là chó không sửa được tật ăn phân.

Linh Tường dùng một giọng nói rất bình thản để chửi mắng Kinh Thiên.

- Linh lực công kích và phòng thủ của Tinh linh Vũ tộc là yếu nhất nhưng không ngờ mềm mếp lại lợi hại đến thế.

Về mặt cười cợt của Kinh Thiên đột nhiên biến thành đặng đặng sát khí.

- Kẻ nào muốn được thứ có giá trị lớn cũng phải trả một cái giá thật lớn, đó chính là tính mạng của chúng.

Tinh thể căng thẳng chỉ cần một cử động nhỏ là bùng nổ, bầu không khí bị nộ hỏa của Lạc Anh làm cho sôi sục thêm vào sát khí cực hạn từ hai bên biến thành quỹ dị tới nghẹt thở. Ngự Nô, Tiên Cự và Linh Tường đều đang nỗ lực công phá linh lực công kích bị phong ấn. Trần Phong và Tế Qua chặn phía trước. Trần Phong đã rút thanh Huyết Oán kiếm từ trong thân thể ra, huyết quang vừa lóe sáng, mấy tên bọn Kinh Thiên sắc mặt đại biến.

- Huyết Oán kiếm!

Kinh Thiên nghiêng răng nói ra ba chữ.

- Đúng. Ngươi hẳn phải hiểu rõ nhất uy lực của nó, một ngàn năm trước chính là nó đã ngăn trở cuộc chiến tranh diệt thế Ma tộc tiến hành với phàm trần.

Trần Phong thần nhiên.

- Ta không tin rằng qua một ngàn năm rồi nó còn có được bao nhiêu uy lực.

Thệ Phần nói đoạn bước lên trước, bộ dạng muốn động thủ.

- Nếu quả thực ngươi muốn biết uy lực của Huyết Oán kiếm, trước tiên hãy vượt qua ải của ta hẵng nói.

Người lên tiếng là Tế Qua.

- Vua của Tinh linh Tuyệt tộc hãy để Tuyệt thích khách ta đối phó. Chưa tới lượt ngươi đâu, Thệ Phần.

Tiên Hạo không ngừng dùng hàn khí để chế ngự luồng không khí thiêu đốt. Gã muốn đẩy kẻ khó đối phó nhất là Lạc Anh, Vua của Tinh linh Hòa tộc cho ả.

- Hòa thích khách Thệ Phần, kẻ ngươi phải đối phó là ta, Vua của Tinh linh Hòa tộc Lạc Anh.

Lạc Anh nói xong, không khí xung quanh đột nhiên vang lên một âm thanh sầm muộn, cỏ cây hoa lá từ phía hoàn toàn biến thành tro bụi, một cặp cánh rực lửa thiêu đốt mọc vụt ra từ vai, Lạc Anh đã khôi phục được linh lực công kích.

- Trong các Tinh linh Vương tộc, chỉ có Lạc Anh và Tế Qua phát huy nguồn sức mạnh không bình thường của Thần tộc, sức mạnh này xem ra cũng giống như Ma tộc chúng ta. Giờ đây chỉ có hai người các ngươi hồi phục được toàn bộ linh lực, xem ra linh lực chính quy của Thần tộc vẫn chưa đủ tầm nhi.

Miên Tùng là nữ tử thông minh tương tự Linh Tường, lời của ả đâm sâu vào suy tư của mọi người.

- Ma tộc có mạnh hơn nữa thì cũng vẫn là tà, các ngươi không thể nào chiến thắng chúng ta được.

Linh Tường hồ hững bảo.

- Thực rùm ròi, phải thử qua rồi mới biết được.

Sát Lệ nói đoạn xong lên. Sau đó trận chiến thực sự đã bắt đầu, không khí xung quanh họ trong chớp mắt bùng phát một ngọn lửa khổng lồ, một nhóm người bắt đầu tàn sát trong biển lửa ấy.

Bọn họ đề thăng linh lực tới mức tối cao, thêm vào Huyết Oán kiếm của Trần Phong và chiếc lông vũ kim sắc chứa nguyên thần Công chúa, sức mạnh lớn nhất trong Tam giới đều tụ lại ở một nơi. Ngự Nô, Tiên Cự và Linh Tường không có linh lực công kích nên luôn phải phòng thủ. Trong khoảng đất trời một tia chớp chói lòa, sau đó một luồng ánh sáng cực mạnh bùng lên vây bọc tất cả vào trong. Bọn họ cảm thấy một sức mạnh đang hút mình vào nhưng không thể khống chế nổi bản thân nữa, ngay tiếp đó là một tiếng nổ vang rền.

Trần Phong cảm thấy mình bị cuốn vào một đường hầm chứa đựng nguồn năng lượng siêu nhiên, tốc độ nhanh tới mức khiến cảm nhận về mọi vật như dừng hẳn lại. Đường hầm rất dài nhưng rất chóng tới tận cùng, nơi đó đường như là một hồ nước, Trần Phong khi ấy mất đi ý thức.

Không biết trải qua bao lâu, Trần Phong cảm giác toàn thân đau nhức, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy mình đang nằm trong nước, đầu dựa trên hòn đá nơi bờ hồ. Tầm nhìn mờ ảo khiến hắn lại thấy chóng mặt ngất đi, trước khi hôn mê dường như hắn nhìn thấy một con ngựa trắng, hơn nữa nó còn đang đội cánh trắng muốt hạ xuống từ trời cao. Trên lưng ngựa bắt ngờ lại chính là Úc Hà Phiêu, bạch sắc thiên mã hạ xuống ngay gần bên hắn, Úc Hà Phiêu xuống ngựa, sau đó bước tới chỗ hắn, mặt nở nụ cười...

Trần Phong tỉnh lại lần nữa thì thấy mình đang nằm trên giường, hắn biết mình đã được người cứu. Hắn xuống giường ngồi bên bàn, tự rót cho mình một tách trà, cách bài trí xung quanh có phần tương tự như phòng ốc ở Tử Trúc lâm.

Hắn vừa uống trà vừa nghĩ tới những việc đã xảy ra. Hắn nhớ lại lúc mình dẫn đầu năm vị Vua Tinh linh đại chiến cùng Thích khách Ma tộc, sau đó một tiếng nổ vang mọi người lạc mất nhau. Ở nơi tận cùng của đường hầm hắn ngã vào hồ nước, bò lên bờ rồi lại ngất đi, trước khi hôn mê nhìn thấy Úc Hà Phiêu cười bạch sắc thiên mã, lẽ nào nàng đã cứu mình về? Trần Phong nghĩ vậy. Nhưng không thể nào, Úc Hà Phiêu do chính tay hắn chôn cất, sao có thể sống lại được?

Trần Phong uống liền ba tách trà, thần trí đã tỉnh táo hoàn toàn. Vào lúc hắn còn đang không biết lý giải mọi chuyện thế nào, cửa bị đẩy mở, người bước vào chính là Úc Hà Phiêu cười bạch sắc thiên mã mà hắn nhìn thấy trước khi hôn mê.

- Úc Hà Phiêu, sao lại là nàng? Sao nàng lại ở đây?

Trần Phong hỏi ngay điều đang nghĩ vấn trong lòng.

- Công tử, tên của ta không phải là Úc Hà Phiêu. Đây là nhà ta, ba ngày trước ta thấy công tử hôn mê ở bên hồ nên mới đưa chàng về đây.

Cô nương này rõ ràng không phải là Úc Hà Phiêu.

- Nàng không phải Úc Hà Phiêu ư? Vậy nàng là ai?

Trần Phong hỏi tiếp.

- Tên ta là Y Tích.

Nữ tử trả lời.

- Y Tích.

Trần Phong đang lặp đi lặp lại trong lòng, nơi ký ức dường như có chút ấn tượng mơ hồ.

- Đa tạ cô nương đã cứu.

- Không cần phải thế, việc này có đáng gì đâu. À phải, công tử ba ngày rồi không ăn gì chắc là đói lắm, ta đã làm cho chàng một ít đồ điểm tâm, chàng nếm thử nhé.

Y Tích đặt điểm tâm lên trên bàn, có tới bảy tám món.

- Cô nương, xin hỏi khi cứu ta nàng có thấy những bằng hữu của ta không?

Trần Phong nhớ tới bọn Ngự Nô.

- Không. Đây là Vong Ưu cốc, người ngoài rất ít khi tiến vào. Ta nghĩ chắc chàng ngã từ trên núi xuống, có lẽ bằng hữu của chàng đang tìm chàng trên đỉnh núi, đừng quá lo lắng.

Y Tích an ủi.

- Hy vọng như vậy.

Trần Phong dùng bữa điểm tâm được Y Tích chuẩn bị mà trong lòng không ngừng lo lắng về các Tinh linh Vương tộc. Vị nữ tử có tên Y Tích trước mắt này có gì đó phảng phất trong ký ức, chỉ là vì nàng trông giống như Úc Hà Phiêu chăng?

- Cô nương, nàng có biết gần đây có nơi nào tên là Tử Trúc lâm không, trên núi có mọc đầy loài trúc màu tím ấy.

- Ta chưa từng nghe nói tới nơi nào tên là Tử Trúc lâm, nhưng trong Vong Ưu cốc mọc đầy loài trúc tím, chàng ra nhìn xem.

Y Tích vui vẻ mở cửa, Trần Phong bước ra. Vừa nhìn qua, một dải trúc tím dưới làn gió thổi xao động như sóng biển thật hoành tráng xiết bao.

Lúc này Trần Phong mới phát hiện ngôi nhà hắc ở nằm trên cao, hơn nửa còn ngay đỉnh, do đó có thể nhìn ra rất xa. Cảm giác này có chút gọi là Tử Trúc lâm, nhưng nơi đó đã bị Thụ yêu phá hủy rồi.

- Cô nương, nàng có thể đưa ta rời khỏi cốc được chăng, ta muốn đi tìm bằng hữu.

- Điều này đương nhiên là được, chẳng qua bây giờ bên ngoài đang rất nguy hiểm. Ma tộc đã tấn công vào phạm trăn, Thần tộc đang toàn lực ngăn trở. Ma tộc đồ sát, Hoàng tử phạm trăn cũng đưa võ sĩ tới chống cự lại Ma tộc.

Lời Y Tích nói với Trần Phong như ánh hàn quang lóe ra khi thanh kiếm rời bao.

- Sao? Sao có thể như vậy được? Mới có ba ngày mà Ma tộc đã tấn công vào phạm trăn sao?

Trần Phong thực không thể nào tin được.

- Không phải là ba ngày, đã ba mươi ngày rồi, hiện Ma tộc còn đang ở cửa ngõ vào phạm trăn. Chúa tể Thần tộc đã mang theo những người có linh lực cao nhất tới ngăn trở, nhưng Ma tộc quá mạnh, không biết có thể ngăn chặn được bao lâu.

- Ba mươi ngày? Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Trần Phong càng lúc càng không hiểu.

- Chúa tể Thần tộc? Ngài chẳng phải đã đồng quy vu tận cùng Thương Xá rồi sao?

- Công tử, chàng nói gì thế?

Y Tích bờ ngỡ.

- Cô nương, nói thực là, trước khi ta hôn mê vào lúc ba ngày trước đây, ta đang dẫn đầu các Tinh linh Vương tộc đại chiến cùng Thích khách Ma tộc trong Tử Trúc lâm. Nhưng đột nhiên một tiếng động vang lên rồi chúng ta biến mất, khi ta tỉnh lại thì đã ở nơi này rồi.

Trần Phong kể lại sự việc sơ lược cho Y Tích.

- Việc... việc này sao có thể được?

Giờ tới lượt Y Tích không dám tin.

- Ta thường cười Thiên Mã Lưu Tinh ra khỏi cốc, chuyện một tháng trước Ma tộc lần đầu tấn công đến ta còn tận mắt nhìn thấy, sau này Thần tộc tới ngăn trở ta cũng thấy, sao có thể như chàng nói được?

Trần Phong hiểu mình không hề nói sai, nhưng hắn cũng tin điều Y Tích nói. Hắn đang nghĩ xem vấn đề nằm ở đâu, lẽ nào lần đại chiến Tử Trúc lâm tụ tập quá nhiều năng lượng, sau đó mở ra cánh cửa thời gian, giờ đây mình đã tới một ngàn năm trước rồi chăng? Nếu đúng như vậy, nữ tử trông giống Úc Hà Phiêu trước mặt hắn phải là Công chúa.

- Công chúa!

Trần Phong bất giác bật thốt.

- Công chúa? Công chúa gì cơ?

Y Tích không hiểu lời Trần Phong nói.

- Cô nương, Thiên Mã Lưu Tinh mà nàng nói chính là con ngựa có đôi cánh bạch sắc nàng cười khi cứu ta à?

Trần Phong hỏi gấp.

- Đúng, chính là nó. Nó là một con thiên mã, luôn ở bên ta nên ta gọi nó là Lưu Tinh.

Y Tích đáp.

- Cha mẹ người thân của nàng đâu? Nàng quả thực không biết mình là ai sao?

- Nói ra thì rất lạ lùng. Ta dường như sinh ra đã lớn như vậy rồi, bởi vì ta không hề có ký ức khi còn nhỏ.

Câu trả lời của Y Tích khiến Trần Phong đột nhiên nhớ lại chính bản thân mình. Với ký ức trước đây hẳn cũng không nhớ gì, dường như ký ức xưa nhất chính là lần chạy khỏi số mệnh bị Kinh Thiên truy sát, hơn nữa lại còn không hoàn chỉnh.

- Vậy nàng vẫn luôn ở trong Vong Ưu cốc sao? Ta thấy nàng không phải là người phạm trần bình thường, trên người nàng có linh lực.

Trần Phong gạn hỏi.

- Ta thường có một giấc mộng giống nhau, trong mộng thấy mình đang soi gương, nhưng hình ảnh phản xạ trong gương không ngờ lại có một đôi cánh kim sắc. Nó bảo ta ở đây đợi một người tên là Trần Phong, sau đó ta rất bình an chào đón mỗi buổi bình minh rồi tạm biệt mỗi lúc hoàng hôn, cứ như vậy đợi một người mình chẳng biết là ai.

- Có lẽ quả thực nàng phải cứu ta.

Trần Phong dường như đã hiểu được một ít, nhìn Y Tích nói tiếp :

- Bởi vì ta chính là Trần Phong.

- Chàng chính là... Trần Phong.

Sự kinh ngạc của Y Tích chỉ trong thoáng chốc đã bình tĩnh lại được.

- Chàng chính là người đầu tiên thiếp gặp trong cốc sau bao nhiêu năm, thì ra mọi chuyện đã được sắp đặt từ trước.

- Bây giờ ta có thể khẳng định, ta đã quay trở lại một ngàn năm trước, hơn nữa còn gặp phải cuộc chiến tranh diệt thế Ma tộc tiến hành với phạm trần mà Ngự Nô nói.

- Chàng nói chàng đến từ một ngàn năm sau? Vậy thì thiếp đợi chàng để làm gì?

Y Tích hỏi lại.

- Có thể nói như vậy, nhưng một ngàn năm trước chắc ta cũng đã trải qua, tuy nhiên không hiểu khi đó với thân phận nào. Ta vượt qua ngàn năm chỉ để tìm nàng, bởi vì nàng là Công chúa của Thần tộc.

- Ý chàng nói là, chúng ta đứng ở hai đầu thời gian cách nhau một ngàn năm, người nọ tìm người kia. Nhưng còn chuyện chàng nói thiếp là Công chúa Thần tộc là như thế nào?

- Bảy trăm năm sau, nàng quyết chiến cùng với Công chúa Ma tộc Kiến Xá, nhưng bị ả sát tử. Nàng ngậm đem nguyên thần của mình ký sinh vào trong cơ thể của Vương Xà, sau đó ba trăm năm được sinh ra, khi đó nàng gọi mình là Úc Hà Phiêu.

- A, chẳng trách chàng vừa gặp thiếp đã gọi thiếp là Úc Hà Phiêu, vậy sau đó thì sao?

- Sau đó nàng bảo ta nghĩ biện pháp quay trở lại một ngàn năm trước, đem nguyên thần trao cho nàng. Nàng nói rằng khi ấy nàng mạnh nhất, sau đó lại đưa nàng quay trở lại một ngàn năm sau để ngăn cản con Vạn thế hạo kiếp tới gần.

Trần Phong nói xong lấy chiếc lông vũ kim sắc trao cho Y Tích.

- Đây chính là nguyên thần của nàng. Công chúa Thần tộc có một đôi cánh kim sắc, chính là hình ảnh nàng trông thấy mình trong mộng.

- Chiếc lông vũ này thực sự có thể làm thức tỉnh ký ức và linh lực của thiếp sao?

- Nàng là Công chúa, nhất định có thể.

- Vậy để thiếp thử.

Y Tích vung chiếc lông vũ lên, bay múa trong không trung. Nơi vai Y Tích chợt xuất hiện con đầu nhói tới tận tim, sau đó mọc ra một đôi cánh kim sắc. Y phục bạch sắc của Y Tích cũng biến thành chiến y kim sắc. Trong thân thể nàng có một luồng sức mạnh như sóng nước khi có hòn đá ném xuống mặt hồ, từ từ lan rộng. Trần Phong nhìn thấy trước mắt mình chợt sáng lên, Công chúa có được linh lực cường đại như vậy trở về một ngàn năm sau, nhất định có thể đối đầu cùng Ma tộc. Nhưng thân thể Y Tích đột nhiên lại cảm thấy một cơn đau, kim sắc chiến y biến thành bạch y, đôi cánh kim sắc cũng co rút lại vào trong thân thể. Y Tích đang ở giữa không trung rơi xuống, Trần Phong bất chấp tất cả nhào tới ôm lấy Y Tích, bốn mắt nhìn nhau, quên hết nguy hiểm, trong mắt chan chứa ngàn vạn tình thâm, mỗi tình xuyên qua ngàn năm dần dần tĩnh lại. Bọn họ tiếp tục rơi xuống, nhưng không hiểu lúc nào lại bay lên, thì ra Thiên Mã Lưu Tinh đã đỡ họ lại, bay vòng quanh khắp Vong Ưu cốc, tiếng chim Vong Ưu hát ca dường như khiến họ nhớ lại mối tình họ dành cho nhau.

- Trong thoáng chốc vừa qua thiếp dường như nhớ lại mình chính là Công chúa Thần tộc, cũng nhớ lại một ít ký ức liên quan tới chàng, nhưng sau đó tại sao linh lực và đôi cánh của thiếp đều không còn nữa vậy?

Y Tích hỏi.

- Chắc rằng là thời cơ còn chưa chín muồi chăng, đã có thể để ta đem nguyên thần đưa cho nàng, vậy nhất định phải có cách. Chúng ta bây giờ cũng không có biện pháp tốt hơn.

Trần Phong đáp.

- Lưu Tinh, hạ xuống đất đi.

Y Tích ra lệnh cho Thiên Mã Lưu Tinh dừng lại trên mặt hồ, sau đó cùng Trần Phong nhảy xuống ngựa.

Trần Phong nhìn cảnh sắc trước mặt. Đây là thượng du, nơi này chảy xuống một con suối nhỏ, cây cối xung quanh có không biết bao nhiêu ong bướm lượn bay, muôn chim cùng hót, ngàn hoa nở rộ, thơm ngát hương bay. Điều này khiến Trần Phong nhớ lại lúc Linh Tường tạo ra mộng cảnh cho hắn. Linh Tường nói mộng cảnh dựa vào mong muốn và khát vọng của người ta để tạo thành, khi ấy cảm giác ngọt ngào như đã từng trải qua từ trước, lẽ nào đó là những thứ mình gặp một ngàn năm trước ở chính chỗ này? Giờ đây Trần Phong đã không còn phân biệt được đâu là khởi đầu đâu là kết thúc, tựa hồ như một vòng luân hồi vậy.

Đâu đây chợt vọng lại một bản hòa ca của lũ chim, Trần Phong quay đầu sang nhìn Y Tích chân trần đứng trên tảng đá, mũi chân chạm lên làn nước trong vắt của khe suối. Nụ cười và tiếng ca của nàng thuần khiết giống như trong mộng cảnh đó, điều này chính là ký ức tận sâu trong lòng hắn, là mong muốn, là khát vọng mà hắn luôn hướng tới. Cuối cùng hắn đã nhớ lại những chuyện liên quan tới một ngàn năm trước đây, hoặc giả thiết rằng hắn chỉ mới vừa trải qua thôi.

Trần Phong ngấm nhìn, lắng nghe, khoe môi dần ra, nở nụ cười hoan hỉ. Lâu lắm rồi hắn không cảm thấy thư thái hay cười được như thế.

- Đến đây đi, trong suối có cá đấy, mình bắt cá đi.

Y Tích bên con suối gọi Trần Phong.

Trần Phong như có thần xui quý khiến cò luôn cả giày, bắt chước Y Tích để chân trần nhảy xuống suối bắt cá, đôi khi ngẫu hứng còn hất nước lên nhau, tiếng cười trong trẻo của mỗi người vang lên khắp sơn cốc. Y Tích bắt được một con cá, sau đó hưng phấn reo lên, nhưng con cá trên tay quá trơn, sợ ý một chút đã trượt mất. Tay Y Tích trong không trung mau chóng tóm lại con cá, Trần Phong cũng tới giúp, nhưng cá cuối cùng vẫn trốn thoát vào trong nước, còn Y Tích cũng theo đó mà ngã nhào vào lòng Trần Phong, tiếng cười cũng như hành động đều dừng cả lại.

Lúc này, Y Tích chỉ thấy trước mắt mình là người đã được định sẵn trong số mệnh của nàng, hơn nữa người này đã vượt qua cả ngàn năm để tới gặp nàng. Còn Trần Phong đã quên mất nữ tử trong lòng hắn là Công chúa, hắn chỉ nhớ nữ tử ấy từng xuất hiện trong ký ức, từng bị lãng quên và kiếm tìm trong tuyệt vọng. Hắn không thể lại đánh mất hoặc quên đi nữa. Trần Phong ôm Y Tích thật chặt, vòng tay ấm áp này với Y Tích là khát vọng của nàng từ rất lâu rất lâu rồi, nàng không thể nhắm mắt được.

- Ta đã ở Thần tộc trong một ngàn năm, dường như quên mất đi một đoạn ký ức, ta nghĩ đây nhất định là nàng.

Trần Phong thủ thi bên tai nàng.

- Thiếp ở đây đợi chờ, chính là đợi chờ chàng. Chàng vượt qua ngàn năm, thiếp dừng lại ngàn năm, lần luân hồi này chắc hẳn chính là để chúng ta tìm lại mọi thứ đã lãng quên.

Y Tích e thẹn đáp.

- Đưa tay nàng cho ta.

Trần Phong nhớ lại sự ấm áp nơi tay trái.

- Để làm gì vậy?

Y Tích đưa tay phải ra, trong lòng Trần Phong ngược đầu lên nhìn hắn.

- Mỗi lần ta nhớ lại đều cảm giác sự ấm áp nơi tay trái, ta nghĩ rằng khi nắm tay nàng, sẽ cảm nhận lại được sự ấm áp bên nhau qua ngàn năm ấy.

Trần Phong dùng tay trái nắm lấy tay phải của Y Tích, sau đó trong thoáng chốc sắc mặt hắn đại biến.

- Tại sao không thấy sự ấm áp ấy, là nó biến mất hay nó căn bản không phải từ nàng, đây là chuyện gì.

Trần Phong vội đẩy Y Tích trong lòng mình ra.

- Sao vậy? Trần Phong?

Y Tích ngạc nhiên hỏi.

Trần Phong bình tĩnh lại, hoặc có thể nói là tỉnh lại từ ảo mộng.

- Xin lỗi Công chúa.

- Thì ra khoảng cách giữa chúng ta là thân phận. Ta vừa xong cũng quên mất, xin lỗi công tử.

Trên mặt Y Tích tràn đầy nỗi thất vọng.

Vua của Tinh linh Phong tộc là Ngự Nô từng nói với ta, chiến tranh diệt thế của Ma tộc với phàm trần một ngàn năm trước đây cuối cùng được Hoàng tử của phàm trần dùng Huyết Oán kiềm đẩy lùi Ma tộc mà kết thúc. Ta nghĩ ta phải ngăn cản sự biến mất cuối cùng của Hoàng tử, cùng anh ta quay trở về một ngàn năm sau. Có như vậy Huyết Oán kiềm mới phát huy được uy lực mạnh nhất, như vậy mới có thể đánh bại được Ma tộc, Vạn thế hạo kiếp mới không thể gieo rắc tai ương.

Trần Phong nhớ lại những sự tình trọng yếu.

- Hôm nay Hoàng tử mang theo võ sĩ tới cửa vào phàm trần cùng Thần tộc chống lại Ma tộc, chúng ta tới xem đi.

Y Tích luôn rất quan tâm tới sự kiện này, hôm nay biết được mình là Công chúa Thần tộc lại càng thấy thêm phần trách nhiệm.

Trần Phong và Y Tích cười Thiên Mã Lưu Tinh bay ra khỏi Vong Ưu cốc, nơi đây đúng là thế ngoại đào nguyên khiến người ta quên đi sầu muộn. Tốc độ của Thiên Mã thực nhanh như lưu tinh, nhưng Y Tích bảo nó chậm một chút, để Trần Phong ngắm nhìn phàm trần.

Những đường phố đông đúc đều thành hoang vắng, bao kiến trúc phồn hoa bị phá hủy không người lui tới, mọi người đều trốn trong nhà mình, hiếm khi ra ngoài. Trần Phong không hiểu hỏi :

- Chẳng phải nàng nói Ma tộc còn ở cửa vào phàm trần ư, nhưng phàm trần sao lại đến nỗi này?

- Đại quân chủ lực của Ma tộc bị ngăn ở cửa vào, nhưng có một vài Thích khách đã tiềm nhập phàm trần rồi, giết đi rất nhiều tướng quân lãnh binh, còn Ngũ tộc Tinh linh của Thần tộc đang toàn lực bảo hộ bọn họ, chưa cùng Thích khách giao chiến.

Y Tích trả lời.

- Ngự Nô chưa từng kể với ta về sự tình chiến tranh diệt thế có liên quan tới chuyện của Công chúa, cũng có nghĩa là nàng phải không mang thân phận Công chúa mới đúng. Nếu ta không vào vòng luân hồi ngàn năm thì nàng nhất định vẫn còn ở trong Vong Ưu cốc, chúng ta đều không tham dự vào cuộc chiến tranh diệt thế này. Nhưng giờ đây chúng ta đã tham dự vào, vậy chẳng phải đã thay đổi lịch sử rồi sao?

Trần Phong có chút lo âu không thể nói rõ.

- Chuyện trong quá khứ quả thực có thể thay đổi ư?

Y Tích thắc mắc.

- Ta không biết, nhưng sau khi chiến tranh diệt thế kết thúc, không hề có tên của chúng ta.

Trần Phong cũng băn khoăn.

- Chiến tranh diệt thế đã không thành công, vậy chúng ta tốt nhất là không nên thay đổi thì tốt hơn, không thì khéo quá hóa vụng khiến cho Vạn thế hạo kiếp đến sớm một ngàn năm.

Y Tích bảo.

- Được, nàng bây giờ còn chưa mọc ra đôi cánh kim sắc, vậy nàng còn chưa phải là Công chúa đích thực, hẳn sẽ không có ai để ý tới chúng ta.

Trong khi Trần Phong và Y Tích nói chuyện, Thiên Mã Lưu Tinh đã bay đến cửa vào phàm trần. Nơi này một bên là sa mạc, một bên là đại dương, còn có cả những ngọn núi cao vút xuyên mây.

Khi Trần Phong và Y Tích cười Thiên Mã Lưu Tinh giữa không trung, Thiên Mã Lưu Tinh giang đôi cánh trắng muốt như một đám mây, do đó người phía dưới không phát hiện ra được.

- Đoàn người kia hẳn phải là võ sĩ phàm trần, đi trước nhất là Hoàng tử?

Trần Phong chỉ vào đoàn người mặc giáp sắt phía dưới nói.

- Đúng, Chúa tể Thần Ma lưỡng tộc đang giao chiến, chằng xem kia.

Y Tích nói.

Trần Phong nhìn tới, nước biển cuộn tung trời ập xuống, còn cát trong sa mạc với nước biển cùng va chạm với nhau, tạo thành vụ nổ rung trời chuyển đất. Lúc này võ sĩ Hoàng tử dẫn đến cũng bắt đầu giao chiến cùng tiểu yêu Ma tộc.

Tiểu yêu của Ma tộc linh lực yếu ớt, không đủ để giết người. Võ sĩ Hoàng tử đem đến toàn người kiêu dũng thiện chiến, đánh với lũ tiểu yêu không chút ngại ngần. Bọn họ đều ôm trong lòng ý chí quyết tử, hoài bão cứu quốc, sức lực dùng tới đều đã vượt qua cực hạn của thân thể, nhưng vẫn tiếp tục vùng binh khí liều mạng đánh giết lũ tiểu yêu.

Hai bên đều tử thương vô số, lúc này một Thích khách linh lực cao cường của Ma tộc đã tới, sử dụng huyền thuật lên mặt đất dưới chân đoàn võ sĩ Hoàng tử đem đến. Cát biến thành cát lún, đoàn người của Hoàng tử từ từ bị lún vào, càng dùng sức vùng vẫy lún càng nhanh. Đồng thời Thích khách còn triệu hồi đá tảng dưới đất lên, sau đó tách ra thành từng khối từng khối tàn nhẫn trút thẳng xuống.

- Y Tích, nằng ở lại đây, ta xuống cứu người.

Trần Phong nói đoạn phi thân xuống dưới, vẫy tay lên gạt cự thạch sang bên, đây không phải là linh lực, mà là công lực. Sau đó hắn mau chóng hạ xuống ôm lấy Hoàng tử. Lúc này Hoàng tử đã hôn mê bất tỉnh, đầu bị đá đập vào, máu còn đang chảy, giờ không còn nhìn rõ được bộ dạng nữa.

Trần Phong đã bại Thích khách đó của Ma tộc rất dễ dàng, vừa muốn rút lui thì bị Thương Xá cản lại, bốn mắt nhìn nhau. Trần Phong đặt Hoàng tử lên lưng mình, hiểu rõ Thương Xá linh lực cao cường, vừa định rút Huyết Oán kiếm ra thì Châu Tế xuất hiện ngăn trước mặt Trần Phong.

- Mang Hoàng tử chạy đi đã, nơi này để ta ứng phó.

Trần Phong nghe lời mang Hoàng tử rời khỏi.

Trần Phong mang Hoàng tử đang trọng thương tới một ngôi miếu nhỏ, Y Tích cũng đi theo cùng. Ngôi miếu này chỉ có một tượng sơn thần cũ kỹ, bên trên giăng đầy mạng nhện, cửa sổ bên tường đều đã hỏng, trên mặt đất lại càng bừa bãi lộn xộn. Trần Phong đặt Hoàng tử lên một đám cỏ mọc đầy trên đất.

- Hoàng tử đã chết rồi.

Y Tích cúi xuống bên Hoàng tử, phát hiện ra mạch anh ta đã không còn đập, tim cũng đã ngừng.

- Chết rồi?

Trần Phong thực lòng sợ rằng những chuyện được định sẵn sẽ bị thay đổi bởi hắn. Hắn nhớ lại lời Ngự Nô từng nói, Huyết Oán kiếm xuất hiện khiến cho Hoàng tử sống lại. Do đó Trần Phong lấy từ trong người ra Huyết Oán kiếm đặt vào tay Hoàng tử, nhưng Hoàng tử không có chút phản ứng nào.

- Điều này sao có thể được? Nếu Hoàng tử không sống lại thì ai ngăn cản Ma tộc tới phạm trần đây?

- Công tử, trước tiên đừng vội, có lẽ có một số chuyện chúng ta còn chưa rõ.

Y Tích khuyên nhủ.

- Có lẽ vậy, Ngự Nô nói năm đó Huyết Oán kiếm trong tay Hoàng tử là thần của kiếm chứ không phải chân thân, đây lại là chân thân, có nghĩa là thần của Huyết Oán kiếm không lâu nữa sẽ xuất hiện khiến Hoàng tử sống lại.

Trần Phong nói.

- Vậy bây giờ phải làm gì với Hoàng tử?

Y Tích hỏi.

- Hãy lau rửa cho sạch gương mặt anh ta, sau đó chúng ta đưa anh ta tới Hoàng Lăng, nơi đó có thể bảo quản thật tốt thì thể.

Trần Phong nói rồi bước ra khỏi miếu, ngồi nghỉ trên cầu thang của ngôi miếu nhỏ, nhìn bầu trời nghĩ tới một số chuyện.

Ngàn sao lấp lánh trên cao, Trần Phong biết trong đó có một ngôi sao là Thiên Mã Lưu Tinh, chỉ cần Y Tích gọi một tiếng là nó sẽ xuất hiện trước mặt trong nháy mắt. Trần Phong thực không muốn tham dự vào cuộc chiến này, sợ rằng hắn sẽ làm thay đổi sự thất bại của chiến tranh diệt thế, như vậy Vạn thế hạo kiếp sẽ tới sớm một ngàn năm. Hắn chỉ muốn mau đưa Công chúa trở về, nhưng hiện tại Công chúa vẫn chưa hồi phục linh lực và ký ức, cửa thời gian cũng chẳng thể mở ra, do đó chỉ có thể ở lại nơi này.

Trần Phong không biết phải làm sao, đành thuận theo tự nhiên phát triển thế nào. Hắn vừa bước vào cửa miếu liền va ngay phải Y Tích đang đi ra. Sau khi hai người tách ra, Y Tích nói :

- Công tử, chàng nhìn Hoàng tử xem

- Hoàng tử sao rồi? Chẳng lẽ sống lại rồi sao?

Trần Phong vội hỏi.

- Không phải, chàng tự mình xem là biết.

Y Tích và Trần Phong bước vào miếu. Trần Phong nhìn khuôn mặt được Y Tích lau rửa sạch của Hoàng tử, không ngờ khuôn mặt ấy giống hệt bản thân hắn. Nhất thời hắn đứng lặng không nói nên lời.

- Công tử, lẽ nào một ngàn năm trước đây chàng có thân phận là Hoàng tử?

Y Tích do dự.

- Ta không biết, có lẽ chỉ là tướng mạo tương tự nhau mà thôi, trước tiên hãy đưa vào Hoàng Lăng rồi nói tiếp.

Hoàng Lăng là cấm địa của Hoàng gia, mai táng thân thể Hoàng đế các đời. Nghe nói trong Hoàng Lăng bày bố cơ quan dày đặc, hơn nữa còn quý dị như mê cung, lại thêm bao nhiêu cao thủ giữ những nơi trọng yếu.

Hoàng Lăng xây trên vùng đất linh khí phong thủy, như vậy mới có thể bảo tồn được hoàng thất và quốc gia. Trần Phong và Y Tích để Thiên Mã Lưu Tinh công Hoàng tử. Trên đường đi có vô số Hoàng Lăng nhưng Y Tích nói đều là giả, bởi vì đó không phải là vùng đất phong thủy tốt nhất, chỉ để mê hoặc những kẻ đến Hoàng Lăng trộm bảo vật mà thôi.

Đi được rất xa, họ dừng lại ở một ngọn núi trông rất bình thường. Y Tích chỉ vào đám sương phủ đầy trời nói :

- Đây không phải là sương đơn thuần mà là do linh lực tạo thành, cũng chính là phong thủy bảo địa. Thiếp nghĩ Hoàng Lăng phải nằm ở đây.

- Sương mù này bao năm không tan, hơn nữa còn phát ra ánh sáng và sự ám áp khiến cho tinh thần sáng khoái, hẳn phải ở đây rồi.

Trần Phong bảo.

- Nhưng sương phủ quá lớn, chúng ta làm sao tìm được?

Y Tích buồn rầu.

- Nàng dùng lông vũ kim sắc thử thi hành huyền thuật xem, có lẽ giúp cho trước mắt chúng ta rõ ràng hơn một chút.

Trần Phong đề nghị.

Y Tích lấy chiếc lông vũ kim sắc trên đầu xuống, sau đó biến thành một phiến lá kim sắc, khẽ vung lên giữa màn sương. Một ít sương đọng lại bên trên, sau đó Y Tích khiến những giọt sương đọng này tiến vào mắt mình và Trần Phong, trước mắt thoáng chốc sáng rõ, nhìn xuyên qua lớp sương dày đặc, thấy một sơn động có hai võ sĩ đứng gác, cửa động viết: Hoàng Lăng.

Trần Phong và Y Tích nhìn nhau cười, sau đó cùng đi tới. Vừa mới nhìn tưởng là gần ngay trước mắt nhưng họ phải vượt qua rất nhiều bụi cây và mê cung mới tới được.

- Chúng ta phải nghĩ biện pháp mới được, nếu cứ xông bừa vào sẽ làm tổn hại tới người vô tội, những võ sĩ đó đều là tử sĩ.

Y Tích nói.

- Cứ nhìn là thấy, đao không rời tay, cảnh giác cao độ, chẳng qua ta nghĩ chúng ta căn bản không có cách nào dẫn họ đi chỗ khác, bởi vì họ tuyệt đối sẽ không rời khỏi nơi này nửa bước.

Trần Phong đáp.

- Vậy đợi trời tối rồi nói tiếp, chúng ta cũng cần phải nghỉ ngơi.

Hai người Trần Y cũng không có biện pháp tốt hơn, chọn vị trí cách xa các võ sĩ một chút nghỉ ngơi, đến lửa cũng không nhóm lên.

Chỉ có điều đêm không phải quá đen tối, tuy không có ánh trăng nhưng trời đầy sao sáng, còn cả loài đom đóm bay khắp nơi. Nguồn sáng kiểu này tuy yếu mà huyền ảo mông lung, từng điểm từng điểm một đẹp tới mức khiến Y Tích băng khuâng, bởi vì trong Vong Ưu cốc không có đom đóm.

Y Tích nhảy múa cùng với đom đóm. Trần Phong ngắm nhìn như say như mê. Mỗi một ánh mắt, một nét mặt của Y Tích dường như Trần Phong đều đã từng trông thấy trong ký ức, những thứ mơ hồ trong quá khứ giờ nhìn lại thấy như chẳng chút đổi thay, trở thành vô cùng quý giá.

Bầu trời sáng rực lên, giống như ánh lưu tinh, nhưng so với lưu tinh còn sáng hơn nhiều lần. Động tác của Y Tích dừng lại giữa không trung, mắt dõi theo luồng ánh sáng rơi xuống, Trần Phong cũng vậy.

- Hoàng Lăng ở đó.

Hai người đồng thời bật thốt, sau đó cùng lúc phóng tới.

Khi đến Hoàng Lăng, phát hiện thấy trên không trung phủ một tầng ánh sáng màu đỏ như máu, cũng như sương, từ trong Hoàng Lăng phát ra. Nhưng võ sĩ bên ngoài Hoàng Lăng vẫn bất động, đứng y nguyên tại chỗ. Xem ra nhiệm vụ của họ chỉ là canh giữ cửa, bên trong nhất định còn có người khác quản lý.

- Đám đầu gỗ này xem ra không dễ đối phó, không còn biện pháp nào khác.

Y Tích nói rồi ra về muốn động thủ.

- Để ta thử xem.

Trần Phong nói xong làm bộ dạng nghênh ngang bước tới.

- Vừa rồi có chuyện gì thế? Huyết quang sao lại xuất hiện bên trên Hoàng Lăng?

Trần Phong nghiêm nghị cất tiếng.

- Bẩm Hoàng tử, Tinh Quân nói rằng đêm nay trên trời sẽ xuất hiện chuyện lạ, ánh sáng vừa lướt qua bầu trời chính là điều Tinh Quân từng nói.

Một võ sĩ đáp. Tinh Quân mà võ sĩ nói là Quốc sư của phàm trần, người đứng dưới một người mà trên cả vạn người.

- Hoàng Lăng là trọng đại, không thể để có chút gì tổn hại, ta phải đi xem xem thế nào.

Trần Phong nói đoạn bước lên trước.

- Bẩm Hoàng tử, đừng làm khó chúng thần. Nơi này ngoại trừ Hoàng đế và Tinh Quân ra ai cũng không thể vào được.

Một võ sĩ ngăn cản.

- Ta cũng không thể sao? Giờ đây bên ngoài binh hoang mĩ loạn, Ma tộc rất chóng thời sẽ tấn công xuống phàm trần, thiên tượng lạ như vậy ta nhất định phải xem cho rõ.

Trần Phong lộ vẻ tức giận.

- Mọi chuyện đã có Tinh Quân định đoạt, xin mời Hoàng tử.

Võ sĩ vừa xong đáp.

- Hoàng đế có khẩu dụ, lệnh cho ta phải làm một việc bí mật, nếu như có ai cản trở, giết chết không tha.

Đôi mắt Trần Phong đầy sát khí nhìn bọn họ, như thể đao rời khỏi bao.

- Tinh Quân nhân cơ hội phàm trần đại loạn, mang lòng phản nghịch. Lần này ta cùng Hoàng tử đi điều tra chuyện này, nếu các người dám cản trở, sẽ bị xử tội như phản nghịch.

Y Tích mang theo Hoàng tử đích thực cũng đồng dạng bước ra bảo.

- Còn người là ai?

Võ sĩ hỏi.

- Cho các người xem một người.

Y Tích nói rồi đưa Hoàng tử thật ra cho họ xem, giờ đã chỉ còn là một bộ tử thi.

- Đây là thể thân của Hoàng tử, nếu không có hân hôm nay người chết chính là Hoàng tử rồi, kẻ hạ thủ chính là Tinh Quân. Ta là người được Hoàng đế an bài trong phủ của Tinh Quân để giám sát mọi chuyện liên quan tới Tinh Quân. Tinh Quân ra lệnh cho ta đưa thi thể Hoàng tử vào Hoàng Lăng, sau đó tuyên bố với thiên hạ cái chết của Hoàng tử, nhân cơ hội phàm trần đại loạn, lão sẽ tranh ngôi đoạt vị.

- Điều này sao có thể được? Tinh Quân không gì không thể làm được, nếu như các người lừa ngài thì căn bản không thể qua mắt ngài được.

Võ sĩ lạnh nhạt lên tiếng.

- Cái “không gì không thể làm được” của Tinh Quân chỉ là chuyện vật vãn thôi, ta không muốn tổn nước bọt cùng các người nữa, nếu dám ngăn trở, đích thị phường phản nghịch.

Trần Phong quát lớn.

Những võ sĩ này đều là người trung thành, kể cả có chết cũng không muốn trên đầu mình có hai chữ phản nghịch. Bất đắc dĩ họ đành phải nhượng đường. Trần Phong ra lệnh :

- Nhớ rằng Hoàng tử đã chết, như vậy Tinh Quân mới có thể an tâm, chúng ta càng có cơ hội đối phó với lão. Còn nữa, bên trong Hoàng Lăng là mạch

nguồn sống của phạm trần, nhất định phải bảo vệ, không được để bất kỳ ai tiến vào, cũng không được rời khỏi.

- Tuân lệnh, thưa Hoàng tử!

Trần Phong và Y Tích đưa Hoàng tử vào Hoàng Lăng rồi mới thở phào nhẹ nhõm, để giảm bớt thương vong và náo động cũng đành phải bất chấp thủ đoạn. Còn với Tinh Quân đó, tuy nói rằng dưới một người trên vạn người nhưng Hoàng đế rất nghe theo lời ông ta, lại càng không để Hoàng tử có chiến công lẫy lừng vào mắt. Loại người như vậy sao có thể không mang dã tâm, nhưng có phải là phản nghịch hay không lúc này nói ra e vẫn còn là quá sớm.

- Nơi này thực giống như mê cung, đường nào mới là sinh lộ đây?

Lúc này Trần Phong và Y Tích đứng trước một ngã ba, xung quanh đầy những con đường nhỏ và cửa động khiến cho người ta mới nhìn qua đã muốn hoa mắt chóng mặt rồi.

- Trước tiên hãy nghỉ ngơi chút đã. Nơi này là bí mật của hoàng thất, nhất định bày bố rất nhiều cơ quan, để Hoàng tử lại nơi này không khó nhưng ta thấy rất hứng thú với những thứ khác.

Trần Phong nói.

- Luồng huyết quang từ trời cao vậy lấy Hoàng Lăng?

Y Tích cũng đoán ra.

- Ta có cảm giác rất lạ, màu đỏ máu ấy quá thu hút với ta. Ta thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi máu, nhưng mùi máu ấy không đến từ hiện tại mà từ không lâu sau này.

Trần Phong suy luận.

- Hy vọng đây không phải là âm mưu của Tinh Quân.

Nghỉ ngơi ít lâu, Trần Phong đột nhiên cảm giác trước ngực đau nhói, một luồng huyết quang từ trong cơ thể Trần Phong đột nhiên xuất hiện, giống y như ánh sáng vừa rời bao phủ Hoàng Lăng. Trần Phong hai tay ôm giữ lấy ngực, cố gắng chịu đựng. Y Tích trông thấy vội tới đỡ hân, hỏi :

- Công tử, chàng sao vậy?

- Là do Huyết Oán kiếm, nó muốn thoát khỏi thân thể ta.

Trần Phong nghiêng răng nói.

- Lễ nào trong Hoàng Lăng có thứ gì nó cảm thấy hứng thú sao?

- Trời cao có chuyện lạ.

Trần Phong nói rồi thân thể nhẹ bồng, Huyết Oán kiếm rời khỏi người. Luồng ánh sáng đỏ như máu ấy lại càng dày thêm, bao phủ lấy Huyết Oán kiếm vào trong.

Trần Phong và Y Tích đứng tại chỗ nhìn Huyết Oán kiếm đang bay trong không trung. Huyết quang khiến cho bao nhiêu bức tường đá quanh Hoàng Lăng đều biến thành màu đỏ. Y Tích ngạc nhiên :

- Nó muốn làm gì vậy?

- Huyết Oán kiếm là sức mạnh bên ngoài Tam giới, chuyện nó vừa rời khỏi thân thể ta khiến ta không tài nào hiểu nổi.

Trần Phong đáp lại.

Huyết Oán kiếm dừng lại một chút rồi cúi mình bay xuống nâng Hoàng tử lên bay về phía trước. Trần Phong và Y Tích đi ngay phía sau, qua vài lối rẽ Huyết Oán kiếm bay vào một mê cung như lưới nhện. Trần Phong nói :

- Xem ra nó đang dẫn đường.

Hoàng Lăng vốn đầy đặc cơ quan giờ đây dưới sự dẫn đường của Huyết Oán kiếm bất ngờ sóng yên bể lặng. Trần Phong và Y Tích cảm thấy có phần không hiểu nổi. Lòng vòng hồi lâu, cuối cùng Huyết Oán kiếm dừng lại ở một nơi, rồi thả Hoàng tử xuống. Trần Phong và Y Tích nhìn thấy phía trước trên một chiếc long ý có một luồng huyết quang cực mạnh, từ trên cao chiếu xuyên thấu Hoàng Lăng, chắc rằng ánh sáng chiếu xuống vừa rồi chính là nó.

Nhưng chỉ có thể nhìn thấy luồng huyết quang, còn hình dạng lại không thấy rõ, càng không thấy rõ là thứ gì. Trần Phong muốn tới gần xem cho rõ, nhưng vừa bước được hai bước thì không thể tiến thêm được, thì ra trước mặt bọn họ có một bức tường băng trong suốt.

- Thần Vương nói đêm nay sẽ có hiện tượng lạ, ra lệnh cho ta giữ ở đây đề phòng có kẻ mưu đồ bất chính.

Một màn hoa tuyết phủ xuống trước mặt họ cùng lúc thanh âm đó cất lên, trong đó có một nữ tử xinh đẹp mặc bạch y, hơn nữa còn mang một cặp cánh tuyết.

- Nàng là Tinh linh Tuyết tộc Sầm Hàm.

Trần Phong nhìn đôi cánh tuyết thêm vào đó là dung mạo giống với Sầm Hàm, nhớ lại lời Sầm Hàm từng nói, tên của nàng chính là từ mẫu hậu.

- Ngươi là ai? Sao ngươi biết được?

Sầm Hàm có chút bất ngờ hỏi.

- Ta không biết phải giải thích với nàng thế nào, có một số chuyện ta nghĩ Ngự Nô có thể nói rõ hơn.

Trần Phong trả lời.

- Bất kể là ai, nơi này ngoại trừ Thần Vương ra, ai cũng không được tiến vào.

Sầm Hàm nghiêm giọng.

- Ta không hề muốn tiến vào nhưng ta muốn nhờ nàng giúp ta một việc.

Trần Phong nói.

- Giúp việc gì?

- Ta muốn nàng dùng huyền thuật của Tuyết tộc tạo ra băng không thể tan chảy để bảo tồn thân thể cho người này.

Trần Phong nói rồi chỉ vào Hoàng tử đang nằm trên đất.

- Tại sao ta phải giúp ngươi?

- Ta thực không tìm ra lý do, nhưng nàng phải giúp bởi vì chỉ có anh ta mới có thể chống lại cuộc chiến tranh diệt thế Ma tộc tiến hành với phạm trần.

- Chính là hắn, một kẻ đã chết, sao có thể được? Nếu Thần tộc chúng ta mà còn không làm được thì phạm trần càng không thể nào.

Sầm Hàm khinh miệt.

- Ta đứng ở đây, nàng hãy dùng huyền thuật mạnh nhất của Tuyết tộc tấn công ta. Ta không tránh không né. Nếu nàng có thể đã thương được ta, ta lập tức bỏ đi, còn nếu nàng không thể, vậy hãy giúp ta làm chuyện này.

Trần Phong kiên quyết.

- Ngươi chẳng ngờ lại xem thường ta đến vậy, ngươi đã muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi.

Đôi băng kiếm trong tay Sầm Hàm đâm thẳng vào thân thể Trần Phong. Trần Phong quả nhiên không tránh né. Băng kiếm trong thân thể Trần Phong dần dần tan chảy, sau đó ngưng kết thành mũi băng đâm xuyên qua sang bên kia.

- Vô dụng thôi, nàng thua rồi.

Trần Phong nói, mặt không đổi sắc. Vết thương không ngờ chẳng nhỏ ra một giọt máu. Bản thân Trần Phong cũng cảm thấy lạ, chẳng lẽ trong người mình đã không còn máu ư.

- Ngươi không phải là người trong Tam giới. Ngươi rốt cuộc là ai, không có máu cũng không có hồn phách.

Dung Băng quyết của Sầm Hàm nhìn đơn giản nhưng thực ra bên trong ẩn chứa huyền thuật lợi hại Sát Hồn thuật, nhưng đối với Trần Phong không có lực sát thương, khiến nàng kinh hãi vô cùng.

- Điều này nàng không cần phải biết, hãy thực hiện lời cam kết đi.

Trần Phong lạnh lùng bảo.

- Được, ta đáp ứng lời ngươi.

Sầm Hàm bước tới gần Hoàng tử. Khi nàng nhìn thấy tướng mạo của Hoàng tử thì trong lòng lại kinh hãi, nhưng nàng với kẻ này đã có quá nhiều nghi vấn không thể giải thích rồi, có thêm một vấn đề mơ hồ nữa cũng vậy thôi. Sầm Hàm triệu hồi hàn khí bao quanh thân thể Hoàng tử, sau đó Hoàng tử như đang ngủ bình yên bên trong lớp băng không thể tan chảy.

- Giờ đây Ma tộc đang ép đến gần, Thần tộc toàn lực chống cự, không hiểu tại sao Thần Vương lại ra lệnh cho nàng tới nơi này trông giữ.

Trần Phong thối mũi.

- Hiện tượng lạ vừa mới phát sinh, vẫn chưa thành hình, Thần Vương biết mình phải làm gì.

Sầm Hàm đáp lại.

- Ba người Phá Trúc, Tịch Nguyệt và Cát Duyệt hẳn đang lo chuyện Thích khách tiềm nhập phạm trần hả?

Trần Phong hỏi.

- Dường như người chuyện gì cũng biết cả.

Trong lòng Sầm Hàm càng lúc càng thấy Trần Phong thần bí.

- Có cách nào tìm Ngự Nô không? Ta có việc muốn tìm gặp hắn.

Trần Phong nói.

- Ngũ tộc Tinh linh bọn ta mỗi người có việc riêng, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thần Vương, do đó bọn ta không có cách nào để tìm ra Ngự Nô.

Sầm Hàm trả lời.

- Được, vậy ta tự mình đi tìm hắn. Còn người này thì lưu lại nơi đây, ta mong nàng sẽ để tâm tới hắn.

Trần Phong nói rồi cùng Y Tích quay người rời khỏi. Y Tích sợ lộ thân phận nên không nói gì.

- Người cũng đi cùng ta, sau này ta sẽ đưa người quay trở lại.

Trần Phong nói với Huyết Oán kiểm đang do dự trên không.

- Sự việc giờ đây còn chưa rõ ràng, chỉ có thể chờ đợi, chúng ta nhân cơ hội này đi làm một số việc quan trọng.

Huyết quang của Huyết Oán kiểm nhạt dần, sau đó bay xuống trước mặt Trần Phong. Trần Phong nắm lấy Huyết Oán kiểm cất vào trong thân thể, sau đó cùng Y Tích theo đường cũ quay trở lại. Toàn bộ sự việc Sầm Hàm đều trông thấy tận mắt mà có phần chẳng dám tin.

Trần Phong và Y Tích ra khỏi Hoàng Lăng rồi ra lệnh cho võ sĩ chuyện hôm nay không được để lộ cho bất kỳ ai biết, để tránh tin tức lan truyền.

- Công tử, tiếp theo phải đi đâu?

Ra khỏi ngọn núi phủ sương, Y Tích hỏi.

- Ta phải điều tra một người.

Trần Phong nói.

- Ai vậy?

- Tinh Quân.

- Công tử, chúng ta chẳng phải không muốn tham dự vào chuyện này sao? Chẳng làm như vậy không sợ sẽ làm biến đổi gì đó ư?

Y Tích ngần ngại.

- Chuyện này khiến ta có phần nghi hoặc, có lẽ sẽ liên quan tới một ngàn năm sau, ta nhất định phải biết.

Quyết định của Trần Phong không thể nào ngăn cản được. Đối với Tinh Quân, rốt cuộc là hắn có điều gì nghi vấn tới mức không thể không điều tra đây?

Hoàng cung được phòng vệ rất sâm nghiêm, ngoại trừ võ sĩ ra còn có cả một ít người của Thần tộc, phủ Tinh Quân cũng tương tự. Trần Phong và Y Tích tránh những người này không hề khó khăn, tìm khắp Tinh Quân phủ nhưng không hề gặp được Tinh Quân.

- Theo lý mà nói, lúc này binh hoạn mã loạn, Tinh Quân không thể nào đi ra ngoài mới đúng.

Y Tích nghi hoặc hỏi.

- Tinh Quân rốt cuộc là ai? Nếu quả đúng như ta nghĩ, vậy thì có nghĩa gì đây?

Trần Phong lăm bằm một mình.

- Công tử, chàng có phải đã biết điều gì không?

- Không thể xác định được. Võ sĩ ở cổng vào Hoàng Lăng đã nói với chúng ta rằng Tinh Quân tính được trời có sự lạ, nhưng bên trong Hoàng Lăng, Sầm Hàm nói Thần Vương tính ra trời có sự lạ. Điều này quá trùng hợp.

Trần Phong đáp.

- Có phải chàng nghi ngờ Tinh Quân và Thần Vương là cùng một người không?

- Phải, Thần Vương cũng chính là phụ vương của nàng, một ngàn năm sau đồng quy vu tận với Thương Xá. Những chuyện gặp phải hôm nay tóm lại khiến ta có cảm giác không thông nhất. Sau khi cứu Hoàng tử, ta với Thương Xá và Thần Vương đều trực tiếp đối mặt, một ngàn năm sau họ lại không hề đề cập một chữ tới chuyện này.

Trần Phong phân tích.

- Nếu quả thực đúng như chàng nghĩ, có lẽ để bảo hộ phạm trần nên Thần Vương đã giả trang thành Tinh Quân. Như thế ngài mới có thể dùng thân phận Quốc sư để cùng Hoàng đế cai trị phạm trần, để phạm trần và Thần tộc liên thủ đối phó Ma tộc.

Y Tích tiếp lời.

- Hy vọng như vậy.

Trần Phong trong lòng nặng nề, dường như chuyện này không đơn giản chỉ có thế.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Huyết Oán sơ hiện

Bên ngoài phủ Tinh Quân có người đang đá đầu, Trần Phong vội ra xem là chuyện gì. Thì ra là người của Thần tộc với Ma tộc, bởi vì những võ sĩ định tiến lại gần đều bị lính lực đẩy văng ra mấy trượng ngất đi.

Nữ tử ăn mặc như nam tử, tay cầm cặp trúc kiếm, có một đôi cánh lam sắc. Trần Phong đã nhận ra nàng, nàng hẳn phải là Tinh linh Vũ tộc Phá Trúc. Trần Phong và Y Tích đứng một bên, cặp trúc kiếm trên tay Phá Trúc vung múa tới mức gió thổi không lọt, liên tục tung ra mười mấy kiếm chiêu hoàn mỹ, cuối cùng đã sát tử Thích khách Ma tộc.

- Ta nghĩ chiêu vừa rồi là Thập tam liên hoàn trăm mà nàng tự sáng tạo ra.

Khi còn ở Tử Trúc lâm, Trần Phong từng nhìn thấy Phá Trúc luyện kiếm, trong đó có chiêu Thập tam liên hoàn trăm này, nàng còn cho hắn biết đây là mẫu hậu tự sáng tạo.

- Đã là ta tự sáng tạo, vậy người ngoài phải không biết được mới đúng. Ngươi là ai?

Phá Trúc hai tay nắm chắc trúc kiếm, có thể xuất thủ bất cứ lúc nào.

- Nàng không cần phải biết ta là ai, ta biết nàng là đủ rồi, Tinh linh Vũ tộc Phá Trúc à.

Câu cuối Trần Phong nhấn mạnh thêm ngữ khí.

- Các ngươi không phải người Thần tộc.

Phá Trúc thấy họ không có cánh.

- Nhưng các ngươi cũng không phải người Ma tộc, càng không thể là người phạm trần. Các ngươi quả thực khiến ta thấy thú vị.

- Trên thế gian nào có điều gì là tuyệt đối, không có cánh cũng có thể là Thần tộc, không động thủ với nàng cũng có khả năng là Ma tộc, còn người phạm trần cũng có linh lực, chắc là nàng cũng hiểu.

Trần Phong lần lượt bác bỏ.

- Cực kỳ hiếm có những chuyện đó, nhưng ta khẳng định các ngươi không hề đơn giản, nói đi, có việc gì.

Phá Trúc đưa trúc kiếm sang bên, bởi nàng biết bọn Trần Phong sẽ không động thủ với nàng.

- Nàng có trách nhiệm bảo vệ phủ Tĩnh Quân, tin rằng đây cũng là mệnh lệnh của Châu Tế, nhưng nàng có biết Tĩnh Quân là ai không?

Trần Phong hỏi.

- Hiện tại có rất nhiều đại thần phàm trần bị Thích khách Ma tộc giết hại. Thần Vương phái chúng ta tới bảo vệ đại thần, ta chỉ ngẫu nhiên tới Tĩnh Quân phủ, không hề biết Tĩnh Quân là ai. Nói cách khác, Tĩnh Quân là Quốc sư của phàm trần, chỉ đơn giản như vậy thôi, nếu các người muốn tin.

Phá Trúc lạnh nhạt.

- Với sự thông minh của nàng, hẳn đã hiểu ý của ta.

- Hiểu thì sao? Ta không thể giúp người làm việc gì, ta còn có nhiệm vụ trên mình. Cáo từ.

Phá Trúc nói rồi đập đôi cánh lam sắc bay vào màn đêm.

- Công tử, có cần phải đuổi theo hỏi cho rõ không.

Y Tích nói.

- Không tác dụng đâu, chúng ta cần tìm Ngự Nô hơn. Hẳn chắc sẽ có biện pháp để nàng mau chóng khôi phục thành Công chúa đích thực.

Trần Phong nhìn hướng mà Phá Trúc biến mất rồi lại nhìn Tĩnh Quân phủ, trong lòng thầm thở dài.

Bóng đêm khiến bóng của hai người đồ thật dài, đại lộ vắng tanh chỉ có mình họ chậm rãi bước đi thật tiêu điều lạnh lẽo. Sự âm u và tĩnh lặng tỏa ra từ khắp hang cùng ngõ hẻm, trong đó ngấm ẩn cả sát khí đến rợn người.

Trên trời cao, một quả cầu lửa đang cháy sáng rơi nhanh xuống, theo sau tựa hồ còn có một bóng đen. Sự việc trong mắt Trần Phong càng lúc càng chậm lại, nhìn cũng càng lúc càng rõ ràng hơn. Hắn nhìn thấy hỏa cầu bao quanh một người. Thực ra không phải là hỏa cầu, mà là một cặp cánh lửa phát ra linh lực. Đằng sau là một bóng đen cầm song phủ, một Thích khách Ma tộc.

- Công tử, đó là gì thế?

Y Tích hỏi.

- Chúng ta nhanh đi cứu người.

Trần Phong không trả lời nàng, đầu trong lòng đã sớm biết.

Trần Phong và Y Tích chạy tới chỗ ánh lửa, ánh lửa rơi xuống một sườn núi. Khi hai người Trần Y tới nơi, toàn bộ sườn núi như một biển lửa, nhưng không có một gốc cây ngọn cỏ nào bốc cháy, chúng đều đang sinh trưởng cực kỳ mạnh mẽ.

Trần Phong hiểu rằng đây chính là sức mạnh chân chính của Thần tộc, có thể không chế lực sát thương. Điều này không giống như Lạc Anh, bởi vì Lạc Anh sinh ra đã có nguồn sức mạnh của phần nộ, do đó không dễ gì khống chế, càng không chế lực sát thương càng lớn.

Nữ tử rớt xuống đã bị trọng thương chảy máu, đôi cánh rực lửa cũng thụ thương, mái tóc thoáng đỏ hồng, trên người đầy ám khí. Ánh mắt hung dữ của nàng nhìn Thích khách mặc hắc y, Thích khách đó tay cầm song phủ.

- Lấy đầu của người về rồi Ma Vương nhất định sẽ trọng thưởng ta.

Thích khách bước lại gần, cất tiếng biểu lộ vẻ đắc ý.

- Mơ tưởng. Ta có hóa thành tro bụi cũng không để người được lợi. Nếu muốn lấy, hãy lấy đám đất bùn dưới thân thể ta đi.

Nữ tử nói rồi muốn dùng nguồn linh lực sau cuối dùng huyền thuật thiêu cháy chính bản thân mình.

- Nàng phải hi sinh trong chiến đấu chứ đừng chết đi như vậy.

Trần Phong bay lướt ngang qua, đứng trước nữ tử, ngăn trở nàng.

- Người là ai?

Thích khách và nữ tử đồng thanh hỏi.

- Người nào cũng đều hỏi ta như vậy. Câu trả lời của ta cũng duy nhất, ta không có cách nào giải thích cho các người, các người cũng không cần phải biết. Tóm lại, ta đến để cứu nàng.

Trần Phong quay đầu nhìn nữ tử trọng thương, sau đó chuyển qua đối mặt với Thích khách.

- Cũng là để giết ngươi.

- Dựa vào ngươi?

Thích khách khinh thường bảo.

- Vậy ta phải giết thêm một tên rồi.

- Còn cả ta nữa.

Y Tích rút lông vũ kim sắc xuống hóa thành lưỡi cắt sắc bén nắm trong tay, đứng đằng sau Thích khách nói.

- Chẳng sao cả, vậy ta giết thêm một đôi thôi.

Thích khách nói đoạn múa song phủ chém tới Y Tích đằng sau. Y Tích không nhìn gã, chỉ phát ra một đạo kim quang lóe sáng, sau đó nàng bước tới rất tự nhiên, đến bên nữ tử trọng thương cúi xuống nói :

- Thương thế của cô nương rất nặng.

Nữ tử không phản ứng lại, Thích khách đó còn đang giơ búa giữa chừng không chẳng chút động đậy. nàng còn đang nhìn sau lưng Thích khách, chỉ thấy hình ảnh đó từ đầu trở xuống, thân thể bắt đầu tách làm đôi, sau đó ngã dưới đất, máu còn chưa kịp chảy ra. Hai nửa thân thể rơi xuống đất rồi khẽ động đậy, sau đó mới thấy máu chảy, thân thể không còn động đậy nữa.

Thì ra vừa xong đạo kim quang chính là lưỡi cắt sắc bén trong tay Y Tích chém tới, thực nhanh như ánh lưu tinh. Nữ tử trọng thương dần dần bình tâm lại nhìn họ, vẫn chưa nói câu nào.

- Hãy uống viên Hòa Linh Đan này vào, rất có ích cho thương thế của nàng.

Trần Phong lấy ra một viên thuốc màu đỏ đưa vào tay nữ tử. Đây là thuốc Lạc Anh cho hấn, được chế tạo chuyên cho Tinh linh Hỏa tộc.

Nữ tử do dự chốc lát rồi uống vào, cảm giác toàn thân sáng khoái, vết thương trên người cũng dần dần khôi phục, linh lực cũng đã phục hồi. Nữ tử liền đứng dậy :

- Đa tạ đã tương cứu. Ta là Tinh linh Hỏa tộc Tịch Nguyệt của Thần tộc, ngày sau nếu có duyên, ta tất xả thân để báo ân.

Trần Phong đột nhiên nhớ tới trận chiến giữa Tịch Nguyệt với Khoa Quý, trận chiến cuối cùng vì chủ nhân, lẽ nào đó chính là vì lời hứa xả thân báo ân một ngàn năm trước chăng? Trần Phong cảm thấy hơi xấu hổ, bản thân mình chẳng làm gì, người giết Thích khách là Y Tích, cứu nàng chính là Hòa Linh Đan của Lạc Anh, một ngàn năm sau nàng cũng dùng hơi thở cuối cùng để cứu sống Lạc Anh, cũng chính là Quả của Nhân ngày hôm nay đây.

- Tịch Nguyệt, hôm nay Ma tộc đánh tới biên giới, làm khó nhọc cho các người nhiều.

Y Tích nói mà trong lòng thấy áy náy, mình thân là Công chúa Thần tộc, nhưng lại chẳng giúp được gì.

- Ta nhất định dốc toàn lực ngăn trở Ma tộc. Đây là trách nhiệm và nhiệm vụ của ta. Xin thứ lỗi, ta còn có việc phải thi hành, cáo từ.

Tịch Nguyệt nói xong, dang đôi cánh lửa biến mất vào màn đêm, như Phá Trúc vậy.

- Ngự Nô rốt cuộc là ở đâu? Nếu ta tìm tới, đó là Ngự Nô một ngàn năm trước hay Ngự Nô đã sống cùng ta một ngàn năm sau?

Trần Phong rất muốn chóng gặp được Ngự Nô, sau đó giúp Công chúa hồi phục linh lực, tìm cánh cửa thời gian trở về một ngàn năm sau. Nơi đó Vạn thế hạo kiếp đang đến gần, ở đây hết một ngày, nơi đó nguy hiểm gần thêm một ngày.

- Công tử, thiếp biết chàng rất vội, nhưng có lẽ những chuyện này được sắp đặt sẵn, để chúng ta ở đây gặp phải cuộc chiến tranh diệt thế của Ma tộc với phạm trần, hoặc giả trong cuộc chiến này, thực sự có chúng ta.

Cảm giác của Y Tích rất vi diệu, có lẽ bởi vì nàng luôn ở thời điểm một ngàn năm trước chứ không có tâm tình phức tạp như Trần Phong kẻ vượt qua ngàn năm, nàng nói vẫn chưa rõ ràng.

Trần Phong và Y Tích tìm một khách sạn nghỉ lại, đêm khuya tĩnh lặng rất dễ khiến tâm hồn cảm thấy cô liêu, khi đã cô đơn một mình lại rất dễ khiến người ta phải nghĩ suy. Trần Phong không thể ngủ được, ngồi trên mái ngói của phòng mình. Cảm giác này thật tuyệt, ngả lưng ngắm nhìn bầu trời sao, thấy kích động muốn trút bỏ hết mọi ưu phiền.

Hắn đưa tay trái ra, lật lòng bàn tay rồi lưng bàn tay. Trước đây chỉ có từ một ngàn năm trước khi đưa Ngự Nô thoát khỏi số mệnh, tay trái mới truyền lại sự ấm áp này, nhưng sau khi Ước Hà Phiêu qua đời, cảm giác ấm áp ấy tựa hồ cũng không quay lại nữa. Hôm nay mình thân ở một ngàn năm trước, cái sự ấm áp ấy có phải không thể cùng hấn vượt qua thời gian ngàn năm, giữ lại cảm giác của một ngàn năm sau chăng? Trần Phong nghĩ vậy.

Từ khi Úc Hà Phiêu trao cho Trần Phong cảm giác ấm áp ấy, nàng cho rằng người thực sự trao cho hắn cảm giác ấy lúc ban đầu là Công chúa. Nhưng hắn đã từng nắm tay Công chúa, không có sự ấm áp ấy. Trần Phong không hiểu là đáng mừng hay đáng lo đây, đáng mừng là không làm hỏng thân phận tôn quý của Công chúa, đáng lo là hắn có thể tìm được người đó hay không, dẫu sao đó cũng chỉ là một miền ký ức duy nhất của hắn về một ngàn năm trước mà thôi.

Lúc này Y Tích cũng nằm trên mái ngói phòng mình, chỉ là đều không phát hiện ra nhau. Trong lòng Y Tích đầy mâu thuẫn, để đợi một nam tử tên Trần Phong mà nàng cứ ở lại khoảng một ngàn năm trước này, thời gian không biết đã trải qua bao nhiêu năm rồi, nàng vẫn cứ dừng lại như vậy. Trần Phong là người không thay đổi giữa dòng thời gian trôi mãi miết, cũng là người duy nhất, nàng từ lâu đã xem Trần Phong như nỗi nhớ nhưng trong lòng, thời gian có trôi đi thế nào, nàng cũng đều ghi nhớ. Ngày lại qua ngày, cảm giác nhớ nhung càng lúc càng thêm sâu đậm, càng lúc càng thêm đông đầy. Nhưng hôm nay đợi được rồi, chỉ có được một đoạn thời gian vui vẻ khi quên đi bản thân, mọi thứ đều tỉnh lại khi tay trong tay cùng nắm. Nàng là Công chúa, là Công chúa của Thần tộc, còn Trần Phong là Thủ hộ thánh chiến thần của Thần tộc, họ sao có thể ở bên nhau được đây? Y Tích nghĩ, Trần Phong quên đi mất người trao cho hắn cảm giác ấm áp nơi bàn tay, vậy phải có sự bắt đầu, nhưng là bắt đầu với ai? Nàng không biết. nàng chỉ biết nàng với Trần Phong kết thúc vào lúc tay nắm trong tay.

Một giọt nước mắt rơi rơi từ khóe mắt Y Tích, đẹp lung linh giữa trời đêm huyền ảo. Suy tư trong lòng nàng không ngớt, trong lòng Trần Phong cũng tương tự chẳng dừng. Trần Phong không thể hiểu được bởi vì ảnh hưởng của Úc Hà Phiêu hay do nguyên nhân nào khác, hắn và Y Tích, cũng chính là Công chúa của Thần tộc, có mối liên hệ mãi chẳng tách lìa, như lời Úc Hà Phiêu nói, là tình kiếp ngàn năm.

Trần Phong nhắm mắt lại, nhớ tới lời Úc Hà Phiêu nói trước khi lâm tử. Úc Hà Phiêu tin chắc rằng chính Công chúa là người đã mang tới cho hắn một miền ký ức và cảm giác ấm áp ngàn năm vẫn không phai nhòa, Trần Phong cũng cho rằng như vậy. Tuy nhiên khi nắm tay Công chúa Trần Phong lại không thấy thế. Hoặc giả hắn đang lẫn trốn, thực ra trong nội tâm hắn, cảm giác ấm áp ấy vẫn còn, còn ở cả tay phải của Công chúa, chỉ là hắn không dám lại nắm tay nữa.

Trần Phong thở ra một hơi thật dài, không để mình nghĩ quẩn nữa, phải ngăn trở Vạn thế hạo kiếp để cứu lấy Tam giới. Hắn ngồi dậy, nhìn Y Tích cũng tương tự ngồi dậy từ mái ngói đối diện, bốn mắt nhìn nhau, sau đó cùng mỉm cười, không nói một câu.

Đột nhiên, mặt đất bắt đầu rung chuyển, toàn bộ khách sạn trong thoáng chốc sụp xuống. Trần Phong và Y Tích đều không kịp cứu người bên trong Thiên Mã Lưu Tinh bay tới, Trần Phong và Y Tích ngồi lên trên, nhìn mặt đất xuất hiện vô số vết nứt, sâu hoắm như vực thẳm, những người đó ngã xuống chỉ có tan xương nát thịt.

Sau đó từ bên trong những vết nứt bay ra vô số oan hồn, là hồn phách của những người vừa chết. Trời cao mở ra một cánh cửa màu lam u tối, bắn ra ánh sáng u lam, hút hết những oan hồn vào trong. Trần Phong đoán đây hẳn là cổng của Minh giới, hắn nhớ tới Thần Sáng Tạo.

- Công tử, đây là chuyện gì vậy? Không chỉ có khách sạn, mà dường như là cả phạm trần.

Y Tích kinh ngạc.

- Ta nghĩ Ma tộc đã công phá phạm trần, Thần tộc đã không còn ngăn cản Ma tộc ở cửa vào được nữa.

Trần Phong bình tĩnh.

- Cứ như thế này thì nhất định sẽ dẫn đến cảnh muôn dân kêu than, thảm thương khắp chốn, chúng ta nhất định phải ngăn lại.

Y Tích nói.

- Không tác dụng gì đâu, điều này là tất nhiên bởi vì Ma tộc tiến hành chiến tranh diệt thế với phạm trần.

Trần Phong nhìn những oan hồn càng ngày càng nhiều trước mắt, hơn nữa cổng Minh giới đã mở tới mức lớn nhất có thể, không chỉ oan hồn không thể tiến vào Minh giới mà thậm chí oan hồn vào bên trong Minh giới rồi đều chạy ra ngoài. Bất đắc dĩ, cổng Minh giới chỉ đành đóng lại. Trần Phong nói tiếp :

- Oan hồn càng lúc càng nhiều, máu cũng càng lúc càng nhiều, như vậy sẽ nuôi dưỡng Huyết Oán kiếm. Chúng ta hiện tại nên làm không phải là ngăn cản mà chứng minh một chuyện, giải trừ nghi vấn trong lòng ta.

Trần Phong trong lòng không thể nguôi ngoai, cuối cùng phát giác chuyện này có thể liên quan tới một ngàn năm sau.

- Thật là lúng. Hôm đó ta thấy thực lực của Thần Ma hai bên, ta cho rằng Thần tộc thậm chí có kém hơn cũng vẫn cố giữ được một tháng, nhưng mới có mấy ngày ngắn ngủi mà đã bị công phá rồi, quá ư khó hiểu. Lẽ nào Ma tộc quả thực có lực lượng đáng sợ vậy sao?

Y Tích băn khoăn.

- Nếu đúng như vậy, có lẽ là chuyện hay nhất, ta sợ rằng sự tình không đơn giản thế đâu.

Trần Phong đáp.

- Công tử, sao chàng lại nói thế, còn hoài nghi điều gì chẳng?

Y Tích không hiểu.

- Tới Hoàng Lăng là sẽ biết thôi.

Trần Phong trong mắt tóe ra tia nhìn mãnh liệt, hẳn cảm giác được một âm mưu rất có khả năng tiếp diễn tới một ngàn năm sau, điều này thực đau lòng.

Trên bầu trời Hoàng Lăng có vô số oan hồn tích tụ, vô số gác cổng đã chết hết. Những oan hồn này như bị một sức mạnh hút lấy, xuyên qua Hoàng Lăng, còn có rất nhiều máu của người chết xoay tròn bên trên tạo thành một hình dạng như Bát quái long quyền phong. Điều này khiến Trần Phong nhớ lại khi ở vùng ngoài Tam giới, máu này là huyết để nuôi Huyết Oán kiếm, còn oan hồn này là oán để nuôi Huyết Oán kiếm. Đây chính là mùi máu mà Trần Phong ngửi thấy trước đó.

- Thần của Huyết Oán kiếm đã xuất hiện rồi, chúng ta phải ngăn cản sự biến mất của Hoàng tử sau khi sống lại.

Trần Phong nói đoạn mau chóng tiến vào Hoàng Lăng, bên trong này bất cứ lúc nào cũng có thể đổ sập. Y Tích dùng lòng vũ kim sắc để sử dụng huyền thuật không cho đá rơi lên mình và Trần Phong.

- Huyết Oán kiếm, ta đưa ngươi trở về rồi đây. Ngươi nhất định phải giữ lại thần của ngươi, còn ta phụ trách Hoàng tử.

Trần Phong nói xong lấy ra chân thân của Huyết Oán kiếm trong người mình.

Đến được địa điểm kế tiếp, nơi này tĩnh lặng hơn rất nhiều bởi vì có Sầm Hàm dùng huyền thuật làm đóng băng, do đó không thể quá hỗn loạn. Trần Phong và Y Tích nhìn qua khối băng thấy luồng huyết quang đó hấp thu rất nhiều oan hồn và máu, dần dần biến thành hình dạng của một thanh kiếm, hơn nữa hình dạng y như thanh Huyết Oán kiếm trên tay Trần Phong.

Sầm Hàm trong lòng thực ra rất sợ hãi, nhưng đây là nhiệm vụ của nàng, là mệnh lệnh của Thần Vương, cho nên không thể làm trái, nhìn oan hồn và máu trong Tam giới đều bị hiện tượng lạ mà nàng phải canh giữ hút lấy, hơn nữa còn tạo thành một thanh kiếm. Lúc này trông thấy Trần Phong quay lại, trên tay cầm thanh kiếm giống với vật nàng canh giữ, tâm lý hoài nghi thêm nặng nề, nhưng nàng vĩnh viễn không thể hiểu được.

- Các ngươi sao đã quay về rồi?

Sầm Hàm hỏi, lấy ra chiếc Cửu Tiết tiên.

- Có hai chuyện. Thứ nhất, ở lại đây, giống như nàng, đợi chủ nhân của nàng.

Trần Phong từng nghe Ngự Nô nói, Thần Vương vì bị Thích khách Ma tộc đâm bị thương nên mới để Ma tộc tấn công vào phạm trần. Nhưng hẳn luôn hoài nghi, Thần Vương sao có thể dễ dàng để đâm bị thương như vậy, huống chi chỉ là một tên Thích khách Ma tộc. Hẳn đến đây chính là để chứng minh chuyện này.

- Thứ hai, việc Hoàng tử sống lại, Huyết Oán kiếm xuất hiện, ta không thể để cả hai biến mất.

Lời Trần Phong vừa dứt, Hoàng tử trong lớp băng không thể tan chảy đột nhiên mở mắt ra, sau đó phá băng, tốc độ nhanh tới mức khiến người ta không kịp ngăn cản. Y dễ dàng xuyên qua băng phòng hộ của Sầm Hàm, trực tiếp nắm lấy thần của Huyết Oán kiếm, ra khỏi Hoàng Lăng. Sầm Hàm muốn xuất thủ nhưng đã quá muộn rồi.

- Y Tích, nàng đuổi theo đi, ta chứng minh một số chuyện rồi sẽ gặp lại nàng sau.

Trần Phong vội nói.

- Được, công tử, chàng cẩn thận nhé.

Y Tích nói rồi cũng dễ dàng xuyên qua lớp băng phòng hộ của Sầm Hàm, bay ra khỏi Hoàng Lăng rồi cười lên Thiên Mã Lưu Tinh đuổi theo Hoàng tử. Trên tay Hoàng tử là thần của Huyết Oán kiếm, vô số oan hồn và máu đều đi theo thẳng tới một hướng xác định.

- Ngươi rốt cuộc muốn gì?

Sầm Hàm hỏi kẻ đang ngăn cản nàng là Trần Phong.

- Ta chỉ muốn chứng minh một chuyện, đợi chủ nhân của ngươi tới rồi, ta tự nhiên sẽ đi.

Trần Phong đáp.

- Ta tự biết mình không phải là đối thủ của ngươi, nhưng cũng không thể để ngươi vũ nhục.

Sầm Hàm nói rồi Cửu Tiết tiên đánh xuống Trần Phong.

- Không tác dụng gì đâu, chúng ta không phải là địch nhân.

Trần Phong dễ dàng vùng tay nắm lấy Cửu Tiết tiên nhanh như chớp giật của Sầm Hàm.

- Chúng ta là người đi chung đường, đều là để đối kháng Ma tộc, ta không thể gây khó cho nàng.

- Không ngờ có kẻ ở đây ngang ngược.

Là giọng nói của Châu Tế, Trần Phong cảm giác tay mình bị một luồng linh lực đẩy ra, bèn thả Cừu Tiết tiên của Sầm Hàm.

Trần Phong nhìn Châu Tế trước mắt mình, đôi cánh kim sắc dang rộng, không hề có vẻ bị thương. Châu Tế nhìn hắn, ánh mắt dữ tợn nhưng không nói câu nào, một lúc sau, ông hỏi Sầm Hàm :

- Thứ ta sai người canh giữ đâu rồi?

- Bị một kẻ đã chết mang đi rồi. Thần cũng không hiểu tại sao, hắn đã chết lâu rồi, hơn nữa còn bị lớp băng không thể tan chảy của thần phong kín, thế nhưng lại sống dậy. Tuy là người phạm trần song linh lực của hắn vượt xa thần.

Sầm Hàm thành thật.

- Người đứng là nổi sĩ nhục của Tinh linh Tuyết tộc.

Châu Tế lưu lại câu nói này rồi không để tâm tới Sầm Hàm và Trần Phong, dang đôi cánh kim sắc đuổi tiếp.

- Tất cả đều là do người phá hoại hết.

Sự tức giận trong lòng Sầm Hàm không có nơi nào phát tiết. Nàng cho rằng nếu không có Trần Phong, không thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không bị Thần Vương nói là nổi sĩ nhục của Tinh linh Tuyết tộc.

- Đây đích thực là Thần Vương sao? Đích thực là Thần Vương mà ta biết sao? Tại sao lại như vậy, tại sao lại như vậy?

Tiếng hét của Trần Phong khiến cho lửa giận trong lòng Sầm Hàm phụt tắt, bởi vì nàng thấy Trần Phong tựa hồ còn đau khổ và phần nộ hơn nàng.

- Sầm Hàm, nàng là niềm tự hào của Tinh linh Tuyết tộc, nàng chính là người sáng tạo nên hoa Bách Hợp của tình yêu chốn phạm trần, hãy bảo trọng.

Trần Phong nói rồi biến mất khỏi tầm nhìn của Sầm Hàm.

Sầm Hàm không thể hiểu lời Trần Phong vừa nói, nhưng trong lòng nàng không còn trách cứ người này nữa, thậm chí còn có phần cảm kích. Nàng nhớ lại lời Châu Tế nói với nàng, nàng phần nộ giải trừ hết toàn bộ huyền thuật nơi này, sau đó bay lên không trung nhìn Hoàng Lăng sụp đổ.

Đông Hải đã bị máu của người trong Tam giới nhuộm thành màu đỏ, bầu trời cao tụ tập vô số oan hồn. Y Tích cười Thiên Mã Lưu Tinh đuổi theo Hoàng tử, nhưng Hoàng tử đột nhiên cùng thần của Huyết Oán kiếm biến mất khỏi tầm nhìn của nàng.

Trần Phong đuổi tới nơi, thấy vô số Thần, Ma, Nhân đang huyết chiến. Trần Phong hỏi :

- Hoàng tử đâu?

- Thiếp không biết, tới nơi này rồi đột nhiên y biến mất.

Y Tích đáp.

- Đi, tới Đông Hải.

Trần Phong nhớ lại lời Ngự Nô nói, vào lúc quan trọng nhất của cuộc chiến, bên trong Đông Hải xuất hiện một thanh kiếm. Thanh kiếm đó chính là Huyết Oán kiếm.

Khi Trần Phong và Y Tích tới Đông Hải, phát hiện ra nước biển đỏ như máu đang sôi sục, mỗi một bong bóng nước trên đó là một oan hồn, bất kể bọn họ có chống cự thế nào, cuối cùng cũng vẫn bị nổ bung. Oan hồn nơi này khiến Trần Phong nhớ lại nữ quỷ khi đối phó với Quỷ Yêu, oán khí cường đại hơn chẳng qua cũng như vậy thôi.

Giữa những oan hồn còn lẫn cả những người trong Tam giới sắp biến thành oan hồn, máu đỏ xuống từ trên người họ toàn bộ trút vào biển. Trần Phong nghĩ thấy mùi máu này không ngờ rất hưng phấn, hưng phấn tới mức kích động. Huyết quang trên Huyết Oán kiếm trong tay hắn càng lúc càng dày, nhưng tịnh không phải vì hút máu hay oan hồn, có lẽ nó để cho thần của mình làm việc đó chẳng.

- Công tử, chúng ta có nên xuống không?

Lúc này Y Tích và Trần Phong cười trên lưng Thiên Mã Lưu Tinh, bay cao lên rất cao trên trời.

- Đừng, đây là trường huyết chiến không thể tránh được. Chúng ta không nên lộ mình ra, đợi lúc cuối cùng Hoàng tử và thần của Huyết Oán kiếm xuất hiện đã.

Trần Phong ngăn lại.

Không lâu sau, Chúa tể của Thần Ma lưỡng tộc đều đến, còn mang theo những tộc nhân tinh nhuệ nhất, nhưng bên Thần tộc nhìn mãi không thấy Ngự Nô, bên Ma tộc cũng không thấy Kinh Thiên.

- Thương Xá, người tạo ra cuộc chiến diệt thế này, Tam giới không dung tha đâu.

Châu Tế cương nghị.

- Hủy diệt chính là để hồi sinh, ta muốn nơi này hồi sinh thành Ma tộc của ta.

Thương Xá cuồng ngạo.

- Ta không thể để người đạt được điều đó.

Châu Tế kiên quyết.

- Không kẻ nào ngăn cản được ta, kẻ cả người.

Thương Xá gầm lên rồi hạ lệnh, hai bên bắt đầu huyết chiến bên trên Đông Hải.

Trần Phong ở trên cao nhìn trận huyết chiến này, nhớ lại một số chuyện. Liên quan tới cuộc chiến tranh diệt thế này lúc bắt đầu nhất là do Ngự Nô kể, nhưng Ngự Nô lúc này lại không ở đây, hẳn làm sao có thể biết chi tiết như vậy được. Lẽ nào tất cả đều do Châu Tế nói cho hắn biết, bao gồm cả lời bịa đặt bị Thích khách Ma tộc đâm bị thương?

Nhưng, để làm gì đây? Trần Phong trước sau nghĩ mãi không hiểu được, nhưng trong lòng có một cách nghĩ thực sự không nguyện ý hiểu rõ, vậy mà chuyện này liên quan tới an nguy của Tam giới, hẳn không thể không nghĩ, đầu đau như búa bổ.

Đột nhiên, một luồng huyết quang rất mạnh từ đáy Đông Hải vọt lên, chiếu thẳng tới trời. Nước biển khắp nơi khôi phục lại được màu xanh biếc, bởi vì bao nhiêu máu trong biển đều bị hút vào luồng huyết quang đó. Oan hồn xung quanh cũng vậy, đều bị hút vào luồng huyết quang. Thần Ma hai bên dường như biết có chuyện xảy ra, đều dừng đã đứng lại, nhìn những biến hóa giữa biển.

Bên dưới luồng huyết quang xuất hiện một thanh kiếm, nói chính xác thì chỉ giống kiếm khí của kiếm, nhưng không phải là kiếm khí mà là thần của kiếm, phảng phất như linh hồn của người, do một luồng huyết quang cực mạnh mà hình thành nên dáng vẻ của Huyết Oán kiếm, chậm chậm lộ ra khỏi mặt biển. Lúc này mọi người nhìn thấy toàn bộ oan hồn đều bị thanh kiếm ngưng tụ từ huyết quang này hút vào, thậm chí những người còn sống gần bên còn bị cưỡng chế hút đi cả máu lẫn hồn phách. Người có linh lực cao cường vội giữ hồn phách của mình lại, không thì cũng khó tránh khỏi cái chết.

Bên dưới thanh kiếm là đầu của một người, sau đó thân thể cũng lộ ra khỏi mặt nước, chính là Hoàng tử vừa mới sống lại. Châu Tế và Thương Xá nhìn thấy mà kinh ngạc, đều không tin rằng đây là Hoàng tử, bọn họ đều nhớ tới người đã cứu Hoàng tử, cũng chính là Trần Phong.

Mái tóc Hoàng tử tung bay, môi đỏ như máu như vừa mới hút máu người vậy, mi tâm có một dấu ấn đỏ như máu. Tay phải y cầm kiếm, thân thể tán phát ra linh lực cường đại.

- Chiến tranh diệt thế khiến cho vô số bách tính vô tội biến thành oan hồn chẳng thể luân hồi, đây chính là tội của các người, các người phải trả giá đắt, thử xem nổi thống khổ bị biến thành oan hồn như thế nào.

Hoàng tử nói rồi rồi vung thanh Huyết Oán kiếm lên, người trong Thần Ma lưỡng tộc tử thương vô số, hồn đầy máu đây liền biến thành thức ăn cho Huyết Oán kiếm.

Hoàng tử như thể đã phát điên, bất luận Thần Ma, thấy người là giết, thậm chí cả người phạm trần cũng giết. Châu Tế và Thương Xá dùng huyền thuật để ngăn Hoàng tử lại, nhưng chống cự được một lát đã bị sức mạnh của Huyết Oán kiếm đã thương.

- Công tử, cứ như thế này tiếp thì Hoàng tử sẽ hủy phạm trần mất.

Y Tích vội vã nói.

- Đột thêm chút nữa, bây giờ không ai cản nổi y đâu.

Trần Phong không dám chớp mắt, nhìn chăm chú vào tình huống bên dưới.

Trên con đường đồ sát của Hoàng tử, máu và oan hồn từ thân thể người chết bị Huyết Oán kiếm hút hết. Châu Tế và Thương Xá dẫn tộc nhân lùi lại, lùi tới cửa vào phạm trần thì đã chỉ còn lại một ít người.

Hoàng tử chém ra một kiếm cuối cùng, đẩy người của Thần Ma lưỡng tộc khỏi phạm trần, lại dùng linh lực cường đại phong kín cửa vào, rất lâu sau Thần Ma đều không thể tiếp tục tiến vào. Phạm trần dần yên tĩnh trở lại, nhưng trời cao mây đen che kín, dưới đất một mảng tối om, lại còn cả đồng xác người chất cao như núi.

Cuối cùng, Hoàng tử giơ thành Huyết Oán kiếm, đứng giữa khoảng trời đất, hét thảm một tiếng vang động đến khắp nơi. Trần Phong và Y Tích thấy lúc quan trọng nhất đã đến liền lao xuống. Huyết Oán kiếm trên tay Trần Phong bất ngờ tuột khỏi tay, mau chóng lạc vào tay Hoàng tử, cùng với thân của Huyết Oán kiếm trên tay Hoàng tử hợp thành một thể thống nhất. Hoàng tử kinh ngạc, sau đó nhìn thấy Trần Phong và Y Tích trước mặt.

- Ta là linh hồn của ngươi, chỉ có linh hồn rời xác mới có thể điều khiển được thần của Huyết Oán kiếm. Nhưng thần của Huyết Oán kiếm có thể quay trở về bên trong chân thân của nó, còn ta lại không thể quay trở về mà sau đó như một thể xác thoát ly khỏi Tam giới. Ta sẽ dùng linh lực cuối cùng để ngươi tiếp tục sống, bởi vì một ngàn năm sau, ngươi phải ngăn trở Vạn thể hạo kiếp.

Hoàng tử cất tiếng.

- Ngươi không phải là Hoàng tử, cũng không phải Trần Phong, ngươi là Thích điều.

Trần Phong nhìn Hoàng tử trước mặt mình nhẹ nhàng đáp lại.

- Ta là ngươi, đây chính là cuộc nói chuyện giữa linh hồn với thể xác. Hiện tại ta không thể nói nhiều cùng ngươi, bởi vì ta phải lưu lại nguồn sức mạnh cuối cùng giúp ngươi một việc cuối cùng.

Hoàng tử nói xong, khối tàn sương tạnh, Huyết Oán kiếm với thần của nó đã hợp thành một thể, lại quay về trên tay Trần Phong.

Trần Phong bây giờ đã hiểu tại sao Thần Sáng Tạo và Quỷ Yêu đều nói hắn không có hồn phách, thì ra hồn phách của hắn sớm đã tiêu tan từ một ngàn năm trước, do đó mà hắn thoát ly khỏi Tam giới. Nhưng người không có hồn phách sẽ chết, tại sao hắn vẫn chưa chết? Chẳng lẽ nhờ Thích điều dùng sức mạnh khiến thân thể hắn sống được, Trần Phong không hiểu.

Hành động của Trần Phong cũng giống như Hoàng tử vừa xong, hắn giờ Huyết Oán kiếm lên cao, hét lên một tiếng thì lương vang động khắp không gian. Sau đó những đám mây đen dần tan biến, bầu trời lại trong xanh thoáng đãng, ánh mặt trời ấm áp lại chiếu xuống nhân gian, có những người đã sống lại, nhưng cũng có kẻ thì hoàn toàn biến mất. Trần thể rất nhanh chóng khôi phục lại được sự bình yên, tất cả dường như chỉ là một cơn ác mộng.

Lại trở về khách sạn cũ, nơi đây đã khôi phục lại được đáng về trước đây, Trần Phong vẫn nằm dài trên mái ngói. Hắn cảm thấy mọi chuyện vừa xảy ra thực như một cơn ác mộng. Hắn không rời khỏi đó mà cứ nằm mãi như vậy, bầu trời vẫn một màu xanh biếc.

Trần Phong ngồi dậy nhìn về phía đối diện, Y Tích quả nhiên ở đó, cũng đang nhìn hắn, cả hai mỉm cười. Y Tích phi thân tới, ngồi bên cạnh Trần Phong, sau đó cả hai yên lặng nghe nhịp đập và hơi thở của nhau.

- Chiến tranh diệt thế đã kết thúc, tại sao linh lực của thiếp vẫn chưa phục hồi?

Y Tích thở thê.

- Ta không biết, hy vọng duy nhất nằm ở Ngự Nô. Nhưng đến cả cuộc chiến tranh này hắn còn chưa xuất hiện, hắn rốt cuộc là đến nơi nào?

Trần Phong lòng như lửa đốt.

- Phàm trần mêng mang, tìm một người như tìm kim đáy bể, đâu có dễ dàng.

- Quyết không bỏ cuộc, nhất định phải tìm thấy hắn.

- Nhưng nếu quay trở về một ngàn năm chỉ có mình chàng, Ngự Nô và các Tinh linh khác đều lưu lại một ngàn năm sau, thế thì chàng phải tìm thế nào?

Y Tích nói hơi xúc động, bản thân nàng cũng không hiểu vì sao.

- Nếu quả thực tìm không thấy thì chúng ta cũng phải tìm biện pháp quay trở về.

Trần Phong tuy nói vậy, nhưng hắn căn bản không có cách gì mở ra cánh cửa thời gian. Điều hắn không thể bỏ cuộc chính là trách nhiệm của bản thân đối với chúng sinh Tam giới.

- Trong lòng chàng đã từng có lúc nào nghĩ tới thiếp chưa?

Y Tích hỏi.

- Nàng?

Trần Phong trong lòng thực ra cũng hiểu, nhưng hắn luôn kìm nén.

- Thiếp ở phàm trần không biết đã bao nhiêu năm, nhưng luôn dừng lại ở khoảng cách ngàn năm này để đợi chàng, chàng đã từng nghĩ tới những điều thiếp trải qua, cảm thấy chưa.

Y Tích không khống chế nổi những giọt lệ của mình để chúng lăn dài nơi khóe mắt.

- Xin lỗi, nàng là Công chúa Thần tộc, ta là Thủ hộ thánh chiến thần của Thần tộc, chúng ta phải ngăn cản Vạn thể hạo kiếp đang tới gần. Ta không thể.

Trần Phong không dám nhìn vào mắt Y Tích, lệ thủy đó cũng khiến hắn không thể khống chế nổi mình.

- Nếu chúng ta vĩnh viễn không thể quay trở lại thì sao? Chẳng có còn muốn kiên trì không? Chẳng thoát ly khỏi Tam giới, có sinh mệnh bất tử, còn thiếp là Công chúa của Thần tộc, sinh mệnh nhiều hơn năm lần Thần tộc thông thường, đạt năm ngàn năm. Chẳng lẽ chúng ta cứ mãi đứng bên nhau, mãi mãi giữ một khoảng cách, không lại gần cũng chẳng tách xa? Đây không phải hạnh phúc, mà là tàn nhẫn. Khoảng cách này còn xa hơn cả ngàn năm, với lại trong suốt khoảng thời gian vô vị ấy, thiếp còn phải chịu nỗi đau khô quạnh hiu của một kẻ cô đơn nữa, chẳng có biết không?

Khuôn mặt Y Tích đầm nước mắt, khóc không thành tiếng, phi thân xuống lầu trở về phòng, thối tất nển.

Trần Phong nhìn vào căn phòng tối om của Y Tích, tiếng nấc nghẹn ngào của Y Tích cứ thồn thức bên tai mãi chẳng nguôi. Hắn giơ tay trái ra, cảm giác ẩm áp tuy đã không còn đó, nhưng hắn thực sự muốn nắm lấy bàn tay Y Tích, kể cả không thấy ẩm áp cũng quyết chẳng buông ra. Nhưng hắn cứ luôn kìm nén, chỉ vì trong lòng còn mang trách nhiệm, một giọt lệ từ khóe mắt chảy ra, lăn tới miệng, thật là đáng.

Trần Phong hiểu suy nghĩ hiện giờ của Y Tích, nhưng cách nghĩ ấy Trần Phong giờ đây cũng mang nặng, bởi vì một ngàn năm nay hắn đều không quên được ý niệm ấy. Tuy Y Tích không trao cho hắn sự ẩm áp quen thuộc, nhưng Trần Phong thấy rằng cảm giác ấy nhất định là do Y Tích trao cho hắn, chỉ có điều hắn không hiểu tại sao mình nắm tay Y Tích mà không cảm thấy được. Khi trở về một ngàn năm trước, hắn có quá nhiều chuyện không hiểu, trong tâm trí tràn đầy những khúc mắc, băn khoăn. Trong lòng hắn nghĩ, có lẽ nắm tay thêm lần nữa là cảm giác được, nhưng hắn không có dũng khí, tay trái nắm chặt lại thành quyền, không dám buông ra.

Sáng ngày hôm sau, hai người mở cửa gặp nhau, nở nụ cười tươi với nhau chuẩn bị xuất phát, chuyện đêm qua không đề cập tới nữa, như thể chưa từng xảy ra việc gì vậy.

Trần Phong và Y Tích lần này đi rất xa rất lâu. Khi bọn họ xuất phát thì trăm hoa đang khoe sắc, sau đó trên đường nhìn thấy lá khô vàng rơi rụng đang cuộn xoáy tung bay, vô số hoa cỏ cũng héo úa tàn phai, cuối cùng bị một tầng tuyết dày phủ lên. Bọn họ đã thấm mệt, quay đầu lại nhìn từng vết chân chỗ sâu chỗ nông của mình.

Năm mới ở phạm trần thật là đông vui, tiếng pháo từ sớm còn vang tới tận khuya, nửa đêm rồi còn có rất nhiều pháo sáng bắn lên bầu trời. Một đám trẻ con nhảy nhót vui đùa ném pháo khắp nơi, sau đó ăn những thứ mình thích, rất nhiều người đều quên đi hết công việc bề bộn thường ngày, hưởng thụ niềm vui ngày đầu năm mới. Còn có rất nhiều đôi lứa, cũng chọn thời điểm này để tính chuyện trăm năm.

Trần Phong và Y Tích ngắm nhìn tất cả, trong lòng ngập tràn nỗi đắng cay. Y Tích mắt lệ cứ rơi rơi mà không phát ra tiếng nào, thậm chí còn tránh ánh mắt của Trần Phong, nàng không muốn nói thêm điều gì, cũng không muốn tạo cho Trần Phong áp lực và khó xử. Đã đợi hắn ở một ngàn năm trước, vậy cả đời này cũng chỉ vì hắn. Hắn nói phải tìm Ngự Nô, phải quay về một ngàn năm sau vậy thì nàng nhất định đi cùng hắn, không chút đắn đo. Còn Trần Phong thì sao? Trong lòng cực kỳ mâu thuẫn, lại càng đau khổ hơn gấp bội phần, nhưng hắn luôn luôn không nói ra, chỉ cố kìm nén, luôn luôn kìm nén. Tìm lâu như vậy rồi mà một chút tin tức đều không có, lẽ nào đúng như lời Y Tích nói, trở về một ngàn năm trước chỉ có một mình hắn, bọn Ngự Nô đều lưu lại một ngàn năm sau. Hắn đã thử rất nhiều biện pháp để mở ra cánh cửa thời gian, nhưng đều không thành công, đến cả sức mạnh của Huyết Oán kiếm cũng không thể, có lẽ không chỉ dựa vào sức mạnh là mở được. Còn Y Tích, linh lực của nàng chỉ hồi phục chậm chạp, nhưng cánh vẫn chưa mọc ra. Trần Phong và Y Tích cứ đứng giữa gió tuyết như vậy, tuyết hoa rơi phủ đầy đầu, tóc và vai họ, ngẩng ra nhìn phía trước mà tựa như chẳng trông thấy gì.

Trần Phong đột nhiên cảm thấy không còn kìm nén nổi nữa, có lẽ là hắn không muốn kìm nén nữa. Hắn hét lên một tiếng, tuyết dưới mặt đất đều bay lên trời, cuồng phong khắp nơi nổi lên. Lũ trẻ con đang đùa nghịch và những cụ già đều sợ hãi nhìn hắn, từng đôi từng đôi tình nhân ôm chặt lấy nhau, dường như đến chết cũng chẳng muốn lìa xa. Trần Phong không thể làm bọn họ bị thương, hắn nguyện tự làm chính mình bị thương. Hắn bay ra khỏi thành trấn, bay qua một dòng sông bị đóng băng, cuối cùng hạ xuống bên một sườn núi phủ đầy tuyết trắng. Y Tích cười Thiên Mã Lưu Tinh theo sát sau, đứng đằng sau lưng hắn, không nói năng gì. Trên mặt Trần Phong xuất hiện nỗi thống khổ, sau đó trước ngực nhộn nhạo, bất ngờ thổ ra một ngụm máu. Khi hắn giao thủ với Sâm Hàm, bị băng của Sâm Hàm đâm xuyên vào thân thể mà không chảy máu, khi đó còn cho rằng trên người mình không có máu, nhưng tại sao bây giờ lại ối ra máu được? Đây là chút máu cuối cùng chăng? Trần Phong nhìn máu mình thổ ra mà cười khổ sở, cười tới mức từng giọt, từng giọt lệ lăn dài trên khuôn mặt.

- Trên người ta không có máu, không có hồn phách, ta chỉ là một cái xác được linh lực trụ giữ mà thôi, so với một bộ xương biết đi lại chẳng khác biệt gì.

Thanh âm ai oán của Trần Phong vang lên khắp sơn cốc, mấy đỉnh núi nơi xa đều bị chấn động đến làm cho tuyết lở.

- Công tử, chớ nên như vậy, chàng như vậy khiến thiếp đau lòng lắm.

Y Tích từ đằng sau kéo giữ y phục hắn.

- Nàng nói vậy để làm gì? Để ta biết rằng điều nàng nói là sự đau khổ sao, ta đều đã nếm trải hết rồi, nàng đã hài lòng chưa hả?

Trần Phong không còn lý trí quay người đối mặt với Y Tích gào lên :

- Những ngày qua nàng chẳng nói năng gì, chỉ đi theo ta, ta nói cái gì thì làm cái đó, ta đi đâu nàng cũng đi theo, nàng đang chứng minh cái khoảng cách mà nàng nói, nàng thực tàn nhẫn.

- Không phải, công tử, thiếp chỉ muốn chàng hiểu nỗi khổ trong lòng thiếp thôi.

Y Tích cuối cùng lại bật khóc trước mặt Trần Phong.

- Nàng cho rằng ta không biết sao? Ta đã biết từ lâu là đau rồi, trước khi gặp nàng ta đã biết rồi, sau khi gặp nàng, nỗi đau ấy chưa từng bao giờ dừng

lại, thậm chí còn càng lúc càng mạnh. Ta cố nén tận đáy lòng bởi vì ta không thể vì bản thân mà không quan tâm tới chúng sinh Tam giới, nhưng nếu hôm nay ta không quay về được, thời gian qua đi một năm, ta mới về thì mọi thứ cũng đã muộn rồi.

Trần Phong dường như kiệt sức.

- Chàng không vì mình nhưng mà ích kỷ, chàng cũng là như mọi chúng sinh Tam giới thôi. Nói cho cùng, chàng chỉ quan tâm tới cảm nhận bên trong của mình, chàng sợ bởi vì sự ích kỷ của mình mà không quan tâm tới chúng sinh Tam giới rồi tự trách, do đó khoắc lên vai cái trách nhiệm ấy. Như vậy tâm lý chàng mới không có gì hổ thẹn với Tam giới, nhưng chàng chưa từng nghĩ tới cảm nhận về thiếp, và cả cảm nhận của thiếp.

Y Tích cuối cùng nói ra hết những điều vẫn tích tụ trong lòng, nặng như nấc lên từng tiếng nghẹn ngào.

- Ta quả thực là kẻ ích kỷ vậy sao? Thực vậy sao?

Trần Phong không hiểu rằng điều bản thân đang cố gắng lại là sai, ngơ ngàng khuyu xuống lẩm bầm.

- Đúng thế, đúng thế, đúng thế,...

Y Tích vung tay đâm loạn lên người Trần Phong, sau đó khóc tới mức như tê liệt cả người, ôm chầm lấy Trần Phong.

Trần Phong và Y Tích cứ thế ôm nhau trên sườn núi, tuyết lớn đã phủ lấp ngang lưng họ. Nếu là người bình thường họ đã bị đóng băng mà chết, nhưng họ đâu dễ chết như vậy, đây cũng là nỗi bi ai, để cho họ trải qua thời gian đau khổ và hành hạ mà chẳng thấy được điểm tận cùng.

Trần Phong hôn lên đôi môi đang run rẩy của Y Tích, thân thể lạnh như băng, nhưng môi nàng lại nóng như lửa. Hai người đưa hai lưỡi cách biệt ngàn năm cuối cùng chạm nhau ở một nơi, bao nhiêu chua xót đắng cay có lẽ chỉ có họ mới cảm nhận được. Nước mắt, là chứng minh cho tình yêu đôi lứa. Tuyết trên người họ bắt đầu tan chảy, sau đó sự ấm áp lan khắp sơn cốc, thậm chí còn xa hơn thế. Sau khi tuyết tan, cả ngọn núi đầy hoa tươi nở rộ, vang tiếng chim ca, là luân hồi của sinh mệnh đã lưu chuyển tới mùa xuân.

Trần Phong và Y Tích cuối cùng đã mỉm cười, tựa hồ quên đi tất cả, có lẽ nếu không có thay đổi diệu kỳ hoặc là kỳ tích xuất hiện hoặc là trò đùa của trời xanh, họ cũng đã quên đi tất cả, nhưng thế sự đâu có như người mong muốn.

Trần Phong và Y Tích từ trên sườn núi nhảy bật dậy, hương thơm phả vào mũi, tiếng thác nước từ trên cao chảy xuống chạm vào đá sỏi trong trẻo êm tai, Thiên Mã Lưu Tinh cất cánh bay tới đưa họ bay cao tới ngút ngàn tầng mây.

- Trần Phong, chàng hãy bỏ hết những gánh nặng trong lòng chàng đi, đừng cưỡng cầu điều gì, chúng ta hãy thuận theo tự nhiên.

Y Tích khe khẽ nói.

- Ta sẽ như vậy, cảm ơn nàng.

Trần Phong mỉm cười giữa ngọn gió xuân, chưa từng thấy thư thái như vậy bao giờ.

Trần Phong và Y Tích trở lại Vong Ưu cốc, nơi đầu tiên hấn đến. Trần Phong không hiểu sao nhìn nơi này cứ thấy giống Tử Trúc lâm, có lẽ đây chính là Tử Trúc lâm một ngàn năm sau không chừng.

Trần Phong và Y Tích ở lại nơi này, hơn nữa còn bái thiên địa làm phu thê. Hôm đó không ai đến uống rượu mừng, nhưng trăm hoa chúc tụng, muôn chim đua hát. Bọn họ trải qua những ngày thật bình yên, tuy lặng lẽ nhưng hạnh phúc ngập tràn.

- Nghe nói phạm trần chính là hồng trần, mà hồng trần cao tới vạn trượng, ai nhảy vào rồi không nhảy ra được nữa.

Khi bái thiên địa, Y Tích nói :

Thiếp là Thần cũng không thể, chàng hiện giờ đã thoát ly Tam giới, cũng không thể.

- Đây chính là ái tình của hồng trần, chúng ta đều không thể nhảy ra được.

Trần Phong mỉm cười trả lời, sau đó hôn lên môi Y Tích.

Một ngàn năm sau, Y Tích và Trần Phong sinh được một đứa con, bọn họ đều rất vui mừng. Đứa bé này rất nhỏ bé, Trần Phong và Y Tích nắm lấy tay nó cùng đùa vui, nhưng đứa bé mau chóng lớn lên, hơn nữa còn mọc ra một đôi cánh bạch sắc, gương mặt cũng biến thành một người lớn. Trần Phong kinh ngạc kêu lên: Ngự Nô!

Như tỉnh lại từ giấc mộng, Trần Phong nằm trên giường khách sạn, còn Y Tích nhìn thấy con mình biến thành một người trưởng thành cũng kêu lên: Ngự Nô, sau đó phát hiện mình cũng nằm trên giường khách sạn. Bọn họ cùng làm một việc, đó là mở cửa đi hỏi người kia, cả hai cánh cửa đồng thời mở ra, hai người đồng thời nhìn thấy đối phương, trên mặt cùng biểu hiện vẻ khó hiểu.

Thực là mộng sao? Nhưng tại sao cả hai người có thể nằm mơ giống nhau được, hơn nữa còn có cảm nhận chân thật đến thế, hiện thực không thể kết hợp mà tình cảm lại kết tinh trong mộng. Trong lòng hai người họ mang đầy sự phức tạp khó nói thành lời.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, hình ảnh không xác định được là mộng hay thực đã thoáng lướt ngay trước mặt, từ bắt đầu đến kết thúc, mỗi một phút giây đều rút xuống. Cuối cùng bọn họ cùng nói ra hai từ: Ngự Nô.

Sau đó bọn họ bay ra khỏi khách sạn, cảm thấy trên đường chứa đầy sát khí và linh lực. Ngự Nô, cánh của hắn đã bị thương, bộ lông trắng muốt điểm sắc đỏ của máu trông rất đẹp mắt.

- Ngự Nô, cuối cùng đã tìm thấy người rồi.

Trần Phong nói.

- Chủ nhân, người không sao là tốt rồi. Kinh Thiên cùng luân hồi với chúng thuộc hạ tới một ngàn năm trước, hắn đang truy sát thuộc hạ.

Ngự Nô đáp.

- Ta đã trực tiếp trải qua cuộc chiến tranh diệt thế của Ma tộc với phạm trần, khi đó người ở đâu?

Trần Phong hỏi.

Thuộc hạ không biết. Thuộc hạ và Kinh Thiên cùng tỉnh lại, tỉnh lại rồi hắn liên tục truy sát thuộc hạ, linh lực công kích của thuộc hạ theo đó mà khôi phục lại, nhưng vẫn bị hắn đã thương. Thuộc hạ chưa hề thấy cái gì là chiến tranh diệt thế cả.

Ngự Nô nói.

- Vậy ta hỏi người, người từng kể cho ta nghe sự tình liên quan đến chiến tranh diệt thế, người làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy?

Trần Phong hỏi.

- Thuộc hạ cũng không thể nói đó là chuyện gì, có lẽ một ngàn năm trước thuộc hạ tự thân tham dự cuộc chiến, có lẽ là do Thần Vương kể cho thuộc hạ.

Ngự Nô trả lời.

- Ta đã trực tiếp trải qua chiến tranh diệt thế, nhưng không hề trông thấy người và Kinh thiên của một ngàn năm trước, chuyện này thật lạ.

Hoài nghi của Trần Phong càng lúc càng nặng nề.

- Công chúa!

Ngự Nô nhận ra Y Tích là Công chúa.

- Cuối cùng đã tìm thấy người rồi.

Ngự Nô quý xuống thi lễ.

- Hãy đứng dậy, ta hiện tại vẫn chưa hồi phục thành Công chúa đích thực.

Y Tích ngăn lại.

- Ngự Nô, những ngày qua ta đều đi tìm người, hy vọng người có biện pháp giúp Công chúa hồi phục lại linh lực. Cửa thời gian làm sao để mở được, không thì chúng ta sẽ phải ở lại một ngàn năm trước mãi chẳng thể quay về.

Trần Phong bảo.

- Xem ra sự tình phải có kế hoạch dài lâu rồi.

Ngự Nô nói xong, Kinh Thiên cảm kim thương ngân câu cũng đã đuổi tới nơi.

- Ngự Nô, hôm nay người chạy đâu cho thoát.

Kinh Thiên tiếp đất thì nhìn thấy Trần Phong và Y Tích, sau đó nói tiếp :

- Thì ra người cũng bị tống tới một ngàn năm trước, vậy đó hắn là Công chúa Y Tích của một ngàn năm trước rồi. Hôm nay nhất định phải giải quyết hết các người.

- Nói khoác không biết ngượng.

Ngự Nô nói đoạn nắm chắc loan đao cán dài muốn bước lên cùng Kinh Thiên quyết một trận tử chiến, nhưng bị Trần Phong ngăn lại.

- Người đưa Công chúa chạy đi đã, ta tới đối phó hắn.

Trần Phong ra lệnh.

- Không, thiếp không muốn đi, thiếp muốn ở lại cùng chàng.

Y Tích bướng bỉnh.

- Ha ha ha!

Kinh Thiên cười lớn.

- Các ngươi không ai chạy được cả, nơi đây đã trở thành mồ chôn của các người rồi.

Trần Phong định rút Huyết Oán kiếm từ trong thân thể mình ra, nhưng không hiểu sao triệu hồi không được, sức mạnh trong người không hiểu sao không thể phát huy. Ngự Nô và Y Tích đều nhìn thấy điểm không ổn.

- Chủ nhân, chuyện gì vậy?

Ngự Nô hỏi.

- Không biết được, Huyết Oán kiếm và sức mạnh của ta dường như toàn bộ đã biến mất.

Trần Phong đáp.

- Vậy để ta.

Y Tích nói rồi rút chiếc lông vũ trên đầu xuống biến thành lưỡi cắt, nhưng bị Trần Phong giữ lấy tay phải của nàng. Một cảm giác ám áp quen thuộc từ lòng bàn tay bắt đầu lan ra, lan tới tận tim. Sau đó Y Tích kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Trần Phong cũng đang kinh ngạc nhìn mình, thì ra bọn họ đều quen thuộc và nhưng nhớ sự ám áp này. Vô số hình ảnh lướt qua tâm trí, từ lần tương cứu bên hồ cho tới giấc mộng như thật vừa qua.

- Chúng ta đi!

Trần Phong cảm giác nhớ tới điều gì, tay trái không rời tay phải Y Tích, còn tay phải nắm tay trái của Ngự Nô, liền mạng chạy về phía trước. Trần Phong nhớ lại điểm xa xôi nhất trong ký ức hắn, cuối cùng cũng nhớ lại được cảm giác ám áp ở tay trái là từ Y Tích, hoặc giả đích thực đến từ Y Tích. Hắn cao hứng vô cùng.

Kinh Thiên đuổi sát phía sau. Tốc độ của Trần Phong càng lúc càng nhanh hơn, hắn chạy vượt qua cả dấu vết mà ánh sáng để lại. Ngự Nô lúc này nhìn sang Công chúa bên trái Trần Phong, hắn cuối cùng cũng đã nhớ lại chuyện mình quên.

Trần Phong hiểu rằng chính tốc độ này khiến hắn chạy thoát khỏi Kinh Thiên truy sát và cũng thoát khỏi số mệnh Thần Số Mệnh an bài. Nhưng hắn không hiểu đây là lần đầu tiên hay lần thứ hai. Hắn nhìn thấy phía trước có một vòng ánh sáng quen thuộc, chính là cánh cửa thời gian. Chạy tới nơi rồi xuất hiện hai luồng kim quang, là đôi cánh của Y Tích. Cuối cùng nàng đã hồi phục được trở thành Công chúa đích thực, nhưng trên mặt Trần Phong và Y Tích không có nụ cười.

- Đây chính là điều cuối cùng mà ta có thể giúp ngươi.

Trong mơ hồ, Trần Phong nhìn thấy bản thân đang đứng trước mặt mình, giống như khi Hoàng tử nói chuyện cùng hắn. Khi đó là cuộc đối thoại giữa linh hồn với thể xác, nhưng linh hồn đã mất, đây là chuyện gì?

- Ta không phải là linh hồn, mà là ảo ảnh do linh lực huyền hóa ra, rất nhanh sẽ biến mất.

Không ngờ đoán ra điều Trần Phong nghĩ trong lòng.

- Nếu như là cuối cùng, vậy ngươi phải kể cho ta hết toàn bộ câu chuyện.

Trần Phong nói.

- Ta là nguyên thần ngủ say trong thân thể ngươi, là nguyên thần của Thích Điều. Có thể bởi thời gian say ngủ quá lâu nên ta không thể hoàn toàn thức tỉnh, chỉ khi ngươi gặp nguy hiểm mới có thể lay tỉnh được, giống như khi ngươi mấy lần phát huy nguồn sức mạnh mà chính bản thân mình cũng không không chế nổi, đầu tóc, y phục và đôi mắt đều biến thành màu trắng, đó chính là lúc ta thức tỉnh.

- Vậy cái lần cuối cùng mà ngươi nói có nghĩa gì?

Trần Phong hỏi tiếp.

- Linh hồn đã bị tiêu diệt trong chiến tranh diệt thế, ta phải dùng linh lực để ngươi tiếp tục sống, để còn ngăn trở Vạn thể hạo kiếp. Ngươi cũng biết rằng hiện giờ ngươi chỉ là một cái xác khô, không có máu cũng không hồn phách. Nguyên thần của người khác thực ra chính là hồn phách, nhưng ngươi là hậu nhân của Nữ Oa, nguyên thần và hồn phách tách biệt nhau, do đó hồn phách biến mất rồi nguyên thần vẫn còn tồn tại, nhưng ta phải phá hủy nguyên

thần của ta để trở thành người. Say ngủ bao nhiêu lâu, sức mạnh của ta cũng thoát ly Tam giới. Ta để chúng thay thế ta và người hợp thành một thể, bởi vì người hôm nay cũng là người thoát khỏi Tam giới, sau này người chỉ có một nguồn sức mạnh duy nhất bên ngoài Tam giới là cương thi.

- Cương thi?

- Đúng, là cương thi. Đây là sinh mệnh mới thoát ly khỏi chúng sinh Tam giới, không thuộc về một giới nào trong Tam giới, càng không thuộc về Minh giới của Thần Sáng Tạo, đây chính là người. Sức mạnh của người vừa tà vừa chính, tà giống như ma, có thể phát huy sức mạnh khó lòng tưởng tượng, nhưng không dễ dàng khống chế, do đó không phải vạn bất đắc dĩ chớ có sử dụng. Về sau người luôn luôn miễn cảm với máu, bởi vì sức mạnh tà ác dùng máu để triệu hồi nên, chỉ cần người uống máu của một người sống, người sẽ mọc ra bốn chiếc răng cương thi. Khi đó người như một con thú điên cuồng, uy lực vô cùng, nhưng nhất định phải nghĩ biện pháp khống chế cuồng tính của mình.

- Hiện tại Chúa tể Ma tộc là Thương Xá đã chết, chỉ còn lại Công chúa Kiển Xá và Ngũ đại thích khách, còn Công chúa Thần tộc của chúng ta cũng hồi phục linh lực, đối phó với Ma tộc còn phải dùng tới thủ đoạn sợ mà bản thân không cách gì khống chế nổi sao?

Trần Phong hỏi.

- Đối phó với bọn chúng đương nhiên không cần tới, nhưng sự tình không đơn giản như người nghĩ đâu. Đây là Vạn thể hạo kiếp, cuối cùng sẽ có sự tình mà người không thể ngờ được phát sinh.

Giọng nói dần nhỏ đi, ảo ảnh cũng mờ dần.

- Người đừng đi, ta còn rất nhiều chuyện muốn hỏi.

Trần Phong vươn tay nắm lấy hán, nhưng là một khoảng không trống rỗng, chẳng có gì cả.

- Chuyện không hiểu phải tự mình nghĩ ra biện pháp. Vạn thể hạo kiếp là kiếp nạn của Tam giới, cũng là kiếp nạn của người, cũng là kiếp nạn của ta. Ta biến thành sức mạnh trong thân thể người, tất cả đều gắn với bản thân người. Ta còn có một chuyện muốn cảnh báo người, người hiện tại còn chưa phải là cương thi, do đó còn chưa có sức mạnh của cương thi. Sức mạnh này cần có người kích phát, nhưng ta đã không giúp được người nữa rồi, còn làm sao để kích phát, sau này người sẽ tự mình hiểu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ma cung bị khốn

Khi Trần Phong tỉnh lại, nhìn thấy Ngự Nô và Y Tích ở bên cạnh, sau đó họ cũng lần lượt tỉnh lại. Trần Phong cảm giác trong thân thể có nguồn sức mạnh không thể hình dung, đau nhức mà dễ chịu.

Trần Phong nhìn thấy mộ phần của Úc Hà Phiêu, Tịch Nguyệt và Phá Trúc, xác định đã trở về Từ Trúc lâm một ngàn năm sau. Hắn đã ở chính nơi này dẫn đầu Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc đại chiến cùng Thích khách Ma tộc, sau đó mở ra cánh cửa thời gian, luân hồi tới một ngàn năm trước.

Hoa cỏ cây cối gần đó đều bị nô hóa của Lạc Anh thiêu đốt thành tro bụi. Trần Phong ngửi một lượt rồi dùng tay thử chạm lên đất, không ngờ vẫn còn ấm, cũng có nghĩa là vừa mới đây chưa lâu.

- Không hiểu bọn Lạc Anh giờ ra sao rồi?

Trần Phong băn khoăn.

- Nô hóa của Lạc Anh kèm theo linh lực, nhưng nhiệt độ của tro tàn ít ra cho thấy bọn họ hôm qua vẫn còn ở nơi này, bọn họ chắc hẳn không vào được cánh cửa thời gian như chúng ta.

Ngự Nô phân tích.

- Chúng ta phải đặt chiến trường ở sa mạc Ma giới, phạm trôn không thể chịu đựng thêm nữa được.

Y Tích nói rồi vẩy đôi cánh kim sắc, một đạo kim quang hồi sinh từ trong cánh phát ra, bay qua Từ Trúc lâm, những tro tàn đều hồi phục thành sinh mệnh tươi mới.

- Công chúa nói đúng, linh lực công kích của Linh Tường và Tiên Cự vẫn chưa hồi phục, Lạc Anh và Tế Qua khó lòng địch nổi cả đám Thích khách. Bọn họ rất có khả năng đã bị bắt rồi.

Ngự Nô xác nhận.

- Hiện tại Công chúa đã quay trở lại, Huyết Oán kiếm thần và thân hợp nhất, uy lực của nó hoàn toàn phát huy được, cũng đến lúc quyết một trận tử chiến với Ma tộc rồi.

Trần Phong khẽ nói.

Nhóm Trần Phong đi xuyên đêm đến sa mạc Ma giới. Cát vàng thêm gió mạnh khiến họ không thể tiến thêm được, họ cũng đã mệt, bèn nghỉ ngơi ngay tại chỗ. Đây là vùng biên của sa mạc, có thể nghe thấy rõ tiếng rít của gió cát.

Ngư Nô đang tự chăm sóc vết thương. Trần Phong ngồi xa mọi người một chút. Hắn cố ý tránh Y Tích, cảm giác ám áp quen thuộc nơi tay trái có thể thiêu cháy trái tim hắn, sự giằng xé nội tâm khiến cho nỗi đau của hắn chẳng để lại dấu vết nào. Tay trái không dám mở ra, nắm chặt lại thành quyền, sau đó chôn vào trong lớp cát vàng. Tay phải giữ nơi tim mình, hắn không thể thở huyết nữa, bởi vì đã không còn máu nữa.

- Hoàng hôn trên đại mạc là thê lương nhất, bình minh trên đại mạc là tráng lệ nhất, ánh trăng trên đại mạc là cô liêu nhất, con người trên đại mạc là đơn độc nhất, chỉ trong thoáng chốc mà thiếp đã cảm nhận được tất cả rồi.

Y Tích bước đến ngồi đối diện với Trần Phong nói.

- Nàng nói đến là đại mạc chốn phàm trần, không phải nơi này, bởi vì đây là Ma giới.

Trần Phong hững hờ.

- Thực ra chẳng có gì bất đồng, cùng là mặt trời mặt trăng, cùng là người cá.

Y Tích phản bác.

- Nơi đây là căn nguyên của tà ác, cô độc không thể lấy làm cái cớ được.

Trần Phong vẫn không nhìn Y Tích.

- Chàng phải biết rằng thiếp nói không phải về bọn chúng.

- Nhưng nơi này chỉ có bọn chúng, còn lại đều không liên quan tới nơi này.

- Vậy còn chúng ta thì sao? Có thể không liên quan như lời chàng nói ư?

- Có thể, không ai nói không thể, có những chuyện không thể tránh khỏi, ví như Vạn thế hạo kiếp sắp đến.

- Chính xác, có những chuyện không thể tránh khỏi, ví như tình cảm giữa chúng ta.

Y Tích cười khỏ.

- Đó chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng không thực tế, đừng để nó vào lòng.

- Mộng ư? Đúng, mộng cuối cùng rồi sẽ tỉnh, nhưng tại sao phải tạo nên giấc mộng đẹp đến thế. Hơn nữa lại là hai người chúng ta, còn để chúng ta dốc hết tim mình ra trao cho đối phương.

- Mộng thì có gì đáng tin, càng không thể nói tới cái gì là chân tâm, có lẽ chỉ là một mẫu chuyện vui đùa thôi.

Trần Phong nói câu này, thực ra tim như dao cắt.

- Chàng cuối cùng định lừa dối mình tới bao giờ đây? Chàng có thể đối mặt với Vạn thế hạo kiếp, tại sao không thể đối mặt với thiếp? Tay trái của chàng làm sao mà phải chôn vùi trong cát, làm sao mà phải nắm chặt thành quyền, tay phải của thiếp ở đây.

Y Tích đưa tay phải ra, đặt ngay trước mặt Trần Phong.

- Nó đang đợi tay trái của chàng, nó đợi đã một ngàn năm rồi.

- Đừng ngốc thế, đừng ngốc thế, đừng ngốc thế.

Trần Phong lắc đầu, nói một cách cứng nhắc. Hắn đang cố gắng tới đa để kìm nén bản thân, đến cả cánh tay cũng vùi xuống.

- Nàng là Công chúa của Thần tộc, ta là Thủ hộ thánh chiến thần của Thần tộc. Chúng ta là hy vọng cuối cùng của Tam giới, hiện giờ phải dùng hết toàn bộ sức mạnh để ngăn trở Vạn thế hạo kiếp.

- Lẽ nào chúng ta ở cùng nhau thì không thể sử dụng được toàn bộ sức mạnh sao? Lẽ nào thiếp là chướng ngại vật của chàng sao?

- Đừng hỏi ta, ta không biết, cũng đừng nói lại nữa, đi nghỉ đi.

Trần Phong nói rồi rút cánh tay khỏi lớp đất cát, giờ đây nó đã cứng đơ. Thì ra Trần Phong để không chế bản thân, đã tự làm đông cứng tay trái mình.

Y Tích nhìn sau lưng hắn, mắt lệ rơi rơi lên cát vàng. Nàng nói :

- Thiếp là Công chúa của Thần tộc, chàng là Thủ hộ thánh chiến thần của Thần tộc, chúng ta được sinh ra với trách nhiệm trên mình, đây chính là khoảng cách khiến chúng ta không thể gần bên nhau. Nhưng, tại sao lại có giấc mộng đó, trời cao sao lại hành hạ chúng ta như vậy.

Trần Phong nghe thấy tiếng nói của Y Tích, nước mắt cũng rơi không ngừng, thấm vào lớp cát vàng. Mấy năm sau, nơi này biến thành một khu ốc đảo. Trần Phong nghĩ, có phải vì thân thể mình không còn máu nữa nên mới có nhiều nước mắt đến thế.

Trần Phong lê bước một mình giữa sa mạc hoang vu, sau đó đứng yên trước gió cát không động đậy. Không dùng linh lực chống lại, cát mau chóng chôn vùi hắn. Trước ngực Trần Phong lóe lên một đạo tuyệt quang, đó là Diệp Vũ. Mỗi lần Trần Phong đau lòng buồn bã, Diệp Vũ đều xuất hiện. Cát như thể một căn nhà kiên cố, bao phủ hai người họ vào trong.

- Trần Phong, chàng đi đâu đó? Tìm không được chàng, thiếp thấy rất sợ.

Diệp Vũ nói.

- Khi ta tiến vào cánh cửa thời gian trở về một ngàn năm trước, nàng không đi cùng ta à?

Trần Phong hỏi.

- Thiếp không tiến vào cánh cửa thời gian được, chỉ đành đơn độc ở đây đợi chàng thôi. Nay chàng đã trở về, thiếp mừng lắm. Nữ tử đó không phải là Úc Hà Phiêu, nàng ta là Công chúa phải không, khí chất cao quý trời sinh lại còn cả đôi cánh kim sắc nữa.

Diệp Vũ ngậy thơ hỏi.

- Đúng, đó là Công chúa.

Trần Phong nói có phần nặng nề.

- Trần Phong, để thiếp cảm thụ trái tim chàng. Thiếp muốn biết cảm xúc của chàng với nàng ta, còn cả tâm tình hiện giờ của chàng nữa.

Diệp Vũ nói rồi nép mình vào ngực Trần Phong, sau đó sắc mặt dần biến thành buồn rầu, cuối cùng không thể cố chịu đựng được nữa.

- Diệp Vũ, cảm thụ được chưa? Đó chính là nỗi lòng của ta lúc này, ta với nàng không có gì phải che giấu hết.

Trần Phong nói.

- Vâng, đây chính là kiếp ư, Úc Hà Phiêu trước khi chết từng nói chàng là tình kiếp ngàn năm của nàng ta. Còn điều này cũng vậy chẳng.

Diệp Vũ nói.

- Trước tiên đừng nói điều này với, Diệp Vũ à, bọn Lạc Anh đâu? Có phải bị Thích khách Ma tộc bắt đi rồi không?

Trần Phong hỏi.

- Linh Tường và Tiên Cự bị bắt đi, có thể giam cùng chỗ với Vương hậu. Lạc Anh và Tế Qua chạy thoát được, hiện giờ chắc hẳn đang trên đường đi cứu họ.

- Ma tộc không giết họ khẳng định là để dẫn dụ chúng ta tới cứu. Ta nghĩ trên đường chắc chắn sẽ bày sẵn đầy rẫy cạm bẫy nguy hiểm. Nhưng bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể lùi bước.

Trần Phong trong lòng hiểu rõ cách nghĩ của Ma tộc.

- Thiếp sẽ không ngăn chàng, nhưng thiếp sẽ luôn bên chàng, bất kể nguy hiểm thế nào, thiếp tuyệt đối không thể để chàng xảy ra chuyện gì.

Diệp Vũ nhìn Trần Phong chan chứa thâm tình. Trong lòng Trần Phong lại dấy lên nỗi chua xót, không biết là đối với Y Tích hay đối với Diệp Vũ, hoặc là cả hai chẳng.

Hôm sau, gió cát lặng yên nhưng ánh mặt trời thiêu đốt. Trần Phong cười Thiên Mã Lưu Tinh, thương thế của Ngự Nô đã lành lặn, hắn cùng Y Tích đều vỗ cánh lướt bay. Sa mạc Ma tộc dường như mệnh mông vô tận, bay rất lâu rồi mà vẫn chưa thấy Ma cung. Ba người Trần Phong đã thấy khát nước vô cùng.

Không thể không nghỉ ngơi một lát, nhưng không có Tế Qua ở đây, nếu có hắn, có thể triệu hồi một ít băng tuyết, sau đó làm tan ra nước. Thực ra khát nước chỉ có Ngự Nô và Y Tích, Trần Phong không hề có cảm giác gì đặc biệt nhưng Thiên Mã Lưu Tinh đã không còn chịu được nữa, chỉ đành thả hắn bay lên trời cao.

Cát vàng khô khốc tựa hồ dùng tay khẽ miết là thành bụi, một chút nước tích cũng không có. Phóng tầm mắt nhìn ra, trên sa mạc phẳng phất bị một ngọn lửa vô hình thiêu đốt, có một luồng nhiệt lưu trong suốt.

Đúng vào lúc mọi người không còn cách nào khác, chuẩn bị tiếp tục lên đường, giữa lớp cát khô nóng bất ngờ mọc lên vô số đóa hoa lục sắc, loài hoa này rất lạ, có ba cánh, mỗi cánh giống như hoa tuyết. Trong cánh đều tích lại một giọt nước trong veo. Trần Phong nhìn thấy, miệng lưỡi đột nhiên thấy khô ran.

Y Tích nhìn thấy bước tới, nhìn giọt nước đọng trên cánh hoa, muốn uống lấy nó. Hai tay đang định nhổ loại hoa đó lên, Trần Phong bên cạnh ngăn lại :

- Cẩn thận, có thể có độc.

Y Tích vội rút tay về, hiểu được cử động vừa rồi của mình nguy hiểm thế nào. Phải biết rằng đây là giữa sa mạc Ma giới, có chuyện kiểu này, tám chín phần là cái bẫy.

- Loài hoa này giống như Địa Táng hoa, thuộc hạ từng được nhìn thấy ở vườn hoa của Vương hậu. Vương hậu từng nói với thuộc hạ, loài Địa Táng hoa này đã tuyệt chủng, loài duy nhất còn lại nằm trong tay người.

Ngự Nô quan sát cẩn thận một lượt rồi nói.

- Nói như vậy thì phải không có độc, nhưng tại sao chúng có thể mọc ở đây?

Y Tích hỏi.

- Lẽ nào khi Vương hậu bị bắt đã cố ý hoặc vô ý lưu lại, để hôm nay cứu chúng ta.

Ngự Nô nói.

- Để ta.

Trần Phong nói rồi nhổ một cành hoa lên, sau đó lấy hoa làm bôi, uống cạn nước như rượu. Tuy chỉ có một giọt nhưng sáng khoái vô ngần, qua một lúc Trần Phong không hề cảm thấy chút gì bất ổn.

- Uống đi thôi.

Sau khi giải khát, Trần Phong lưu lại nước ở những bông hoa khác để dùng trên đường. Sau đó mọi người tiếp tục đi, nhưng sa mạc bao la, không thể nào tìm ra Ma cung, thậm chí đến cửa vào cũng không thấy, giống như bị lạc đường, bị lưu giữ lại nơi này.

Cũng không biết đã tới Ma giới được mấy đêm rồi, nhưng cũng đều yên tĩnh như đêm đầu tiên, không gió cát, không ánh trăng, nhưng lạnh như trong hầm băng, chỉ là không nhìn thấy chút băng nào.

Trần Phong ba người ngồi trên cát vàng dùng linh lực để chống lại hàn khí, cảm thấy lớp cát vàng khe khẽ rung động. Sau đó ba người nhìn nhau một cái, bay lên trời cao cúi đầu nhìn xuống. Ở dưới xuất hiện vô số tiểu yêu. Bọn chúng linh lực tuy rất ít nhưng đều là cao thủ thích sát, nếu như không phải cả ba luôn đề cao cảnh giác, trong lúc mệt mỏi cũng không hề bất cẩn, sớm đã bị đám tiểu yêu ẩn mình dưới cát thích sát thành công rồi. Tuy không làm tổn hại tới tính mạng nhưng cũng bị những vết thương nhỏ, mất đi nhuệ khí.

- Không ngờ sự chuẩn bị đầu tiên của Kiến Xá và Kinh Thiên dành cho chúng ta lại là đám tiểu yêu vô danh này, suýt nữa là bị đánh lén thành công rồi. Thời gian và địa điểm tính toán vừa khớp, thực là lợi hại.

Trong giọng nói của Y Tích dường như còn ẩn chứa gì đó.

Trần Phong lại nghĩ tới chuyện nội gián. Hiện tại chỉ có mình Ngự Nô, Trần Phong dẫu sao đi nữa cũng không thể tin hẳn là nội gián, nhưng nói đi nói lại, trong các Tinh linh Vương tộc của Ngũ tộc, mỗi một người Trần Phong đều không tin như vậy. Chỉ có điều từng chút từng chút một gộp lại, tựa hồ chứng minh cho sự tồn tại của nội gián, kể từ lúc ban đầu Châu Tề nói, tới việc hành tung bại lộ, sau đó là Lạc Anh bị trúng độc, còn cả lời Khoa Quý trước khi chết, thêm vào chuyện ngay trước mắt này, Trần Phong không tài nào giải thích nổi.

- Thừa chủ nhân, người nhìn bên kia xem.

Ngự Nô chỉ ra xa xa.

Nơi xa, một luồng ánh sáng rực lửa mau chóng tiếp cận nơi này, bên cạnh là hai luồng ánh sáng trắng như tuyết. Trần Phong và Ngự Nô đều đã đoán ra, đó là cánh cửa Lạc Anh và Tề Qua.

- Chủ nhân! Thì ra là mọi người!

Lạc Anh về mặt mừng rỡ.

- Các người làm sao tới được nơi này?

Trần Phong hỏi.

- Chúng thuộc hạ đuổi theo một kẻ thần bí, nhưng tới phía trước thì y biến mất, sau đó phát hiện ra động tĩnh bên này, không ngờ lại gặp được mọi người.

Tế Qua đáp.

- Đây là Vua của Tinh linh Hỏa tộc Lạc Anh và Vua của Tinh linh Tuyết tộc Tế Qua.

Trần Phong nói với Y Tích.

- Tham kiến Công chúa!

Lạc Anh và Tế Qua không ngạc nhiên, bởi vì đã từng ở cùng với Ưc Hà Phiêu.

- Chúng ta bị một lũ tiểu yêu Ma tộc mai phục. Bọn chúng không ngờ đến linh lực để bay cũng chẳng có, nhưng suýt nữa đã làm chúng ta bị thương rồi.

Ánh mắt của Y Tích từ Lạc Anh và Tế Qua chuyển sang lũ tiểu yêu trên sa mạc đang không cách gì bay lên được.

Y Tích lúc này khiến Trần Phong nhớ lại Ưc Hà Phiêu, mọi người đều hiểu ý Y Tích muốn nói, rằng có nội gián tồn tại. Nếu như Ngự Nô không phải, vậy tại sao sau khi tiểu yêu xuất hiện Lạc Anh và Tế Qua liền tới nơi. Bọn họ nói bị một người dẫn đến nơi này, nhưng kẻ đó giữa đường biến mất, mục đích của y là gì? Trần Phong hiểu rằng sự nghi ngờ của Y Tích cũng không phải vô lý.

- Thừa Công chúa, người không nên nghi ngờ chúng thuộc hạ.

Lạc Anh trực tính, ngay cả với Công chúa cũng vậy.

- Bởi vì ta là Công chúa, bởi vì ta mang trách nhiệm, có một số chuyện ta không thể không làm.

Khi nói câu này, Y Tích nhìn thẳng vào mắt Trần Phong.

- Trước tiên thuộc hạ thu thập lũ tiểu yêu đã.

Tế Qua không thích mất thời gian giải thích, hắn muốn dùng hành động chứng minh.

Lũ tiểu yêu này quả thực rất yếu, thân thể lùn thấp, trên binh khí đều tẩm độc, có lẽ là do Tế Qua đang tức giận nên dùng linh lực quá mạnh, sau khi làm đông băng hết rồi chẳng ngờ không còn cả thân xác, như bị băng của Tế Qua nghiền nát vậy.

Nhóm Trần Phong từ trời cao hạ xuống mặt cát vàng, bầu không khí chẳng hề hòa hợp. Trần Phong hỏi :

- Các người đã tìm thấy cửa vào của Ma cung chưa, ta sợ nếu lâu quá Linh Tường và Tiên Cự sẽ gặp nguy hiểm.

- Đã tìm thấy, cách nơi này không xa, đứng vào lúc chúng thuộc hạ định vào thì bị kẻ thần bí ấy dẫn đến đây.

Lạc Anh nói.

- Kẻ thần bí.

Ý niệm trong đầu Trần Phong thoáng lướt qua.

- Có thể là ai đây?

- Đây không phải lần đầu tiên y xuất hiện. Chúng thuộc hạ vừa mới tiến vào sa mạc thì bị cát vàng nơi này vây chặt, không thoát được cũng không đi tiếp được, sau đó chính là y đã dẫn bọn thuộc hạ tới cửa vào Ma cung.

Tế Qua đáp.

- Kẻ này là địch hay bạn, rốt cuộc có mục đích gì?

Ngự Nô bên cạnh cũng không thể nào giải thích.

- Điều gì phải đến, sẽ đến. Kiểu gì cũng phải xông vào Ma cung, kể cả có biết là bẫy cũng phải nhảy vào, do đó nghĩ nhiều vô ích, chỉ làm sinh ra những phiền phức không cần thiết mà thôi.

Từ đêm nói chuyện trong nước mắt với Trần Phong, Y Tích đã hoàn toàn biến thành một người khác.

Trước bình minh là thời điểm đen tối nhất và cũng là tĩnh mịch nhất, mấy người Trần Phong tiềm nhập Ma cung vào đúng lúc này. Ma cung giống như một tòa thành trống, hoặc là tòa thành chết, không có một bóng người, chỉ thấy cát vàng phủ đầy tường vách bốn phía.

Kiến trúc của Ma cung dưới lớp cát vàng càng đi càng thấy hắc ám, lại còn rất lạnh. Lạc Anh không dám triệu hồi lửa để dẫn đường và sưởi ấm, bởi vì sợ bị người Ma tộc phát hiện.

Tất cả đều diễn ra rất thuận lợi, không có cơ quan, không có lối rẽ, chỉ thẳng đường mà tiến. Cảm giác của mọi người càng lúc càng căng thẳng, càng thuận lợi thì càng ẩn chứa âm mưu. Nhưng Y Tích nói đúng, biết rõ có bẫy vẫn phải nhảy vào, không còn lựa chọn khác.

Mặt trời mọc trên sa mạc quả nhiên trắng lè. Nhóm Trần Phong ở giữa Ma cung cũng nhìn thấy ánh dương, chính ở cửa ra trước mặt. Khi tiếp cận với ánh sáng này, mọi người đều đã đề cao cảnh giác tới cực độ, bước vào ánh sáng mới biết, thì ra vừa xong bọn họ chưa vào Ma cung, mà mới chỉ là đường hầm dẫn đến Ma cung thôi. Bởi vì, nơi này mới là Sa Cảnh Ma Cung đích thực.

Sa Cảnh Ma Cung phẳng phát như Mị Cảnh thần điện của Thần tộc, là trung tâm của Ma tộc. Nơi này được cát vàng do huyền thuật giữ lấy, cát vàng không ngờ còn lấp lánh ánh sáng hắc sắc. Cát vàng cứng rắn vô cùng, nếu như muốn phá hỏng nơi này, chỉ còn cách giết hết toàn bộ sinh mệnh Ma tộc.

- Kiến Xá và Kinh Thiên rút cuộc là ở nơi nào xem kịch đây? Đến lúc này rồi còn chưa chịu hiện thân.

Ngư Nô vừa nói mắt vừa quan sát khắp xung quanh.

- Rất có khả năng đang cố làm ra vẻ huyền bí, bọn chúng trong tối, ta ở ngoài sáng, có lẽ chúng định đánh phủ đầu bằng đòn cân não với chúng ta.

Y Tích bảo.

- Trước tiên hãy đi tìm Vương hậu, còn cả Linh Tường và Tiên Cự nữa.

Trần Phong nói.

Đột nhiên, mọi người thấy trước mắt tối om, chỉ có điều rất nhanh lại khôi phục được ánh sáng. Nhưng giờ đây dường như đã rơi vào một thế giới hoàn toàn khác, không còn là Sa Cảnh Ma Cung vừa nhìn thấy mà giống như một sơn động, trời cao là vách đá, dưới đất là một con đường nhỏ hẹp, hai bên đường là vực sâu không thấy đáy. Nơi này rất rộng lớn, rất nhiều lối rẽ.

Mọi người nhìn nhau, sau đó tiến bước bình tĩnh vô cùng và cẩn thận vô cùng. Chân dẫm trượt một hòn đá là sẽ rơi xuống vực sâu, bên dưới đó đen ngòm không thấy đáy, nhưng lại truyền lên một làn gió mát, nghe không thấy tiếng đá rơi xuống.

Trên vách đá mọc ra một đám hoa cỏ kỳ lạ, trên tường đá cũng có, nhưng không ai dám động vào. Trong sơn động vang lên những tiếng kêu quái dị, sau đó nhìn thấy một ít chim lớn màu đỏ máu và màu đen hung hăng nhào tới bọn họ.

- Như thế này dễ chịu hơn nhiều rồi, đây mới giống với không khí quyết một phen sinh tử cùng Ma tộc.

Lạc Anh nói rồi mỉm cười, sau đó dùng lửa thiêu cháy lũ chim nhào tới thành không khí.

Bên trong sơn động này rất kỳ quái, một đoạn có cỏ có hoa, một đoạn là băng thiên tuyết địa, bốn phía xung quanh với đất trời biến chuyển tự do bất cứ lúc nào. Hiện giờ chắn trước mặt họ là một cái ao, nước trong ao như đang sôi sùng sục nổi đầy bong bóng nước, nhưng nước này không hề nóng mà lại còn lạnh hơn băng đến trăm lần.

- Nơi này quá ư kỳ lạ, không có lối vào, cũng chẳng có cửa ra, chỉ có một con đường đi mãi không hết. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhất định chúng ta sẽ sập bẫy.

Trần Phong lên tiếng.

- Chúng ta tuyệt đối không thể chưa giao thủ cùng Ma tộc đã bại trận, mọi chuyện xảy ra đều hoàn hảo như thế này, ta nghĩ do người Ma tộc đang quanh quẩn ở đâu đây để thao túng.

Y Tích nêu ý kiến.

- Cẩn thận!

Ngư Nô hét lên, thì ra từ dưới ao một con băng thú bay ra nhào về phía Trần Phong.

- Lạnh lẽo như vậy phải là huyền thuật của Tuyệt thích khách, để thuộc hạ đối phó.

Hai ngọn roi băng của Tế Qua đã quật băng thú xuống nền đá.

Băng thú toàn thân biến thành hắc sắc, nhưng lại trông giống băng, tai dài nhọn, trên đầu dường như chỉ có một cái miệng cực lớn, bên trong là hàm răng nhọn hoắt, khoe miệng có hai chòm râu băng, nhưng lại mềm mại vô cùng, có thể đung đưa theo gió, bên dưới là thân thể như rắn. Hàn khí phát ra từ trên người nó có thể biến không khí xung quanh kết thành băng.

- Hàn khí quá mạnh, nếu như toàn bộ không khí bị đóng băng thì chúng ta cũng bị nhốt giữa không khí.

Lạc Anh nói tiếp :

- Thuộc hạ dùng lửa để dung hóa đây.

- Không có tác dụng đâu, loại hàn khí này nếu gặp phải nộ hỏa của nàng, sẽ càng nhanh khiến không khí ngưng kết, bởi vì nó có thể hấp thụ linh lực trong nộ hỏa của nàng.

Tề Qua bảo.

- Vậy phải làm sao?

- Ta chỉ dùng hàn khí của ta làm chủ đạo, để nhiệt độ không đổi, tuyệt đối không thể để nó làm chủ đạo được.

Tề Qua dùng hàn khí để dung hòa hàn khí, hai luồng hàn khí chạm nhau, triệt tiêu lẫn nhau, không để cho càng lúc càng lạnh thêm.

Băng thú há miệng phun ra luồng hàn khí bạc sắc. Không khí xung quanh nó đã biến thành băng, còn có thể nghe thấy tiếng băng va đập. Tề Qua dùng hàn khí ám áp hơn trăm lần của hân để từ từ dung hòa, việc này hao tổn rất nhiều linh lực, bởi vì cần thời gian dài.

Mọi người đứng sau lưng Tề Qua, đều không giúp được gì. Tề Qua phóng ra hai ngọn roi băng tấn công băng thú, nhưng không khí phía trước băng thú đã biến thành băng cứng chắc, căn bản không thể tiến thêm. Nhưng cứ như vậy tiếp, Tề Qua sẽ hao tổn rất nhiều.

Tấn công không được băng thú, bên trong lớp bảo hộ an toàn của nó liên tục phát ra hàn khí, hàn khí chậm chậm khuếch tán. Tề Qua hao tổn linh lực ngăn trở, hân hiệu cứ giữ thế này càng lâu, linh lực tiêu hao càng nhiều, chợt hân nghĩ ra một biện pháp.

Tề Qua đột nhiên gia tăng linh lực, đồng thời cũng đẩy hàn khí gia tăng. Mọi người đều không hiểu, bởi vì như vậy rất dễ giúp cho băng thú làm đông băng không khí. Tất cả còn đang mơ hồ, chỉ nghe thấy trong không khí có tiếng vỡ vụn, sau đó băng thú ngậm miệng lại ngã xuống đất, nhiệt độ xung quanh trở nên ấm áp nhiều.

Thì ra Tề Qua gia tăng linh lực tịnh không phải để gia tăng hàn khí, mà để tạo sự nghi hoặc cho băng thú, sau đó nhân cơ hội đẩy linh lực sang cánh băng đã huyền hóa thành roi băng. Tề Qua giương đôi cánh băng ngăn tầm nhìn của băng thú, rồi dùng một đôi cánh băng khác ngậm biến thành roi băng đâm xuống dưới đất, xuyên qua thân thể của băng thú. Đây chính là phương pháp của Tề Qua.

- Linh lực của Tiên Hạo thâm sâu khó lường, chỉ một con băng thú già huyền hóa ra đã lợi hại như vậy rồi.

Tề Qua nhớ lại tên Tuyết thích khách.

- Ta nghĩ không chỉ Tiên Hạo, những Thích khách khác đều chưa dùng toàn lực, bọn chúng là Thích khách được huấn luyện riêng để đối phó các Tinh linh Vương tộc, nhất định không đơn giản.

Trần Phong nói.

Trong khi nói, một đạo thiểm điện xẹt qua, sau đó là một tiếng sấm rền, bên trên thạch động bị phá vỡ, đá rơi ầm ầm xuống. Ngự Nô vội vàng triệu hồi phòng hộ gió cường đại che phủ mọi người vào bên trong, đá tảng như có linh lực không đánh xuống được nhưng cũng không rơi xuống, mà xoáy tròn nghiền vào trong Phong phòng hộ của Ngự Nô.

- Đám đá này là chuyện gì thế, dường như có sinh mệnh vậy.

Lạc Anh hỏi.

- Đạo thiểm điện vừa rồi là của Tiên Cự.

Tề Qua nói một câu như vậy.

Lúc này, vô số thiểm điện đánh cho tường vách đá khắp nơi bị tan thành muôn mảnh bay tới bọn họ. Đám đá này có sức mạnh quá lớn, hơn nữa càng lúc càng nhiều, Ngự Nô cất lực chống đỡ, sau đó Tề Qua và Lạc Anh vội triệu hoán Tuyết phòng hộ và Hỏa phòng hộ cùng hỗ trợ ngăn cản.

- Tiên Cự!

Ngự Nô nhìn Tiên Cự đứng cách họ không xa, đang liên tục triệu hồi sấm sét đánh xuống lớp đá, tấn công bọn họ.

Lẽ nào hân là nội gián? Suy nghĩ này thoáng qua đầu Trần Phong, Tiên Cự trong lòng hân là người trung thành nhất, tuyệt đối không thể là nội gián. Vậy chuyện trước mắt phải giải thích thế nào đây?

Tiên Cự dần dần bước tới gần, sau đó giơ thanh đao trên tay lên, xem ra với linh lực của hân lúc này, một đao chém xuống, Phong, Hỏa, Tuyết phòng hộ có thể đều bị chém tan.

- Tiên Cự! Dừng tay! Ngươi có biết mình đang làm gì không? Có phải trúng Ma Tâm quyết của Kiền Xá rồi không?

Lạc Anh hét lớn.

- Hắn không phải là Tiên Cự.

Tiếng nói kèm theo một mũi tên bắn tới, trúng ngay mi tâm của Tiên Cự. Người bay tới chính là Linh Tường, đôi cánh lam sắc gang rộng, nét mặt đau đớn như thể đầu mình sắp vỡ ra.

Mũi tên đó ghim Tiên Cự lên trên vách đá, sau đó trượt cùng đá ở đáy xuống vực sâu. Trước mắt mọi người tối đen đi rồi lại bùng sáng, tất cả nhìn thấy Sa Cảnh Ma Cung vừa mới tiến vào.

- Đây là chuyện gì?

Lạc Anh hỏi.

- Đó là mộng cảnh của Vũ thích khách Miên Tùng. Linh lực của ả không thể nào ước lượng được, chẳng ngờ có thể đưa mọi người vào trong mộng cảnh.

Linh Tường lúc nói đầu đau nhức vô cùng, bởi vì nàng đang phải chống cự lại mộng cảnh của Miên Tùng.

- Có phải người nói vừa rồi đều không phải là thực, quái điều, băng thú, Tiên Cự và đá tảng chẳng qua chỉ là mộng cảnh mà thôi.

Lạc Anh lại hỏi.

- Không thể nói hoàn toàn như vậy, bởi vì linh lực của Miên Tùng quá mạnh, những thứ đó tuy là mộng cảnh nhưng trong hư có thực. Mọi thứ nàng vừa nói tới có hư có thực, nếu mọi người không đề tâm ứng phó, có thể bị bọn chúng gây thương tổn, thậm chí là sát tử. Đây có lẽ là khả năng tối cao của linh lực dùng để thao túng mộng cảnh.

Linh Tường có phần nào không chịu nổi nữa. Cảnh sắc trước mặt mọi người biến đổi mấy lần liền, khi thì là Sa Cảnh Ma Cung, lát sau lại trở thành sơn động kỳ quái mà nguy hiểm.

- Linh Tường, đừng cố chống cự nữa. Hiện tại đã không còn bắt buộc phải phân biệt giữa mộng cảnh và hiện thực nữa. Hãy giữ gìn linh lực bản thân, để chúng ta tiến vào mộng cảnh của Miên Tùng, tuy nguy hiểm đầy rẫy nhưng so với bị khốn tại Sa Cảnh Ma Cung không người này còn tốt hơn.

Trần Phong can ngăn.

Câu này khiến Linh Tường nhất thời trút bỏ tâm tình, không tiếp tục đề kháng mộng cảnh của Miên Tùng nữa, con đầu đầu cũng đã biến mất. Lúc này họ đều đứng trên một con đường đá trong sơn động, hai bên là vực sâu đen hun hút không thấy đáy.

- Đa tạ chủ nhân cảnh báo, suýt nữa thuộc hạ đã bị tẩu hỏa nhập ma, bị Miên Tùng sát tử rồi.

Linh Tường biểu thị lòng biết ơn.

- Sao chỉ có mình người, Tiên Cự đâu? Linh lực công kích của người làm sao khôi phục lại được?

Trần Phong hỏi.

- Thuộc hạ, Tiên Cự và Vương hậu bị giam ở một nơi, sau đó được một kẻ thần bí thả ra. Linh lực công kích của chúng thuộc hạ do Vương hậu dùng nguồn sức mạnh của Địa Tạng giúp hồi phục, sau đó chia ra tìm đường đi rồi thuộc hạ phát hiện ra mọi người, nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Tiên Cự biết được đây là mộng cảnh Miên Tùng tạo ra.

Linh Tường nói.

- Lại là kẻ thần bí, người này rốt cuộc là ai đây?

Trần Phong ngẫm nghĩ.

- Mọi người cẩn thận một chút, sau khi tìm thấy Tiên Cự và Vương hậu cần phải nghĩ biện pháp rời khỏi đây. Nơi này với chúng ta quá bất lợi.

Ngự Nô đề nghị.

- Không có lối ra, chỉ có phá được mộng cảnh của Miên Tùng hoặc là nó tự động giải trừ, không thì chúng ta vĩnh viễn bị giam ở bên trong.

Linh Tường nói.

- Đây là lý do tại sao chúng ta dễ dàng tiến vào đây. Kinh Thiên luôn có tâm tư quyết một trận sinh tử cùng Ngự Nô, các Thích khách khác bài danh theo Ngũ tộc Tinh linh, tin rằng cũng đề quyết phân cao thấp. Do đó, bọn chúng nhất định cũng ở nơi này.

Trần Phong phân tích.

- Ha ha ha.

Tiếng cười của Miên Tùng, không biết đến từ góc nào nơi xa, phảng phất âm thanh từ trong lòng mình phát ra vậy.

- Vậy chúng ta hãy đánh một trận thật sảng khoái nào, trực tiếp tiến vào cuộc quyết chiến sinh tử cuối cùng.

Tiếng nói của Miên Tùng vừa mới biến mất, hình ảnh trước mặt nhóm Trần Phong cũng thay đổi, họ trở lại với Sa Cảnh Ma Cung, nhưng trên lớp tường cát mờ ra sáu cánh cổng, trên đó lần lượt viết: Phong, Hòa, Tuyết, Vũ, Lôi, Hoàng.

Mọi người đứng ở trung tâm Sa Cảnh Ma Cung, nhìn sáu cánh cửa trên tường cát mà trong lòng nặng nề vô cùng, đều hiểu rằng bước vào rồi rất khó có thể bước ra được. Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc đã có chuẩn bị tâm lý, họ từng vào Túc Mệnh Trùng, ở nơi đó đã biết rõ số mệnh của mình được ghi trước, chính là chiến tử.

- Có lẽ, nơi đây chính là chỗ nghỉ ngơi cuối cùng của chúng ta.

- Thừa chủ nhân, thuộc hạ không thể chờ đợi nữa, thuộc hạ đi vào trước đây.

Lạc Anh nói.

- Lạc Anh!

Trần Phong gọi nàng, vốn có muôn ngàn điều để nói, nhưng hần chỉ thốt được hai chữ :

- Cẩn thận!

Lạc Anh gật đầu, sau đó nhìn mỗi người một lần, lần này chính là để ghi nhớ toàn bộ mọi người. Lạc Anh chưa từng biểu lộ tình cảm với mọi người, đây cũng là điều duy nhất nàng giấu diếm tất cả. Dấu ấn đôi cánh lửa trên mi tâm Lạc Anh đã in rõ, nàng quay mình, nét mặt hùng hồn, bước vào cánh cổng “Hỏa”. Mọi người nhìn phía sau lưng nàng, định nói mà chẳng biết phải nói gì. Sau khi Lạc Anh bước vào, cánh cổng đó cũng biến mất, trước mặt nhóm Trần Phong bày ra lớp tường cát rắn chắc.

- Thừa chủ nhân, trong năm người bọn thuộc hạ, tuyệt đối không thể có nội gián. Xin người hãy tin thuộc hạ.

Tề Qua thẳng thắn bảo.

- Mọi người đều là những người ưu tú nhất, trong lòng ta tuy đầy mâu thuẫn và khó hiểu, nhưng ta chưa từng nghi ngờ các người.

Trần Phong nói.

- Vậy thuộc hạ là người thứ hai, mọi người bảo trọng.

Khi Tề Qua quay mình bước đi, ngón áp út ở bàn tay trái truyền lên một con đau nhói. Đó là Sầm Hàm, dường như đang nói với hần, hần không chỉ có một mình, không lẻ loi, đơn độc, nàng vĩnh viễn ở bên cạnh hần.

Khi Tề Qua bước vào cánh cửa “Tuyết”, phảng phất biến mất giữa khí lạnh với tuyết hoa, sau đó cổng cũng khép lại, biến thành bức tường cát chưa từng hé mở.

- Thừa chủ nhân, bất kể thế nào đều phải ngăn cản Vạn thế hạo kiếp. Người đã tận mắt chứng kiến chiến tranh diệt thế của Ma tộc với phạm trần, hình ảnh máu chảy thành sông và tiếng kêu than thảm khóc ấy không thể dễ tái diễn.

Ngự Nô cương nghị cất tiếng.

- Ta sẽ dùng chính sinh mạng của mình để ngăn trở. Ta cũng tin rằng, chúng ta nhất định sẽ thành công.

Trần Phong nhìn Ngự Nô bằng ánh mắt kiên định.

Ngự Nô triệu hồi loan đao cán dài, sau đó một tiếng hạc kêu phát ra từ thể nội, một làn gió biến mất vào cánh cổng “Phong”.

- Thừa chủ nhân, từ lần đầu tiên gặp người, không, có lẽ còn sớm hơn, đã an bài sẵn thuộc hạ chiến đấu vì người. Bất kể linh lực của Miên Tùng cường đại đến đâu, thuộc hạ đều quyết nghĩ biện pháp đưa mọi người rời khỏi nơi này.

Linh Tường yêu kiều nói. Nơi này có linh lực mọng cánh của Miên Tùng, nếu muốn rời khỏi chỉ có cách giết chết Miên Tùng, hoặc là khống chế mọng cánh của ả.

- Đừng quá bồn chồn và tự gây áp lực, nếu linh lực của Miên Tùng quả thực mạnh tới mức người không thể kháng cự, vậy đừng cố liều mình. Người hãy luôn nghĩ biện pháp đối phó, ta nghĩ đến lúc đó phải làm gì người sẽ khác hiểu thôi.

Trần Phong đáp.

- Nhất định.

Linh Tường dời mình nhìn sang Y Tích.

- Thừa Công chúa, thuộc hạ hiểu nỗi khổ của người, nhưng nỗi khổ của chủ nhân, mong rằng người cũng hiểu.

Linh Tường một tay nắm lấy tay Y Tích, một tay nắm lấy tay Trần Phong, sau đó đặt hai bàn tay lại bên nhau, nở một nụ cười tươi thắm rồi xoay mình bước đi. Trong thoáng chốc mái tóc và đôi cánh lam sắc tung ra, chiếm hết tầm nhìn của Trần Phong và Y Tích.

Hiện tại chỉ còn lại hai cánh cổng, Lôi và Hoàng. Nhưng chỉ có mình Y Tích, nàng thuộc về Hoàng tộc, Trần Phong không có cách gì tiến vào bất cứ cánh cổng nào không thuộc về hắn. Quả là có võ nhưng lại không có đất nào để mà dụng, hắn đành phải đứng yên tại nơi này.

Trần Phong và Y Tích nhìn nhau, sau đó tay dần dần rời nhau. Đột nhiên một ánh chớp điện lóe lên, Tiên Cự xuất hiện trong tiếng sấm. Hắn giang rộng đôi cánh, đao trong tay phải ầm ưốc phát ra ánh sáng như thiểm điện, đó là linh lực của hắn.

- Chủ nhân! Công chúa!

Tiên Cự quỳ xuống phía trước.

- Ngươi đã đi đâu? Sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?

Trần Phong hỏi.

- Thuộc hạ, Linh Tường và Vương hậu ba người được một kẻ thần bí thả ra khỏi phòng giam rồi chia nhau tìm lối ra. Thuộc hạ sợ Vương hậu gặp nguy hiểm nên đi cùng người, nhưng nơi này như một mê cung, đi rất lâu mà không ra được. Sau đó thuộc hạ và Vương hậu dường như phát hiện thấy lối ra, bởi vì nơi đó có ánh sáng, nhưng tới gần mới biết đó căn bản không phải là lối ra mà là ánh sáng được linh lực tập hợp lại tạo thành. Luồng ánh sáng đó lóe lên tóm lấy Vương hậu, còn thuộc hạ bị đẩy tới nơi này.

Tiên Cự nói.

- Sao? Ngươi nói mẫu hậu bị bắt mất rồi à?

Lòng Y Tích như lửa đốt.

- Thừa Công chúa, Tiên Cự bảo vệ thất bại, tình nguyện chịu phạt.

- Cũng không phải lỗi của ngươi.

Y Tích bình tâm lại, nói tiếp :

- Có lẽ tất cả đều nằm trong tầm khống chế của Ma tộc.

Trần Phong đang nghĩ tới luồng ánh sáng đó là do linh lực của ai tập hợp, không ngờ có thể sở hữu linh lực cường đại tới mức đem Vương hậu có linh lực phòng ngự Địa Tạng mang đi. Điều này Miên Tùng tuyệt đối không có khả năng, có lẽ Kiền Xá và Kinh Thiên đều chưa chắc đã làm được như vậy mà không để lại dấu vết. Chỉ là một luồng ánh sáng, không hiện chân thân, linh lực của kẻ này nhất định vượt khỏi sức tưởng tượng.

- Trần Phong, thiếp có thể cảm giác được linh lực của Kiền Xá, có lẽ đến lượt thiếp vào rồi, thực sự sẽ không thể bước ra nữa. Nhưng chàng an tâm, thiếp cũng sẽ không để Kiền Xá bước ra được. Thiếp muốn nhờ chàng một việc, hãy cứu mẫu hậu ra.

Y Tích buồn bã lên tiếng.

- Công chúa, nàng hãy an lòng, ta nhất định sẽ cứu Vương hậu ra. Nhưng...

Trần Phong ngập ngừng mấy lần.

- Nàng cũng không thể xảy ra chuyện gì.

- Sự hung hiểm và khả năng thắng lợi của trận chiến này có lẽ chàng là người hiểu rõ nhất, nếu không có lòng quyết tử, một chút cơ hội cũng không có.

Trần Phong muốn nói thêm nữa, nhưng mấy lần mở miệng mà chẳng thốt nên lời. Hắn nhìn Y Tích, một con đau từ lòng bàn tay trái truyền thẳng tới tim :

- Vượt qua ngàn năm chỉ vì trận chiến này, nhưng ta lại chẳng giúp gì được cho nàng.

- Thật à?

Y Tích cay đắng mỉm cười.

- Chàng đã giúp thiếp rất nhiều rồi, lần này đến lượt thiếp tự giải quyết, thiếp tuyệt đối không thể thua.

Nàng muốn nói rằng đâu chỉ vì trận chiến này, mà còn là để tương phùng cùng chàng, nhưng lúc này nàng nói ra, còn có ý nghĩa chẳng?

- Đột một lát.

Trần Phong gọi Y Tích đang quay mình lại. Ánh mắt chờ đợi của Y Tích nhìn Trần Phong, cho rằng vào thời khắc cuối cùng này hẳn sẽ không tiếp tục chạy trốn khỏi lời nói chân tình nữa, như giấc mộng chân thật đó. Nhưng nàng vẫn lại thất vọng.

- Ma thú Vu Long của Kiến Xá, Kim Sí Đại Bàng của Thần Vương đều đã bị sát tử, ta tặng Thích Điều cho nàng, hy vọng nó có thể bảo vệ nàng.

Trần Phong nói rồi tay trái giữ nơi tim, tay phải đặt ở mi tâm, sau đó niệm chú ngữ rồi đặt tay lên mi tâm của Y Tích. Sau một hồi, trên mi tâm của Y Tích đã xuất hiện một đôi cánh hắc sắc, Y Tích cũng cảm thấy trong thân thể trào dâng một nguồn sức mạnh còn chưa kịp thích ứng.

- Chỉ có chuyện này thôi à?

Y Tích khe khẽ hỏi.

- Chỉ có vậy thôi.

Trần Phong đáp lời cứng nhắc.

Y Tích và Tiên Cự quay người chia ra tiến vào hai cổng “Hoàng” và “Lôi”, một giây trước khi cánh cửa biến mất, Y Tích không nhận được quay đầu lại, đây có lẽ quả thực là ánh mắt cuối cùng, hàm chứa nỗi đau thương và tiếc nuối đến vô cùng, nước mắt không nhận được tuôn rơi.

Một giây sau khi cánh cổng biến mất, Trần Phong phát hiện mọi vật trước mắt của mình nhòa đi. Một nam nhân cũng có thể chứa chan nước mắt như vậy sao, nhưng trước khi gặp Y Tích, hẳn chưa từng rơi nước mắt, có lẽ lệ này đã tích tụ được ngàn năm, chỉ rơi vì Y Tích.

Trần Phong khẽ cúi đầu, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Sa Cảnh Ma Cung. Mỗi một nắm cát vàng đều sở hữu linh lực cường đại, nơi này giống như một nhà lao khổ công xây dựng trong bao nhiêu năm. Hơn nữa, là xây để dành cho hắn.

Trong cơ thể Trần Phong phát tán ra linh lực khiến y phục và đầu tóc đều phát phơ bay, hắn rút Huyết Oán kiếm từ trong người ra, sau đó hung dữ đâm vào lớp cát vàng trước mặt. Không ngờ cát vàng lại cứng rắn đến thế, cả Huyết Oán kiếm cũng không thể xuyên qua. Trần Phong phát hiện màu máu trên Huyết Oán kiếm đã nhạt đi, hiểu rằng uy lực đang dần dần giảm bớt, nhưng không hiểu là vì lý do gì.

- Trần Phong, nếu có cơ hội đào tẩu, hãy đào tẩu, tuyệt đối đừng để tâm tới bọn ta.

Đó là giọng nói của Cốt Phi, hình ảnh của bà như trong suốt mà gây khúc xuất hiện trước mặt Trần Phong.

- Bẩm Vương hậu, nếu cứu không được người, kẻ cả có thể trốn đi Trần Phong này cũng nhất định không đi.

Trần Phong đáp.

- Bọn chúng không thể làm tổn hại đến ta được, ta có linh lực phòng ngự của Địa Táng. Bọn chúng bây giờ quá mạnh, người căn bản không phải đối thủ.

Cốt Phi nói.

- Xin Vương hậu đừng nói gì nữa, Trần Phong không thể đi được, Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc và Công chúa đều đã cùng Ma tộc quyết chiến, thần sao có thể bỏ họ không quan tâm mà đi được.

- Công chúa?

Cốt Phi mừng rỡ.

- Người nói là Y Tích phải không? Nó về rồi à? Nó khỏe chứ?

- Vương hậu xin hãy an lòng, nàng vẫn khỏe. Thần đưa nàng về từ một ngàn năm trước, mẹ con hai người đoàn viên lại gặp chuyện bất trắc không thể tránh khỏi này, đây là trách nhiệm của Trần Phong.

- Trần Phong, đa tạ người.

- Vương hậu, người cho thần biết là ai đưa người đi vậy?

- Là...

Tiếng nói và hình ảnh của Cốt Phi đồng thời biến mất. Xuất hiện trước mặt Trần Phong là một luồng ánh sáng, là ánh sáng do linh lực tụ tập tạo thành. Trần Phong nhớ lại lời Tiên Cự kể.

- Trần Phong, chúng ta cuối cùng lại được gặp nhau, thời gian một ngàn năm cuối cùng ngươi cũng đã nhớ lại. Ta biết trong lòng ngươi còn nghi hoặc, nhưng rất mau thôi sẽ như mây tạnh khói tàn.

Ánh sáng biến thành rất mờ ảo, tùy theo giọng nói mà biến dạng.

- Ngươi là ai?

Trần Phong nói với luồng ánh sáng.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Sức mạnh của chúng ta đưa ký ức Trần Phong của ngươi trở về một ngàn năm trước, một ngàn năm sau khi lời tiên tri về Vạn thế hạo kiếp của Thần Số Mệnh tới gần, ngươi vượt qua ngàn năm để phục hồi ký ức. Lẽ nào ngươi không nhớ sao? Lần này là hai giọng nói, âm thanh loáng thoáng như đến từ chân trời xa xăm, nhưng nghe rõ ràng như vang vọng bên tai vậy.

- Các ngươi?

Trần Phong trong lòng dấy lên một nỗi đau như ở ngàn năm trước, khẽ lắc đầu nói :

- Ta thực khó lòng tin được.

- Nhưng đây là sự thật.

- Nhưng ta không hiểu.

Trần Phong rên lên một tiếng, sau đó hồi phục lại sự bình tĩnh.

- Ngươi sẽ hiểu thôi, rất nhanh.

- Cát vàng nơi đây, mỗi năm đều có linh lực của các ngươi. Loại huyền thuật kiên cố này khiến nơi đây cách biệt khỏi Tam giới. Phí bao tâm tư để tạo ra thật tinh xảo, chỉ để thành nhà giam cho ta, có đáng không?

Trần Phong mỉm cười giễu cợt mà cay đắng.

- Điều bị ngươi nhìn ra rồi. Nơi này đích thực là để chuẩn bị cho ngươi. Chúng ta khổ tâm xây dựng trong bao nhiêu năm chỉ cho ngày hôm nay.

Âm thanh phiêu phát cười mấy tiếng rồi lại nói :

- Chỉ cần giam được ngươi, cái gì cũng đáng giá.

- Các ngươi cho rằng nơi này thực sự giam giữ được ta sao?

- Nếu chỉ là đối kháng linh lực, có lẽ thêm vào sức mạnh của Huyết Oán kiếm là chạy khỏi được, nhưng nơi này còn có cả sức mạnh của mộng cảnh. Đó là thế giới ngươi hoàn toàn không hiểu, do đó, ngươi không thể chạy thoát.

- Nếu chỉ có mình ta, ta sẽ không bỏ chạy, nếu như không thể đưa mọi người cùng rời khỏi thì nơi này cũng là mộ phần của các ngươi. Bất kể kế hoạch và dã tâm của các ngươi là gì, đều sẽ kết thúc ở đây.

Trần Phong nói rất kiên quyết.

- Chỉ khi ngươi lưu lại đây, mọi việc của chúng ta mới có thể thuận lợi, ngươi đã đem đến cho chúng ta quá nhiều phiền phức.

- Các ngươi muốn dẫn đường cho Vạn thế hạo kiếp, muốn hủy diệt Tam giới, điều này có ý nghĩa gì?

Trần Phong hỏi.

- Thà ta phụ người trong thiên hạ, cũng không để người trong thiên hạ phụ ta. Ngày Vạn thế hạo kiếp đến chính là lúc số mệnh được viết lại, bởi vì Thần Số Mệnh phải dùng linh lực để vừa cứu vừa phản kháng một số thứ vô vị.

- Để làm gì? Vì tự do sao?

- Đúng, chính là tự do.

- Nói dễ nghe thật, ta nghĩ phần nhiều hơn là thỏa mãn dã tâm và dục vọng của bản thân.

- Nhưng tiền đề phải là tự do.

- Tự do của sinh mệnh à? Năm ngàn năm chậm chạp và vô vị đó, các ngươi còn chưa hưởng thụ đủ ư?

- Đây chính là điều chúng ta khác biệt với các người. Chuyện chúng ta muốn trong lòng các người vĩnh viễn không thể hiểu được.
- Lầm rồi. Không có gì khác biệt hết. Các người muốn hoàn toàn khống chế, nhưng chúng ta và các người giống nhau, khát vọng tự do càng lúc càng gia tăng. Tuy nhiên chúng ta không giống như các người, lòng đầy dã tâm, vì mục đích mà bất chấp thủ đoạn.
- Đây chính là điều khác biệt giữa cường giả và nhược giả.
- Điều chỉ là lời mượn có tự bào chữa thôi, chỉ có như vậy, các người mới có thể hàng đêm đối mặt với vô số vong linh trong mộng mà không sợ hãi và ăn năn.
- Thật sao? Người là hậu nhân của Nữ Oa, là người đã chạy thoát khỏi số mệnh được Thần Số Mệnh an bài, là một người hoàn toàn tự do, vì vậy người mới có suy nghĩ đó.
- Nếu như có thể, ta thà được cùng người ta yêu sống nơi phạm trần luyện ái trăm năm, sau đó cùng bên nhau trở về cát bụi.

Trần Phong nghĩ nếu không có chiến tranh, nếu không có trách nhiệm cứu lấy Tam giới, nếu như tất cả đều chung sống hòa bình với nhau, vậy thì hẳn nhất định sẽ cùng Y Tích ân ái trọn đời.

- Tất cả điều này không ai bắt người làm, đều là người tự nhận lấy.
- Là do các người bức bách, các người chỉ vì bản thân mình mà bắt mọi thứ phải trả giá.
- Ngu xuẩn, vậy để người ở đây cùng chúng ta tận mắt trông thấy Vạn thế hạo kiếp tới, xem xem sự hồi sinh sau diệt thế sẽ ra sao.

Tiếng nói biến mất rồi, ánh sáng trước mặt Trần Phong biến thành một hình ảnh, trong đó là vô số tiểu yêu Ma tộc cùng người của Thần tộc cùng nhau tấn công phạm trần.

Cát vàng đại mạc, nước biển bắn tung, tiếng hét vang trời, lũ tiểu yêu cùng người Thần tộc bị đẩy bắn trở lại cửa vào phạm trần. Sau đó xuất hiện một luồng ánh sáng bạch sắc, giữa luồng ánh sáng xuất hiện vô số Tuyệt Địa Võ Sĩ. Bộ dạng của bọn chúng như nhau, không biểu tình gì, giống như tượng đá được phù phép. Trần Phong nhìn xuyên qua thân thể của tượng đá, không ngờ trông thấy vô số oan hồn, chủ nhân của đám người đá này là... Thần Sáng Tạo. Trần Phong đột nhiên hiểu ra một số chuyện.

- Thần Số Mệnh cuối cùng đã xuất thủ, ta nghĩ rằng trong số mệnh của lão, phạm trần không bị hủy diệt. Sức mạnh của lão đã bị tiêu hao quá nhiều, không còn trụ được bao lâu nữa.

Giọng nói chứa đựng sự cuồng vọng vô hạn.

- Làm tiêu hao hết linh lực của ngài, sau đó các người xuất thủ giết ngài, như vậy các người mới có thể hoàn toàn tự do, tránh khỏi mọi số mệnh, bao gồm sinh mệnh.

Trần Phong nhìn ra âm mưu của bọn chúng.

- Đúng, lão nhất định phải chết.
- Ta không thể để các người đạt được ý đồ. Sức mạnh của ngài có lẽ là điều duy nhất giết được các người.

Trần Phong nói đoạn vươn tay nắm Huyết Oán kiếm dùng sức phóng ra, đâm thẳng tới bức màn, sau đó Huyết Oán kiếm thực sự bay tới chắn trước cửa vào phạm trần, như thể một cánh cửa không thể xâm nhập, quang mang huyết sắc khiến cho tiểu yêu Ma tộc và người Thần tộc đều không thể tiếp cận. Đám Tuyệt Địa Võ Sĩ thấy Huyết Oán kiếm đuổi địch nhân bỏ chạy cũng đều biến mất vào không khí. Ánh mắt Trần Phong có thể nhìn thấy bọn chúng đi đến nơi đâu.

- Điều này sao có thể xảy ra? Sức mạnh của Huyết Oán kiếm không ngờ có thể xuyên qua mộng cảnh tới hiện thực.

Giọng nói đó không dám tin là thật.

- Đây chính là chính nghĩa, tuy Huyết Oán kiếm là thanh kiếm tà ác nhưng nó lại tạo nên kỳ tích chính nghĩa. Cuộc chiến tranh diệt thế một ngàn năm trước chính là minh chứng. Vạn thế hạo kiếp một ngàn năm sau cũng tương tự.

Trần Phong hiện ngang cát tiếng.

- Huyết Oán kiếm chỉ có hấp thu máu và oan hồn mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, ta không tin rằng nó có thể ngăn trở chúng ta được bao lâu.
- Chỉ cần nó chặn ở đó, các người đừng hòng tiến vào phạm trần. Bất kể là thần của kiếm hay chân thân đều đã hấp thu rất nhiều máu và oan hồn, thần của kiếm ta đem về từ một ngàn năm trước, chân thân của kiếm tạo thành sau khi hấp thu máu ở vùng ngoài Tam giới, trong trận đại chiến với Quỷ Yêu nó đã hấp thu vô số oan hồn, giờ đây sức mạnh đã vượt qua một ngàn năm trước rồi.

Trần Phong nói xong, chỉ thấy huyết quang trên Huyết Oán kiếm càng lúc càng dày đặc, thì ra trong môi trường nhà lao cát vàng cách biệt với Tam giới

khiến nó không cách gì phát huy sức mạnh, do đó mà huyết quang mới ảm đạm, giờ đây được ra ngoài, tự nhiên hồi phục lại được.

- Chớ cho rằng chúng ta không có biện pháp, chỉ cần ta giết chết người, Huyết Oán kiếm không cần đánh cũng phá được, giờ đây người không còn Huyết Oán kiếm, sức mạnh của người so với chúng ta không đủ đâu.

- Thật sao?

Trần Phong cười khanh khách.

- Chớ quên rằng ta là hậu nhân của Nữ Oa, là Thích Điều với linh lực mạnh nhất.

- Chớ cho rằng chúng ta không biết, Thích Điều say ngủ đã quá lâu, giờ không cách gì tỉnh lại được. Người bây giờ chỉ là một cái xác không

- Đối phó với các người, thế là đủ rồi.

Trần Phong nói rồi dùng toàn bộ linh lực trong cơ thể tấn công vào luồng ánh sáng. Trần Phong vừa xong để đẩy Huyết Oán kiếm xuyên qua mộng cảnh nên đã hao phí rất nhiều linh lực bản thân. Luồng ánh sáng đó chỉ là hư thể của đối phương, Trần Phong chỉ muốn bức cho chân thân của chúng phải lộ ra.

Luồng ánh sáng đó đột nhiên xoay tròn biến thành một con ốc xoáy. Luồng kiếm khí Trần Phong dùng linh lực để bắn ra toàn bộ bị dung hóa vào trong con ốc.

- Người cuối cùng vẫn chỉ là một phạm nhân, không cách gì đấu cùng chúng ta được.

Trần Phong hiểu rằng cùng đối phương chiến đấu lâu dài chắc chắn sẽ thua, do đó vừa xong dùng toàn lực, những muốn chiến thắng trong một chiêu. Nhưng nào ngờ đối phương chỉ dùng hư thể là hóa giải được linh lực của hắn. Trần Phong tận đáy lòng tuyệt vọng vô cùng. Hắn tuyệt vọng không phải bởi không thể chạy thoát khỏi, cũng không phải bởi mọi người đều có khả năng bị chôn vùi nơi này, càng không phải bởi Vạn thế hạo kiếp, mà là vì kẻ sắp đặt toàn bộ âm mưu này. Đó là một cảm giác tuyệt vọng từ trong ra ngoài, khiến người ta không thấy đâu lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Quyết chiến sinh tử

Tề Qua bước vào trong Tuyết môn, cảnh sắc trước mắt khiến hắn kinh ngạc, màu trắng của tuyết phủ đầy núi khiến ngọn nào cũng như bị tuyết chôn vùi, mỗi một cây cao đầy tuyết đều khiến hắn cảm thấy thân quen. Đây chính là nơi hắn và tỷ tỷ cùng lớn lên, Tuyết Ẩn đảo.

Tề Qua cứ như vậy bước tới ngắm nhìn, nhớ lại khi phụ vương thường ở nơi đây dạy hắn và tỷ tỷ luyện tập huyền thuật, vậy mà sau này phụ vương bị Thần Vương sát tử bởi số mệnh của Tinh linh Vương tộc. Sau đó bản thân bị Thú Lang cắn trúng, hơn nữa còn để Thú Lang tiến vào thân thể không cách nào tự khống chế, tỷ tỷ phải tự cắt cụt cánh của mình vì hắn. Ở Tuyết Thần Quật không hiểu đã phải giam mình bao lâu, Tề Qua mới gặp được Trần Phong, cuối cùng lòng chân thành của Trần Phong và cái chết của tỷ tỷ đã đổi lấy được tâm trí Tinh linh Tuyết tộc của hắn.

Tề Qua nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy có phần buồn bã, hoặc giả còn có nỗi buồn lớn hơn đè nén lên bề ngoài lạnh lẽo của hắn. Hắn nhớ tới phụ vương, nhớ tới tỷ tỷ, nhưng tất cả những điều này tựa hồ đều đã không thể nữa rồi.

- Tiên Hạo, người chọn nơi này để quyết chiến là có ý gì?

Bốn chiếc cánh băng của Tề Qua đã biến thành roi băng vung múa giữa không trung.

- Ta chỉ để người nhớ lại một số sự tình, có lẽ đến ngày mai, người sẽ không còn cơ hội nhìn thấy nữa rồi.

Tiên Hạo xuất hiện bên trong một khối hàn băng, khối hàn băng này không phải đông kết từ nước, mà là không khí.

- Ta là Vương tộc Tinh linh Tuyết tộc duy nhất, không thể thua người được.

- Tốt, vậy để ta xem người đạt được tới trình độ nào rồi.

Bạch sắc trường bào của Tiên Hạo chứa đầy gió tuyết, mái tóc trắng trong nháy mắt mọc dài ra, toàn bộ Tuyết Ẩn đảo dưới linh lực của hắn có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Tề Qua gọi ra vô số tuyết hoa rơi lên khắp Tuyết Ẩn đảo đang chấn động, mỗi một bông hoa tuyết đều chứa linh lực của Tề Qua, nặng tựa ngàn cân, nén cho Tuyết Ẩn đảo dần dần khôi phục được sự bình ổn.

- Không cần phải lãng phí thời gian và linh lực ở nơi này nữa, điều chúng ta phải làm thứ vị hơn nhiều.

Tiên Hạo nói rồi thu hồi linh lực, toàn bộ Tuyết Ẩn đảo tĩnh lặng trở lại, sau đó bay lên không trung, không khí xung quanh dần dần ngưng kết. Tề Qua có thể nghe thấy âm thanh kết băng.

Mới nhìn thì thấy giống với hàn khí mà băng thú tán phát, thực ra không phải vậy, bởi vì bên trong ngoại trừ không khí bị đóng băng, còn có thể tấn công mà không bị nhìn thấy. Tề Qua hiểu điều này, trước tiên triệu hồi Tuyết phòng hộ, sau đó lợi dụng hàn khí ám áp hơn một chút ngăn cản sự đóng băng của không khí, đồng thời hân biến tuyết hoa thành binh khí, từng bông từng bông hoa tuyết kích thẳng vào tâm tạng Tiên Hạo. Nhưng Tiên Hạo được băng trong không khí bảo vệ, căn bản không bị thương, tuy thế Tề Qua không hề dừng lại, bởi vì hân muốn tạo ra một lỗ hổng ở đó.

Lần chiến đấu ở vùng ngoài Tam giới, Tề Qua chưa hề phát hiện ra Tiên Hạo có linh lực như vậy, chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi, cuối cùng dùng biện pháp gì mới có thể luyện được linh lực cao cường đến thế, điều này khiến Tề Qua không sao hiểu nổi.

Tề Qua cảm giác sức ép tới mình càng lúc càng mạnh, bởi vì không khí gần hân đang kết băng. Linh lực của hân không thể tiếp tục giằng co cùng Tiên Hạo, nhưng Tề Qua không chịu bỏ cuộc, vẫn dùng toàn bộ linh lực kháng cự lại tất cả. Dần dần, hân cảm thấy không gian càng lúc càng nhỏ lại, thân thể bị dồn ép, chân tay dần dần không cử động được nữa.

Lúc này Tề Qua nhìn thấy Tiên Hạo từ đầu luôn nhắm mắt chợt mở to mắt ra, sau đó cất tiếng cười cuồng vọng, nghe thấy cả tiếng vỡ nát giữa không khí xung quanh. Tề Qua cảm giác được băng trong không khí đã bị thu hồi, nhưng đây là vì lý do gì?

Tề Qua không hiểu nhìn Tiên Hạo đang từ từ hạ xuống đất, đợi đáp án từ gã. Nếu như tình trạng vừa xảy ra cứ tiếp diễn, có thể nghiền nát Tề Qua thành bột giữa không trung, nhưng tại sao lại dừng tay, lẽ nào mục đích của Tiên Hạo không phải là giết Tề Qua?

- Tiếp chiêu đi, Tề Qua!

Tiên Hạo tiếp đất, sau đó hét lên một tiếng :

- Loạn Tuyết Phân Phi!

- Loạn Tuyết Phân Phi!

Tề Qua nhìn thấy vô số tuyết hoa Tiên Hạo triệu hoán ra đều bay tới mình, hơn nữa còn dùng huyền thuật của chính Tinh linh Tuyết tộc, giữa lúc bất ngờ, bèn dùng huyền thuật đồng dạng để chống lại.

Tuyết cả hai triệu hồi ra va chạm giữa không trung, có chỗ cùng nhau thành bột tuyết, có nơi tuyết hoa Tiên Hạo triệu hồi xuyên qua tuyết của Tề Qua triệu hồi, đánh trúng thân thể Tề Qua. Hân không dám tin rằng Tiên Hạo lại có thể phát huy huyền thuật đơn giản của Tuyết tộc tới uy lực lớn như thế, bị tuyết hoa đánh trúng lui lại mấy trượng, thổ huyết.

- Băng Dao Tuyết Nhận! (dao băng lưỡi tuyết)

Tiên Hạo sử dụng liền sau đó huyền thuật của Tuyết tộc, vô số dao băng lao thẳng về hướng Tề Qua.

- Băng Dao Tuyết Nhận!

Tề Qua tuyệt đối không thể để người ngoài vũ nhục Tinh linh Tuyết tộc, do đó dùng huyền thuật tương đồng nghênh tiếp. Lần trước hân dùng Loạn Tuyết Phân Phi đã hiểu được linh lực của Tiên Hạo, do đó lần này Băng Dao Tuyết Nhận không hề dùng linh lực ngăn chặn. Băng Dao Tuyết Nhận dùng huyền thuật huyền hóa ra hai loại binh khí một trước một sau tấn công đôi phương. Bình thường mà nói, băng dao đi trước, tuyết nhận theo sau. Băng dao có thể đâm vào thân thể đối thủ, tuyết nhận đi ngay sát sau, nó không có lực sát thương trực tiếp nhưng có thể theo dao băng sau khi đâm vào thân thể rồi phát huy lực sát thương.

Tề Qua đối mặt với Băng Dao Tuyết Nhận mà Tiên Hạo sử ra đã nghịch chuyển huyền thuật này, để tuyết nhận đi trước, băng dao theo sau, như vậy tuyết nhận có thể ngăn trở sức mạnh của băng dao từ Tiên Hạo, sau đó lại dùng băng dao va chạm cùng băng dao của Tiên Hạo rồi cùng nhau thành bụi tuyết. Tuyết nhận không có băng dao đi trước chạm phải thân thể không có vết thương của Tề Qua trong nháy mắt là bị tan ra.

- Huyền thuật của Tuyết tộc ngươi làm sao biết được? Ngươi là ai?

Tề Qua hỏi.

- Ta là Tuyết thích khách, đương nhiên vô cùng hiểu Tuyết tộc các ngươi, huyền thuật Tuyết tộc đơn giản này ta sao lại có thể không biết chứ?

Tiên Hạo dừng dừng.

- Không thể nào, huyền thuật của Tuyết tộc chỉ thích hợp cho Tinh linh Tuyết tộc luyện tập, hơn nữa ngươi có thể đẩy huyền thuật Tuyết tộc đơn giản tới cảnh giới đó, chỉ có Tinh linh Tuyết tộc thuộc Vương tộc mới làm được, lại còn phải trải qua nỗ lực chẳng tầm thường nữa.

Tề Qua hiểu rằng nếu muốn đạt tới cảnh giới như Tiên Hạo vừa rồi, bản thân mình chỉ ít cũng phải luyện trên hai năm.

- Sự thật sờ sờ ngay trước mắt, ngươi còn có điều gì không tin sao?

Tiên Hạo mĩa mai.

- Ta không tin, đây không phải sự thật.

Tề Qua không phải không hiểu. Thân là Tinh linh Vương tộc cuối cùng sao có thể thất bại trong tay một kẻ ngoại nhân, hơn nữa lại còn dùng chính huyền thuật Tuyệt tộc. Đó là một sự sỉ nhục vô cùng lớn đối với hắn.

- Ta bắt kẻ đó là loại sức mạnh gì, ngươi làm được, ta cũng làm được. Nhưng còn ngươi, Tiên Hạo, ngươi rốt cuộc là ai?

- Đánh bại ta đi rồi ta sẽ nói cho ngươi nghe tất cả.

Tiên Hạo mỉm cười thần bí.

Tề Qua điên cuồng múa bốn ngọn roi băng, uy lực không gì đương cự nổi, xông thẳng tới Tiên Hạo. Tiên Hạo cũng không dám bắt cần, bởi vì bốn ngọn roi băng này không chỉ đơn thuần thuộc về Vương tộc Tinh linh Tuyệt tộc mà là chỉ mình Tề Qua mới có. Tiên Hạo hai tay nắm một cái, trong tay xuất hiện hai thanh băng kiếm. Tề Qua không hiểu tại sao đến lúc này gã còn không chịu dùng binh khí thực sự, hắn càng lúc càng cuồng nộ.

- Tiên Hạo, lấy binh khí đích thực của ngươi ra, thế này chỉ tốn thời gian thôi.

Đánh được khoảng một trăm hiệp thì Tề Qua nói.

- Được, vậy thì cho ngươi thấy huyền thuật và binh khí lợi hại nhất của Tuyệt tộc.

Băng kiếm trong tay Tiên Hạo không hiểu sao bị vỡ thành mấy mảnh. Gã hiểu rất rõ, đối mặt với bốn ngọn roi băng độc nhất vô nhị này của Tuyệt tộc, nhất định phải dùng toàn lực.

Tề Qua thấy trước mắt lóe sáng. Tiên Hạo bị một luồng tuyết quang với linh lực siêu cường bao phủ. Thứ ánh sáng này khiến cho Tề Qua lùi lại rồi vẫn phải che kín mắt, qua khe ngón tay hắn nhìn thấy giữa màn tuyết quang cường liệt xuất hiện một cây thần trụ. Ký ức của hắn mau chóng trở về lúc còn nhỏ, hắn nhớ cây thần trụ này chính là do Thần Vương tặng cho phụ vương, có tên gọi là Băng Phách Tuyết Hồn trụ, có thể dùng để sử ra huyền thuật mạnh nhất của Tuyệt tộc, Băng Phách Tuyết Hồn.

- Đây là thần trụ của phụ vương, ngươi lấy được ở đâu?

Khi Tề Qua tự tay chôn cất phụ vương, cây Băng Phách Tuyết Hồn trụ này cũng được chôn theo, nhưng hôm nay thanh thần trụ này lại xuất hiện ngay trước mặt hắn, tự nhiên thấy kinh ngạc vô cùng.

- Ta đã nói, đã bại ta rồi ngươi sẽ biết tất cả.

Tay của Tiên Hạo giờ cao thần trụ, sử dụng huyền thuật mạnh nhất của Tuyệt tộc. Huyền thuật này Tề Qua chỉ được nghe nói mà chưa từng nhìn thấy. Ngay cả khi phụ vương còn tại thế, ông cũng không thể triệu hồi được.

Lần này Tề Qua cuối cùng cũng được nhìn thấy, gọi là Băng Phách Tuyết Hồn chính là dùng tinh chất của băng và tuyết để tạo ra Băng Tuyết Dĩ Thú. Băng Tuyết Dĩ Thú là thần thú cổ xưa nhất của Tuyệt tộc, phải từ lúc khởi thủy của Băng tộc. Có một vị trưởng lão Băng tộc đã từng trốn dưới băng ngục vạn tầng thoát khỏi ngàn năm số mệnh của Thần Số Mệnh, Băng Tuyết Dĩ Thú là thần thú ở cùng với ông, linh lực có thể sánh với Vu Long của Thương Xá và Kim Sí Đại Bàng của Châu Tế, chẳng qua nó đã chết cùng lúc với trưởng lão Băng tộc đó rồi.

Tề Qua nhìn thấy Băng Tuyết Dĩ Thú hồi sinh giữa tinh chất của băng tuyết, trông giống như một con sư tử, nhưng trên đầu còn có hai chiếc sừng băng, trên lưng có một đôi cánh băng. Tề Qua bị luồng linh lực cường đại này đẩy lùi về sau mấy trượng. Sau đó vô số lao băng đâm về phía Tề Qua, Tề Qua chỉ còn cách sử dụng huyền thuật phòng hộ mạnh nhất của hắn, Băng Tỏa Hồi Thiên quyết.

Bốn ngọn roi băng mang theo hắn mau chóng xoay tròn, trời đất thành một mảng hỗn độn, toàn bộ lao băng đâm về phía hắn đều bị xoáy tròn vào không biết đi đâu, còn cả núi trên Tuyết Ân đảo cũng đều bị cuốn vào giữa rồi nát thành bụi. Nhìn thì tương tự như gió của Ngự Nô, thực ra trong đó một chút gió cũng không có, chỉ có tuyết.

Nhưng bất kể trời đất biến đổi ra sao, Băng Tuyết Dĩ Thú và Tiên Hạo trên mình nó vẫn bất động tại chỗ. Tiên Hạo cười lạnh một tiếng cười Băng Tuyết Dĩ Thú xông vào trong Băng Tỏa Hồi Thiên quyết của Tề Qua. Tề Qua không ngờ được chúng lại có thể dễ dàng tiến vào thế. Tiên Hạo vung thần trụ đánh vào ngực Tề Qua, Băng Tỏa Hồi Thiên quyết bị phá, linh lực của Tề Qua cạn kiệt, ngã xuống đất, máu đỏ của máu tô điểm lên sắc trắng của tuyết, đẹp đến lạ thường.

Tiên Cự bước vào Lôi môn, phảng phất bước vào một thế giới kỳ dị, mặt đất là những tảng đá hình dạng quái lạ, trời cao đầy màu sắc khác nhau, trời và đất cách nhau rất gần, dường như chỉ cần nhảy lên là hái được sao trên trời. Trời và đất được vô số đạo thiểm điện nối với nhau, tiếng động âm vang xa xăm mờ hồ nhưng rung động trong lòng mãi không thôi.

Tiên Cự tay phải nắm thanh đao chưa từng rời bỏ, cặp cánh thép đang rộng, dấu ấn ở mi tâm nhìn thấy rõ hắn lên. Hắn hiểu nguy hiểm ở ngay bên mình, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện, thậm chí có thể lấy tính mạng của hắn ngay lập tức.

Hắn tránh né thiểm điện chạy vào trung tâm, nhìn khắp bốn phía nhưng không phát hiện ra Sát Lệ. Hắn hét to :

- Sát Lệ, đừng có mà lén lén lút lút nữa, mau đường đường chính chính ra đây so tài cùng ta.

- Đừng vội, hãy chuẩn bị để nghênh tiếp ta cho tốt nào.

Giọng nói vọng lên từ dưới đất.

Lúc này, mặt đất đột nhiên nứt ra, từ vết nứt bắn ra vô số đá vụn. Tiên Cự cầm đao chém nát toàn bộ, sau đó trên cao thiểm điện càng lúc càng mạnh khiến đá tảng ào ào đổ xuống. Tiên Cự dùng đao cùng sấm sét đánh cho tan tành, nhưng trên dưới cùng tấn công làm hắn đối phó không kịp, cuối cùng sử dụng huyền thuật phòng hộ mạnh nhất của Lôi tộc, Từ Bi Lôi Quang. Luồng ánh sáng này bọc lấy thân thể hắn, không để đá làm bị thương, đồng thời hắn vẩy cặp cánh thép bay lên bầu trời sát phía trên đầu, vung một nhát đao chém bầu trời thành hai nửa, đám đá tảng không rơi xuống nữa. Thì ra đó không phải bầu trời mà là huyền thuật chống đỡ, đao này của Tiên Cự đã chém nó làm đôi.

Ở bên dưới chỗ nứt sâu nhất rộng nhất, Sát Lệ toàn thân ánh điện chớp và đá vụn vây quanh chậm chậm bay lên trên mặt đất. Khuôn mặt gã vẫn rõ ràng từng góc cạnh như lấy dao khắc nên, tay phải hắn cầm một thanh cự phủ có hình như tia sét. Tiên Cự vừa nhìn đã nhận ngay ra đây chính là binh khí có linh lực mạnh nhất trong truyền thuyết về Lôi tộc, Lôi Ngục thần phủ. Nhưng đã rất lâu rồi nó bị Thần Vương phong ấn dưới Lôi Công Địa Ngục, sao lại có thể nằm trong tay Sát Lệ? Tiên Cự nghĩ mãi chẳng ra.

- Tiên Cự, trông thấy Lôi Ngục thần phủ, còn không mau tới bái lạy à?

Sát Lệ ngao mạn lên tiếng. Lôi Ngục thần phủ này là thánh vật của Lôi tộc, chỉ có Tinh linh Vương tộc vĩ đại nhất trong Lôi tộc mới có tư cách sở hữu.

- Sát Lệ, ngươi căn bản không có tư cách cầm Lôi Ngục thần phủ, đừng có làm ô danh nó và Lôi tộc chúng ta, mau trao trả cho ta.

- Chuyện đùa, Lôi Ngục thần phủ đã là thánh vật của Lôi tộc, hôm nay ngươi trông thấy không quý lạy mà còn nói lời cuồng ngôn, đích thực đã làm ô nhục nó. Đây là Tiên Cự, kẻ cho mình là Vương tộc Tinh linh Lôi tộc một dạ trung thành cơ đấy.

- Đã rất lâu rồi, Lôi Ngục thần phủ bị Thần Vương phong ấn dưới Lôi Công Địa Ngục để bảo vệ thi thể của Vương tộc Tinh linh Lôi tộc các đời. Bởi vì Lôi tộc chúng ta đều một dạ trung thành nên Thần Vương mới ban cho ân điển ấy, ngươi làm sao có được nó?

Tiên Cự có phần giận dữ.

- Ta đã hủy thánh địa của các ngươi, cũng chính là Lôi Công Địa Ngục, có điều hãy an tâm, ta không hề động đến những thi thể đã chết rồi đó, chỉ đến để lấy Lôi Ngục thần phủ bị phong ấn bên trong thôi.

- Không thể nào, với linh lực của ngươi không thể đã khai được phong ấn của Thần Vương.

- Chớ quên rằng lão đã chết rồi, linh lực lưu lại cũng sẽ yếu đi.

- Ngươi xâm nhập thánh địa của Lôi tộc, trộm đi thánh vật của Lôi tộc, tội đáng muôn chết.

Tiên Cự nghiêng răng nói.

- Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh để thi hành án tử hình của ta không đã. Tới đây đi Tiên Cự, sức mạnh của Lôi tộc quá ư ngu xuẩn.

Sát Lệ khinh miệt.

Tiên Cự xông tới Sát Lệ nhanh như chớp, mỗi một bước chạy đều tạo ra vô số thiểm điện, khi còn cách Sát Lệ ba trượng thì dừng lại. Tiên Cự ở vị trí này chém xuống một đao, một ngọn phích lịch có linh lực siêu cường từ đao phát ra cắt thẳng tới Sát Lệ, tất cả những gì nó đi qua đều bị cắt thành hai nửa.

Mất thấy phích lịch sắp chém trúng Sát Lệ, gã chỉ liếc Tiên Cự một cái rồi bằng tốc độ cực nhanh giờ Lôi Ngục thần phủ ra chặn đòn tấn công của Tiên Cự, không chỉ phá được đòn thế mà còn đẩy phích lịch bật lại. Tiên Cự nhất thời ngây ra kinh ngạc, suýt nữa tránh không kịp bị huyền thuật của chính mình đánh trúng.

- Dùng huyền thuật của Lôi tộc tấn công thánh vật của Lôi tộc, bất trung, bất hiếu, không biết tự lượng sức.

Sát Lệ cười khẩy.

- Đê tiện!

Tiên Cự căm giận mắng một câu. Lôi tộc luôn luôn là một dạ trung thành, bởi vì trung thành mà linh lực của bọn họ biến thành cường đại, nhưng dùng huyền thuật của Lôi tộc công kích thánh vật chính là bất trung, vậy linh lực tự nhiên bị đẩy trở lại. Đây không phải là linh lực thực của Lôi Ngục thần phủ, linh lực của nó thì Sát Lệ vẫn chưa sử ra.

- Sự bất trung của ngươi đã làm Lôi Ngục thần phủ tức giận rồi, nó muốn ngươi phải trả giá đắt, hoặc giả ngươi tự mình chết đi để tạ tội.

Sát Lệ chém xuống một búa. Tiên Cự căn bản không thể tránh được, bởi vì Lôi Ngục thần phủ quá hiểu sức mạnh của Lôi tộc.

Tiên Cự dùng đao chặn lại một phần linh lực của Lôi Ngục thần phủ, nhưng vẫn bị đánh văng tới đám đá vụn. Nếu như không dùng đao chặn lại, hẳn đã

sớm thành hai mảnh rời.

- Ta đã nói rồi, sức mạnh của Lôi tộc là sự ngu xuẩn. Chính bởi vì các ngươi một dạ trung thành nên mới rơi vào tình huống như hôm nay.

- Ngươi đang diễn kịch à, nếu muốn cùng ta so tài công bằng nghiêm túc thì hãy bỏ Lôi Ngục thần phủ xuống. Lôi Đình quyết của ngươi chẳng phải lợi hại lắm sao? Ngươi chẳng phải tự xưng làm Lôi thích khách sao?

Tiên Cự bị đánh xuyên sâu vào lớp đá tới năm trượng, hấn từ trong đó nhìn ra thấy như một đường hầm, tiếng nói cứ vang vang trong đó.

- Ta vừa xong chỉ chơi đùa với ngươi thôi, đồng thời chứng minh rằng Lôi Ngục thần phủ có lợi hại hay không, quả nhiên là danh bất hư truyền. Bây giờ mới tới lúc chúng ta thực sự so tài.

Sát Lệ nói đoạn để Lôi Ngục thần phủ sang bên, dùng huyền thuật phát ra mấy đạo thiểm điện đánh vỡ đồng đá đang vây lấy Tiên Cự ra. Tiên Cự từ bên trong ngã ra đất, vết thương không quá nặng.

Tiên Cự dùng đao chống cho thân thể đứng dậy, máu nơi tay phải theo cánh tay chảy tới khối bảo thạch lục sắc trên đao. Tiên Cự nhớ lại bên trong bảo thạch chứa đựng cả máu của phụ vương từng cứu hấn một lần, nhưng hôm nay chỉ còn máu của bản thân.

- Tiên Cự, tiếp chiêu đi, để ngươi biết thế nào là Lôi thích khách danh bất hư truyền.

Sát Lệ nói rồi phóng tới Tiên Cự như thiểm điện. Tiên Cự tránh sang bên, nhưng hấn chỉ có thể tránh được thiểm điện mà để sót Sát Lệ. Một chưởng của Sát Lệ đã đẩy hấn vào giữa vòng thiểm điện, giáp sắt trên người hấn bị đánh rách toạc.

- Lôi Đình quyết của ngươi đâu? Sử dụng đi chứ.

Sát Lệ đắc ý nói.

- Lôi!

Tiên Cự đứng dậy lần nữa, lần này thương thế rất nặng, uy lực của thiểm điện quá mạnh nhưng hấn vẫn gắng gượng thân thể đánh ra Lôi Đình quyết. Trời cao đánh xuống vô số thiểm điện, sấm rung chớp giạt hướng thẳng xuống Sát Lệ.

- Đây chính là Lôi Đình quyết của ngươi à? Để cho ngươi thấy đâu là Lôi Đình quyết đích thực.

Sát Lệ dễ dàng tránh khỏi thiểm điện oanh kích, sau đó nhảy lên trên thiểm điện.

- Lôi Đình quyết!

Uy lực của thiểm điện mạnh hơn, tiếng sấm vang rền hơn, Lôi Đình quyết với tốc độ nhanh hơn phóng thẳng xuống Tiên Cự. Lần này Tiên Cự chỉ có thể dùng đao để bảo vệ đầu, nếu như không có thanh bảo đao gắn bó từ khi sinh ra bảo vệ, hấn đã bị đánh chết rồi. Hấn đã bị đánh xuyên sâu xuống mười mấy trượng dưới mặt đất, trước khi bị mất đi ý thức, hấn chỉ kịp nhìn thấy bầu trời rộng vөн vөн bằng cái bát.

Sát Lệ đứng ngay trên miệng hố mới này, hất một hòn đá nhỏ xuống. Sau đó hòn đá dọc theo hố rơi mười mấy trượng chạm lên mình Tiên Cự. Tiên Cự không phát ra một âm thanh nào. Sát Lệ mỉm cười :

- Chết đi dễ dàng như vậy à, lực lượng Lôi tộc đích thị là ngu xuẩn.

Ở trong đám đá vụn dưới đất mười mấy trượng, có cảm giác xung quanh là một mảng tối đen, còn thấy lạnh nữa. Hấn loáng thoáng nghe thấy một giọng nói mạnh mẽ vang vọng bên tai :

- Tiên Cự, Tiên Cự, Tiên Cự. Ngươi vẫn còn sức mạnh, chỉ cần đầu chí và lòng trung của ngươi kích phát, nó mới đáng gọi là cường đại. Đây là lần Thuế Biến thứ ba của ngươi.

Tiên Cự nhìn thấy dường như là một thần thú đằng sau âm thanh đó, trong mờ ảo hình ảnh của chín chiếc đuôi đặc biệt rõ ràng.

Tiên Cự mở mắt ra, đó là Cửu Vỹ, là thần thú của Lôi tộc Cửu Vỹ. Hình ảnh trước mắt càng lúc càng rõ, trên thân thể càng lúc càng có sức lực, nó muốn đánh bại Sát Lệ, bày tỏ lòng trung thành với chủ nhân.

Một tiếng nổ vang lên, Sát Lệ vừa định bỏ đi chợt quay đầu lại nhìn thấy từ dưới đất vөн ra chín chiếc đuôi kỳ quái, sau đó đá tảng vỡ tung, Tiên Cự xuất hiện ở trung tâm, chín chiếc đuôi tựa như mọc từ trên người hấn, nhưng đó không phải là thực thể mà là linh lực huyền hóa ra.

“Đây là cái gì?” Sát Lệ trong lòng thầm nghĩ. “Linh lực cường đại trên mình Tiên Cự lúc này đến từ đâu? Chín chiếc đuôi do linh lực huyền hóa ra đó là chuyện gì?”

- Sát Lệ, đây mới là Lôi tộc đích thực, ngươi vĩnh viễn không thể đạt tới được. Ta còn muốn thử xem Lôi Đình quyết của ngươi thế nào.

Lúc này tiếng nói cùng động tác của Tiên Cự giống như một con thú vөн về, nhưng hùng hồn đầy uy lực.

- Lần này ta đánh cho ngươi tới tận tâm của lòng đất luôn.

Sát Lệ nhảy lên, dùng hết nguồn linh lực mạnh nhất sử ra huyền thuật.

- Siêu Cường Lôi Đình quyết!

Tốc độ và uy lực lần này đều tăng lên mấy lần, hần nhìn thấy Tiên Cự chẳng ngờ vẫn bất động, cũng không dùng đao cản lại, trong lòng thoáng mừng, nhưng nhìn ánh mắt tự tin của Tiên Cự, tâm lý trong nháy mắt lại nguội lạnh đi.

Tiên Cự không ngờ dùng chính chín chiếc đuôi để chống đỡ Siêu Cường Lôi Đình quyết. Sát Lệ nhất thời ngỡ ngàng ra, chín chiếc đuôi này rõ ràng là dùng linh lực để huyền hóa ra, sao lại có khả năng chống cự với đòn tấn công mạnh đến thế.

- Sát Lệ, tới lượt ta rồi.

Tiên Cự nói đoạn, đao trong tay phải cắm vào đất, sau đó tay trái đánh xuống đất mấy chục cái, vừa đánh vừa hét lớn :

- Thiên Địa Lôi Đình quyết!

Nhất thời, trời long đất lở, trên trời dưới đất không nơi nào tránh được. Sát Lệ dùng toàn bộ linh lực phòng hộ để giữ tính mạng, nhưng vẫn mất đi cánh tay trái.

- Ngươi thua rồi.

Tiên Cự nói.

- Không thể, ta không thể thua được.

Sát Lệ không thể chịu đựng được nỗi đau đớn trong lòng, không dám tin rằng chuyện trước mặt là sự thật. Gã sao có thể bị thứ sức mạnh ngu xuẩn đó đánh bại chứ, gã không chịu nổi sự sỉ nhục này, mắt trợn lên :

- Ta còn có một chiêu cuối cùng.

Sát Lệ nhảy sang bên, tay phải nắm lên Lôi Ngục thần phù.

- Nó là khắc tinh của ngươi, hôm nay ngươi phải chết ở đây.

Lạc Anh bước vào Hóa môn, trước mắt nàng là một vùng sa mạc bao la. Cát trong sa mạc tựa hồ bị thiêu đốt, nóng bức vô cùng. Không khí mây trượng trên cao đều phẳng phất như có hơi lửa bốc lên.

Lạc Anh triệu hồi Hỏa phòng hộ bảo vệ bản thân, sau đó dùng huyền thuật đốt cháy cát xung quanh thành lửa. Lúc này là thời điểm hoàng hôn mặt trời xuống núi, thêm vào ngọn lửa của Lạc Anh, toàn bộ sa mạc rực rỡ đẹp mắt, tráng lệ mê mẩn.

- Thệ Phần, ra mau đi, ta biết ngươi ở gần đây.

Lạc Anh gọi vang.

- Không khí quyết chiến quả là phải như thế này, nhưng sắc thái vẫn chưa đủ, ta thêm cho ngươi một chút nữa.

Thệ Phần xuất hiện cùng tiếng nói, trường bào và mái tóc đỏ rực như lửa đang bốc cháy. Ả xuất hiện mang theo âm thanh lửa cháy hùng hục, còn có cả mấy con quạ đen và hùng ưng lượn vòng, cất tiếng kêu xé trời, như lời gọi của tử vong.

- Thế mới có không khí tử vong, cái chết chính là được thiêu cháy ở nơi này, còn có thể làm bữa tối cho mấy con chim trên kia.

Thệ Phần đứng trước mặt Lạc Anh mỉm cười nói.

- Đó tuyệt đối không phải là ta.

Lạc Anh khẳng định.

- Cũng tuyệt đối không thể là ta.

Thệ Phần cũng có giọng điệu tương tự.

- Lời thừa nói ít thôi, ta không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.

Lạc Anh có phần nóng vội.

- Bắt đầu lúc nào cũng được, chỉ cần ngươi thích.

Thệ Phần đáp lại với vẻ bất cần.

- Được, vậy hiện giờ cũng như lần trước, ta sẽ không dùng Luyện Hỏa Thần Sí, không chiếm lợi trước việc ngươi không có cánh.

Lạc Anh nói rồi phóng tới Thệ Phần.

- Đó là chuyện của ngươi, ta căn bản không để tâm.

Thệ Phần cũng nhào tới.

Bọn họ đều biến Hóa phòng hộ trên mình thành linh lực công kích, biến thân thể mình thành hình dạng của một thanh kiếm, sau đó cả hai đều không dừng bước, cứ như vậy xuyên qua thân thể nhau. Hai người quay lưng lại nhau, cách xa mấy trượng. Lửa. Vẫn tiếp tục rực cháy.

Lần độ sức này không nhằm mục đích đưa đối phương vào tử địa, cũng là hoàn toàn không có khả năng đó, chỉ thử xem linh lực đối phương mạnh tới đâu, phải ứng phó ra sao. Hai thanh kiếm hình ngọn lửa đã biến trở lại thành chân thân, sau đó khóe miệng Thệ Phần nở một nụ cười.

Lạc Anh cảm giác má bên trái của mình hơi đau đau, dùng tay khẽ chạm, chẳng ngờ thấy máu. Trên mặt nàng lúc này hoàn toàn là biểu hiện phẫn nộ, nhưng bây giờ nàng cũng biết linh lực của Thệ Phần không thể xem thường, với kiểu tấn công như vậy vẫn còn cơ hội đã thương nàng, quả là lợi hại.

- Lạc Anh, nếu kiếm vừa rồi thấp hơn một chút, hoặc là độc hơn một chút, ngươi đã không còn đứng được ở nơi này rồi.

Thệ Phần quay người lại nói.

- Chẳng qua ngươi chỉ có thể làm được tới mức đó mà thôi, đây đã là cực hạn của ngươi rồi.

Lạc Anh cũng quay người lại, trong lòng nàng hiểu rất rõ lời Thệ Phần nói, ả hoàn toàn có thể làm được, do bản thân mình nhất thời sợ ý.

- Thật hả?

Nụ cười trên môi Thệ Phần vụt tắt.

- Thánh Hỏa quyết!

Một con rồng lửa bay tới Lạc Anh. Lạc Anh kinh ngạc, bởi vì đây là huyền thuật chỉ có Tinh linh Vương tộc của Hỏa tộc mới có thể tu luyện, tuyệt không truyền ra ngoài, ả làm sao biết được?

- Thánh Hỏa quyết!

Lại là một con rồng lửa. Khi hai con rồng va vào nhau mới phát hiện được, rồng lửa do Thánh Hỏa quyết của Thệ Phần triệu hồi màu sắc nhạt hơn một chút, không có sắc đỏ rực lửa như Lạc Anh, giống như mái tóc của ả cũng nhạt hơn Lạc Anh, nhưng uy lực không hề kém Lạc Anh.

- Ta chứng minh cho ngươi thấy, Thánh Hỏa quyết không phải chỉ có Tinh linh Vương tộc của Hỏa tộc mới có thể tu luyện được.

Thệ Phần nói.

- Nhưng chỉ có Tinh linh Vương tộc mới có thể tu luyện Thánh Hỏa quyết đích thực. Thánh Hỏa quyết vừa rồi của ngươi uy lực tuy không tệ nhưng sắc màu của lửa còn kém nhiều, đây chính là sự khác biệt về bản chất. Còn nữa, uy lực không tệ là do để tăng cường uy lực cho Thánh Hỏa quyết, ngươi đã miễn cưỡng gia tăng thêm linh lực, như vậy ngươi sẽ tiêu hao linh lực nhiều hơn ta. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ không chiếm tiện nghi của ngươi, ta chỉ nói cho ngươi biết, Thánh Hỏa quyết chân chính chỉ có Tinh linh Vương tộc của Hỏa tộc mới có thể tu luyện.

Lạc Anh chính là Vạn Hỏa Chi Mẫu, vừa nhìn là đã thấu suốt tất cả.

- Nếu ngươi không sinh ra từ Vương tộc, ngươi căn bản chẳng là gì cả. nỗ lực và trải nghiệm của ta vượt qua ngươi rất xa, điều này với ta quá bất công.

Sắc mặt Thệ Phần có phần đau khổ, như nhớ lại chuyện cay đắng nào đó trước kia vậy.

- Ngươi là Tinh linh Hỏa tộc?

Lạc Anh qua Thánh Hỏa quyết và lời nói đã phát giác ra gì đó.

- Nhưng ta không nhớ ra được.

- Thực sự không nhớ ra được sao? Ngươi đối với tất cả những việc mình làm cũng đều có thể không chịu chút trách nhiệm nào như vậy sao? Đây chính là quyền lợi của Vương tộc các ngươi có phải không?

Thệ Phần châm biếm.

- Nói cho ta ngươi là ai?

Lạc Anh lại hỏi.

- Lại muốn phát lộ à? Mỗi một chuyện nhỏ như vậy mà chút nhẩn nại cũng không có, đây chính là cái gọi là lộ cao quý mà ngươi sinh ra đã mang theo hả? Như vậy ngươi mới có thể làm theo ý mình, tất cả những chuyện sau đó coi như không xảy ra.

- Đừng làm ta bức mình, tốt nhất là ngươi mau nói ra đi, ta đã không còn kiên nhẫn nữa rồi.

- Điều này ta biết từ lâu rồi.

- Nói! Nói! Nói!

Lạc Anh quát lên ba tiếng, lửa xung quanh cũng nổ lên ba tiếng, cát bị thiêu cháy bay lên không phát tán khắp nơi.

- Chuyện là thế này, ngươi có biết cánh cửa ta làm sao mà mất không?

Thệ Phần khẽ hỏi.

- Ta làm sao biết được?

Lạc Anh nói với vẻ thờ ơ.

- Vào khoảng một trăm năm trước, phụ vương của ngươi để ngươi tu luyện ở Luyện Hóa đảo, nhưng sợ ngươi muốn chóng thành công mà tâm lý rối loạn, sau đó để lộ hỏa công tâm nên phái ta đi cùng để chăm sóc và bảo vệ cho ngươi.

Câu này của Thệ Phần khiến Lạc Anh kinh ngạc, bởi vì nàng không có bất kỳ hồi ức nào về những chuyện đó, nhưng mọi thứ dường như mơ hồ từng tồn tại.

- Ta là Tinh linh Hỏa tộc bình thường, do đó không thể cùng tu luyện với ngươi được. Mỗi ngày ta chỉ chăm lo cho cái ăn chỗ ở của ngươi, còn lại canh giữ ở gần nơi ngươi tu luyện, phải ngăn ngươi lại trước khi ngươi bị lộ hỏa công tâm, mang cả sinh mạng mình ra để ngươi không gặp phải chuyện gì. Đây chính là nhiệm vụ của ta.

Thệ Phần dừng lại một lát, nhìn Lạc Anh rồi nói tiếp :

- Ở gần nơi ngươi tu luyện, ta cũng tu luyện những huyền thuật bình thường của Hỏa tộc. Ta phát hiện những huyền thuật này ta tu luyện thành công rất nhanh, đầu tóc và cánh đều đỏ rực hơn so với Tinh linh Hỏa tộc bình thường. Ta cũng tin rằng linh lực của ta còn mạnh hơn cả bọn họ, do đó mà muốn tu luyện huyền thuật lợi hại hơn, bèn nhìn lên ngươi tu luyện. Khi đó ngươi đang luyện Thánh Hỏa quyết, đã tu luyện một năm rồi mà vẫn chưa thành công, nhưng ta nhìn lên ba tháng là đã nắm được mấy tầng. Cuối cùng bị ngươi phát hiện, lộ hỏa bốc lên muốn giết ta, ta liều mạng bảo vệ tính mạng bản thân đồng thời bất cẩn sử ra Thánh Hỏa quyết làm ngươi bị thương. Ngươi khi đó phần lộ cực điểm, đã đột phá cực hạn linh lực, xảo hợp thế nào lại làm ngươi thực sự lĩnh ngộ ra Thánh Hỏa quyết, một chiêu đó của ngươi đẩy ta xuống đáy biển gần Luyện Hóa đảo. Đôi cánh của ta cũng bị mất đi vì chiêu đó, hóa thành tro bụi, đến cơ hội gắn lại cũng không còn.

Thệ Phần từ bình tĩnh dần dần trở nên kích động, sau đó cố kìm giữ sự bình tĩnh, toàn thân run lên.

Trong lòng Lạc Anh hiện giờ chứa thêm sự áy náy, tuy không hoàn toàn nhớ ra được, nhưng sự thật mơ hồ ấy càng lúc càng mạnh mẽ :

- Nói tiếp đi, sau đó như thế nào?

- Máu của ta bốc cháy dưới đáy đại dương, không biết trải qua bao lâu, ý thức càng lúc càng mơ hồ, dường như có thể chết bất cứ lúc nào. Ta ngất đi, khi tỉnh lại thì đại dương xung quanh biến thành sa mạc, ta phát hiện vết thương của mình đã lành lại, chỉ là không còn đôi cánh nữa. Ta cho rằng mình chết rồi, lên tới Minh giới, nhưng khi đó có một nữ nhân xuất hiện trước mặt ta, nàng ta nói đã trị thương cho ta, người cũng do nàng ta cứu về, nơi này là Ma giới.

- Người cứu ngươi là Kiền Xá?

- Không phải, ta hỏi nàng ta là ai nhưng nàng không cho ta biết, chỉ nói rằng có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện. Ta nói ta là Tinh linh mạnh nhất của Hỏa tộc, chỉ là không có huyết thống Vương tộc mà thôi. Ta nói rằng ta muốn khiến cả Hỏa tộc biết đến ta, muốn cho Hỏa tộc biết rằng Vương tộc với ngoài Vương tộc không có gì khác biệt, ta muốn lật đổ Vương tộc. Nàng ta nói có thể, thậm chí khiến cho toàn bộ Thần tộc biết cũng được, nhưng phải đáp ứng một việc, chính là lưu lại Ma tộc.

- Thì ra là vậy, ngươi đã phản bội lại Hỏa tộc, phản bội lại Thần tộc.

- Ta không đồng ý. Nàng ta hỏi tại sao? Ta nói ta chỉ muốn chứng minh với Hỏa tộc, không thể làm chuyện phản bội càng không thể gia nhập Ma tộc. Nàng ta mỉm cười, nói rằng cũng được, chỉ cần ta làm Hỏa thích khách, chỉ đối phó với ngươi. Bởi vì đã bại được ngươi là có thể lật nhào toàn Hỏa tộc.

- Chỉ mượn cớ, ngươi cho rằng như vậy mà ta tin sao? Ta căn bản không nhớ được ngươi, còn nữa, ngươi hiện giờ là Hỏa thích khách của Ma tộc, là bọn Ma tộc.

- Bởi vì sự phẫn nộ của ngươi đã khiến ngươi quên đi một đoạn ký ức. Ta dẫu thân tại Ma tộc song chưa từng giết một người nào của Thần tộc, tuy nhiên ngươi sẽ rất mau tin vào đó thôi, người cứu ta cho ta biết, sau khi ta kể lại những chuyện này, ngươi sẽ nhớ lại hết thấy. Ngươi nợ ta một mạng.

Lạc Anh vừa định nói điều gì nhưng đầu đau như búa bổ, không nói nổi một từ, sau đó lần lượt từng bức tranh một từ từ hiện ra trong đầu. Những điều Thệ Phần vừa nói đều là thật, Thệ Phần không chỉ chăm sóc chuyện ăn uống nghỉ ngơi của nàng tí mĩ từng li từng tí mà còn ba lần bảy lượt liều mạng chống đỡ cho nàng khỏi bị nộ hỏa thiêu cháy. Nàng từng đã thương Thệ Phần, nhưng Thệ Phần chỉ một mình trị thương trong đêm tối, khóc thút thít. Còn lần cuối cùng nàng sử ra Thánh Hỏa quyết trí mạng ấy, thực sự quá tàn nhẫn. Sau khi con đầu đầu biến mất, đến lượt trái tim Lạc Anh nhói đau, nước mắt cũng tuôn rơi, không phải bởi vì đau, mà vì hối hận.

- Đúng, ta nợ ngươi một mạng, ta có thể trả lại cho ngươi, nhưng ngươi phải rời bỏ Ma tộc trở về Thần tộc.

Lạc Anh nói.

- Ta không muốn ngươi hoàn trả, bởi vì ta căn bản không để tâm chuyện đó. Ta chỉ muốn chứng minh, quyết chiến cùng ngươi.

Thệ Phần trả lời.

- Được thôi, ngươi hãy dùng huyền thuật mạnh nhất của ngươi tấn công ta, xem xem ngươi có thể chứng minh điều ngươi muốn chứng minh không.

Lạc Anh nói xong sát khí lan ra tứ phía, tạo thành tư thế quyết chiến.

- Được, chính là như thế này. Ta đợi ngày hôm nay đã lâu lắm rồi.

Thệ Phần nói rồi màu sắc của tóc nằm giữa màu đỏ của máu và lửa, linh lực và sát khí phát ra biến cát vàng thành sóng biển, từng con sóng một ập tới Lạc Anh.

- Liệt Diễm Tổng Táng quyết!

Thệ Phần hét lên, lửa khắp bốn phương biến thành vô số con rồng lửa bay tới Lạc Anh. Liệt Diễm Tổng Táng quyết là huyền thuật do Thệ Phần tự sáng tạo nên, dùng tinh hoa của huyền thuật Hỏa tộc mà thành, lực sát thương so với Thánh Hỏa quyết còn hơn gấp mấy lần.

- Tôi đi!

Lạc Anh tạo ra Hỏa phòng hộ mạnh nhất, nhưng đúng vào lúc vô số rồng lửa tiếp cận, Lạc Anh đột nhiên triệt tiêu hết toàn bộ linh lực, mình đây sơ hở đứng giữa liệt diễm bao vây. Nàng nói:

- Ta nợ ngươi một mạng, bây giờ trả lại cho ngươi, nhưng ngươi phải nhớ lời của ta, rời khỏi Ma tộc.

Thệ Phần trông thấy sắc mặt đại biến, nhưng tất cả đều đã không kịp nữa rồi. Liệt Diễm Tổng Táng quyết chỉ cần phát ra là không thể thu hồi lại được, tiếng kêu đau khổ của Thệ Phần vang vọng giữa quảng liệt diễm, nhìn thấy vô số rồng lửa đang mai táng, thiêu đốt, hóa Lạc Anh thành tro tàn.

Bên trong Vũ môn là một kết giới không có trời không có đất. Linh Tường lơ lửng giữa không trung, mắt nhắm lại, tâm lý bình thản đợi chờ Miên Tùng, cũng cảm nhận được linh lực của Miên Tùng, tránh khỏi bị sát từ trong mộng cảnh.

- Linh Tường, ngươi thấy mộng cảnh cường đại này thế nào.

Giọng nói của Miên Tùng vang vọng khắp không gian.

- Chỉ có thể nói ngươi rất lợi hại, có thể tạo ra mộng cảnh cường đại như vậy khiến cho người khác không thể chạy thoát, đích xác là cảnh giới rất cao.

Linh Tường không chút âu lo đáp, mắt vẫn nhắm lại, bởi vì nàng biết rằng có mở mắt ra cũng không thể trông thấy Miên Tùng, cách dựa vào cảm giác này sẽ dễ tìm ra ả hơn.

- Vậy so với ngươi thì thế nào?

- So với ta đích xác là mạnh hơn rất nhiều, nhưng điều này không hề có nghĩa rằng ta nhất định sẽ thua ngươi.

- Tại sao?

Giọng nói của Miên Tùng thoáng kích động. Linh Tường mở mắt, bởi vì nàng đã phát hiện ra vị trí của Miên Tùng, sau đó rút ra Vũ Linh cung và Vũ Tường tiễn.

- Bởi vì ta là Tinh linh Vũ tộc đích thực, còn ngươi thì không.

Một mũi tên bắn ra, sau đó tiếng nói của Miên Tùng biến mất, mũi tên đó cũng biến mất. Linh Tường hiểu rằng mũi tên đang truy đuổi Miên Tùng, chuyện còn lại phải làm chính là nghĩ biện pháp phá mộng cảnh của Miên Tùng, sau đó cứu mọi người ra ngoài. Nhưng nàng cảm thấy mọi chuyện như vậy là quá dễ dàng, Miên Tùng sao có thể bất cẩn đến thế? Trong lòng nàng chợt lạnh: Trúng kế rồi.

- Ha ha ha!

Miên Tùng cười vang.

- Ngươi quả nhiên không thể xem là ngốc, vừa mới mắc sai lầm đã biết rằng mình sai.

Chân thân của Miên Tùng xuất hiện trước mặt Linh Tường.

- Vừa rồi là giả thân của ngươi, cố ý để ta phát hiện ra ngươi chỉ để dẫn dắt mũi tên của ta.

Linh Tường nói.

- Chính xác. Tên của ngươi tuy không thể làm ta bị thương, nhưng ta sẽ phải phí rất nhiều thời gian để tâm tới nó, nên ta dùng cách này vô hiệu hóa nó.

Miên Tùng xác nhận.

- Ta có thể triệu hồi nó trở lại.

Linh Tường nói đoạn làm tư thế triệu hồi.

- Không tác dụng đâu, đã đi quá xa rồi, còn có cả linh lực của ta chắt đứt liên kết giữa ngươi và nó. Ngươi phải hiểu điều này mới đúng.

Miên Tùng lại đoán đúng, vừa rồi chỉ là Linh Tường hư trương thanh thế. Nàng hiểu rằng sự tình không đơn giản, nhưng chẳng ngờ mình lại có thể làm chuyện khờ dại đó.

- Xem ra mọi thứ đều không thoát khỏi bàn tay của ngươi, ngươi đã trù tính tất cả rồi, Vũ thích khách quả nhiên danh bất hư truyền.

Linh Tường thu hồi lại tư thế triệu hồi, nói rất tự nhiên.

- Ngũ đại thích khách của Ma tộc chuyên tâm đối phó cùng Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc các ngươi, mỗi người đều là khắc tinh của các ngươi.

Miên Tùng đắc ý.

- Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, đến bản thân mỗi người còn chưa hiểu hết sức mạnh của chính mình, các ngươi lại càng khó tưởng tượng. Do đó các ngươi căn bản không có tư cách nói lời này.

Linh Tường hững hờ đáp.

- Cái gọi là sức mạnh chưa biết ấy sợ rằng vĩnh viễn không thể biết được, chỉ là nghe nói thời viễn cổ có xuất hiện một lần, còn không để lại dấu vết hay ghi chép gì liên quan cả, có lẽ truyền thuyết này chỉ là một lời đồn đại mà thôi.

Miên Tùng nói.

- Đây không phải là lời đồn đại mà là truyền thuyết đích thực, chỉ những Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc mới có thể có những cảm nhận chân thật đó. Ngươi vĩnh viễn không hiểu được đâu.

- Vậy thì sao chứ, ngươi có năng lực khiến cho truyền thuyết viễn cổ hồi sinh trong hiện tại ư?

- Ta không hy vọng dùng linh lực trong truyền thuyết đó để đánh bại ngươi, càng chưa từng nghĩ tới sự xuất hiện của kỳ tích truyền thuyết ấy. Ta cho rằng năng lực chúng ta chưa biết đến, nếu nó có thể xuất hiện, tự nhiên sẽ xuất hiện thôi.

- Vậy bây giờ ngươi tốt nhất là hãy hy vọng đi, bởi vì nếu nó không xuất hiện ngươi sẽ chết, bằng hữu của ngươi cũng sẽ vĩnh viễn chết trong mộng cảnh của ta.

Trên mặt Miên Tùng xuất hiện nụ cười đắc ý.

- Tuyệt đối không thể, bởi vì ta không cho phép.

Linh Tường trào dâng sát khí.

- Đừng vội thế, cái vẻ dễ dàng tức giận ấy chẳng giống ngươi chút nào. Trận quyết chiến giữa chúng ta khác với những kẻ khác, đó là sát tử đối phương trong mộng cảnh, mà mộng cảnh có thể tán phát ra ở bất cứ nơi đâu.

Miên Tùng nói rồi bất ngờ ngồi giữa không trung.

- Ngươi nói đúng, chúng ta cự tuyệt mộng cảnh của nhau, còn phải đã phá thậm chí không chế mộng cảnh của nhau, tiến hành quyết chiến không tiếng la hét chém giết cũng chẳng có khung cảnh thông thường.

Linh Tường rút một chiếc lông vũ lam sắc xuống, tạo thành chiếc giường êm ái, rồi nằm lên đó.

- Có lẽ đôi cánh của Thần tộc ngoại trừ việc bay lượn còn có tác dụng khác nữa, ví như ngươì dùng làm giường.

Miên Tùng cười lạnh.

- Có thể nói vậy, chỉ ít còn dễ chịu hơn ngươì ngồi trong không khí nhiều lắm.

- Nơi này là do mộng cảnh của ta tạo nên, không có trời không có đất, chẳng có vạn vật thế gian, chỉ mỗi hai người chúng ta, có phải rất tĩnh lặng không?

- Lắm rồi, tĩnh lặng đích thực không phải là chẳng có chút âm thanh mà là điều khiến ngươì có thể cảm nhận được sự tĩnh lặng.

Linh Tường vung tay, xung quanh họ huyền hóa thành vô số những vì sao lấp lánh.

- Ví như một khung cảnh tuyệt đẹp tốt cho thị giác.

- Không khác biệt với điều ta nghĩ, chẳng qua còn thiếu một chút, ví như thánh giác.

Miên Tùng nói rồi rút ra một chiếc tiêu đặt lên môi, sau đó khe khẽ thổi, âm thanh du dương dịu dặt khắp không gian, liên miên không dứt.

Linh Tường hiểu rằng có sát khí ẩn tàng trong tiếng tiêu, ngấm bịt chặt tai lại, giả bộ như đang vô tư thưởng thức, nhưng trong lòng kinh hãi, bởi vì tiếng tiêu không hề biến mất. Thì ra, tiếng tiêu này không xâm nhập từ tai mà từ mỗi một lỗ chân lông xâm nhập vào tâm tạng và linh hồn.

Linh Tường dùng huyền thuật khống chế bản thân không để hãm trong tiếng tiêu, sau đó đưa ánh mắt lên những vì sao xung quanh, bởi vì những vì sao ấy cũng là mộng cảnh từ huyền thuật của nàng, cùng với chiếc giường bằng lông vũ kháng cự lại tiếng tiêu.

Miên Tùng nhắm mắt lại mỉm cười, như vậy ả có thể dễ dàng tránh được mộng cảnh đầy sao trời của Linh Tường. ả vẫn tiếp tục thổi tiêu, chiếc tiêu này thực ra là binh khí tạo mộng cảnh mạnh nhất của ả, có tên gọi Truy Hồn tiêu, còn khúc nhạc này là khúc nhạc huyền thuật mạnh nhất, Tiêu Hồn khúc.

Cứ như vậy, trải qua thời gian rất lâu, có lẽ mỗi một giây đối với Linh Tường đều rất dài. Nàng cuối cùng đã không trụ được nữa, máu từ ngực trào lên, rỉ ra từ khe miệng. Tiếng tiêu của Miên Tùng đột nhiên biến đổi, biến thành kịch liệt hơn. Linh Tường càng lúc càng khó gắng gượng, càng chống đỡ nội tạng càng bị thương nghiêm trọng. Lúc này nàng mới nhớ tới lời Trần Phong nói, không cần phải gắng gượng.

- Hãy vào mộng cảnh của ta đi, để xem ân oán giữa chúng ta.

Miên Tùng nói rồi tiếng tiêu vẫn du dương như vừa xong. Lúc này Linh Tường đã không còn cố gắng chống đỡ tận lực nữa, mà thả lỏng toàn thân, bước vào mộng cảnh của Miên Tùng. Nàng phải bảo lưu cho mình một chút linh lực.

Linh Tường trở về trận Thần Ma đại chiến mấy trăm năm trước, nhìn thấy phụ vương nhưng gọi ông thế nào cũng không được. Linh Tường hiểu rằng Miên Tùng tạo ra mộng cảnh này để nàng chứng kiến một sự sơ tình, nàng hoàn toàn trong suốt vô hình ở nơi đây.

- Ngươi là người tạo mộng cảnh mạnh nhất ở Ma tộc.

Linh Tường nghe thấy lời phụ vương nói với một nam tử anh tuấn.

- Đúng, bởi vì ta muốn trở thành Vũ thích khách, đánh bại ngươi một cách triệt để.

Nam tử anh tuấn đáp lời.

- Dựa vào ngươi thì đừng hòng.

Phụ vương nói.

- Vậy hôm nay để xem xem ngươi tu luyện tới trình độ nào rồi.

Nam tử anh tuấn nói rồi bắt đầu triệu hồi huyền thuật.

Linh Tường thấy phụ vương và nam tử anh tuấn kia mặt đối mặt, bất động, hiểu rằng họ đang tiến vào mộng cảnh. Đây cũng là quyết chiến huyền thuật trong mộng cảnh, vĩnh viễn tĩnh lặng, khiến người khác không nhìn ra vết tích gì.

Nhưng đối với những người là cao thủ khống chế mộng cảnh như Linh Tường, thì vẫn có thể tiến vào mộng cảnh để quan chiến. Nàng thấy phụ vương đứng trên đại dương còn nam tử anh tuấn đứng trên sa mạc cát vàng, hai người triệu hồi nước biển và cát vàng đánh tới nhau.

Trận chiến này khiến cho Linh Tường kinh ngạc vô cùng. Nàng chưa từng nghĩ rằng trong mộng cảnh mình khống chế còn có thể sử dụng huyền thuật như vậy. Nàng nhìn thấy phụ vương mình chẳng ngờ dùng cả huyền thuật của Phong, Hỏa, Lôi, Tuyết tứ tộc Tinh linh để giao tranh.

Nam tử anh tuấn cũng lợi hại vô cùng, dùng những huyền thuật khác nhau để chống lại phụ vương. Linh Tường linh ngộ được một số điều, chỉ cần ở trong

mộng cảnh mà mình không chế, hơn nữa hoàn toàn có thể tùy ý không chế, chẳng điều gì là không thể làm được.

Cuộc giao chiến của hai người là cuộc giao chiến của hai mộng cảnh. Bọn họ không dung hợp cũng không xâm nhập hoàn toàn, do đó luôn là bất phân thắng bại. Lúc này Linh Tường bị một sức mạnh cường đại bức rời khỏi mộng cảnh mà nàng quan chiến này. Nàng đứng bên ngoài mộng cảnh nhìn thấy phụ vương và nam tử anh tuấn kia đã thổ huyết. Còn có một tiểu nữ hài cầm một thanh chủy thủ muốn đâm phụ vương đang trầm mê trong mộng cảnh.

Linh Tường kêu lên, nhưng phụ vương căn bản không hề phản ứng. Nàng hiểu nếu lúc này phụ vương bị đao đó đâm trúng thì sẽ bị sát tử trong mộng cảnh. Trong tình trạng khẩn cấp, Linh Tường chạy tới ngăn lại nhưng thân thể nàng không ngờ xuyên qua thân thể tiểu nữ hài. Giờ nàng mới nhớ lại, ở bên trong mộng cảnh này nàng chỉ là một ảo ảnh, chỉ nhìn thấy mà không thể thay đổi gì.

Nàng thấy tiểu nữ hài từng bước từng bước tiếp cận phụ vương, một đao đang sắp đâm ra thì mũi tên của phụ vương bắn tới. Đó chính là Vũ Tường tiễn của Linh Tường sau này. Khi tên sắp bắn tới tiểu nữ hài, nam tử anh tuấn đột nhiên tỉnh lại từ mộng cảnh, đỡ lấy mũi tên này. Như vậy, trong hiện thực bị tên bắn trúng, trong mộng cảnh bị huyền thuật mộng cảnh của phụ vương sát tử, người này cầm chắc cái chết. Nhưng trước khi lâm tử y sử ra huyền thuật cuối cùng, đưa tiểu nữ hài gần bên phụ vương tới một mộng cảnh an toàn. Huyền thuật này và mộng cảnh tái tạo hiện thực của Miên Tùng đều giống nhau, đều là Linh Tường không thể nào làm được. Nàng tin rằng ngay cả phụ vương lúc đó cũng không tài nào làm được.

- Tiểu nữ hài đó là ta, còn nam tử anh tuấn đó là phụ vương của ta.

Miên Tùng dừng tiếng tiêu, đưa Linh Tường trở về từ mộng cảnh, sau đó lạnh lùng nói.

- Ngươi muốn báo mối thù giết cha à?

Linh Tường lấy lại tinh thần nói.

- Đúng, món nợ của cha thì đứa con phải trả, do đó ta phải giết ngươi.

Miên Tùng hừ lạnh.

- Lầm rồi, thực ra giết phụ vương của ngươi chính là ngươi chứ không phải phụ vương ta.

Linh Tường bảo.

- Ngươi vừa xong đã nhìn thấy là chính tay phụ vương ngươi sát tử phụ vương ta, còn nói gì nữa.

Miên Tùng tức giận vô cùng nói.

- Phụ vương ngươi linh lực mạnh hơn phụ vương ta, người căn bản không thể giết phụ vương của ngươi được. Nếu không phải vì ngươi, sẽ không xuất hiện mũi tên có linh tính ấy, cũng không thể khiến phụ vương ngươi tỉnh lại từ mộng cảnh để cứu ngươi. Nếu hai người họ tiếp tục quyết chiến trong mộng cảnh, thời gian không lâu nữa phụ vương ngươi có thể sát tử phụ vương ta trong mộng cảnh.

Những lời Linh Tường nói đều là sự thật. Nàng cảm giác được linh lực đáng sợ trong mộng cảnh đó.

- Không thể nào, ngươi nói dối.

Miên Tùng nghe thấy lời Linh Tường nói tựa hồ tinh thần sụp đổ, gào lên :

- Ta không giết phụ vương, phụ vương là người thương ta nhất yêu ta nhất, ta chỉ muốn cứu người.

- Đấy chính là ý trời, chính là khéo quá hóa vụng, hung thủ đích thực chính là ngươi.

Linh Tường nắm lấy cơ hội, muốn nhân dịp này đã kích ả, sau đó đưa vào mộng cảnh của mình. Nàng biết rằng như vậy rất tổn thương đạo nghĩa, nhưng đây là cơ hội duy nhất. Miên Tùng đích thực quá mạnh, còn nàng mang trên vai số mệnh của toàn bộ bằng hữu, do đó không quan tâm nhiều đến thế.

- Ta không tin!

- Nhưng đấy là sự thật!

- Ta không tin!

- Nhưng đấy là sự thật!

- Ta không tin!

- Nhưng đấy là sự thật!

Hai người hét lên với nhau ba lượt, sau đó Miên Tùng đột nhiên cười lớn :

- Muốn khiến ta tự loạn thế trận ư, nhân cơ hội đó đẩy ta vào mộng cảnh của ngươi hả? Chớ có mơ mộng hão huyền, kể cả ta tiến vào mộng cảnh của

ngươi rồi, ngươi cũng không có năng lực sát tử ta đâu.

Miên Tùng lại thấu hiểu được mưu kế đó, khôi phục sự bình tĩnh.

- Nếu đúng như ngươi nói, phụ vương bị ta gián tiếp hại chết, vậy ta cũng muốn các ngươi đền mạng.

Toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể Linh Tường đều dựng cả lên, mồ hôi lạnh ứa ra lòng bàn tay. Nàng chưa từng gặp người mạnh như Miên Tùng, mạnh tới mức vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

- Đến hồi kết rồi, bây giờ ta tiến ngươi vào mộng cảnh tử vong đáng sợ nhất.

Miên Tùng nói xong, một luồng linh lực cường đại khiến Linh Tường bó tay vô lực. Nàng tiến vào một mộng cảnh, nơi này ẩn tàng vô số sát khí, mỗi một vết thương phải chịu nơi này đều thành sự thật.

Nàng nhớ lại lần đầu tiên giao thủ cùng Miên Tùng, Miên Tùng dựa vào ham muốn trong tâm lý nàng làm cơ sở để tạo thành mộng cảnh, giống như thủ pháp của ả, loại mộng cảnh bình thường ấy không thể giết người mà chỉ khiến người ta cam tâm tình nguyện lưu lại. Nhưng loại này thì không giống thế, là cưỡng bức lưu lại, sát khí ngập tràn khắp nơi.

Ngự Nô và Kinh Thiên là hai kẻ từng trải qua ngàn năm rồi vượt qua ngàn năm quyết chiến sinh tử. Vừa bước vào Phong môn, Ngự Nô lập tức trông thấy hai cột lốc xoáy gắn liền trời với đất, người giữa luồng gió cầm kim thương ngân câu mặt đầy sát khí chính là Kinh Thiên.

Ngự Nô không chịu thua kém, cũng triệu hồi hai cột lốc xoáy dữ dội tiếp đất trời ở hai bên trái phải, sau đó chậm rãi bước về phía Kinh Thiên. Khi còn cách nhau ba trượng, Ngự Nô dừng lại, cặp cánh bạch sắc đang ra, loan đao cán dài nắm chắc nơi tay phải, ánh mắt sắc bén, sát khí ngất trời.

- Ngự Nô, trải qua thời gian một ngàn năm, cuối cùng đã đợi được tới ngày hôm nay.

Kinh Thiên nói.

- Quả là dài như vô tận vậy, nhưng tất cả tựa hồ như một hình ảnh vừa mới lướt qua.

Ngự Nô cảm thán.

- Có một chuyện ta không rõ lắm, việc xảy ra trong lần luân hồi ngàn năm đó vừa mới phát sinh hay là đã từ một ngàn năm trước? Ký ức của ta cho đến giờ vẫn còn hỗn loạn về chuyện ấy.

- Có một số chuyện không cần phải biết quá rõ ràng. Rất nhiều lực lượng trong Tam giới đều đang dần dần biến hóa, ngươi không thể nào thao túng được, thậm chí không thể giải thích.

- Ta không hề muốn hiểu rõ, chỉ cảm thấy có một thứ gì đó, lực lượng gì đó mà mình không biết hiện đang đùa bỡn chúng ta trong lòng bàn tay.

- Đây không phải là điều ngươi quan tâm đấy chứ, một ngàn năm nay, mục đích của ngươi chỉ có một, đó là giết ta.

- Chính xác như vậy, thậm chí có thể nói ta lấy Kiến Xá làm vợ, sở hữu thân phận Hoàng tộc để hồi sinh cũng chỉ vì ngươi.

- Tại sao ngươi lại có ý muốn giết ta như vậy?

Ngự Nô hỏi.

- Bởi vì ngươi mạnh nhất, bởi vì ngươi mới là đối thủ đích thực của ta.

Kinh Thiên đáp.

Ngự Nô không nói tiếp nữa, trong lòng thầm bội phục Kinh Thiên. Y là một chiến sĩ thật ưu tú, có thể quyết chiến cùng kẻ này là một chuyện vô cùng sáng khoái rồi, dẫu cho có chết bởi thương của y đi nữa, cũng có thể ngậm cười nhắm mắt. Nhưng đây không chỉ là quyết chiến đơn thuần, chuyện sinh tử của Ngự Nô đồng thời cũng liên quan tới an nguy của cả Tam giới, do đó hẳn tuyệt đối không thể chết.

- Ta cũng thế!

Ngự Nô nhìn Kinh Thiên nói.

- Trước tiên hãy tiếp Kinh Thiên thập tam thương của ta đã rồi hãy nói.

Tiếng Kinh Thiên nói còn chưa truyền đến tai Ngự Nô, thương đã đâm tới, tốc độ nhanh như lưu tinh thiểm điện khiến Ngự Nô không kịp chống đỡ, chỉ có thể liên tiếp lùi lại phòng thủ.

Mười ba thương này kết thúc trong chớp mắt, nhưng Kinh Thiên và Ngự Nô đều đã bước được mấy trăm bước, giao chiến được mấy trăm chiêu, binh khí va chạm mấy trăm lần. Một chớp mắt này đối với họ mà nói, đã là lâu lắm rồi.

Khi thương cuối cùng của Kinh Thiên đâm tới xong, vừa khóp chỉ thẳng vào yết hầu của Ngự Nô, còn Ngự Nô lúc này đã không còn chỗ nào lùi được nữa. Nếu Kinh Thiên còn có thương thứ mười bốn thì Ngự Nô đã bị sát tử rồi.

Kinh Thiên thu hồi binh khí lại, thầm nhủ Ngự Nô quả lợi hại. Vừa rồi không phải y không đâm ra thương thứ mười bốn, mà căn bản không thể đâm ra thương thứ mười bốn được. Với thương cuối cùng này, Ngự Nô cũng kinh hãi vô cùng, hẳn phải đẩy linh lực lên mức cao nhất mới trụ được tới lúc cuối cùng.

- Đến lượt ta rồi.

Ngự Nô nhú mào, đầu ẩn đôi cánh bạch sắc lấp lánh ánh sáng. Hắn nắm chắc loan đao cán dài, hét lớn :

- Thất Ảnh Thất Tuyệt trảm!

Trong chớp mắt từ thân thể Ngự Nô phân ra sáu Ngự Nô nữa, cả bảy vây Kinh Thiên lại, sau đó chém liên tiếp như bão táp mưa sa vào Kinh Thiên.

Kinh Thiên một mình chiết chiêu với bảy người, tốc độ tăng lên rất nhanh, cuối cùng nhanh tới mức trong mắt Ngự Nô chẳng ngờ cũng xuất hiện tới bảy Kinh Thiên. Bảy Kinh Thiên này rất mờ ảo, qua đó có thể thấy tốc độ của một mình Kinh Thiên khiến cho mắt người không theo dõi kịp.

Thất Tuyệt trảm một thành bảy, bảy bảy bốn chín thức, mỗi người một thức, biến hóa vô cùng. Khi Ngự Nô chém ra thức cuối cùng cả bảy Ngự Nô hợp thành một thể, lúc này Kinh Thiên quay lưng lại Ngự Nô, hai lần công thủ đều đã làm tiêu hao sức lực rất lớn.

- Hắc Sắc Cự Phong! (gió lốc)

Kinh Thiên hét lên một tiếng, chuyển sang dùng huyền thuật. Hai cột lốc xoáy mà Ngự Nô nhìn thấy lúc mới vào ở hai bên trái phải Kinh Thiên biến thành màu đen điên cuồng cuộn tới Ngự Nô.

- Bạch Sắc Bạo Phong! (bão)

Ngự Nô cũng hét lên một tiếng, đẩy hai cột lốc xoáy do mình triệu hồi thổi về hướng Kinh Thiên.

Bốn cột lốc xoáy, hai đen, hai trắng, sức mạnh xoáy tròn và tốc độ của chúng so với lúc ban đầu còn mạnh hơn gấp bội, vạn vật trong trời đất tựa hồ đều bị cuốn vào trong. Kinh Thiên vẫn đứng giữa hai cột lốc xoáy, còn Ngự Nô lại nhảy vào trong lốc xoáy.

Hắc với Bạch bắt đầu va chạm, hai vòng xoáy một chính một phản khiến chúng ma sát lẫn nhau. Khi đó càng thấy rõ thực thể của gió, gió bị ma sát càng lúc càng nhỏ lại, có thể nghe thấy tiếng chúng nhỏ dần, cũng nhìn thấy cả ánh lửa lúc tiêu vong.

Kinh Thiên bay lên, nắm kim thương ngăn câu đâm tới Ngự Nô. Lúc này Ngự Nô đang ở trong lốc xoáy, hẳn là Phong Trung Chi Thần, có thể hấp thụ sức mạnh trong gió. Hai cột lốc xoáy mau chóng biến nhỏ lại, khi linh lực Ngự Nô bạo phát cả hai đều biến mất, bởi vì sức mạnh của chúng đã được Ngự Nô hấp thụ vào thân thể.

Sức bạo phát siêu cường trong chớp mắt của Ngự Nô khiến Kinh Thiên không kịp trở tay, đầu đã dùng toàn lực phòng thủ nhưng y không ngờ kẻ đã tiêu hao rất nhiều linh lực như Ngự Nô lại có thể hấp thụ sức mạnh trong gió, cuối cùng vẫn bị loan đao cán dài của Ngự Nô đâm thương.

Khắp toàn thân Kinh Thiên, trên dưới bị một lượt bảy vết thương, mỗi chỗ đều chảy máu không ngừng. Y nắm kim thương ngăn câu nửa quỳ dưới đất, cúi đầu, máu ở miệng từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

- Kinh Thiên, ngươi thua rồi.

Ngự Nô nói.

- Không thể, ta không tin, ta không thể thua.

Kinh Thiên đau khổ gào lên. Sau một ngàn năm, để có thể tăng thêm sinh mệnh, y đã kết hôn cùng Kiến Xá, hai người không có tình cảm mà chỉ lợi dụng lẫn nhau. Nhưng Kinh Thiên không quan tâm chuyện đó, chỉ cần đã bại được Ngự Nô thì phải trả cái giá nào cũng được. Vậy mà hôm nay lại thua một cách dễ dàng như vậy, y không thể nào chấp nhận sự thật này.

- Linh lực và huyền thuật của ngươi không kém ta, thậm chí còn cao hơn. Ngươi thua vì bất cẩn, còn ta thắng vì ta là Phong Trung Chi Thần. Tinh linh Vương tộc của Phong tộc sinh ra đã có thể hấp thụ lực lượng trong gió. Ngươi đã quên mất điểm này.

Ngự Nô bảo.

- Bất kể ra sao, ta không thể thua được. Ta là Phong thích khách, ta là Phong Trung Chi Ma.

Kinh Thiên hét lên.

- Đây là sự thật, chẳng qua ta thực sự không muốn giết ngươi.

Loan đao cán dài trong tay Ngự Nô khẽ động đậy, hẳn không xuống tay được, bản thân hắn cũng không hiểu tại sao.

- Ta không thể thua, ngươi cũng không thể giết được ta.

Kinh Thiên lập lại. Sau đó Ngự Nô cảm giác một luồng sát khí cường liệt đến từ Kinh Thiên, Kinh Thiên trọng thương đến mức ấy sao có thể phát ra sát khí cường liệt như vậy?

Ngự Nô nhìn thấy hai cột lốc xoáy màu đen càng lúc càng lớn, càng lúc càng mạnh. Đồng thời, máu của Kinh Thiên dưới đất từng chút từng chút quay trở lại thân thể y. Y từ từ đứng dậy, mặt chuyển thành màu đen, đồng tử nở to, chiếm hết cả nhãn cầu, khủng khiếp vô cùng. Ngự Nô nhìn thấy Kinh Thiên trong bộ dạng này đột nhiên nghĩ tới lời Kinh Thiên vừa nói y là Phong Trung Chi Ma, lẽ nào Phong Trung Chi Ma đã thực sự tỉnh lại?

Phong tộc lưu truyền một truyền thuyết, thời viễn cổ có hai thần tướng quản lý những ngọn gió. Họ là một cặp huynh đệ rất tốt nhưng khi Ma tộc trời dậy đã biến đổi hết tất cả.

Lần đó lực lượng của Ma tộc xâm nhập Thần tộc. Do bị đánh bất ngờ nên Thần tộc không kịp trở tay, tử thương không đếm xuể, hai vị thần gió để bảo vệ mọi người đã triệu hồi gió đưa tất cả chạy thoát đồng thời đại chiến cùng Ma tộc. Nhưng Ma tộc quá mạnh, gắng gượng được chưa bao lâu thì sức mạnh của gió càng lúc càng yếu đi, bọn họ cũng đã thụ thương. Sau đó vào lúc nguy cấp, đại ca mượn sức mạnh của Ma tộc, biến gió thành màu đen, hơn nữa sức mạnh vô biên, cuối cùng đẩy lùi Ma tộc ra khỏi Thần tộc. Nhưng ông hiểu hậu quả của việc mượn sức mạnh Ma tộc, đó là rất nhanh sẽ bị mất trí, do đó ông yêu cầu đệ đệ hãy giết mình trước khi không kiểm soát được bản thân lạm sát người vô tội. Đệ đệ cũng biết tính nghiêm trọng của sự việc, càng hiểu rõ rằng sức mạnh của Ma tộc không thể khống chế được. Nhưng bất kể thế nào ông cũng không nhẫn tâm xuống tay giết đại ca mình, cuối cùng đành gạt lệ giam cầm đại ca bên trong Phong Trung Chi Ngục, đại ca của ông cũng ngu say từ đó.

Bởi vì sức mạnh của Ma tộc phức tạp mà cường đại, do đó đệ đệ cũng không nắm chắc có thể cầm tù đại ca mình vĩnh viễn. Nhưng ông đã lập lời thề đòi đòi làm thần gió bảo vệ hòa bình, nếu Phong Trung Chi Ma một ngày nào đó thức tỉnh thì Phong Trung Chi Thần không còn niệm tình huynh đệ nữa.

- Sao, sao có thể như vậy được?

Ngự Nô vừa nói vừa bị một luồng linh lực cường đại đẩy lùi.

- Như lời ngươi nói, đây là sự thật, ta không thể thua được.

Khuôn mặt đen của Kinh Thiên nở một nụ cười kinh dị.

- Chẳng lẽ ngươi vừa xong đã làm thức tỉnh Phong Trung Chi Ma, để ông ta thức dậy trong thân thể ngươi hả?

Ngự Nô cảm giác được sức mạnh trên người Kinh Thiên đến từ Phong Trung Chi Ma.

- Ta không biết Phong Trung Chi Ma cái gì hết, ta chính là Phong Trung Chi Ma.

Kinh Thiên đáp.

- Lẽ nào bị kịch trong truyền thuyết viễn cổ thực sự tái diễn sao?

Ngự Nô khẽ thở dài, buồn bã vô cùng.

- Ngự Nô, đừng nói lời thừa nữa. Ta cảm thấy sức mạnh trong thân thể ta cực kỳ cường đại, phảng phất tích lũy đã hàng ngàn hàng vạn năm.

Kinh Thiên nói rồi đâm một thương về phía Ngự Nô. Ngự Nô dùng loan đao cản dài chắn trước ngực, nhưng lực đạo của đường thương chẳng ngờ vẫn xuyên qua ngực hắn.

Ngự Nô nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu nhìn máu mình nhỏ xuống, trong lòng thảm nhũ: Lẽ nào quả thực phải làm vậy sao? Đây cuối cùng vẫn là hai vị tổ tiên của Tinh linh Vương tộc trong Phong tộc, huynh đệ quyết chiến, quá ư tàn nhẫn. Ngự Nô vẫn do dự chưa quyết.

- Ngự Nô, tại sao không dùng toàn lực? Ngươi phải tôn trọng đối thủ của mình chứ.

Kinh Thiên cất tiếng.

- Được rồi!

Hai chữ này ở trong lòng Ngự Nô do dự mãi mới nói ra. Hắn nhớ lại lời thề đó, nhớ lại sự an nguy của Tam giới quan trọng hơn tình huynh đệ nhiều.

- Ngươi có biết tại sao Tinh linh Vương tộc mang số mệnh cuối cùng là bị Thần Vương sát tử không?

Ngự Nô chậm chậm đứng dậy, hỏi Kinh Thiên trước mặt.

- Nghe nói nếu như không giết thì bọn họ sẽ biến thành ma.

Kinh Thiên đáp.

- Nhưng ngươi có biết tại sao họ không bị giết thì biến sẽ thành ma không?

Ngự Nô lại hỏi.

- Không biết.

Kinh Thiên đáp lại dứt khoát.

- Bởi vì trong cơ thể họ có sức mạnh của thần thú, nếu năm vị Vua Tinh linh không trở về phương vị, sức mạnh của thần thú trong cơ thể bạo phát sẽ không khống chế được ma tính.

- Nói chuyện đó với ta có tác dụng gì?

- Ta muốn cho ngươi biết, có sức mạnh của ma tính thì cường đại đó, nhưng trong những vị Vua Tinh linh, nếu không trở về phương vị, thần thú của Tinh linh Phong tộc cũng khó lòng khống chế ma tính của nó. Bởi vì nó sở hữu thần tính viễn cổ nhất, là Phong Trung Chi Thần đích thực.

- Vậy ta lại muốn thử xem đó là sức mạnh thể nào.

Kinh Thiên hồ hững đáp.

- Phong Hạc, ngươi phải xuất hiện rồi.

Ngự Nô niệm chú ngữ, sau đó dấu ấn ở vai dần xuất hiện một ngọn gió có hình con hạc. Khi nó hoàn toàn thoát ly khỏi thân thể Ngự Nô, hắc nói :

- Bây giờ ngươi với ta hợp lực, giúp ta tiến vào lần Thuế Biến thứ ba, lay tỉnh Phong Trung Chi Thần, ngài phải thực hiện lời thề của mình rồi.

Phong Hạc nghe thấy cát tiếng kêu vang, sau đó cùng Ngự Nô triệu hồi hai luồng gió cường đại. Bọn họ từ hai hướng phóng về phía nhau, sau đó va chạm, hợp thành một thể, hai luồng gió cũng dung hợp lại. Nhất thời một luồng sức mạnh cường đại từ lòng đất truyền lên trời cao, Kinh Thiên gần đó cũng giơ tay che mặt, chống cự luồng linh lực cường đại này.

Trận quyết chiến giữa hai vị Công chúa Hoàng tộc chưa xảy ra, nhưng sự thật nó đã diễn ra rồi. Có lẽ đây cũng là sự sắp đặt của Thần Số Mệnh.

Bên trong Hoàng môn, Kiển Xá cười lên đầu Vu Long, tay nắm ma trượng, đợi đó đã lâu. Y Tích bước vào rồi, bay lên không trung tới cùng độ cao với Kiển Xá. Nàng không vui vẻ mấy ngẩng đầu nhìn đối phương.

- Y Tích, lần gặp mặt này ta thực không biết phải diễn tả thế nào.

Kiển Xá lên tiếng trước.

- Nghe nói ngươi đã giết ta ba trăm năm trước, nhưng hiện tại là ta từ một ngàn năm trước. Ta cũng không biết phải diễn tả thế nào, chỉ thấy rất thần kỳ, mọi thứ có lẽ cũng không phải sự nỗ lực sắp đặt nào, mà là không thể tránh khỏi.

Y Tích đáp.

- Có lẽ thế. Ta đã từng giết được ngươi ở ba trăm năm trước, chính vì thế ta cũng sẽ giết được ngươi một ngàn năm trước.

Kiển Xá kêu ngao.

- Ngươi cho rằng như vậy sao? Ta hiện giờ không chỉ là một ngàn năm trước, còn có cả nguyên thần của ba trăm năm trước.

- Chuyện này ta đã biết, không ngờ ngươi lại ngấm ngầm đưa nguyên thần vào trong cơ thể Vương Xà, ta còn cho rằng đã đánh ngươi hồn phi phách tán rồi.

Kiển Xá cất giọng cứng rắn.

- Ngươi quá ngây thơ rồi. Ta là Hoàng tộc duy nhất của Thần tộc, không thể dễ dàng bị đánh bại như thế. Sau khi tiêu diệt Ma tộc các ngươi, ta còn phải biến cả đại lục khôi phục lại sinh cơ, đây là nhiệm vụ của ta.

Y Tích nói.

- Chính vì cái chức trách đó mà muốn tiêu diệt Ma tộc bọn ta sao? Ngươi phải là ngươi mới đúng, lại còn thêm cả cái thói đạo đức giả nữa chứ, rõ ràng là muốn thôn tính Tam giới để cho mình lý do đường hoàng ngồi lên ngôi vị. Ta không thể không bội phục Thần tộc các ngươi.

- Đích thực muốn thôn tính Tam giới chính là Ma tộc các ngươi.

- Ta thừa nhận, Ma tộc chúng ta muốn xưng bá Tam giới, nhưng Thần tộc các ngươi cũng vậy. Cuộc chiến tranh diệt thế với phạm trần một ngàn năm trước đã khiến âm mưu của các ngươi bị bại lộ rồi.

- Cuộc chiến tranh đó là do các ngươi gây ra.

- Có một số chuyện không như vẻ bề ngoài mà ngươi thấy. Tóm lại, Thần tộc các ngươi đều là một lũ đạo đức giả, còn nữa, nếu như có cái chức trách ấy, ta cũng có thể giúp ngươi hoàn thành, ngươi có thể an tâm mà chết đi được rồi đây.

- Giao cho ngươi?

Y Tích cười khinh miệt.

- Sẽ chỉ khiến mặt đất biến thành một màn đêm u ám thôi, ta không thể để các ngươi thành công được.

- Vậy ta chứng minh cho ngươi xem

Kiến Xá nói đoạn vung ma trượng lên, một luồng hào quang hắc sắc bắn tới Y Tích. Y Tích giờ thần trượng trong tay bắn ra hào quang kim sắc, cùng với hào quang hắc sắc va chạm nổ tung giữa không trung.

Kiến Xá cười trên đầu Vu Long xông tới Y Tích, ma trượng liên tục sử dụng huyền thuật, còn Y Tích phải toàn tâm ứng phó. Nhưng Vu Long là ma thú có linh lực siêu mạnh, miệng nó phun ra mấy quả lửa về phía Y Tích. Y Tích đồng thời không thể chống được hợp công của Kiến Xá và Vu Long trên dưới, chỉ có thể tập trung linh lực, dùng huyền thuật bảo vệ bản thân, tránh khỏi bị đả thương.

Kiến Xá nhìn thấy Y Tích bây giờ chỉ thủ mà không thể công, nắm lấy cơ hội gia tăng linh lực, hơn nữa còn ra lệnh cho Vu Long không ngừng tấn công, khiến nàng không có cơ hội hoàn thủ. Phòng hộ kết giới của Y Tích đã không còn chống cự được lâu nữa, cứ tiếp tục như vậy Y Tích chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Y Tích ở bên trong phòng hộ kết giới kim quang, dần dần cảm thấy kiệt sức, bị ép đến nghẹt thở, hai tay nắm thần trượng phóng ra linh lực phòng ngự trước đợt công kích của Kiến Xá với Vu Long, bị bức liên tục phải lùi lại phía sau.

Cuối cùng lùi tới chỗ không thể lùi nữa, lưng Y Tích chạm vào vách đá, kết giới phòng hộ quanh thân thể nàng triệu hồi ra càng lúc càng nhỏ, không gian bên trong cũng càng lúc càng nhỏ, còn Kiến Xá và Vu Long càng lúc càng gần, hai luồng ánh sáng đang dung hòa nhau mãnh liệt giữa không trung.

Y Tích đã không trụ nổi nữa, bị một bộ phận linh lực của Kiến Xá làm bị thương. Nàng cảm thấy trán mình có máu, chảy qua mi tâm nơi đỉnh mũi thì dừng lại, tiến vào trong thân thể, trong đó một nguồn sức mạnh vẫn chưa quen thuộc giờ cũng đã thích ứng được. Đột nhiên trước mắt nàng là một mảng tối đen, sau đó dần dần sáng bừng, sức ép bị Kiến Xá tấn công cũng đã giảm đi nhiều. Lúc này nàng mới nhìn rõ, chắn trước mắt mình là Thích Điều bay ra từ mi tâm, do Trần Phong tặng cho nàng để bảo vệ nàng, máu của Y Tích đã triệu hồi nó ra từ trong cơ thể nàng.

- Cái gì đây?

Kiến Xá bị nguồn sức mạnh đột nhiên phát ra này và Thích Điều làm cho ngạc nhiên, lui lại mấy trượng.

- Đây mới là quyết chiến công bằng, ngươi có thấy thế không?

Y Tích bay lên lưng Thích Điều nói.

- Ngươi không thể có thần thú được, hơn nữa linh lực của thần thú này còn có mấy phần ma tính.

Kiến Xá nói.

- Thần thú của Hoàng tộc chính là Vu Long và Kim Sí Đại Bàng, hiện giờ Kim Sí Đại Bàng đã chết, Vu Long bị ngươi sử dụng, vậy ta với ngươi giao tranh chẳng phải rất thiệt thòi sao. Thần thú này chính là Thích Điều.

- Thích Điều?

Kiến Xá kinh ngạc, sức mạnh này à từng được trải nghiệm khi giao thủ với Trần Phong ở vùng ngoài Tam giới, sau đó hiểu được một số chuyện liên quan tới Thích Điều.

- Là Thích Điều, vạn thế trước đây đại náo Tam giới, vạn thế sau này tái xuất khiến Vạn thế hạo kiếp hiện về.

- Đúng, chính là nó.

- Nhưng nó không thuộc về ngươi, sức mạnh của nó ngươi không thể phát huy hết được.

- Vu Long cũng không thuộc về ngươi.

- Nó thuộc về Hoàng tộc của chúng ta, giờ phụ vương đã qua đời, dĩ nhiên nó thuộc về ta. Hiện giờ ta có thể hoàn toàn chế ngự được nó.

- Vậy thử xem sao.

Y Tích nói rồi vung thần trượng triệu hồi huyền thuật công kích mạnh nhất của Thần tộc đánh tới Kiến Xá.

Kiên Xá lúc này không dám có ý bảo lưu, dùng toàn lực để đối phó với Y Tích. Từ trong miệng Vu Long liên tục phun ra lửa biến thành hỏa cầu, hỏa cầu có thể phát nổ, lực sát thương càng mạnh, nhưng Thích Điều liên phun ra thủy cầu chế ngự tất cả. Khi hỏa cầu phát nổ tán ra vô số tia lửa, nhưng chúng đều không thể chạm tới Y Tích bởi đã có thủy cầu của Thích Điều phòng ngự, phân tán theo sự phân tán của hỏa cầu, có bao nhiêu hỏa cầu thì có bấy nhiêu thủy cầu ngăn lại.

Y Tích và Kiên Xá đứng giữa không trung, ai nấy đều đang đối kháng và tiêu hao sinh lực. Nếu Y Tích không có nguyên thần của ba trăm năm trước và chân thân của một ngàn năm trước thì căn bản không phải là đối thủ của Kiên Xá. Nàng ngậm kinh hải trước sức mạnh của Ma tộc, lập thế nhất định phải quét sạch Ma tộc, không thì hậu quả vô cùng.

- Y Tích, tiếp tục như vậy chúng ta chỉ tiêu hao cạn kiệt sức lực của nhau mà không phân được thắng thua.

Kiên Xá cất tiếng.

- Ta không thể gục ngã.

Y Tích nói.

- Không phải nói, không thể thì không thể. Hiện tại ngươi phải hiểu rõ linh lực của ta và ngươi thế nào, căn bản không phân cao thấp, nếu muốn đánh bại đối phương thì dường như không có khả năng.

Kiên Xá nói tiếp.

- Luôn có kỳ tích xuất hiện, chỉ cần ta không bỏ cuộc.

Y Tích hiểu rõ lời của Kiên Xá, nhưng nàng không còn sự lựa chọn khác.

- Xem ra ta phải hi sinh rồi.

Kiên Xá nói xong mỉm cười.

Y Tích không dám tin vào tai mình, ngẩng ra nhìn Kiên Xá. Kiên Xá dần dần thu hồi lại linh lực, Y Tích không nhân cơ hội này để tiếp tục tấn công, một là nàng không muốn nhân khi người khác gặp nguy, hai là nàng còn chưa rõ tình huống thế nào, không hiểu hành động của Kiên Xá có ý gì? Có lẽ vẫn ẩn tàng sát chiêu không chừng, do đó nàng phải cẩn thận hành xử.

Hai người và hai thần thú đều đã thu hồi công kích. Y Tích đứng trên lưng Thích Điều, Thần tượng bất cứ lúc nào cũng có thể tiếp tục phát động tấn công. Nàng đang đợi Kiên Xá. Kiên Xá đứng trên đầu Vu Long vẫn mỉm cười như vừa rồi. ả nói :

- Nếu vừa rồi ngươi tiếp tục tấn công thì ta có thể cảm chắc cái chết, tại sao dừng lại?

- Chỉ là ta không muốn giết ngươi trong lúc ngươi không có sức hoàn thủ.

Y Tích trả lời.

- Ta đã muốn chết mà ngươi không thuận theo, vậy thì ngươi phải chết thôi.

Tiếng cười của Kiên Xá chợt ngừng lại, giọng nói trở nên lạnh lẽo.

- Trừ phi ngươi có sức mạnh hoặc huyền thuật mới, không thì đừng hòng giết được ta.

Y Tích nghi hoặc.

- Đương nhiên, chẳng qua ta phải có một chút hi sinh.

Y Tích nhìn Kiên Xá chăm chú, hiểu rằng bây giờ mới là lúc biết được nguyên nhân tại sao ả buông tay. Kiên Xá cúi đầu nói với Vu Long :

- Vu Long, ngươi là ma thú mạnh nhất Ma tộc, hiện giờ ta không thể không hi sinh ngươi, ngươi phải kiên nhẫn vì ta có thể chiến thắng được Thần tộc, hãy đi theo phụ vương nhé.

Kiên Xá nói xong, Vu Long rung mình rống lên mấy tiếng, sau đó xoay tròn giữa không trung, tập trung sức mạnh toàn thân nhập vào thân thể Kiên Xá từ phía trước mặt, nhưng Vu Long không đi ra từ đằng sau ả. Y Tích nhìn thấy bộ dạng đau đớn của Kiên Xá là hiểu do sức mạnh của Vu Long tiến vào trong cơ thể khiến cho ả có cảm giác như bị nổ tung.

- Y Tích, đây là huyền thuật chỉ có Hoàng tộc của Ma tộc chúng ta mới có thể sử dụng. Ngươi hãy ném thử xem, có chết cũng không phải hối tiếc.

Bộ dạng đau đớn của Kiên Xá biến mất, ả đã hấp thu và thích ứng toàn bộ sức mạnh của Vu Long.

- Ta không thể chết.

Y Tích nói đoạn bay tới, tập trung toàn bộ linh lực vào Thần trượng, sau đó tấn công tới. Nhưng linh lực này đối với tinh hoa của Vu Long và Kiển Xá thực như trúng chọi đá. Kiển Xá không muốn đùa vui nữa mà ngay lập tức xuất chiêu sát thủ, bởi vì à hiểu loại linh lực này không dùng được lâu, chỉ bạo phát trong chớp mắt. Ma trượng của Kiển Xá phóng ra linh lực mạnh gấp mấy lần linh lực từ Thần trượng của Y Tích. Y Tích chưa kịp lại gần đã bị đánh văng ra mấy trượng, nếu nàng va phải vách đá phía sau thì sẽ hồn phi phách tán. Đúng vào lúc nguy cấp nhất, Thích Điều đỡ nàng từ đằng sau, hơn nữa còn hấp thụ toàn bộ linh lực Kiển Xá đánh lên nàng vào trong trong cơ thể bản thân, sau đó thần hình đều tiêu tan, hồn phi phách tán. Nó đã hoàn thành nhiệm vụ được Trần Phong giao cho, bảo vệ Công chúa Y Tích.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Âm mưu đằng sau

Tề Qua đã không còn sức để đứng dậy. Hắn bị Băng Tuyết Dĩ Thú đả thương sau khi xâm nhập Băng Tỏa Hồi Thiên quyết, rồi bị Tiên Hạo dùng Băng Phách Tuyết Hồn trượng đánh trúng, giờ ngũ tạng đã vỡ nát. Nếu hắn không phải là Tinh linh Tuyết tộc độc nhất vô nhị, thêm cả linh lực của Điệp Vĩ lưu lại thì sớm phải ô hô ai tại rồi.

Tiên Hạo thu lại Băng Phách Tuyết Hồn trượng, Băng Tuyết Dĩ Thú cũng biến mất, bởi vì nó chỉ là do huyền thuật ảo hóa thành chứ không phải Băng Tuyết Dĩ Thú đích thực. Gã quay người lại, chậm chậm rảo bước xa dần.

- Tề Qua, ngươi phải chết ở nơi này.

- Không được đi, ngươi còn chưa nói cho ta biết ngươi là ai. Ta là Tinh linh Vương tộc duy nhất của Tuyết tộc, có quyền được biết.

Đôi tay run run của Tề Qua đang dần dần chống đỡ bản thân đứng dậy, nhưng ba lần bảy lượt đều không thành công.

- Ngươi không có tư cách biết, bởi vì ngươi chưa đánh bại ta.

Tiên Hạo đáp.

- Nhưng ta nhất định phải biết.

Một sức mạnh của trách nhiệm và không chịu bị sỉ nhục cuối cùng khiến Tề Qua đứng dậy được, máu trên thân thể chảy không dứt, tuy vẫn còn lao đảo nhưng đúng là đã đứng dậy được.

- Huyền thuật của Tuyết tộc, thần trượng của phụ vương, tất cả ta đều phải biết rõ.

- Ngươi có cố chống đỡ cũng không còn ý nghĩa gì nữa, hãy dùng linh lực để bản thân được chết một cách thoải mái đi.

Tiên Hạo không quay người lại, cảm thấy khó chịu với hắn.

- Không cho phép ngươi vũ nhục Tinh linh Tuyết tộc, càng không cho phép ngươi vũ nhục phụ vương, ta phải đánh bại ngươi.

Tề Qua cuối cùng đã tiến vào lần Thuế Biến thứ ba, phóng thích sức mạnh của Thú Lang trong thân thể, máu vẫn chưa ngưng nhưng sức mạnh trong người đã sung mãn không còn lao đảo nữa.

- Đây là sức mạnh của Phong Thú Lang (Thú Lang điên).

Tiên Hạo cuối cùng cũng quay đầu lại.

- Đúng thế, là sức mạnh có thể khiến ta nhập ma, nhưng vì chân tướng và tôn nghiêm, ta không cần quan tâm đến điều đó.

Tề Qua nghiêng răng.

- Nhập ma rồi ngươi sẽ bị mất trí, căn bản không phân biệt được địch ta, khi đó ngươi chính là kẻ địch của Thần tộc.

Tiên Hạo hồ hững đáp.

- Nếu ta không thể khống chế được, trước khi bị mất trí ta sẽ tự sát, tuyệt đối không thể làm hại một người nào của Thần tộc. Nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ giết ngươi trong lúc còn khống chế được.

Tề Qua bảo.

- Vậy thì tốt. Để ta xem sức mạnh của Phong Thú Lang với Tề Qua có bốn chiếc cánh bằng kết hợp lại được đến đâu.

Tiên Hạo lại triệu hồi Băng Phách Tuyết Hồn trọng, trước khi gã triệu hồi Băng Tuyết Dị Thú, Tề Qua đã đâm tới một mũi băng kiếm kinh thiên không gì cản nổi. Băng kiếm của Tề Qua mang linh lực công kích xuyên qua toàn bộ phòng ngự của Tiên Hạo, đồng thời xuyên qua thân thể gã.

- Ta không thể để ngươi dùng thần trọng của phụ vương quyết chiến với ta, càng không cho phép ngươi vũ nhục Băng Tuyết Dị Thú thời kỳ Băng tộc nữa.

Lúc này sức mạnh của Tề Qua khiến cho Tiên Hạo trở tay không kịp.

- Không ngờ chỉ một chiêu đã đánh bại ta, sức mạnh của Phong Thú Lang quả thực mạnh đến vậy ư?

Tiên Hạo nửa nằm nửa ngồi dưới đất không dám tin. Vừa rồi tuy gã đang triệu hồi dị thú nhưng vẫn có đủ linh lực phòng ngự, vậy mà bị băng kiếm của Tề Qua xuyên qua dễ dàng.

- Ngươi thua rồi, phải giữ lời hứa. Tại sao ngươi biết huyền thuật của Tuyết tộc, Băng Phách Tuyết Hồn trọng tại sao nằm trong tay ngươi?

- Được, vậy cho ngươi biết tất cả.

Tiên Hạo gượng dậy, thân thể vậy bực bởi một quãng tuyết quang, sau đó Tề Qua thấy trên vai Tiên Hạo mọc ra một đôi cánh bằng trắng như tuyết, trong suốt thuần khiết như của mình vậy. Tiên Hạo ngã xuống đất, bởi vừa rồi thụ thương nên chỉ có thể tựa nửa người trên đất.

- Bây giờ ngươi hẳn đã hiểu rồi.

- Ngươi không phải là Tiên Hạo, ngươi rốt cuộc là ai?

Tề Qua nhìn thấy đôi cánh giống như của mình, hiểu rằng đó là tượng trưng cho Vương tộc Tuyết tộc. Nhưng trong Vương tộc chỉ có hắn, phụ vương và Điệp Vĩ tỷ tỷ, phụ vương đã bị Thần Vương sát tử do chính tay hắn chôn cất, Điệp Vĩ đã biến thành sợi dây chuyền đem trái tim mình tặng cho Trần Phong, vậy kẻ trước mặt là ai?

- Tiên Hạo đích thực đã bị ngươi đánh trọng thương ở vùng ngoài Tam giới, rồi bị ta bí mật sát tử, sau này đều là ta giả trang làm hắn.

Tiên Hạo đáp lời.

- Vậy ngươi là ai? Mục đích là gì?

Tề Qua hỏi.

- Thực sự không đoán ra sao? Vậy để ngươi thấy Lư sơn chân diện mục của ta.

Mặt Tiên Hạo nứt ra như băng, xuất hiện trước mắt Tề Qua là phụ vương mà từ nhỏ hắn sùng bái, vẫn cương nghị uy nghiêm như ngày nào.

- Thần Vương muốn ta thâm nhập vào nội bộ Ma tộc.

- Phụ vương!

Thân thể Tề Qua run lên, hắn không sao tin nổi đây là sự thật.

- Không phải cha đã bị Thần Vương giết rồi sao? Lại do chính tay con chôn cất nữa, sao mà sống lại được?

- Nhờ máu của Thần Vương, sau khi ta chết ngài dùng máu của mình trao cho ta thân phận Hoàng tộc, hơn nữa còn dùng huyền thuật Hồi Sinh quyết cứu ta sống lại, đây là chuyện ngài tính toán từ sớm.

- Tại sao? Nếu chỉ để thâm nhập Ma tộc thì tại sao bây giờ cha còn coi con là địch?

Tề Qua không hiểu.

- Ma tộc hiện giờ đã không còn đủ năng lực, kẻ địch đích thực của chúng ta chính là các ngươi, những Thủ hộ Thánh chiến sĩ mà Trần Phong dẫn đầu.

- Tại sao là chúng con? Chúng con đều là người Thần tộc mà.

Tề Qua lại hỏi.

- Tuy đều là Thần tộc nhưng mục đích không giống nhau, thực sự muốn xưng bá Tam giới là Thần tộc chúng ta, Ma tộc chỉ là một thằng hề, một thằng hề bị lợi dụng mà thôi.

Câu này khiến cho trái tim Tề Qua như bị dao cứa, nếu đây đều là sự thật, hắn làm sao có thể đổi mặt?

- Chẳng lẽ cái chết của Thần Vương cũng là một âm mưu, một sự giả trá.

Tể Qua hỏi.

- Điều này cả cha và cả Kiến Xá đều không biết, nhưng cha tin rằng Thần Vương nhất định không thể chết được, dẫu có chết rồi cũng sẽ quay trở lại.

- Bị lợi dụng không chỉ có Ma tộc mà còn Thủ hộ Thánh chiến sĩ chúng con, chủ nhân vượt qua ngàn năm để tìm kiếm, chẳng biết có giá trị gì.

- Trần Phong là kẻ mà Thần Ma phải giết, bởi vì tất cả mọi thứ kéo dài một ngàn năm chính là để tạo ra một cái bẫy và một sức mạnh đối phó hấn, không thì tất cả đã kết thúc sớm một ngàn năm trước rồi.

- Nếu Thần tộc làm vậy thì có khác gì với Ma tộc.

Tể Qua hỏi.

- Khác biệt ở chỗ khi Thần tộc xưng bá Tam giới thì đã không có ai biết được toàn bộ quá trình trung gian, chúng ta đạt được vị thế đó bằng việc tranh đoạt lại từ Ma tộc.

- Thần tộc đạo đức giả!

Tể Qua nắn một câu, trước ngực nhộn nhạo, máu từ miệng trào ra.

- Bây giờ con đã biết ta là phụ vương của con rồi, con còn hạ sát thủ với ta nữa không?

- Cha đã biết con là con trai cha rồi, tại sao còn ngoan độc đến như vậy, hồ dử không ăn thịt con, lẽ nào cha chưa từng coi con là con sao?

Từng giọt nước mắt nóng hổi của Tể Qua chảy qua khóe mắt.

- Thần Vương để cha sống lại chính là để đối phó với con, vì ngài biết rằng con có hai đôi cánh bằng, hơn nữa trong thân thể còn có sức mạnh của Phong Thú Lang không thể khống chế. Từ lúc bắt đầu ta đã biết tất cả nhưng để giúp Thần Vương hoàn thành lý tưởng vĩ đại, ta không tiếc gì cả, bao gồm cả con.

- Không phải cha đang hỗ trợ Chúa tể của Thần tộc mà là đang hỗ trợ một Chúa tể khác của Ma tộc. Cha tỉnh lại đi, Châu Tể đang sử dụng huyền thuật làm mê hoặc tâm trí của cha đó.

Tể Qua điên cuồng kêu lên.

- Ngậm miệng lại, giết ta rồi ngươi cũng không thoát khỏi Tuyệt môn được đâu. Đây là linh lực của Thần Vương thêm vào mạng cảnh của Miên Tùng, ngươi sẽ vĩnh viễn bị giam ở nơi này. Vĩnh viễn!

Phong Thú Lang trong thể nội Tể Qua khiến hấn dần không khống chế nổi nữa, khuôn mặt đang biến chuyển giữa thú và người. Hấn ôm đầu gào lớn, vừa nghe thấy tiếng gào của Tể Qua vừa nghe thấy tiếng tru của Thú Lang. Tâm lý Tể Qua lúc này cũng cực kỳ phức tạp, căn bản không cách nào kiềm nén lại được, có lẽ trong lòng hấn cũng đang muốn phát điên lên như vậy.

Phụ vương của Tể Qua thấy thời cơ tốt đã đến, bản thân lão thụ trọng thương nên không thể triệu hồi bằng kiếm tấn công từ xa được, bèn bước dần tới gần, sau đó biến tay thành băng kiếm, nhắm chuẩn tâm tạng của Tể Qua, dùng sức đâm tới.

Đuôi của Phong Thú Lang đã mọc ra, bất ngờ quét qua đúng vào lúc kiếm đâm tới, đánh cho phụ vương hấn tan xương nát thịt. Giờ đây con điên và thú tính của Tể Qua cùng lúc bạo phát, không ai khống chế nổi.

Đúng vào lúc này trên bầu trời xuất hiện một cánh cửa màu lam u tối, bên trong bắn ra ánh sáng lam sắc thâm u, đây chính là cánh cửa Minh giới. Tể Qua đã biến thành Phong Thú Lang dần dần cứng đờ bất động, bởi vì hồn phách của Tể Qua đã bị hút vào cánh cửa Minh giới.

Có lẽ chỉ còn Thần Sáng Tạo là thu phục được hấn.

Tiên Cự đã tiến vào lần Thuế Biến thứ ba, sở hữu sức mạnh của Cửu Vỹ, nhưng hiện giờ đối mặt với Sát Lệ tay nắm Lôi Ngục thần phủ không biết phải làm gì mới tốt. Lòng trung của hấn là căn nguyên của sức mạnh, cũng là tử huyệt.

- Ti bi, dùng thánh vật của Lôi tộc để đối phó ta, chỉ có Ma tộc các ngươi mới làm được.

Tiên Cự mắng.

- Ta nói rồi, sức mạnh của Lôi tộc là sự ngu xuẩn, ta phải chứng minh cho ngươi thấy.

Sát Lệ kêu lên. Gã đã hiểu sức mạnh của Tiên Cự lúc này, thêm vào linh lực của Cửu Vỹ nữa, gã nghi ngờ liệu Lôi Ngục thần phủ có phải đối thủ của Tiên Cự không, nhưng gã tin rằng lòng trung của Tiên Cự sẽ khiến hấn phải thối lui để cho mình nắm thế chủ động. Đây chính là sự ngu xuẩn mà gã chính miệng nói ra.

Quả nhiên, Sát Lệ chém liền mấy phủ, Tiên Cự không tấn công cũng không phòng ngự mà chỉ né tránh. Nếu không sở hữu sức mạnh của Cửu Vỹ, hẳn cần bản không thể tránh kịp đợt tấn công nhanh như vậy.

- Để ta xem ngươi còn có thể tránh được bao lâu nữa, ta phải chém đứt mấy cái đuôi của ngươi đã.

Tốc độ của Sát Lệ gia tăng, sức mạnh từ Lôi Ngục thần phủ khiến cho Tiên Cự dần dần tránh né không kịp, mấy chiếc đuôi trong lúc tránh né đã bị linh lực của Lôi Ngục thần phủ chém đứt.

- Đủ rồi!

Cuối cùng Tiên Cự đã nổi giận.

- Ta tuy là người Lôi tộc nhưng trên hết là người của Thần tộc. Chủ nhân hiện giờ của ta là Trần Phong, ta không để ngươi lợi dụng điểm yếu nữa, nếu Ma tộc dùng Lôi Ngục thần phủ để gây ra họa kiếp thì nó cũng chính là một thanh ma phủ, ta tuyệt đối không cho phép ngươi làm ô nhục nó.

- Bây giờ ngươi đã mất đi mấy cái đuôi, để xem linh lực của ngươi có lớn hơn Lôi Ngục thần phủ không.

Sát Lệ nói đoạn gia tăng linh lực của mình vào linh lực trong Lôi Ngục thần phủ, xông tới bổ xuống Tiên Cự.

- Tới đi, sức mạnh đích thực của Lôi tộc Cửu Vỹ.

Trong lúc Tiên Cự nói lời, những chiếc đuôi bị chém đứt lại mọc dài ra. Thì ra vừa rồi chỉ là linh lực huyền hóa chứ không phải thực thể. Tiên Cự đưa nguồn sức mạnh cường đại này tập trung vào thanh đao trên tay phải, sau đó không hề né tránh nghênh tiếp một bữa này.

Đao khí xuyên qua Lôi Ngục thần phủ, chín chiếc đuôi do tiêu hao linh lực nên biến mất. Sát Lệ đằng sau Lôi Ngục thần phủ bị đao của Tiên Cự đâm xuyên tâm tạng, Sát Lệ không kịp trần trối điều gì đã tắt thở. Bây giờ Tiên Cự mới phát hiện thanh đao trong tay phải đã bắt ngờ thoát khỏi mình, chính là thanh đao đâm vào tâm tạng Sát Lệ. Hắn nhìn bàn tay phải trống không, thực không quen chút nào, thấy thân thể nhẹ bồng, ngã vật trên nền đất.

- Tiên Cự, ngươi thân là Tinh linh Vương tộc của Lôi tộc, chẳng ngờ lại hủy diệt thánh vật, đây chính là bất trung. Thanh đao có chứa máu của phụ vương ngươi gắn bó từ khi mới sinh ra, hôm nay lại để nó rời khỏi, đây chính là bất hiếu. Tinh linh Lôi tộc bất trung bất hiếu, chỉ có cái chết.

Tiên Cự nghe thấy lời nói này, hắn không biết là thật hay do bản thân ảo tưởng, nhưng hắn thực sự cảm thấy mình sắp chết. Trong lúc mơ hồ hắn nhìn thấy một cánh cửa lam sắc u tối, bên trong tỏa ánh sáng màu lam thâm u, hút hồn phách của hắn vào trong. Hắn nói lời cuối cùng :

- Chủ nhân, Tiên Cự không thể tiếp tục được nữa rồi.

* * * * *

Thệ Phần nhìn thấy ngọn lửa ngút trời, tin chắc Lạc Anh nhất định hóa thành tro bụi trong đó, bởi vì nàng không có chút phòng ngự hay đề kháng nào, đón nhận cái chết. Lúc này ả đột nhiên thấy mình dường như đã làm sai tất cả mọi việc rồi.

Lạc Anh thực sự đã bị Liệt Diễm Tổng Táng quyết của Thệ Phần thiêu đốt thành tro bụi, nhưng tư tưởng vẫn còn tồn tại. Nàng phảng phất nghe thấy một giọng nói giữa quãng liệt diễm :

- Lạc Anh, người không thể chết bây giờ được. Đúng là người thấy có lỗi với Thệ Phần, nhưng đó cũng chỉ là ân oán cá nhân giữa hai người, còn lần quyết chiến này liên quan tới cả Tam giới. Hơn nữa, nữ tử cứu Thệ Phần nếu không phải Kiến Xá thì người đó phải có linh lực lớn tới đâu mới làm được đây? Người không thấy lạ sao? Đằng sau Ma tộc nhất định ẩn chứa một sức mạnh cường đại hơn thế, mà chuyện đó rất cần tới sức mạnh của người đóng góp.

- Ngươi là ai?

Lạc Anh hỏi.

- Thuộc hạ là thần thú Hỏa Phượng trong thân thể người.

Giọng nói đáp lại.

- Xin lỗi, nhưng giờ đã hết hy vọng rồi, ta không còn làm gì được nữa.

Lạc Anh nói.

- Điều này đã được sắp sẵn trong số mệnh, chỉ có như vậy, người mới có thể tiến vào lần Thuế Biến thứ ba.

- Tại sao?

- Hỏa Phượng Hoàng là thần điều của miền sa mạc, là thần điều bị hóa thành tro bụi trong liệt diễm rồi sau đó lại từ tro tàn hồi sinh.

- Ngươi nói ta giờ đã bị hóa thành tro tàn, nhưng ta cũng sẽ hồi sinh từ tro tàn như vậy?

Lạc Anh hỏi.

- Việc này để thuộc hạ giúp người.

Ngon lửa dần dần tàn đi, co nhỏ lại. Thệ Phần nhìn mọi chuyện hiểu rằng có những sự việc sắp xảy ra, chuẩn bị cẩn thận nghênh tiếp bất kỳ tình huống nào có thể xảy đến.

Ngon lửa tựa hồ thiêu cháy cả sa mạc vào lúc cuối cùng bất ngờ ngưng tụ lại một điểm, hóa thành một hình người, sau đó lửa dần dần tắt đi, xuất hiện chính là chân thân của Lạc Anh.

Thệ Phần nhìn thấy Lạc Anh lần này không hiểu thấy mừng hay buồn, mừng vì nàng không chết, buồn cũng bởi nàng không chết. Tâm lý mâu thuẫn phức tạp này cứ cuốn lấy Thệ Phần, à nghĩ mãi vẫn không tìm ra lối thoát.

- Xin lỗi. Ta không thể chết.

Câu đầu tiên của Lạc Anh.

- Đường như linh lực của ngươi lại mạnh lên.

Thệ Phần nói.

- Đây là sức mạnh của thân thú Hỏa tộc, lần hồi sinh này khiến ta biết mình còn trách nhiệm và nhiệm vụ quan trọng hơn phải hoàn thành. Sau khi ta hoàn thành mọi chuyện, để tùy ngươi xử trí.

- Ta không đợi được, đây là minh chứng sau cùng, ngươi không chết thì ta vong.

Thệ Phần rất kiên quyết.

- Vậy ta chỉ còn cách giết ngươi trước, sau đó tạ tội với ngươi.

- Ngươi xuất chiêu đi, ta muốn xem liệu Tinh linh Vương tộc của Hỏa tộc và ta có gì khác biệt.

- Vậy ta chứng minh cho ngươi.

Lạc Anh nói rồi vẫy tay, sa mạc lại xuất hiện lửa đỏ thiêu đốt.

- Đây là sự chuẩn bị cho Liệt Diễm Tổng Táng quyết của ngươi. Ngươi nếu muốn dùng linh lực triệu hồi lửa, có thể trực tiếp sử dụng chúng.

- Ngươi nói vậy là có ý gì? Coi thường ta?

Thệ Phần rất phẫn nộ.

- Không, chỉ là vừa rồi ngươi đã tiêu hao quá nhiều, còn ta hồi sinh lại như mới. Ta muốn chúng ta công bằng quyết đấu để chứng minh mọi chuyện.

Lạc Anh nói.

- Được, vậy ta tiếp nhận. Lần này không để ngươi hồi sinh nữa.

Thệ Phần lại dùng Liệt Diễm Tổng Táng quyết, lửa khắp sa mạc biến thành vô số con rồng lửa tấp tểi Lạc Anh.

- Nộ Hỏa quyết!

Lạc Anh bị bao vây giữa vạn con rồng lửa. Đúng vào lúc bọn chúng sắp hóa mình thành tro một lần nữa, Lạc Anh đã kích phát sức mạnh của nộ trong mình, thực ra sau khi hồi sinh thì nàng đã hoàn toàn kiểm soát được nguồn sức mạnh của nộ. Nàng biến vạn con rồng lửa thành một con phượng hoàng lửa khổng lồ, đây mới đích thực là Vạn Hỏa Chi Mẫu.

Thệ Phần trông thấy rồng lửa biến thành phượng hoàng lửa bay tới vị trí của mình, hơn nữa còn cảm giác một sức mạnh cường đại ẩn chứa mầu tím. Á cuối cùng đã hiểu rằng, Lạc Anh tuy nộ nhưng nàng sau khi biết chuyện đã không phản kháng gì chấp nhận cái chết, sau đó hồi sinh vì Tam giới, tất cả chính là sức mạnh mà chỉ Tinh linh Vương tộc của Hỏa tộc mới có được. Thệ Phần chết cũng không còn hối tiếc, nụ cười giữa ánh lửa càng thêm rạng rỡ.

Lạc Anh không hề biến Thệ Phần thành tro bụi, mà vẫn lưu lại toàn thân. Nàng muốn sau này mai táng Thệ Phần ở Luyện Hỏa đảo, tất cả bắt đầu ở đó thì hãy kết thúc ở đó. Nàng vung tay đẩy lui lũ quạ đen và hùng ưng, tuyệt đối không để chúng động tới thi thể của Thệ Phần.

- Nhiệm vụ của ngươi hiện giờ đã kết thúc rồi, hãy đi cùng ta!

Trên trời cao xuất hiện một cánh cửa lam sắc u tối cùng với tiếng nói, bên trong cửa chiếu tỏa ánh sáng lam sắc thâm u, ánh sáng này khiến hồn phách

của Lạc Anh dần dần thoát ly khỏi thân thể.

- Ngài là Thần Sáng Tạo của Minh giới, nhưng ngài cũng không có quyền cưỡng bức đoạt lấy hồn phách của ta.

Lạc Anh dùng sức mạnh của nộ chống cự, thu hồi hồn phách đang thoát ly khỏi thân thể, nhưng vạn luồng ánh sáng lam sắc thâm u không phải thứ nàng chống cự được.

- Chỉ có như vậy các người mới có thể bảo tồn thực lực để hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, cũng là nhiệm vụ chân chính của Thủ hộ Thánh chiến sĩ các người.

Theo đó, hồn phách của Lạc Anh bị buộc rời khỏi thân thể, tiến vào Minh giới.

Linh Tường bị Miên Tùng đưa vào một mộng cảnh khủng khiếp vô cùng. Nơi này đâu đâu cũng thấy hình bóng của tử vong, có thể nhìn rõ rất nhiều oan hồn, còn có những loại âm khí đột ngột phóng tới. Đốc núi, ngọn lửa, trụ băng, đá vỡ, tất cả có thể mà cũng có thể không có gì sẽ xuất hiện từ bên trong. Đây tuy là mộng cảnh nhưng mọi chuyện phát sinh đều là thật.

- Linh Tường, hãy tiến vào mộng cảnh của ta. Ở nơi đó linh lực của ta là chủ nhân duy nhất. Người đã thấy phụ vương của người dùng huyền thuật của Phong, Tuyết, Lôi, Hỏa tứ tộc trong mộng cảnh rồi chứ, đây chính là huyền thuật của chủ nhân mộng cảnh.

Tiếng nói của Miên Tùng vang lên từ mọi hướng nhưng lại không thấy người.

- Vậy ta sẽ phá hủy tất cả trong mộng cảnh của người.

Linh Tường nói.

- Cuồng vọng, người hãy hưởng thụ cho tốt cái trò chơi chém giết lẫn nhau này đi.

Sau khi tiếng nói của Miên Tùng biến mất, trước mặt Linh Tường xuất hiện Ngự Nô, Tế Qua, Lạc Anh, Tiên Cự, bọn họ đều dùng huyền thuật tấn công nàng. Linh Tường hiểu rằng bây giờ có nói gì cũng vô dụng, bởi vì họ không phải là người thật mà chỉ trong mộng cảnh. Muốn phá mộng cảnh phải tìm ra bộ não điều khiển mộng cảnh, cũng chính là chân thân của Miên Tùng.

Linh Tường bên trong mộng cảnh của Miên Tùng cũng sử dụng huyền thuật mộng cảnh. Tuy nàng không thể khiến Miên Tùng tiến vào mộng cảnh của mình nhưng hoàn toàn có thể để tứ tộc Tinh linh Miên Tùng dùng mộng cảnh tạo ra tiến vào mộng cảnh của mình.

Nàng tạo cho Tinh linh tứ tộc bốn Linh Tường, bất kể làm sao cũng không thể đã thương tới chân thân được. Mục đích chủ yếu của nàng hiện tại là nghĩ ra biện pháp để tất cả đều thoát khỏi mộng cảnh, nhưng bây giờ đến chính bản thân còn không thể thoát khỏi mộng cảnh trong mộng cảnh nơi đây, mọi việc đâu có dễ dàng.

- Linh Tường, người quả nhiên là thông minh, biện pháp này cũng nghĩ ra được. Như vậy trong mộng cảnh này, tất cả những công kích ta tạo thành đều không thể chế ngự được người.

Miên Tùng xuất hiện trước mặt nàng.

- Không phải không có biện pháp, nếu người cứ liên tục tạo mới, ta sẽ không còn linh lực để tạo mộng cảnh cho họ nữa.

Linh Tường nói thật lòng, linh lực của Miên Tùng cao hơn nàng rất nhiều.

Tầng mộng cảnh thứ nhất của Miên Tùng là vậy khốn Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc trong Sa Cảnh Ma Cung, tầng thứ hai chính là nơi Linh Tường đứng hiện tại, tầng thứ ba là Tinh linh tứ tộc vừa huyền hóa ra. Còn tầng mộng cảnh đầu tiên của Linh Tường lại là để đối phó với tầng mộng cảnh thứ ba của Miên Tùng, linh lực cách biệt tuy chỉ có hai tầng nhưng thực ra phải gấp mấy lần thế.

- Ta không thể lãng phí thời gian với người nữa, quá vô nghĩa.

Miên Tùng nói.

- Vậy chúng ta hãy thống khoái hơn một chút. Ta tiến nhập lần Thuế Biến thứ ba, còn người dùng toàn bộ linh lực mộng cảnh của mình, chỉ công kích một lần, một lần phân sinh tử, thấy sao?

Linh Tường đề nghị.

- Người cho rằng tiến vào lần Thuế Biến thứ ba thì ta phải sợ người sao? Ta không giết người là để đợi sau khi người hoàn thành Thuế Biến lần thứ ba, bởi vì khi đó người mạnh nhất, mới đáng để ta giết.

Miên Tùng hồ hững đáp.

- Được, vậy người hãy cẩn thận.

Linh Tường nói đoạn phi thân lên không trung, thân thể phát ra hào quang lam sắc kỳ dị, y phục trên người trong thoáng chốc biến mất, lửa thể xoay tròn

giữa không trung, từ dấu ấn Khổng Tước trước ngực xuất hiện hình ảnh của Khổng Tước. Nó từ ngực Linh Tường bắt đầu lan ra tới toàn thân, hợp thành một thể với Linh Tường. Linh Tường làm tất cả để đặt cược một lần, nếu như thua, không chỉ phải để lại tính mạng của bản thân mà còn kèm theo tính mạng của những người khác nữa. Nhưng nàng không có lựa chọn khác, đây là biện pháp duy nhất.

* * * * *

Sức mạnh của Phong Trung Chi Thần đã thức tỉnh trong cơ thể Ngự Nô. Thực ra, ông vẫn không nhẫn tâm tự tay mình giết ca ca, Phong Trung Chi Ma, nên mới trao sức mạnh cho Ngự Nô, đồng thời bản thân cũng hóa thành sức mạnh dung nhập vào cơ thể Ngự Nô. Ông sợ rằng Phong Trung Chi Ma bây giờ đã vượt khỏi phạm vi năng lực của mình.

Phong Trung Chi Ma đích thực lúc này cũng giống như Phong Trung Chi Thần, đều không tồn tại, đều dung hòa sức mạnh bản thân, gửi vào Kinh Thiên và Ngự Nô. Quyết chiến giữa hai người đại biểu cho sự kết thúc của cả bốn.

- Chúng ta tuy không có ân oán cá nhân nhưng Thần Ma lưỡng tộc lại có ân oán không thể hóa giải, bất kể giữa chúng ta hay giữa Thần Ma lưỡng tộc, đều hãy kết thúc ở đây đi.

Ngự Nô lãnh đạm cất tiếng.

- Kết thúc của Thần Ma lưỡng tộc ta không biết nhưng cuộc chiến trải qua ngàn năm giữa chúng ta nhất định phải kết thúc.

Kinh Thiên nói.

- Còn cả truyền thuyết viễn cổ nữa.

Ngự Nô nhàu mày, sau đó ánh mắt sắc bén nhìn Kinh Thiên :

- Bắt đầu đi!

Hai người đánh liên tiếp mấy trăm chiêu không phân thắng bại, hai cột lốc xoáy một hắc một bạch đã biến cả khoảng trời đất xung quanh họ thành một mảng hỗn độn, núi đồi sụp lở, cây cỏ gãy đoạn.

Hai người quyết định dùng một chiêu tối hậu kết thúc cuộc quyết chiến ngàn năm này, mỗi người đều triệu hồi gió của mình, sau đó biến nó cùng bản thân huyền hóa thành binh khí của mình tấn công tới đối phương, không ai phòng thủ, tận lực công kích tới đối phương.

Đây là đồng quy vu tận, cũng là biện pháp giải quyết duy nhất của họ, bởi vì bất kỳ là ai trong hai người cũng không thể giết được người kia, nếu ai tiếp chiêu mà không chết thì là kẻ thắng, nhưng điều đó tuyệt đối không có khả năng.

Hai luồng gió một hắc một bạch huyền hóa thành kim thương ngân câu khổng lồ và loan đao cán dài khổng lồ tấn công về phía đối phương. Không ai được tránh né cũng không được phòng thủ. Kim thương ngân câu của Kinh Thiên đã đâm trúng tâm tạng của Ngự Nô còn loan đao cán dài của Ngự Nô đã cắt đứt cổ họng Kinh Thiên. Hai luồng gió sau khi nổ tung biến mất giữa không trung, hai người rớt xuống từ không trung, bên dưới là một vực sâu không đáy, vĩnh viễn rơi xuống mà không thể chạm đất.

Lúc này bầu trời phía trên họ xuất hiện một cánh cửa lam sắc u tối, bắn ra vạn luồng ánh sáng lam sắc thâm u, hồn phách của họ bị hút vào còn nhục thể trong thoáng chốc chạm đất. Vực sâu không đáy ấy đã không còn tồn tại nữa.

* * * * *

Cái chết của Thích Điều khiến cho Y Tích vẫn bình an vô sự, đồng thời cũng khiến cho Kiền Xá tổn thất linh lực nghiêm trọng. Y Tích nhân cơ hội giờ thần trọng lên phát ra vô số hào quang kim sắc tấn công. Kiền Xá do còn sức mạnh của Vu Long sót lại nên không bị thương. Kiền Xá trong một đòn vừa rồi đã thêm vào linh lực của mình, dùng hết linh lực của Vu Long bên trong cơ thể ả, không thì căn bản chẳng thể nào sát tử Thích Điều từng đại náo Tam giới, có thể thấy sức mạnh ấy cường đại đến đâu.

- Bây giờ chỉ còn lại hai chúng ta nữa thôi, cũng rất công bằng.

Kiền Xá nghiêng răng nói.

- Thích Điều là do Trần Phong tặng cho đề bảo vệ ta, vậy mà ta lại để nó chết vì ta, làm sao ta có thể gặp mặt chàng.

Y Tích buồn bã vô cùng, trên đôi cánh kim sắc còn đọng lại máu của Thích Điều.

- Trần Phong hẳn là người mà ngươi yêu, nhưng Thần tộc các ngươi đạo đức giả như vậy. Chà, cũng chắc gì đã là tình yêu đích thực.

Kiền Xá mĩa mai.

- Yêu ư, có lẽ chưa chắc đã là yêu. Nhưng tuyệt đối không phải là đạo đức giả, mà là còn hơn cả tình yêu. Điều này Ma tộc các ngươi không thể hiểu được, Thần tộc cũng không thể, bởi vì chỉ có người phạm trần mới có thể cảm nhận được. Trần Phong và ta đều đã trải qua một quãng đời ở phạm trần, do đó chúng ta hiểu.

Y Tích không nhin nổi, rớt ra hai giọt lệ.

- Nghe nói phàm trần chính là hồng trần, mà hồng trần cao tới vạn trượng, ai nhảy vào rồi không thể nhảy ra được nữa.

Kiên Xá lẩm bầm mấy câu, khóe mặt tựa hồ cũng đầy lệ thủy.

- Tại sao ta không có cảm giác ấy, ta và Kinh Thiên kết hợp chỉ để lợi dụng lẫn nhau, lẽ nào bởi vì chúng ta có linh lực, có thể nhảy ra khỏi vạn trượng đó ư?

- Điều này không liên quan tới linh lực.

- Vậy nó liên quan tới điều gì?

- Trong trái tim có tồn tại tình yêu hay không? Nếu tồn tại, nó sẽ là một ngôi nhà hạnh phúc hoặc khổ đau cầm tù người lại, kể cả người có linh lực cao hơn nữa cũng không thể thoát ra được, bởi vì tất cả đều do người cam tâm tình nguyện.

Y Tích nhớ tới Trần Phong, nhưng cuối cùng vẫn cách biệt với hắn một khoảng cách chẳng thể nào đến gần, chợt thấy xót xa, mắt lệ bắt đầu rung rung.

- Tình yêu là gì? Chẳng lẽ trong lòng ta không có ư? Ta đã kết hôn cùng Kinh Thiên, còn người và Trần Phong đã có gì đâu.

Kiên Xá rít lên chói tai.

- Vừa rồi người đã nói giữa người và Kinh Thiên kết hợp chỉ để lợi dụng lẫn nhau, đấy không phải là tình yêu. Tình yêu vô tư mà ích kỷ. Tình yêu là hạnh phúc mà khổ đau. Tình yêu không phải là một thực thể, cũng không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, càng không do hôn nhân trói buộc. Đó là một cảm giác, lưu lại mãi sự ngọt ngào lẫn đau đớn trong tâm khảm mình, chỉ đến khi có được nó người ta mới cảm nhận được.

- Vậy người cảm nhận được chưa?

Kiên Xá khẽ hỏi.

- Cảm nhận được rồi, hiện giờ trong tim ta đang đau.

Tay phải Y Tích cầm Thần trượng đã hạ xuống từ lâu, tay trái giữ nhẹ ngực mình.

- Tình yêu giữa ta và chàng chỉ vì một giấc mộng, từ đó càng hiểu nhau hơn trong hiện thực, về sau càng thêm yêu và thấu hiểu. Nỗi đau nơi này ta cam tâm tình nguyện tiếp nhận, nếu có thể chữa được, ta cũng sẽ không chữa, bởi vì nỗi đau này do chàng đem tới cho ta, cũng chỉ có chàng mới có thể đem tới cho ta. Ta phải giữ lại.

- Nữ nhân có tình yêu sẽ hạnh phúc phải không?

Kiên Xá lại hỏi.

- Mang tới hạnh phúc đồng thời cũng mang tới cả khổ đau. Nữ nhân có tình yêu hạnh phúc hay không ta không dám nói, nhưng khi ấy nàng ta hoàn chính nhất, chẳng qua sự hoàn thiện ấy khiến người càng thấy thêm trống trải và thiếu vắng mà thôi.

- Ta nghe không hiểu, không hiểu.

Kiên Xá lặp lại một câu, bất ngờ bật khóc. Y Tích nhất thời thấy ả thật là đáng thương, cũng rất thương tâm.

- Nếu như có thể, ta nguyện ý thử một lần. Sợ gì sau hạnh phúc đem tới thêm khổ đau, sợ gì sau khi hoàn thiện rồi lại thêm trống vắng. Ta thực sự muốn yêu một lần.

- Người và ta tuy là Công chúa của Thần Ma lưỡng tộc, nhưng chúng ta dẫu sao đi nữa cũng vẫn là nữ nhân. Tình yêu chính là kiếp của nữ nhân.

Hai người cứ như vậy mà nói chuyện, quên đi hết việc quyết chiến, giao lưu ái tình, giao lưu hạnh phúc và khổ đau, cả hai đều không hề phòng thủ. Kiên Xá bên đó lại khóc thổn thức, còn Y Tích nhìn ả nhớ lại Trần Phong mắt lệ chẳng ngừng rơi.

Cuối cùng, bọn họ vẫn phải tỉnh lại đối mặt với cuộc chiến Thần Ma, chỉ là lúc tỉnh lại khung cảnh quanh mình đã biến đổi. Đây là sa mạc Ma giới, cát vàng vạn dặm theo gió tung trời, Kiên Xá đột nhiên hiểu được đây là chuyện gì.

* * * * *

Gặp phải tình huống tương tự còn có cả Trần Phong. Khi đó Trần Phong đang tuyệt vọng nơi Sa Cảnh Ma Cung nhìn luồng ánh sáng hút lấy linh lực và kiếm khí của hắn, sau đó luồng ánh sáng ấy tấn công tới Trần Phong. Nhưng trong thoáng chốc Trần Phong phát hiện mình đã rời khỏi nhà giam Sa Cảnh Ma Cung không thể thoát khỏi ấy, tới giữa sa mạc Ma giới.

* * * * *

Thì ra tất cả đều nhờ vào công lao của Linh Tường, nàng đã đánh cược thành công.

Miên Tùng thấy nàng kết hợp cùng Không Tước thành một thể trong lần Thuế Biến thứ ba, linh lực trở nên mạnh mẽ vô cùng, do đó cũng đẩy linh lực bản thân tới cực hạn. Khi Linh Tường dùng toàn bộ linh lực mộng cảnh tấn công ả, ả cũng dùng hết toàn bộ linh lực mộng cảnh tấn công lại Linh Tường. Vậy là đã trúng kế Linh Tường, bởi lực lượng Linh Tường sử dụng chỉ là trống rỗng, đó không phải toàn bộ, chỉ là bộ phận rất nhỏ mà thôi. Miên Tùng phát hiện ra thì đã muộn rồi, nhưng ả không hiểu tại sao Linh Tường không dùng hết toàn bộ sức mạnh, không chút đề kháng như vậy sẽ chỉ chết càng thảm mà thôi.

Linh Tường tính toán trong đầu, tính mạng của tất cả mọi người đều nằm trong tay nàng, do đó không thể thua được, bản thân dẫu cho có chết cũng phải cứu mọi người ra khỏi mộng cảnh của Miên Tùng. Khi còn ở phạm trần, nàng từng nghe Trần Phong nói trong võ công phạm trần có kỹ xảo tứ lạng bát thiên cân, chính là dùng sức rất nhỏ để đối phó với sức mạnh rất lớn, còn nàng bây giờ ở trong tình huống đó, dùng linh lực rất ít để đối phó cùng linh lực cường đại phi thường từ Miên Tùng. Cách tứ lạng bát thiên cân này thêm vào tá lực đã lực mới phát huy hết sức mạnh của cả hai, Linh Tường chính là muốn dùng sức mạnh mộng cảnh của cả nàng và Miên Tùng để đưa mọi người ra khỏi mộng cảnh.

Nàng đã thành công, khi linh lực mộng cảnh của Miên Tùng đánh tới thì đồng thời nàng dùng thân thể trọng thương để đối lấy việc di chuyển sức mạnh, sau đó lại dùng toàn bộ linh lực đích thực của mình đánh thêm vào linh lực đã bị di chuyển của Miên Tùng. Như vậy mộng cảnh của Miên Tùng đã bị Linh Tường biến đổi, đưa mọi người thoát khỏi nhà giam chẳng thể thoát được. Thực ra trong toàn bộ còn có cả công lao của Trần Phong, bởi vì cái Linh Tường đối phó chỉ là linh lực mộng cảnh của Miên Tùng, còn cát vàng kiên cố cường đại do Trần Phong đã phá.

Linh Tường trọng thương trí mạng, nàng sợ rằng Miên Tùng lại đưa mọi người vào trong mộng cảnh nên đã dùng đến chút hơi thở cuối cùng có thể kéo dài tính mạng, đẩy Miên Tùng vào một mộng cảnh đã chết, trong mộng cảnh đó ả chính là một người chết.

Linh Tường nhắm mắt lại, miệng nở nụ cười. Nàng nói :

- Chủ nhân, thuộc hạ đã được an bài chiến đấu vì người rồi. Thuộc hạ từng nói, bất kể linh lực của Miên Tùng có cường đại đến đâu, thuộc hạ đều phải nghĩ ra biện pháp đưa mọi người ra khỏi nơi này.

Đồng thời với lúc nàng nhắm mắt lại, trời cao xuất hiện một cánh cửa lam sắc u tối, vạn luồng ánh sáng lam sắc thâm u đưa hồn phách Linh Tường tiến vào Minh giới.

* * * * *

Lúc này trên sa mạc Ma giới có Y Tích, Kiển Xá và cả Trần Phong đang đứng đó, những người khác đều không thấy. Không lâu hơn một chớp mắt, vô số binh mã của Thần Ma lưỡng tộc đã bao vây lấy bọn họ, cuộn tung cát vàng vạn dặm.

- Trần Phong, mẫu hậu của thiếp đâu? Người bị kẻ nào bắt đi rồi?

Y Tích vội vã hỏi.

- Vương hậu bị hai kẻ bắt đi rồi.

Trần Phong thực lòng không muốn nói ra, nặng nề cúi đầu than một tiếng.

- Sao rồi, Trần Phong, mẫu hậu có xảy ra chuyện gì không, nói cho thiếp biết đi, hai kẻ đó là ai?

Y Tích nhìn thấy Trần Phong như vậy cho rằng mẫu hậu đã gặp bất trắc, mẹ con bọn họ đã không gặp nhau cả ngàn năm, khiến cho Y Tích rất lo lắng.

- Yên tâm đi, mẫu hậu nàng hiện tại không sao đâu.

Trần Phong vẫn không muốn nói hai kẻ đó là ai.

- Cho thiếp biết đi, hai kẻ bắt mẫu hậu thiếp đi là ai?

Y Tích gắng hỏi.

Trần Phong hiểu rằng không thể không đối mặt với sự thật bởi vì hắn không thể tránh được. Khi hắn nói ra hai cái tên này, cảm giác thư thái hơn rất nhiều. Hắn nói :

- Châu Tế và Thương Xá.

- Cái gì?

Y Tích và Kiển Xá đồng thời thốt lên.

- Phụ vương chưa chết sao?

- Bọn họ chưa chết, tất cả đều là âm mưu của họ.

Trần Phong nói.

- Âm mưu? Vậy mẫu hậu đâu? Phụ vương tại sao phải bắt mẫu hậu?

Y Tích hỏi dồn

- Bao gồm mẫu hậu nàng, cả bọn nàng, cả ta cùng toàn bộ người của Thần Ma lưỡng tộc đều đã bị lừa dối và lợi dụng.

Trần Phong cất tiếng thê lương.

- Rốt cuộc là chuyện gì? Phụ vương ta ở đâu?

Kiến Xá bên cạnh hỏi tiếp.

- Thương Xá! Châu Tế! Hiện giờ sự tình các ngươi toan tính đã đến thời điểm cuối cùng rồi, hãy hiện thân ra đi!

Trần Phong hét lên với cát vàng khắp bốn phương trời.

- Bạn cũ à, ngươi cuối cùng đã nhớ tới chúng ta rồi.

Vẫn là một giọng nói âm vang, do Thương Xá và Châu Tế cùng nói một lúc. Giữa làn gió cát xuất hiện Cốt Phi giờ đang hôn mê, còn hai bên là Thương Xá và Châu Tế.

- Phụ vương, tất cả là thế nào vậy?

Y Tích lo âu hỏi.

- Con gái ngoan, con cuối cùng đã về rồi, không ngờ phụ vương còn có thể gặp được con.

Châu Tế mỉm cười.

- Phụ vương, cha nói cho con biết thế này là thế nào? Trần Phong nói đây là âm mưu của các người, các người chẳng phải đã đồng quy vu tận rồi sao? Làm thế nào mà sống lại được?

Kiến Xá hỏi.

- Ta nghĩ toàn bộ sự việc Trần Phong đã hiểu rõ rồi, để hắn nói cho con đi. Đây có thể xem như một kiệt tác vĩ đại nhất của chúng ta.

Thương Xá bảo.

- Đúng là phải để cho mọi người biết, chỉ đáng tiếc rằng Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc và Ngũ đại thích khách đều bị các người hủy rồi, tuy nhiên nữ nhi của các người tuyệt đối có quyền biết tất cả những việc các người làm.

Thanh âm hùng hồn của Trần Phong kèm theo một phần tức giận nhìn Châu Tế và Thương Xá, sau đó quay mình lại nói tiếp với Y Tích và Kiến Xá.

- Chuyện này phải bắt đầu kể từ một ngàn năm trước, có lẽ còn dài hơn thế, nhưng hành động thực tế chính vào một ngàn năm trước, trong cuộc chiến tranh diệt thế của Ma tộc với phàm trần. Toàn bộ cuộc chiến tranh Ma tộc tấn công Thần tộc phòng thủ thực ra không đơn giản như vậy, tất cả đều chỉ là ngụy trang bên ngoài mà thôi. Thực chất, cuộc chiến tranh này là lần đầu tiên Thần Ma lưỡng tộc đánh cược hoặc là độ sức, muốn cược muốn độ xem ai có thể chiếm lĩnh phàm trần trước. Thần tộc hiểu rằng thực lực của mình không bằng Ma tộc, bèn ngầm khổng chế phàm trần, Quốc sư Tinh Quân của phàm trần chính là Châu Tế, Chúa tể Thần tộc.

Trần Phong nói rồi kiên định vô cùng nhìn Châu Tế.

- Ngươi dựa vào đâu để chứng minh Tinh Quân chính là ta?

Châu Tế hỏi.

- Đêm hôm đó khi ta và Công chúa đưa thi thể của Hoàng tử vào Hoàng Lăng, trông thấy một luồng ánh sáng trên bầu trời, cuối cùng rơi vào Hoàng Lăng biến thành một quang huyết quang vây bọc toàn bộ Hoàng Lăng. Võ sĩ phòng thủ Hoàng Lăng cho chúng ta biết Tinh Quân từng nói đêm nay có hiện tượng lạ, không cho ai tiến vào. Nhưng cuối cùng ta và Công chúa đã vào được, hơn nữa còn gặp Tinh linh Tuyệt tộc Sâm Hàm ở nơi nguồn gốc của huyết quang, nàng ta nói Thần Vương ra lệnh bảo vệ ở nơi có hiện tượng lạ xảy ra, khi đó ta nghĩ ngờ Tinh Quân và Thần Vương là cùng một người.

- Thế ngươi đến khi nào mới khẳng định?

Châu Tế vẫn mỉm cười.

- Khi Hoàng tử sống lại nắm lấy thần của Huyết Oán kiếm, lúc ấy ngươi cũng xuất hiện ở Hoàng Lăng. Ta nhớ lại lời Ngự Nô từng nói, Thần Vương vì bị Thích khách Ma tộc làm bị thương nên mới để Ma tộc tấn công vào phàm trần, nhưng đêm đó ngươi không hề bị thương, do ngươi phải tới Hoàng Lăng

chiếm lấy Huyết Oán kiếm nhân dịp thiên tượng xảy ra sự lạ, Ma tộc mới theo đó thừa cơ tiến vào, đây chính là nguyên do đích thực để Ma tộc có thể tấn công phạm trần. Khi người biết Huyết Oán kiếm bị người ta lấy đi, giọng điệu và lời người trách cứ Sầm Hàm căn bản không giống với Thần Vương trong mắt ta. Do đó ta khẳng định người chính là Tinh Quân, cũng biết con người đích thực của người sau cái mặt nạ Châu Tế.

Trần Phong dần từng tiếng.

- Thì ra lúc đó người đã biết được mục đích thực sự của ta rồi, thông minh lắm, nói tiếp đi.

- Ký ức liên quan tới một ngàn năm trước sau khi ta dùng Huyết Oán kiếm đẩy các người ra khỏi phạm trần đã bị các người kết hợp linh lực Thần Ma xóa hết. Có lẽ các người vốn muốn giết ta, nhưng khi đó ta đã thoát ly khỏi Tam giới, trong thân thể là linh lực siêu cường bất cứ lúc nào cũng có thể phát huy, cho nên các người không dám khinh cử vọng động, hoặc là người đã có tư tâm nên lưu ta lại Thần tộc để ngày sau sử dụng. Nhưng các người không thể ngờ rằng ta vẫn nhớ được lần chạy thoát khỏi số mệnh của Thần Số Mệnh với tốc độ nhanh hơn ánh sáng, còn nhớ rằng đã mang theo Ngự Nô chạy thoát khỏi Kinh Thiên truy sát, do đó người mang toàn bộ sự thật đã bị bóp méo kể cho Ngự Nô, để đến khi ta hỏi thì Ngự Nô kể lại cho ta y nguyên như vậy, giấu đi hết toàn bộ chân tướng một ngàn năm trước. Các người sợ rằng nhờ vào linh lực của ta hoặc Ngự Nô có thể khiến ta nhớ lại, nhưng các người lầm rồi, ta nhớ lại được hoàn toàn vì Công chúa, nàng đã lưu lại trên bàn tay trái ta sự ám áp vượt qua cả ngàn năm, chỉ là vì ta đã làm nó trở nên mơ hồ. Có lẽ chính vì thế ta mới có thể quay lại một ngàn năm trước để chứng minh tất cả.

Trần Phong đưa ra những câu từ sắt đá để kết luận.

- Chẳng ngờ người chỉ dựa vào một niềm tin mơ hồ, cùng với khát vọng vô hạn nhớ nhung về một cảm giác ám áp, lại còn thực sự quay trở về một ngàn năm nữa. Đây là loại sức mạnh gì đây?

Châu Tế có lẽ vĩnh viễn không thể hiểu nổi.

Trần Phong nhìn Y Tích, phát hiện nàng cũng đang nhìn hắn, nguồn sức mạnh này có lẽ chỉ hai người họ mới thực sự hiểu được chăng.

- Toàn bộ ký ức và chân tướng đều là nhờ ta quay trở lại một ngàn năm trước mới hiểu rõ. Khi Thần Ma giao chiến, ta tới cứu Hoàng tử, từng giáp mặt với các người nhưng sau đó một ngàn năm các người chưa hề đề cập đến. Ta liền cảm thấy thật lạ lùng, có phải do ta quay lại mà làm thay đổi lịch sử không, nhưng sau đó mới phát hiện lịch sử không hề bị ta làm biến đổi. Do đó ta mới dần dần hiểu được, khi cùng nói chuyện với Hoàng tử ta lại hiểu thêm một số chuyện liên quan tới bản thân.

Trần Phong dừng lại một chút nhìn bọn họ rồi nói tiếp :

- Khi đó các người bắt đầu thiết kế toàn bộ kế sách cho một ngàn năm sau, bao gồm cả nhà ngục Sa Cảnh Ma Cung, còn cả chuyện Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc và Ngũ đại thích khách đồng quy vu tận. Các người muốn trừ bỏ họ vì bọn họ quá thực quá mạnh. Tất cả tin chắc đều nằm trong dự liệu của các người, nhưng việc quyết chiến giữa Công chúa hai tộc hẳn các người không tính được.

- Đúng là như vậy, bởi vì ta không ngờ người sẽ quay trở về một ngàn năm trước đưa Y Tích trở về, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng tới kế sách của chúng ta, vừa hay lợi dụng được trận quyết chiến của nó với Kiển Xá, không cần ta phải mất công thêm.

Châu Tế nói.

- Có một ngàn năm chuẩn bị kỹ lưỡng để đợi tới lúc thời cơ chín mùi, bởi vì các người có thể lợi dụng lời tiên tri về Vạn thể hạo kiếp của Thần Số Mệnh để che giấu toàn bộ cuộc đồ sát. Có lẽ các người cũng cho rằng lời tiên tri về Vạn thể hạo kiếp ứng với âm mưu lần này của mình. Các người khai chiến trong Túc Mệnh Trung, lại còn ngụy trang thành đồng quy vu tận để lừa dối tất cả rồi trốn đằng sau thao túng và ngầm quan sát, vì chuyện này mà không tiếc giết chết Kim Sí Đại Bàng, hủy hoại Túc Mệnh Bi trong Túc Mệnh Trung, còn chuyện liên quan tới số mệnh đồng quy vu tận của các người cũng là sự ngụy tạo của các người mà thôi.

- Ha ha ha!

Châu Tế cười vang ba tiếng, sau đó nói :

- Trong Túc Mệnh Trung vốn chẳng có cái gì gọi là Túc Mệnh Bi hết, đó chỉ là bút tích mấy trăm năm trước của ta mà thôi. Số mệnh mà Thần Số Mệnh không chế là vô hình, là chuyện mà người ta vĩnh viễn không thể biết được. Không chỉ có số mệnh của chúng ta là ngụy tạo, những người khác cũng vậy, chẳng qua ngụy tạo không hề có nghĩa không đáng tin, ví như Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, bọn họ chẳng phải đều chiến tử như ghi trong Túc Mệnh Bi sao? Sau này ta sẽ không chế chúng sinh Tam giới như vậy, trở thành vị Thần Số Mệnh mới.

- Người mới là ác ma đích thực.

Kiến Xá mắng một câu.

- Trước khi rời khỏi Thần tộc, kết giới phòng hộ đó do chính người tự tay mở ra nên Ma tộc mới dễ dàng tấn công vào như vậy, còn Vu Long bị phong ấn trong dây chuyền của Vương hậu cũng do người đã thả ra. Bởi vì chuyện này chỉ có ba người biết được, mà khi đó người và Thương Xá đã đồng quy vu tận rồi, vậy chỉ còn lại hai người, Ngự Nô và Vương hậu. Vương hậu tất nhiên không thể tự mình giao ra, nên chỉ còn riêng Ngự Nô chịu sự nghi ngờ. Trước đó người từng nói với ta rằng trong Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc có nội gián, khiến ta dễ dàng liên tưởng tới Ngự Nô, làm ta vô cùng bối rối, về sau một số hành tung bị tiết lộ càng chứng minh điều này. Thực ra tất cả đều là người, người mới là nội gián đích thực.

Ánh mắt Trần Phong không chút lay động nhìn lão, nói ra ý mình.

- Trải qua bao lâu rồi mà ngươi vẫn còn nhớ được chi tiết, lại còn đoán được hết, quả là lợi hại. Điều này càng chứng minh rằng tất cả những gì ta làm đều đáng giá. Ta tự tay mở kết giới chính là để biểu thị thành ý của ta, chuyện để Vu Long ra ngoài cũng như vậy.

Châu Tế nói.

- Đây là chuyện bán đi chính mình, một hành động cực kỳ nguy hiểm, ngươi hẳn phải hiểu rõ.

Trần Phong nói.

- Lắm rồi, đây không phải mua bán mà là lợi dụng, để thu hoạch nhiều hơn, ngươi xem xem ta hiện giờ chẳng phải đã thành công rồi sao?

- Phụ vương, sao cha không nói gì hết vậy, chẳng lẽ cha bằng lòng để Châu Tế làm vậy sao?

Kiểm Xá cất tiếng gọi.

Thương Xá chỉ nói một câu rất ngắn lúc ban đầu, còn trong khi Trần Phong và Châu Tế kể lại những sự tình trải qua đã quên mất Thương Xá. Trần Phong nhất thời cảm thấy kỳ lạ, Thương Xá sao có thể yên tĩnh nghe lời Châu Tế nói như vậy. Linh lực của lão còn cao hơn Châu Tế, không thì Châu Tế cũng sẽ không mở kết giới phòng hộ khiến Ma tộc tiến vào Thần tộc, cũng như tặng Vu Long thể hiện thành ý. Trần Phong nhìn thấy bộ dạng cứng đờ của Thương Xá, còn Y Tích và Kiểm Xá vẫn thấy như thường, chỉ không nói gì thôi. Trong mắt Trần Phong mọi vật càng lúc càng chậm đi, thực ra tốc độ quan sát của hắn càng lúc càng nhanh, hắn nhìn thấy Thương Xá chỉ còn là cái xác không hồn, trên mình lão là huyền thuật của Châu Tế, nói năng và cử chỉ đều bị Châu Tế thao túng. Lão chỉ là một con rối của Châu Tế mà thôi.

- Đừng có gọi nữa, Thương Xá đã bị Châu Tế sát từ rồi, đây chỉ là một thi thể thôi.

Trần Phong đã nhìn xuyên thấu tất cả.

- Ha ha ha!

Châu Tế cười cuồng ngạo.

- Trần Phong à, ta giờ càng lúc càng bội phục ngươi đó. Tuy ta và Thương Xá một ngàn năm trước đã bắt đầu diễn kịch trước mặt ngươi, nhưng vẫn mình tranh ám đấu với nhau. Đến khi ta mở kết giới phòng hộ để Ma tộc tiến vào y mới không còn đề phòng ta, bởi vì ta đã không còn gì trên đời. Thời điểm ta giao Vu Long được giải trừ phong ấn ra thì y hoàn toàn không còn đề phòng. Linh lực cao hơn ta thì sao chứ, vẫn là ngu xuẩn để ta giết chết, trở thành kẻ đầu tiên bị ta lợi dụng.

Châu Tế nói rồi thu hồi huyền thuật, quả nhiên là thi thể cứng đờ của Thương Xá đã ngã xuống nền cát vàng.

- Phụ vương! Ngươi giết phụ vương ta, ta phải báo thù cho cha.

Kiểm Xá nói rồi vùng ma trượng xông tới. Trần Phong và Y Tích đều không thể nào ngăn cản kịp. Nhưng Châu Tế đến nhìn cũng không thèm nhìn, chỉ động ngón tay đẩy linh lực của Kiểm Xá phản lại thân thể mình, trong thoáng chốc thân thể bị xuyên qua, ngã xuống vũng máu.

- Sau khi giết Thương Xá rồi, ta hấp thu hết toàn bộ linh lực của y, hiện tại binh mã của Thần Ma lưỡng tộc đều nghe theo lệnh ta.

Châu Tế nói xong, lại cười rộ lên điên cuồng.

- Kiểm Xá!

Y Tích vội chạy tới đỡ Kiểm Xá lên từ vũng máu.

- Ngươi không sao chứ?

Kiểm Xá nhìn Y Tích bằng ánh mắt bất lực, khoe miệng khẽ động nhưng không thành tiếng. Y Tích vội dồn linh lực vào cơ thể Kiểm Xá để trị thương.

- Y Tích, đừng lãng phí linh lực nữa. Một kích vừa rồi ta đã dồn toàn bộ linh lực vào, lực phản lại là gấp đôi, ta chết chắc rồi.

Kiểm Xá nói xong thò ra một ngụm máu lớn, nhìn thi thể cứng đờ của Thương Xá, nước mắt lại rơi.

- Ta phải đi gặp phụ vương ta rồi, còn cả Kinh Thiên nữa. Phụ vương, con gái bất hiếu không thể tự tay chôn cất cho cha rồi.

Linh lực của Y Tích không ngừng truyền vào, không thì Kiểm Xá đã không còn sức để nói nữa. Kiểm Xá quay mặt sang Y Tích nói :

- Nếu ngươi còn có thể tiếp tục sống, hãy mai táng hộ thi thể của phụ vương ta. Còn ta, hãy để trên nền cát vàng này, có lẽ gặp được chim thú đang con đói.

- Kiểm Xá, ngươi đừng nói nữa, trong tất cả ta cũng có trách nhiệm, ta nhất định đáp ứng lời ngươi.

Sự áy náy, cảm giác tội lỗi và nhục nhã của Y Tích đều đến từ kẻ mà nàng gọi là phụ vương.

- Ta đi gặp bọn họ đây, phụ vương và Kinh Thiên đang đợi ta, hy vọng ta còn có thể tìm thấy họ, còn có thể...

Kiên Xá nhìn Y Tích, nở một nụ cười đầy kỳ vọng.

- ...còn có thể tìm thấy tình yêu.

Linh lực và tiếng gọi của Y Tích đã không thể lay tỉnh Kiên Xá dậy nữa, nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, không hiểu là khóc cho chính bản thân mình hay cho Kiên Xá, hoặc là vì nhiều người hơn thế.

- Người chỉ vì đã tâm xung bá Tam giới của một mình người mà khiến vô số sinh mệnh Tam giới trở thành oan hồn, người không thấy tội nghiệt của mình quá nặng sao?

Trần Phong vặn hỏi.

- Đến lúc ấy kẻ nào dám trị tội ta, sinh tử của tất cả đều nằm trong tay ta, bất kể ai cũng không thể cản trở kiệt tác vĩ đại này của ta, không chỉ là sinh mệnh của Tam giới mà cả sinh mệnh của vợ con ta cũng đều không đáng tiếc.

Châu Tế lạnh lẽo đáp.

- Phụ vương, chúng ta xa cách đã một ngàn năm, chẳng lẽ cha không nhớ con ư? Còn mẫu hậu sống cùng cha bao nhiêu năm, cha sao có thể nhẫn tâm với mẹ như vậy.

Y Tích rên lên.

- Ta có thể cho các người một con đường sống, đừng trách ta không niệm tình phụ tử hoặc phụ thê. Nếu các người không xem ta là địch, lại giết Trần Phong, rút Huyết Oán kiếm đang chặn ở cửa vào phàm trần ra, để đại quân Thần Ma tiến vào Tam giới bắt Thần Số Mệnh hiện thân, sau đó sát tử lão, vậy thì toàn bộ Tam giới đều do một nhà chúng ta cai quản rồi.

Lúc này Châu Tế đã gần như trở nên điên cuồng.

- Không thể, tuyệt đối không thể!

Y Tích cắn răng kiên quyết nói câu này.

- Được thôi, hãy đoàn viên với mẫu hậu của người đi, xem như món quà cuối cùng tặng cho mẹ con người.

Châu Tế nói rồi vẫy tay, đưa Cốt Phi tới bên Y Tích, bà đang dần tỉnh lại.

- Mẫu hậu, mẹ tỉnh rồi, con là Y Tích đây.

Y Tích đỡ Cốt Phi đã tỉnh lại, một ngàn năm rồi họ chưa được gặp nhau.

- Y Tích, con gái mẹ, mẹ đã nghĩ rằng không còn được gặp con nữa.

Cốt Phi và Y Tích ôm lấy nhau, cảm nhận vòng ôm ấm áp bị thiếu thốn đã một ngàn năm.

- Mẫu hậu, phụ vương...

- Mẹ biết hết rồi, Y Tích, có lẽ lão không xứng là phụ vương của con, càng không xứng là Chúa tể của Thần tộc.

Cốt Phi quay người lại đối mặt với Châu Tế nói từng chữ từng chữ một. Trong mắt bà tăng thêm không phải là hận hay nộ, mà là thất vọng.

- Vương hậu, bây giờ chỉ còn lại ba người chúng ta ngăn trở Vạn thế hạo kiếp thôi.

Trần Phong lên tiếng.

- Vậy là đủ rồi, thêm người nữa sợ rằng cũng đều uổng mạng thôi.

Cốt Phi bước tới trước mặt Trần Phong, nói tiếp :

- Trần Phong, khổ cho người quá, người làm tất cả vì Thần tộc để rồi có ngày hôm nay.

- Bẩm Vương hậu, người đừng nói thế. Trước đây thần làm mọi chuyện vì Thần tộc, hiện tại là vì chúng sinh Tam giới, hơn nữa tất cả tuy đều nằm trong sự lợi dụng và kiểm soát của Châu Tế nhưng đều chưa có chuyện gì sai, chỉ là cái chết của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc khiến thần rất đau lòng.

Trần Phong cảm thán.

- Lợi dụng người chính là để trừ Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc và Ngũ đại thích khách. Tuy với ta hiện tại bọn chúng là chưa đủ, nhưng đúng là phải mất thời gian và linh lực đối phó, rất không đáng.

Châu Tế nói.

- Châu Tế, người mới chính là đại ma đầu của Tam giới. Nếu người muốn xâm lược phạm trần, tạo ra Vạn thế hạo kiếp, trước tiên hãy giết chúng ta một nhà ba người đã, sau đó bước qua xác chúng ta.

- Một nhà ba người?

Châu Tế nghi hoặc.

- Đúng, nhưng không bao gồm người, bởi vì người không xứng.

Cốt Phi nắm lấy tay Trần Phong, sau đó bước tới bên Y Tích nắm lấy tay nàng, đưa tay hai người hợp lại một nơi, giống như Linh Tường.

- Ta có thể cảm thấy tình cảm của hai người các con với nhau. Đừng ngại ngần nhiều quá, bây giờ chúng ta là người một nhà rồi, hãy cử hành hôn lễ của các con thôi.

Lần này tay của Trần Phong và Y Tích không tách ra nữa, mà nắm càng lúc càng chặt hơn. Ánh mắt họ quấn lấy nhau, cuối cùng biểu lộ hết tình cảm với nhau không tránh né nữa. Nếu đây là thời khắc cuối cùng của sinh mệnh, vậy niềm hạnh phúc ngắn ngủi này với bọn họ cũng đã là ngọt ngào và gian khổ vô cùng rồi.

- Biết thức thời thì tránh ra, có lẽ ta còn cho các người toàn thân, hơn nữa còn cho các người một nhà ba người đem chôn vào một chỗ. Không thì ta cho các người hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục, ngay cả ở Minh giới cũng đừng mong gặp lại.

Châu Tế giờ đã lục thân bất nhận.

- Không có tác dụng đâu, chúng con nhớ nhưng nhau đã ngàn năm, chỉ cần được yêu nhau một giây hôm nay là đã đủ rồi.

Y Tích dịu dàng nói.

- Ta đã sở hữu sinh mệnh mấy ngàn năm, sống tới ngày hôm nay không có gì phải luyến tiếc, có lẽ đã đến lúc từ giả rồi. Đáng thương nhất chính là người, trở thành bá vương Tam giới rồi sao chứ, bên mình không một người thân, mưu kế ngàn năm thêm cho người sự cô quạnh vô cùng vô tận, đây mới là chuyện đau khổ nhất. Người chỉ là một kẻ nắm lấy một phần mộ bất lão bất tử mà thôi.

Cốt Phi khuyên giải.

- Như thế đối với ta mới đích thực là sự vĩ đại của Hoàng giả, các người không thể hiểu được đâu. Đến lúc tiễn các người lên đường rồi.

Bản thân Châu Tế không động thủ, mà ra lệnh cho binh mã của Thần Ma lưỡng tộc.

- Đợi đã, hà tất phải lao sư động chúng.

Một bóng người xuất hiện theo tiếng nói. Chỉ có thể nói là một bóng người vì toàn thân bao quanh bởi một lớp vải lục sắc, chân tay mặt mũi đều không thấy, nhưng có thể từ ngoại hình đoán ra được là ai. Tuy nhiên người này chẳng phải đã chết rồi sao? Làm thế nào có thể xuất hiện ở đây được?

- Bẩm Thần Vương, chúng đã trúng độc của thuộc hạ, sẽ chóng không đánh mà chết thôi.

- Khoa Quỷ, người thật biết thức thời, người đã nắm chắc vậy thì giao chúng cho người, ta cũng không làm khó người.

Châu Tế nói. Người này đích thực là Khoa Quỷ, tuy bị một tầng vải bao bọc, nhưng ả cúi đầu, gập eo, cong lưng, đôi tay thõng xuống. Chỉ có Khoa Quỷ mới như vậy.

- Khoa Quỷ, thì ra người chưa chết?

Trần Phong nghi hoặc.

- Độc của ta có năng lực tái sinh, đâu dễ bị sát tử như vậy. Nhưng trận đó quả thực đã làm ta thụ thương rất nặng, cho đến nay ta chỉ có thể trốn trong chiếc Độc chiến y này, chạm phải ánh mặt trời là đau tới thấu xương. Tất cả đều do người gây ra, vì vậy ta phải báo thù.

Khoa Quỷ nói.

- Người có thể giết được ta sao?

- So về linh lực và huyền thuật thì không thể, nhưng các người chớ quên rằng ta dùng độc. Khi ở giữa sa mạc, trong cơn khát các người đã uống nước đọng trên Địa Táng hoa do ta sắp sẵn, đã bị trúng độc nắn tính của ta, hiện giờ đến lúc phát tác rồi.

Khoa Quỷ nói xong, Trần Phong và Y Tích cảm thấy trước ngực nhộn nhạo như sóng biển cuộn trào, bị ép bức tới mức muốn nổ tung. Họ dùng tay gắng gượng giữ lấy ngực.

- Địa Táng hoa? Các ngươi làm sao có được?

Cốt Phi kinh ngạc kiểm tra trong người.

- Không cần phải kiểm tra, Địa Táng hoa ta lấy ở chính chỗ ngươi, bởi chỉ có như vậy chúng mới không chút phòng bị mà trúng độc.

Trần Phong và Y Tích bắt đầu thổ huyết, hơn nữa là máu đen, đó là triệu chứng của trúng độc. Nhưng Trần Phong lấy làm lạ, thân thể của hắn từ lâu đã không còn máu, sao có thể thổ huyết được?

- Khoa Quỷ, ngươi làm tốt lắm, không ngờ đối phó với bọn chúng lại dễ dàng đến thế. Đợi ta xưng bá Tam giới rồi, ngươi chính là kẻ dưới một người mà trên cả vạn người.

Châu Tế nói.

- Đa tạ Thần Vương, Khoa Quỷ chỉ tận lực làm việc cho Thần Vương, không dám yêu cầu gì.

Cốt Phi không có linh lực công kích, chỉ đành bất lực đứng yên tại chỗ. Khoa Quỷ bước tới bên Y Tích, sau đó quan sát cẩn thận mặt nàng, mỉm cười rồi bước tới bên Trần Phong, cúi xuống, tay phải từ ống tay áo lục sắc vươn ra. Lúc này Trần Phong đột nhiên phát hiện ra bàn tay ấy vô cùng trắng trẻo đầy đặn, trong lòng kinh ngạc, đây không phải là tay của Khoa Quỷ, vậy là tay ai? Tay phải của Khoa Quỷ nắm lấy tay trái Trần Phong, một cảm giác ấm áp khiến Trần Phong hiểu rõ tất cả. Sự nhộn nhạo trào dâng trong ngực đã biến thành sức mạnh, sau đó bạo phát trong chớp mắt xông tới Châu Tế.

Châu Tế tuy đã thả lỏng phòng ngự khá nhiều, nhưng Trần Phong vẫn không thể làm lão bị thương chút nào. Lão giờ đây quá mạnh, kết hợp linh lực của Châu Tế và Thương Xá vào một nơi. Đây không chỉ là linh lực của hai người mà từ hai người tăng thêm một tầng nữa.

Đòn công kích của Trần Phong trong chớp mắt bị đẩy bật trở lại, bị thương rất nặng nhưng không thổ huyết. Thì ra chất lỏng màu đen vừa rồi không phải máu, mà chỉ để mê hoặc Châu Tế thôi.

- Không ngờ ngươi phản bội ta, muốn chết không toàn thây cùng bọn chúng à?

Châu Tế quát lên với Khoa Quỷ.

- Trần Phong, chàng không sao chứ.

Sự khó chịu nơi ngực Y Tích cũng đã biến thành linh lực, cùng Khoa Quỷ đỡ Trần Phong bị trọng thương dậy, hơn nữa còn nói được câu này.

- Ngươi không phải là Khoa Quỷ, ngươi là ai?

Châu Tế nổi cơn thịnh nộ, bởi vì lão không ngờ rằng mình có thể bị lừa.

- Ta đương nhiên không phải là Khoa Quỷ, nhưng ta là ai ta cũng không thể nói rõ, để ngươi xem thử.

Khoa Quỷ nói xong vứt bỏ lớp vải lục sắc lên trên không, lộ ra một nữ tử bạch y tóc dài. Lúc này nàng đứng thẳng lưng, đầu dần ngược lên. Kinh ngạc nhất chính là Y Tích, bởi vì nàng giống y hệt Y Tích. Người này chính là Úc Hà Phiêu.

- Ta biết ngươi là ai.

Châu Tế hiểu rõ chuyện trong chuyến đi của Trần Phong, bởi vì lão không lúc nào không giám sát Trần Phong.

- Ngươi chính là nguyên thần thể thân Úc Hà Phiêu của Y Tích.

- Chính là ta, có phải rất bất ngờ không?

Úc Hà Phiêu hỏi.

- Quả là bất ngờ, chẳng qua vừa rồi cũng giống như Khoa Quỷ hồi sinh từ cõi chết thôi, chẳng có gì to tát.

Châu Tế hồ hững đáp.

- Úc Hà Phiêu, đây là chuyện gì vậy? Khi ấy chính tay ta đã chôn cất cho nàng, đây là do nàng cố ý làm vậy hay còn điều gì cần phải giấu kín?

Trần Phong hỏi.

- Khi ấy thiếp thực sự đã chết rồi, nhưng vào lúc cuối cùng chàng đã không quan tâm tất cả nắm lấy tay phải của thiếp, chàng bảo thiếp: “Hãy nhớ lấy cảm giác ấm áp này, nó có thể vượt qua cả ngàn năm, cũng nhất định có thể vượt qua sinh tử, ta không muốn nàng chết.” Kết quả là thiếp thực sự đã

không chết.

Úc Hà Phiêu đáp.

- Nhưng nàng sống lại vào lúc này sẽ phải đối mặt với những điều còn gian khổ hơn, có lẽ không phải là chuyện tốt.

Trần Phong trong lòng mâu thuẫn, chẳng biết buồn hay vui.

- Cả đời này thiếp đều chỉ vì chàng. Thiếp muốn trốn cũng không trốn được. Cứu thiếp không phải là cảm giác ảm áp ấy, bởi vì sự ảm áp đó chỉ thuộc về chàng và Công chúa thôi, nhưng cũng không phải là lời chàng nói, mà là sức mạnh chàng trao cho thiếp trong một sát na ngăn ngừ chàng nắm tay thiếp. Chàng đã làm cho thiếp hồi sinh, thêm lần nữa sống lại vì chàng. Thiếp đã muốn sau trận chiến ấy trao lại nguyên thân của Công chúa để chàng hoàn thành việc cuối cùng. Không ngờ rằng, thiếp còn có thể làm cho chàng nhiều hơn thế.

Úc Hà Phiêu nhìn vào trong mắt Trần Phong, nước mắt dường như bắt đầu long lanh.

- Chuyện này ta đã biết, Địa Táng hoa cũng là do chính tay ta trao cho cô ấy, kẻ thần bí cứu chúng ta ra khỏi nhà giam cũng chính là cô ấy.

Cốt Phi bên cạnh tiếp lời.

- Úc Hà Phiêu, người ngấm trợ giúp chúng ta trong sa mạc cũng là nàng ư.

Trần Phong nhớ lại.

- Vâng, tuy vậy thiếp lại dẫn bọn chàng vào nhà giam Sa Cảnh Ma Cung, còn hại cho bọn chàng suýt nữa không thể thoát được.

Úc Hà Phiêu có phần tự trách.

- Điều này không trách muội được, ta gặp muội không hiểu là có tâm tình và cảm giác thế nào nữa.

Y Tích bước tới mặt đối mặt cùng Úc Hà Phiêu. Hai người giống nhau y hệt, hơn nữa có thể nói là cùng một người, một là của một ngàn năm trước, một thuộc về một ngàn năm sau, hôm nay họ gặp nhau ở cùng một thời gian cùng một địa điểm. Có lẽ còn có thể thêm một điểm nữa, đó là cùng yêu một nam nhân.

- Ai cũng nói như vậy, muội chỉ là một thể thân của tỷ mà thôi, nhưng muội cũng nhận thấy thế. Do đó tỷ không cần phải có tâm tình và cảm giác phức tạp đối với muội, hãy coi muội như chính tỷ là được rồi.

Trong lòng Úc Hà Phiêu có phần chua xót.

- Đừng nói thế, tỷ rất áy náy, cũng rất xin lỗi muội. Muội là một người độc lập và hoàn thiện, có tất cả những gì thuộc về mình, bao gồm cả suy nghĩ và thân thể. Muội là Úc Hà Phiêu, không phải thể thân của ta.

Y Tích nắm lấy tay Úc Hà Phiêu, nói rất thật lòng.

- Y Tích nói đúng, nàng có một bản thân độc lập và hoàn thiện, đừng nghĩ nhiều nữa.

Trần Phong bảo.

- Ta đã sớm coi con như một đứa con gái khác của ta rồi. Con và Y Tích khác nhau, điều này kẻ làm mẹ như ta không thể làm được.

Cốt Phi mỉm cười với Úc Hà Phiêu, sau đó quay sang Y Tích.

- Tình cảnh bây giờ cũng là một kỳ quan của Tam giới.

Châu Tế gần đó cất tiếng mỉa mai.

- Một người luân hồi ngàn năm, vượt qua ngàn năm, một người là nguyên thân một ngàn năm sau gửi gắm phân liệt tạo thành một bản thân khác biệt. Quả là thú vị.

- Trong Tam giới không tồn tại sức mạnh cực hạn, do đó không có gì tuyệt đối không thể. Đây chính là sức mạnh vô cực, có thể vượt qua Tam giới, họ chính là một minh chứng rất rõ.

Trần Phong đáp.

- Thật sao? Vậy đầu tiên các ngươi hãy chứng minh bằng cách đánh bại ta đi, cũng để ta thấy được cái sức mạnh vô cực ấy.

Châu Tế triệu hồi sức mạnh của Thần Ma tạo thành Thần Ma trượng, hai luồng ánh sáng một hắc một bạch tấn công tới Trần Phong.

Cốt Phi kéo lấy Úc Hà Phiêu, đẩy nàng ra sau lưng mình. Trần Phong cũng kéo Y Tích đẩy ra sau lưng hắn rồi dùng linh lực chống cự, nhưng vừa rồi đã

thụ trọng thương, lần này thương thế càng thêm nghiêm trọng. Cốt Phi có linh lực phụng ngự siêu cường của Địa Táng, do đó không hề hấn gì, nhưng Úc Hà Phiêu đành sau lại thổ huyết. Trần Phong dùng hết toàn lực bảo vệ Y Tích, Y Tích chỉ bị chút thương thế nhỏ.

- Chỉ một đòn công kích nhỏ nhoi đã khiến các người điều đứng rồi, đây chính là sức mạnh vô cực mà các người nói à?

Châu Tế kinh miệt nhìn họ nói.

- Phụ vương, cha ngừng tay đi, đừng lạm sát người vô tội nữa. Nếu cha khiến cho sinh linh Tam giới phải lâm than, tự nhiên sẽ có người xuất hiện khiến cha phải trả giá. Chiến tranh diệt thế một ngàn năm trước chẳng phải như vậy sao, đúng vào lúc quan trọng nhất đã xuất hiện Huyết Oán kiếm. Phàm trần xem ra là yếu nhất nhưng thực ra lại ẩn chứa tinh nguyên của Bàn Cổ và Nữ Oa, cha không thể phá hỏng được đâu.

Y Tích hét lên.

- Kẻ nào chặn trước mặt ta, ta giết kẻ đó. Kẻ cả Bàn Cổ và Nữ Oa sống lại cũng không thể ngăn cản ta được.

Nói xong Châu Tế liền giơ Thần Ma trượng lên, nếu một trượng này đánh xuống, Trần Phong và Úc Hà Phiêu ắt hồn phi phách tán, Y Tích cũng thụ thương.

- Dừng tay!

Tiếng nói phát ra từ trước ngực Trần Phong. Chiếc dây chuyền đó lóe lên một luồng tuyết quang, sau đó hoa tuyết pháp phối bay, giữa sa mạc cát vàng đầy trời đã xuất hiện một phong cảnh mỹ lệ phi thường. Điệp Vi hiện ra, lạ lùng ở chỗ Trần Phong chẳng ngờ có thể chạm được vào thân thể nàng, là chân thật, nhưng chỉ có một nửa, còn những người khác cũng có thể nhìn thấy Điệp Vi, chạm vào Điệp Vi. Chỉ có điều một nửa kia là hình ảnh mờ nhạt như trong suốt, nhìn thấy mà không chạm tới được.

- Chẳng phải ngài đã đáp ứng ta sẽ không giết Trần Phong sao?

Việc Điệp Vi xuất hiện và câu nói với Châu Tế khiến mọi người nghi hoặc. Châu Tế nói :

- Ta đã cho hắn một con đường sống, nhưng hắn lại muốn xông vào cửa chết. Chuyện này không trách ta được.

- Trần Phong.

Úc Hà Phiêu bên kia khẽ nói.

- Thiếp giả trang thành Khoa Quý nằm vùng trong Ma tộc ngoại trừ để cứu Vương hậu, việc quan trọng nhất chính là tra ra nội gian trong Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc bên cạnh chàng. Đó chính là Điệp Vi.

Trần Phong và Úc Hà Phiêu đều đau lòng, đau lòng nhất có lẽ chính là Điệp Vi. Úc Hà Phiêu nói tiếp :

- Từ đầu tới cuối đều là nàng ta truyền tin tức cho Châu Tế, nhưng thiếp hiểu nàng ta làm tất cả là vì chàng, do đó không thể làm hại đến chàng, vừa rồi cũng không nói ra.

- Vì ta?

Trần Phong không hiểu, trong lòng tràn ngập nỗi nghi hoặc và xót xa, bởi vì hắn tin tưởng Điệp Vi đến vậy kia mà. Trần Phong nhìn Điệp Vi hỏi :

- Nói cho ta biết đây là chuyện gì? Tại sao nàng làm thế?

- Sau khi thiếp trao trái tim mình cho chàng, đâu có thể cùng chàng gặp mặt nói chuyện, nhưng khoảng cách vô hình khiến chúng ta không thể nào cảm giác được chân thật. Mỗi lần thiếp muốn ôm lấy chàng đều chỉ có thể xuyên qua, điều này khiến thiếp rất đau lòng, do đó thiếp bắt đầu suy tư.

Điệp Vi vừa nói mấy câu, trong lòng liền thấy khó chịu vô cùng, có lẽ tất cả chuyện này đều luôn đeo bám lấy nàng, chưa hề dừng lại.

- Một ngày kia thiếp tỉnh lại thấy mình không còn ở bên cạnh chàng, mà gặp Chúa tể của chúng ta, Châu Tế. Ngài nói ngài có thể trả cho thiếp chân thân, đổi lấy việc báo cho ngài biết toàn bộ nhất cử nhất động của bọn chàng, còn phải nghe theo mệnh lệnh của ngài. Lần vượt qua sa mạc Ma giới thu phục thần thú cũng là mệnh lệnh của ngài, cả Lạc Anh cũng do thiếp hạ độc, nhưng ngài nói rằng tất cả chỉ để tiêu diệt Ma tộc. Ngài có kế hoạch của riêng mình, không thực sự làm hại tới bọn chàng. Hiện tại thiếp đã khôi phục được một nửa chân thân, nhưng dường như tất cả đã không thể tiếp tục được nữa rồi.

Ánh mắt Điệp Vi cho thấy nàng cực kỳ tuyệt vọng.

- Người lợi dụng nàng, người thực ti ti.

Trần Phong gầm lên với Châu Tế.

- Ắ đã được đền đáp xứng đáng, phải cảm ơn ta mới đúng, ít nhất ả có thể thực sự chạm được vào người, còn người cũng thế, dẫu chỉ có một nửa thôi.

- Ta quả thực phải cảm ơn ngài, nhưng ta không thể tha thứ cho bản thân, lại càng không thể để ngài giết chàng.

Điệp Vĩ nói.

- Dựa vào người mà muốn ngăn cản ta sao, Đừng có không biết tự lượng sức một cách quá đáng như vậy.

Châu Tế đến nhìn cũng không thèm nhìn Điệp Vĩ.

- Ta chiến đấu vì hạnh phúc của ta, vậy nên đã phạm phải tội lỗi không thể tha thứ, bây giờ ta hủy diệt hạnh phúc, chính là sự trừng phạt của ta.

Điệp Vĩ nói rồi cúi mình xuống hôn lên môi Trần Phong. Trần Phong cảm thấy một nửa bờ môi của Điệp Vĩ, bởi vì nửa kia là trong suốt.

- Trần Phong, thiếp biết trong cơ thể chàng ẩn chứa sức mạnh của cương thi, nhưng bản thân chàng không thể kích phát ra được, vậy để thiếp giúp chàng.

Điệp Vĩ nói xong, vô số luồng tuyết quang chói mắt từ thân thể nàng bắn ra, sau đó mọi người nhìn thấy thân thể nàng biến thành một chiếc kén, sau đó kén nứt biến thành hồ điệp, điều này chứng minh hạnh phúc của nàng không còn nữa, huyền thuật này của nàng chính là tự hủy, hủy tới hồn phi phách tán. Hồ điệp trắng như tuyết nhập vào ngực Trần Phong. Trần Phong nhìn thấy hồ điệp và ánh sáng dần biến mất nơi ngực mình. Hắn run rẩy tay nắm lấy ngực, nhưng nắm không được, hắn vừa đau khổ vừa buồn bã, thêm vào áy náy với tự trách khiến cho mái tóc và y phục trong thoáng chốc biến thành màu trắng. Màu trắng đó không phải sắc trắng của tuyết, mà là một loại ánh sáng, sức mạnh vô hạn thoát ra từ bên trong cơ thể khiến hắn đứng dậy được.

Đây chính là sức mạnh của cương thi, không phải do sức mạnh của Điệp Vĩ kích phát, mà là sự hi sinh của Điệp Vĩ khiến hắn đau đớn. Chỉ có đau đớn mới có thể phát huy ra tiềm năng vô hạn trong cơ thể hắn. Dùng cái chết của một người hắn yêu để đổi lấy tất cả, Trần Phong không hiểu có đáng không, nhưng sự tình đã tới lúc phải bước đi tiếp, chính là trở lại với chuyện một ngàn năm trước mà không hẳn là chuyện một ngàn năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Khuynh thành hạo kiếp

- Ta nói rồi, trong Tam giới tồn tại sức mạnh không có cực hạn, do đó không gì là tuyệt đối không thể. Đây chính là sức mạnh vô cực, bây giờ ta chứng minh cho người thấy ta làm thế nào để đánh bại người.

Trong khi nói Trần Phong luôn cúi đầu, mái tóc và trường bào trắng phau tán phát ra một loại linh lực vô song, gió cát căn bản không thể tiếp cận.

- Được, ta đã muốn lĩnh giáo loại linh lực đó của người lâu rồi.

Châu Tế giờ cao Thần Ma trọng, một luồng hào quang hắc bạch liên hợp sở hữu linh lực cường đại bắn tới Trần Phong. Trần Phong không tránh không né, quanh thân thể hình thành nên một vòng ánh sáng bạch sắc tự nhiên. Ánh sáng này chặn đứng mọi đòn công kích từ Châu Tế, nhìn chỉ thấy như gợn sóng nước lăn tăn, linh lực của Châu Tế bắn tới như tiến vào hồ nước sâu không đáy, toàn bộ nhạt phai đi. Trần Phong lúc này đột nhiên nhớ lại Tùy Phong và Ngân Hà, hắn cũng không thể giải thích tại sao, có lẽ sức mạnh này liên quan tới họ chăng.

- Linh lực người bắn tới căn bản không làm ta tổn thương được, bây giờ ta trả lại cho người.

Trần Phong đột nhiên ngừng đầu lên nhìn Châu Tế, ánh mắt hàn học mà sắc bén, sau đó tay phải nắm lại thành quyền như bóp nát gì đó, toàn bộ linh lực Châu Tế bắn tới từ trong vòng sáng bật ngược trở lại, đẩy Châu Tế văng ra mấy chục trượng. Châu Tế còn chưa đứng dậy đã phát hiện Trần Phong ở ngay bên cạnh mình, sau đó bản thân bị một sức mạnh vô hình tóm lấy kéo lên không. Lúc này Trần Phong không làm gì cả, chỉ dùng ánh mắt nhìn lão.

- Trần Phong! Đừng!

Y Tích chạy tới ngăn lại.

- Bất kể thế nào đây cũng là phụ vương của thiếp, nếu cha không thể tiếp tục làm chuyện ác, xin chàng hãy tha cho cha.

Y Tích không dám nhìn vào mắt Trần Phong, Châu Tế đã hại chết rất nhiều người, bao gồm cả Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, bao gồm cả Điệp Vĩ. Nàng cầu xin như thế này, tự thấy hổ thẹn.

- Vậy ta phế hết linh lực của lão.

Trần Phong nói rồi thả Châu Tế từ trên cao xuống, sau đó một ngón tay chạm vào giữa mi tâm, dùng linh lực phong ấn, phong ấn này của Trần Phong là phế bỏ.

- Đừng! Như vậy ngươi giết ta đi còn hơn.

Sự chống cự và tiếng kêu của Châu Tế không còn tác dụng.

- Cảm ơn chàng.

Y Tích nói với Trần Phong.

- Nàng nên cảm ơn Điệp Vĩ, và cả Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc.

Trần Phong đi qua Y Tích, nhìn thấy Úc Hà Phiêu bị thương nặng được Cốt Phi đỡ dậy muốn nói gì lại thôi.

Lúc này, binh mã Thần Ma lưỡng tộc bao vây bị tiêu diệt hết một nửa, nửa Ma tộc. Bởi vì lực lượng sau cùng của Ma tộc nằm trên mình Châu Tế đã bị hủy diệt, nên bọn chúng tự nhiên biến mất. Binh mã Thần tộc còn lại cũng chỉ nghe lệnh Y Tích bởi vì nàng mới là Hoàng tộc duy nhất của Thần tộc.

* * * * *

Tưởng rằng kết thúc là như thế, nhưng một tràng cười điên cuồng của nữ nhân lại nổi lên, gió cát cuộn tung, binh mã Ma tộc biến mất chợt sống lại. Vào lúc này, một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành xuất hiện trước mặt mọi người.

- Châu Tế biến Thương Xá thành một con rối để lợi dụng, thực ra con rối và kẻ bị lợi dụng đích thực là Châu Tế, chỉ có điều bản thân hắn vẫn không biết. Còn nữa, không ngờ hắn lại chẳng hoàn thành được nhiệm vụ, không ngờ còn để Thần tộc lưu lại trong Tam giới. Một ngày Thần tộc còn chưa tuyệt, ngày đó Ma tộc chưa thể vong.

Mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành ấy nói, trong giọng nói chưa đựng linh lực cường đại.

- Ngươi là ai?

Y Tích hỏi.

- Ngươi còn chưa có tư cách hỏi ta.

Nữ tử chẳng chút quan tâm.

- Ngươi nói ngươi lợi dụng ta?

Châu Tế đã không còn linh lực, khó nhọc đứng dậy giống như một cụ già phàm trần, giọng nói run rẩy.

- Đúng thế, nhưng ta không muốn ngươi biết toàn bộ, ta muốn ngươi phải mang nỗi hối tiếc. Ngươi tự cho mình là vương giả anh hùng, hôm nay rơi vào cảnh này, có phải rất muốn chết đi không?

Biểu hiện của nữ tử rất quý dị.

- Ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao lại làm tất cả chuyện này?

Châu Tế vẫn không chịu bỏ cuộc, chỉ có điều càng như vậy càng giống như ý nữ tử muốn. Trên mặt nữ tử nở nụ cười đắc ý, sau đó ngón tay đưa lên, để dàng xuyên qua mi tâm Châu Tế. Lão chết không nhắm mắt.

- Phụ vương!

Y Tích hét lên, nhưng đã không thể làm được gì.

- Ngươi là Ngung Liễm, có thể nói là mẹ của Thần Ma.

Ánh mắt của Trần Phong cho thấy hắn đã thông suốt tất cả, hắn nhớ lại mọi chuyện mà Ngân Hà và Tùy Phong từng nói với hắn ở bên ngoài Tam giới. Nhưng mọi chuyện vừa rồi dường như quá đột ngột, hoặc có thể nói hắn đã quá bất cẩn, nên không kịp ra tay ngăn trở.

- Có lẽ chỉ ngươi mới đủ tư cách, hậu nhân của Nữ Oa à.

Ngung Liễm nói.

- Châu Tế và Thương Xá cũng tính là tử tôn của ngươi. Hôm nay không ngờ ngươi lại đối xử với họ như vậy. Ngươi từng là người phàm trần, phải hiểu đạo lý hổ dữ không ăn thịt con mới đúng.

Trần Phong nói.

- Ngươi chỉ có tư cách nói chuyện với ta chứ không hề có tư cách dạy dỗ ta. Kể từ khi ta rời khỏi Thần tộc, trong lòng chỉ có một nguyện vọng duy nhất, chính là một ngày nào đó phá hủy Thần tộc, không tiếc bất cứ giá nào.

Ngưng Liễm nói.

- Năm đó người mang theo một Hoàng tử theo rồi thất tung khỏi Thần tộc, chính là để tạo nên Ma tộc, kẻ địch trời sinh của Thần tộc.

Trần Phong cảm thán.

- Đúng vậy, ta muốn biết liệu tình huynh đệ có vĩ đại đến thế hay không, có thể nhường ngay cả người mình yêu không, ta muốn huynh đệ chúng tàn sát nhau.

Ngưng Liễm nói.

- Nhưng người là mẫu hậu của bọn họ. Người không thấy rằng bọn họ tàn sát nhau mỗi một vết thương một nỗi đau đều gắn với trái tim người sao.

- Như vậy ta mới có khoái cảm được báo thù, càng đau càng tốt, càng thảm càng hay, chỉ cần khiến cho Thần tộc diệt vong là được. Nhưng bao thế hệ bọn chúng vẫn không hoàn thành được nguyện vọng của ta, nên mới khiến ta đợi lâu đến vậy.

- Trong lòng người rốt cuộc là có vấn đề gì không thể giải quyết được? Người làm như vậy sẽ chỉ khiến mình vĩnh viễn lặp lại ác mộng mà thôi.

- Bởi vì yêu nên mới hận, bởi vì hận nên ta mới phá hủy số mệnh của sinh mệnh, cho ta tâm thần bất tử chính là để ta chứng minh mọi chuyện ta làm đều đúng.

Về mặt méo mó của Ngưng Liễm cho thấy bà đang nhớ lại dĩ vãng đau buồn của ngàn vạn năm trước kia.

* * * * *

Thần Sáng Tạo dùng cạn tâm huyết để sáng tạo ra Thần tộc và thế giới hoàn hảo trong lý tưởng của người. Người hy vọng Nữ Oa nhìn thấy tất cả nên mới mời Nữ Oa đưa một ít người phạm trần lên ngắm nhìn, xem bọn họ có thích cuộc sống như vậy không. Nữ Oa đồng ý, nhưng chỉ đem theo một người, chính là Công chúa của phạm trần, Ngưng Liễm.

Thần Sáng Tạo và Nữ Oa không hiện thân, bởi vì hai người đã có cam kết để họ tự lựa chọn, cả hai chỉ dùng huyền thuật tạo nên mộng cảnh cho Ngưng Liễm, sau đó tất cả đều dễ thuận theo tự nhiên.

Trong mộng cảnh, Ngưng Liễm nhìn thấy một nơi đẹp như thơ như họa, nhưng nàng không biết đây là chốn nào ở phạm trần. Ngày hôm sau tỉnh dậy, dựa vào ký ức nàng đã vẽ phong cảnh vào trong một cuộn giấy, truyền khắp toàn thành, nếu ai biết địa phương trong bức tranh sẽ được thưởng vạn lượng vàng ròng, để thỏa mãn nguyện vọng đó của mình.

Nhưng thoáng chốc đã một năm trôi qua, không một ai có tin tức gì, còn bức tranh ấy hàng đêm vẫn lặp lại trong mộng cảnh của Ngưng Liễm. Dần dà, Ngưng Liễm chẳng ngờ tương tư thành tật, quyết định tự mình đi tìm, đi khắp mọi hang cùng ngõ hẻm trên toàn cõi phạm trần để tìm cho ra địa phương trong mộng cảnh.

Ngưng Liễm lên đường một mình, đi qua muôn núi ngàn sông, cũng đã trải qua xuân hạ thu đông ở những nơi khác nhau, phạm trần cũng có rất nhiều cảnh sắc mỹ lệ, nhưng giờ đây trong mắt và tâm lý Ngưng Liễm chỉ có bức tranh trong mộng cảnh.

Ngưng Liễm lạc đường giữa rừng sâu, còn gặp phải rất nhiều sài lang hổ báo, đầu cuối cùng đều thoát hiểm nhưng cũng chịu rất nhiều vết thương, gặp rất nhiều khổ sở, nhưng nàng không hề bỏ cuộc. Con khát trong sa mạc, mê man giữa đại dương, nàng đều vì bức tranh mỹ lệ trong mộng cảnh mà nghiêng răng kiên trì bước tiếp.

Hôm đó, nàng lại có một giấc mơ trên một phiến đá nơi dốc núi, khác với trước kia ở chỗ còn có thêm một số người. Bọn họ đều có một đôi cánh, đôi cánh của họ thì lớn có nhỏ có, màu sắc cũng khác biệt, nàng đi giữa đám người hiếu kỳ nhìn ngó. Sau đó, trước mắt nàng kim quang lóe lên, đó là một nam tử anh tuấn, còn ánh kim quang chói mắt chính là đôi cánh kim sắc của chàng. Nam tử mỉm cười bước về phía nàng, sau đó đưa tay ra, Ngưng Liễm không tự chủ được đặt tay mình lên tay nam tử, cảm giác ấm áp khiến nàng tỉnh dậy từ giấc mộng ngọt ngào.

Sau khi tỉnh dậy, đối mặt với muôn con sóng dữ dội trên đại dương phía dưới dốc núi, nàng đột nhiên cảm thấy sự trống vắng cô đơn chưa từng trải qua. Cảnh sắc, con người trong mộng... chỉ thoáng chốc tỉnh giấc đã thấy mọi vật bỗng thành hư vô hết. Cảm giác được rồi lại mất khiến nàng rất đau khổ, nàng hét lên một tiếng thật lớn trên dốc núi, làm vô số chim chóc sợ hãi, sau đó nhún mình nhảy lên. Nàng không biết mình có muốn chết thật không, nhưng nàng khẳng định nếu mình chết rồi, nỗi hối tiếc trong mộng sẽ khiến nàng chết không nhắm mắt.

Nàng không chết, vào thời khắc ngay trước khi bị nước biển phủ lấp, một luồng kim quang lóe lên, sau đó nàng nghe thấy bên tai tiếng gió vu vu. Luồng kim quang này thật quen thuộc, như từng thấy trong mơ vậy. Nàng cúi đầu xuống mới biết mình đang ở trên lưng một người, người này chính là nam tử trong mộng của nàng, có một đôi cánh kim sắc.

Nam tử này là Nhị hoàng tử Hiên Sa của Thần tộc, Ngưng Liễm nằm trên lưng Hiên Sa bay trên đại dương mệnh mông vô tận rất lâu, cuối cùng nàng nhìn thấy toàn bộ trong mộng cảnh, trên núi có băng tuyết nhưng không lạnh chút nào, dưới núi trăm hoa đua nở muôn chim hót vang, còn cả cầu nhỏ nước trôi, những điều này không thể đồng thời tồn tại ở phạm trần được. Ngưng Liễm cực kỳ hưng phấn, mọi nỗi gian truân từng trải qua trong giây phút này toàn bộ quên đi hết.

Ngưng Liễm nói rõ thân phận mình, cho biết mình là Công chúa của phạm trần, bởi nhìn thấy cảnh sắc nơi đây trong mộng, sau đó bị cuốn hút sâu sắc

nên mới không quản trăm ngàn gian khó đi tìm. Hiền Sa đưa nàng bay khắp Thần tộc, sau đó đưa nàng tới gặp Đại hoàng tử Hiền Ảnh.

Hiền Ảnh và Hiền Sa tiếp đãi nhiệt tình. Ngưng Liễm thấy trên Thần tộc đại địa người người ăn no mặc ấm, yên vui hòa hợp, không có chiến tranh, cuộc sống hạnh phúc khiến cho ai nấy đều rạng rỡ tươi vui. Trong Thần tộc cũng có rất nhiều mỹ nữ như Ngưng Liễm, nhưng tóm lại vẫn thấy kém Ngưng Liễm rất nhiều, đó là một cảm giác phát ra từ nội tâm, không thể dùng mắt để nhìn thấy được. Thần Sáng Tạo có phần không hiểu, Nữ Oa nói cho người biết đó là vì tự do.

Thực ra lần này Nữ Oa đáp ứng lời mời của Thần Sáng Tạo đã ngầm sắp xếp cho Ngưng Liễm vào Thần tộc để khiến Thần Sáng Tạo hiểu được rằng, chỉ có tự do mới sinh ra được nụ cười từ sâu trong tâm khảm. Người của Thần tộc thiếu mất sự tự do này, bọn họ bị Thần Sáng Tạo trói buộc, do đó trông rất không có sinh khí. Cử chỉ của Ngưng Liễm khi khóc hoặc khi lạnh giá như băng so với nét mặt vui vẻ có vẻ hạnh phúc của người Thần tộc đều thể hiện khí chất thoát tục hơn hẳn.

Nhưng chính lần chứng minh cho Thần Sáng Tạo hiểu này đã tạo thành sự bắt đầu cho Vạn thế hạo kiếp.

Trên chỗ ngồi cao nhất dành cho vương vị, Ngưng Liễm ngồi giữa, hai bên nàng là Hiền Ảnh và Hiền Sa. Bọn họ đều đang thưởng thức màn ca múa mừng thái bình của Thần tộc, ngất ngây cam lộ, mặt tràn ý xuân. Cả Thần tộc đại địa tràn ngập cảnh tượng vui vẻ hướng tới phồn vinh vạn thế.

Hiền Ảnh và Hiền Sa đồng thời bị sắc đẹp và khí chất của Ngưng Liễm hấp dẫn. Họ cũng không thể giải thích lý do tại sao, có lẽ quen nhìn thấy biểu hiện ngày nào cũng như ngày nào của người Thần tộc rồi, giờ đây mỗi một lần Ngưng Liễm khe khẽ nhún nhảy đều khiến họ kinh tâm động phách, mỗi một nụ cười đều chứa đựng trong đó những thứ mà người Thần tộc không có. Màn biểu diễn kết thúc, Hiền Ảnh và Hiền Sa đều không thể tự chủ được dán ánh mắt mình lên gương mặt của Ngưng Liễm. Còn Ngưng Liễm cũng đã phát giác ra, làm ra vẻ tự nhiên quay đầu sang nhìn vào ánh mắt đầy thâm tình của Hoàng tử Hiền Sa, nhất thời như mất hết hồn phách, đôi má chột hồng, nhịp tim nhanh hơn, chân tay bỗng chột thấy cuống quýt.

Trong lòng Ngưng Liễm luôn cho rằng hấp dẫn nàng chính là bức tranh trong mộng cảnh, nhưng bây giờ nàng hiểu, có lẽ phần nhiều hơn là người trong mộng cảnh, chính là Nhị hoàng tử Hiền Sa khiến nàng bối rối. Nàng cảm thấy mỗi nhân duyên này là do trời cao ban tặng, không thì chẳng có lời chỉ dẫn trong mộng, do đó nhất định phải hết sức quý trọng nó.

Ngưng Liễm yêu thích nơi này, Hiền Ảnh và Hiền Sa đưa nàng đi thăm những nơi nàng chưa từng đến. Cảnh sắc ở đây chỉ có thể hình dung là như thơ như họa, đẹp tới mức khiến nàng say mê ngây ngất, đẹp tới mức khiến người ta không thể không ngắm nhìn, tất cả phạm trần đều không có. Hiền Ảnh và Hiền Sa hy vọng nàng có thể lưu lại, còn nàng cũng vui vẻ ưng thuận. Nhưng nàng không rõ, đó là vì người ở đây hay cảnh sắc ở đây.

Cứ như thế, họ đã yêu nhau, nhưng tình yêu lại biến thành bi kịch. Hiền Ảnh sớm chiếm Ngưng Liễm làm thê tử cho mình, bởi vì hắn là Đại hoàng tử, là Thần Vương tương lai, còn hắn muốn để Ngưng Liễm làm Vương hậu của Thần tộc, để nàng hạnh phúc trọn đời. Nhưng trong mắt Ngưng Liễm chỉ có mình Hiền Sa, bắt đầu từ lúc gặp gỡ trong mộng cảnh nơi dốc núi, sau đó cảm nhận sự ấm áp nơi lưng chàng khi bay trên Thần tộc đại địa, cho tới khi bắt gặp ánh mắt khiến nàng bối rối hoang mang, tất cả đều bởi Hiền Sa. Trong mắt nàng, tựa hồ quên mất người tên là Hiền Ảnh, mỗi lần cùng nhau đi ra ngoài đều dường như không gặp, không phải do cố ý, mà vì trong mắt nàng thực sự chỉ có mình Hiền Sa. Còn Hiền Sa cũng yêu Ngưng Liễm, giống như Hiền Ảnh vậy, hơn nữa còn biết tâm ý của Ngưng Liễm đối với mình, nhưng hắn sao có thể cùng ca ca của mình tranh đoạt đây? Giữa tình yêu và tình anh em, hắn chịu nổi đau khổ dày vò, nhưng cuối cùng vẫn phải là kẻ lựa chọn.

- Hiền Sa, chàng thực sự nhẫn tâm đem người con gái mình yêu trao người khác sao?

Ngưng Liễm trầm lặng hỏi.

- Hiền Ảnh không phải là người ngoài, huynh ấy là ca ca của ta, là Thần Vương tương lai. Nàng lấy huynh ấy sẽ được trở thành Vương hậu, nàng nhất định sẽ hạnh phúc.

Hiền Sa cúi đầu rên rỉ.

- Không được!

Ngưng Liễm khẳng định kiên quyết, ánh mắt nàng dữ dội nhìn chằm chằm Hiền Sa, nói tiếp :

- Vì thiếp không yêu huynh ấy.

- Nàng hãy yêu huynh ấy, xem như là yêu ta, vì tình huynh đệ giữa chúng ta, ta không muốn vì nàng mà huynh đệ ta không thể nhìn mặt nhau.

Hiền Sa quay mặt đi, không dám nhìn vào mắt Ngưng Liễm.

- Thiếp chỉ có lấy chàng mới hạnh phúc được. Để đến được đây, nỗi khổ nào thiếp cũng đều nếm trải, nhưng thiếp chưa từng lui bước, có lẽ trong số mệnh đã định sẵn để chúng ta gặp nhau yêu nhau, nhưng tại sao chàng lại đối xử với thiếp như vậy?

Giọng điệu của Ngưng Liễm như đang khẩn cầu.

- Hiền Sa, thiếp chỉ yêu chàng. Chàng đừng nhẫn tâm bóp nát hạnh phúc mà thiếp phải trăm ngàn gian khó mới đạt được, chàng nhé?

Ngưng Liễm lúc này mặt rần rụa nước mắt.

- Đừng nói nữa, chúng ta không thể, ta tuyệt đối không thể tranh đoạt thứ gì với ca ca, cả hoàng vị lẫn nữ nhân.

Hiên Sa nói đoạn sai từng bước lớn bỏ đi, để mình Ngưng Liễm ở trong khu rừng tối đen.

- Hiên Sa, chàng đứng lại cho thiếp!

Ngưng Liễm gọi một tiếng, Hiên Sa quả nhiên dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại. Ngưng Liễm lại nói, nấc lên từng tiếng :

- Vì chàng thiếp ưng thuận hết, tiễn biệt hạnh phúc ái tình của nữ tử để trọn vẹn tình huynh đệ của chàng. Thiếp làm vậy, chỉ bởi vì, thiếp yêu chàng..

Hiên Sa nghe xong khước mắt rơi một giọt lệ, không nói được lời nào, mau chóng biến mất trong đêm đen.

* * * * *

Hôm sau, Thần tộc cử hành đại lễ. Thần Sáng Tạo vui vẻ vô cùng, bởi vì người cho rằng Ngưng Liễm thích cuộc sống ở Thần tộc nên mới nguyện ý lưu lại vĩnh viễn. Người cho rằng mình đã chiến thắng Nữ Oa, hưng phấn tới mức quên đi rằng tất cả mọi chuyện xảy ra vượt ra khỏi số mệnh người định sẵn, còn Nữ Oa không nói gì, chỉ hy vọng Thần Sáng Tạo sau này sẽ hiểu. Hiện giờ niềm vui của Hiên Ảnh cũng nằm ngoài số mệnh, là một biểu hiện tự do.

Hôm đó, Hiên Ảnh đã trở thành Chúa tể của Thần tộc, còn Ngưng Liễm trở thành thê tử của hắn, cũng là Vương hậu của Thần tộc. Hiên Sa nhìn họ làm lễ mà trong lòng muôn vàn cảm xúc, nhìn thấy khuôn mặt cười vui tràn ngập hạnh phúc của ca ca Hiên Ảnh bản thân hắn cũng cảm thấy áy náy, nhưng khi chuyển ánh mắt sang biểu tình lạnh giá của Ngưng Liễm, ngực như nổ tung, cuối cùng một thứ gì đó trào lên, thổ ra tay hắn.

Ngưng Liễm nhìn Hiên Sa, trong ánh mắt tựa hồ ẩn chứa cừu hận và báo thù. Hiên Sa nhớ lại lời nàng nói đêm đó trong rừng: “Vì chàng thiếp ưng thuận hết, tiễn biệt hạnh phúc ái tình của nữ tử để trọn vẹn tình huynh đệ của chàng. Thiếp làm vậy, chỉ bởi vì, thiếp yêu chàng”. Trong lòng ngực Hiên Sa lại nhộn nhạo lên, tim đau đến muốn chết đi ngay lập tức, quay đầu lại không dám đối diện với ánh mắt của Ngưng Liễm nữa. Nhưng đôi mắt đầy oán hận ấy đã khắc sâu vào óc hắn.

Hắn sợ sẽ khiến ca ca Hiên Ảnh chú ý nên một mình rời khỏi, bay đi rất xa, mắt lệ cứ rơi giữa không trung, bay tới lúc sức cùng lực kiệt thì tới được biên giới Thần tộc. Hắn nhìn núi đồi bao la và mây mờ trôi miết, cả cung điện và thành quách rộng lớn, nhớ đến nụ cười của ca ca Hiên Ảnh và gương mặt đau khổ kìm nén của Ngưng Liễm, thêm vào tình cảm mâu thuẫn tranh đấu trong tim. Tay phải hắn giữ ngực, sau đó cất tiếng cười, tiếng cười này khí thế trùm cả sơn hà, tiếng cười này khiến cho lòng ngực vỡ nát, sau đó máu tuôn ra ào ạt như sóng biển, toàn bộ nơi này biến thành một mảng sa mạc vô cùng vô tận. Còn cung điện thành quách của Thần tộc cũng vì tiếng cười này mà sụp đổ trong thoáng chốc, nước biển dưới đất trào lên biến thành đại dương mênh mông không bờ bến.

Hiên Ảnh đột nhiên hiểu ra lý do, bởi vì Thần tộc do hắn và Hiên Sa cai quản. Hôm nay thành trì sụp đổ chính là do huyền thuật của Hiên Sa không còn, mà không còn nghĩa là từ vong. Hắn không hiểu tại sao Hiên Sa chết, có lẽ hắn vĩnh viễn không thể hiểu nổi, bởi vì Ngưng Liễm vĩnh viễn không bao giờ nói cho hắn biết.

Ngưng Liễm biết hết tất cả, biểu hiện bên ngoài bình tĩnh vô cùng, có lẽ tâm lý bên trong càng bình tĩnh hơn, chỉ là đằng sau sự bình tĩnh ấy là áp lực và hành hạ thống khổ khó lòng tưởng tượng được. Nàng biến tất cả thành hận, cho rằng kẻ nào cũng đều đáng tội hết.

Nàng mang theo nỗi hận này sống cùng Hiên Ảnh rất nhiều năm. Nàng chịu đựng được bao lâu như vậy không phải bởi muốn thời gian chữa lành nỗi hận trong lòng, mà là để càng ngày càng tích thêm hận, đợi thời cơ báo thù. Thời cơ báo thù là sau khi nàng sinh cho Hiên Ảnh hai Hoàng tử. Hôm đó Hiên Ảnh cao hứng quay về, mang cho Ngưng Liễm những bông hoa nàng thích, nhưng phát hiện Ngưng Liễm và một Hoàng tử đã không còn thấy đâu nữa, sau đó phái người tìm khắp Thần tộc và phạm trần nhưng không có chút tin tức nào. Mấy ngàn năm thời gian không thể khiến Hiên Ảnh quên được, nỗi nhớ nhưng với Ngưng Liễm lại càng ngày càng sâu nặng hơn, cuối cùng ra đi trong sự tức nuối.

Ngưng Liễm mang theo một Hoàng tử tới sa mạc Hiên Sa hóa thành sau khi chết đi rồi sống ở đó cô độc mấy ngàn năm. Khi mỗi một tộc nhân được sinh ra ở đây, Ngưng Liễm đều nói với họ rằng, mục đích họ tồn tại chỉ có một, chính là tiêu diệt Thần tộc. Ngưng Liễm gọi họ là Ma tộc, dùng nỗi thống hận của mình chuyển thành tà ác trao cho họ, khiến bọn họ từ khi sinh ra đã có linh lực cao hơn Thần tộc.

- Đây chính là tình yêu khuynh thành (ngiên thành: vừa chỉ sắc đẹp, vừa chỉ tai họa) sao. Bên ngoài Tam giới, Tùy Phong và Ngân Hà đã kể cho chúng ta rồi. Người vẫn cố chấp nỗi hận phiến diện như vậy có phải sẽ càng thêm khổ không?

Trần Phong thờ dài.

- Ta chỉ muốn chứng minh, tình huynh đệ có thực vĩ đại đến thế không, có thể buông cả ái tình, còn có thể trao cả người mình yêu, để rồi cuối cùng bản thân đau khổ mà chết đi chẳng.

Ngưng Liễm đau đớn.

- Vậy người đã chứng minh được gì rồi?

Trần Phong lại hỏi.

- Người cũng đã thấy rồi, Châu Tế và Thương Xá tàn sát và lợi dụng nhau, đấy chẳng phải chính là tình huynh đệ vĩ đại sao?

Ngưng Liễm cười cuồng dại, mang trong lòng khoái cảm thắng lợi, chỉ có điều khoái cảm này còn kèm theo cả nỗi đau không lời.

- Đó chỉ là cách nhìn ở phía ngươi mà thôi. Ta hiểu ngươi rất đau lòng, nhưng ngươi đã từng nghĩ rằng Hiên Sa còn đau lòng hơn ngươi nữa chưa. Nếu ngươi thực lòng yêu hắn, ngươi phải đứng ở vị trí của hắn để nhìn, một bên là ruột thịt thân thiết nhất, một bên là người mình yêu nhất, hắn phải đứng giữa khó khăn thế nào, ngươi bảo hắn phải lựa chọn làm sao. Hắn là đệ đệ, sao có thể tranh đoạt với ca ca mình. Hơn nữa, ca ca còn là Thần Vương tương lai, hắn muốn ngươi có được thân phận Vương hậu tối cao, để được hạnh phúc. Nỗi đau của hắn chỉ cất kỹ trong lòng, không để người nào trông thấy, cuối cùng không kìm nén nổi biến thành một miền hoang mạc, còn Thần tộc cũng vì thế biến thành đại dương mênh mông, ngươi có cảm nhận được nỗi đau của hắn không?

- Ta đã nói với chàng từ lâu, chỉ có lấy chàng, ta mới hạnh phúc được, còn cái gì mà Vương hậu Thần tộc, ta không quan tâm. Tất cả đều là vì chàng, nếu chàng tiếp nhận ta thì đâu có tình trạng ngày hôm nay.

Ngưng Liễm nghiêng răng nói.

- Nỗi hận của ngươi đã che lấp hết trái tim chân thật của ngươi rồi. Ngươi làm vậy không chỉ có lỗi với Hiên Sa đã mang nỗi khổ mà chết, còn có lỗi với Hiên Ảnh luôn bên cạnh chăm sóc ngươi. Hắn yêu ngươi như thế, biết rằng trái tim ngươi không dành cho hắn, nhưng vẫn không để tâm, mà dùng thời gian và tình cảm để thay đổi ngươi dần dần, nhưng ngươi đối xử với hắn thế nào?

Ngưng Liễm nhớ lại, sống cùng Hiên Ảnh bao nhiêu năm như vậy, gần như không nói chuyện với nhau, đến cả nụ cười cũng không, nhưng Hiên Ảnh luôn nhẫn nại ân cần với nàng, bao dung cho nàng. Vậy mà Ngưng Liễm không hề đón nhận, nàng cho rằng Hiên Ảnh và Hiên Sa giống nhau, đều là kẻ có tội, cả bản thân mình cũng vậy, nên phải chịu đựng nỗi hận, phải chịu đựng khổ đau.

- Ngươi nói gì cũng không có tác dụng đâu. Ngươi không tài nào tưởng tượng được những ngày dài dằng dặc ở sa mạc tịch mịch mà ta đã từng trải qua. Ta tạo nên Ma tộc, lại không quản ngại khó nhọc, bởi vì mục đích của ta là để huynh đệ họ tàn sát nhau, Thần Ma diệt vong. Chỉ cần thành công được, ta không tiếc phải trả bất cứ giá nào.

Ánh mắt Ngưng Liễm tràn ngập oán hận.

- Ngươi tuy là mẹ của Ma tộc, cũng là Vương hậu Thần tộc, còn là người đã thoát khỏi số mệnh của Tam giới, nhưng ngươi đầu sao cũng chỉ là người phạm trần. Ngươi không phải đối thủ của ta, ta sẽ ngăn chặn ngươi.

Trần Phong nói.

- Ta suýt nữa quên mất, ngươi là hậu nhân của Nữ Oa, có linh lực siêu cường.

Sắc mặt Ngưng Liễm đại biến, giọng lưỡi trở nên tà ác, nói tiếp :

- Ngay từ đầu, Nữ Oa cũng có trách nhiệm. Nếu không phải do bà ta và Thần Sáng Tạo, ta nhất định sẽ yên ổn già đi ở chốn phạm trần, không phải chịu sự tĩnh mịch lâu đến thế này. Ngươi nói xem, có phải ngươi cũng phải trả giá không.

- Có lẽ đây là kiếp nạn của ngươi, ngươi phải chịu đựng nó. Ta tuy là hậu nhân của Nữ Oa, nhưng không thể trả cho ngươi cái giá mà ngươi muốn, nếu quả thực có trách nhiệm thì chính là để giải thoát cho ngươi.

- Diệt Thần tộc rồi, ta tự nhiên sẽ được giải thoát, chẳng qua hiện giờ phải thêm cả ngươi vào đó thôi.

Ngưng Liễm nói đoạn muốn động thủ.

- Đừng buộc ta phải giết ngươi.

Trần Phong nhìn vào mắt Ngưng Liễm, không biểu hiện gì.

- Ta không hi vọng ngươi ôm hận mà chết đi.

- Ngàn vạn năm trôi qua, Vạn thế hạo kiếp là cơ hội tốt nhất, ta không muốn đợi thêm nữa, ta đã không còn chịu nổi cô quạnh nữa rồi. Giết các ngươi xong ta mới thực sự được giải thoát. Tiếp chiêu đi!

Ngưng Liễm nói rồi, hai tay đập lại làm một, sau đó tạo thành một hình trái tim, một luồng ánh sáng đỏ chói mắt từ tay bà bắn tới Trần Phong, đó là một loại linh lực tổng hợp. Trần Phong kinh hãi, không ngờ Ngưng Liễm lại có thể hợp lại linh lực của Thần Ma Nhân - Tam giới ở một nơi, chẳng trách cả Châu Tế lẫn Thương Xá đều trở thành con cò trong tay bà ta.

Đồng thời, binh mã Ma tộc sống lại bắt đầu chiến đấu với binh mã Thần tộc. Cả sa mạc vang dậy tiếng chém giết, gió thổi xua đến mùi máu dày đặc. Trần Phong đột nhiên thấy hưng phấn, hắn triệu hồi ra vòng ánh sáng vây mọi người vào trong, đồng thời cũng đề phòng ngự đòn tấn công từ Ngưng Liễm.

Trần Phong không tấn công mà chỉ phòng ngự, bởi vì hắn rất đồng tình với Ngưng Liễm. Hơn nữa như điều Ngưng Liễm vừa nói, chuyện do một tay Nữ Oa tạo ra. Hắn có trách nhiệm của hậu nhân duy nhất của Nữ Oa, không thể nào thoát được. Hắn hy vọng có thể cứu được Ngưng Liễm, khiến bà không còn oán hận, giải thoát trong an tĩnh.

Thế nhưng, Ngưng Liễm không hề bỏ qua, dùng toàn bộ linh lực tấn công vào vòng ánh sáng của Trần Phong. Tuy không thể công vào được, nhưng

giống với nỗi hận của bà, không thể nào dừng lại được, bất kể khó nhọc thế nào cũng không thể dừng lại được. Tiếng la thảm của Thần Ma lưỡng tộc càng lúc càng lớn. Trần Phong hiểu rằng nỗi hận của Ngưng Liễm nếu không thể giải thoát sẽ tiếp tục kéo dài tới vạn thế, có lẽ còn mang tới tai họa lớn hơn nữa.

- Ngưng Liễm! Mau ra lệnh cho Ma tộc dừng tay, không thì ta thực sự sẽ giết ngươi.

Trần Phong cuối cùng đã quyết định.

- Bọn chúng đều là người ta cứu sống lại, nếu muốn khiến chúng vĩnh viễn dừng tay chỉ còn cách giết chết ta mà thôi, giết ta rồi bọn chúng tự khắc biến mất cùng ta.

Ngưng Liễm bảo.

- Ngưng Liễm, ta thực sự không muốn nhưng đã không còn biện pháp nào nữa, mọi chuyện phải có một lối giải thoát, chỉ có ta giúp được ngươi thôi.

Trần Phong dùng sức nắm chặt hai tay thành quyền, sau đó vòng ánh sáng vỡ nát như pha lê, đồng thời linh lực công kích màu đỏ của Ngưng Liễm cũng biến mất.

Nhóm mấy người Cốt Phi vẫn chưa phản ứng gì, dáng vẻ của Ngưng Liễm cứng đờ như đã hóa đá, trên thân thể bà có một lỗ thủng. Trần Phong đứng trước mặt bà, lỗ thủng này là do một quyền của Trần Phong đánh xuyên qua, tốc độ nhanh tới mức không ai phát giác kịp.

- Nếu tới được Minh giới, còn có thể tìm thấy Hiên Ảnh và Hiên Sa, hy vọng các người có thể bắt đầu lại, tuy nhiên đừng đi lại lối cũ nữa, nỗi đau trong lòng ngươi là vì yêu vì hận vì cảm nhận của chính mình, đều đến từ chính ngươi, chứ không phải từ người khác. Hiện giờ ngươi đã giải thoát rồi, hãy thả lỏng cho bản thân đi, đừng làm khó thêm cũng đừng gắng gượng nữa.

Trần Phong nói rồi quay mình lại, nhìn thấy binh mã Ma tộc đang dần dần ngã xuống, nhưng vẫn chiến đấu ngoan cường, chưa chết.

- Ta không muốn giải thoát như vậy, ta không thể chết, ta phải hủy diệt Thần tộc.

Từ lỗ hổng trên người Ngưng Liễm máu bắt đầu chảy ra, nhuộm đỏ váy dài bạch sắc. Bà vẫn đứng y nguyên chỗ cũ.

- Ta không muốn giải thoát như vậy, ta không thể chết, ta phải hủy diệt Thần tộc.

- Tại sao ngươi vẫn chấp mê bất ngộ như thế? Đây chỉ là sự đấu tranh vô vị, chỉ khiến ngươi càng thêm đau khổ thôi, sẽ chỉ đẩy ngươi vào địa ngục vạn kiếp chẳng thể siêu sinh.

Trần Phong nhìn bà, trong lòng cũng thấy xót xa.

- Ta không quan tâm, ta nhất định phải hủy diệt Thần tộc, ta không thể chết, ta không muốn giải thoát như vậy.

Một quyền đánh lên người Ngưng Liễm mang theo linh lực của Trần Phong, thân thể bà lúc này như một túi đựng máu bị châm thủng vô số chỗ, máu bên trong tuôn ra từ khắp nơi, nhưng bà vẫn đứng đó, lắc lư lao đảo nhưng không chịu ngã xuống, còn binh mã Ma tộc cũng tranh đấu trong khó nhọc không chịu chết.

- Đừng gắng gượng nữa, giải thoát đi!

Trần Phong không nhẫn tâm nhìn tiếp, năm ngón tay phát ra năm luồng hào quang, đâm xuyên qua năm yếu huyệt lớn của Ngưng Liễm. Nhưng Ngưng Liễm vẫn đứng nguyên. Y Tích, Ưc Hà Phiêu và cả Cốt Phi đều không dám nhìn nữa, bật khóc.

- Không có tác dụng gì đâu.

Một tiếng nói không biết từ đâu vang vọng khắp chốn.

- Có lẽ chỉ mình ta mới thực sự giải thoát được cho nàng thôi.

Cát vàng bị nhuộm đỏ cuộn lên cao như thể sóng biển, sau đó cát đỏ vurun lên tạo thành một ngọn núi, rồi cát trên đó từng chút từng chút một rớt xuống, đến lúc cuối cùng giữa lớp cát xuất hiện một người, mày kiếm mắt sáng, oai vũ hiên ngang. Người này chính là Hiên Sa.

- Hiên Sa, chàng chưa chết sao?

Ngưng Liễm vừa trông thấy người này, liền nở nụ cười ngàn vạn năm rồi chưa thấy được, chỉ là bị máu lấp hết sự rạng rỡ và ấm áp. Trong lúc bà nói, máu đỏ tươi từ miệng ứa ra.

- Ta đã chết ngàn vạn năm rồi, nhưng sự kiên trì của nàng khiến ta sống lại.

Chân Hiên Sa không động dậy, cũng không bay lên, mà cát dưới chân chuyển động như nước đưa y đến trước mặt Ngưng Liễm. Y nói :

- Nàng thực không đề ta phải thất vọng, nỗi oán hận của nàng trong ngàn vạn năm không hề biến mất, chứng minh được rằng quyết định và việc đặt

cược của ta là đúng.

Nụ cười khó nhọc Ngưng Liễm cứng lại, dần chuyển sang giận dữ, nhìn chăm chăm Hiên Sa, khóe miệng nhếch lên, nụ cười này càng thêm hận ý và hân ý, còn cả khoái ý :

- Chàng nói chuyện đánh cược và quyết định là thế nào?

- Nàng bảo Châu Tế và Thương Xá đều bị nàng lợi dụng, đều là con rối của nàng. Nhưng ta phải cho nàng biết, nàng mới chính là kẻ bị lợi dụng, cũng là con rối đích thực.

Hiên Sa nói.

- Hiên Sa! Ngươi câm miệng lại!

Trần Phong lúc này tựa hồ đã đoán được mấy phần, nhưng hắn muốn ngăn lại, bởi vì hắn không muốn để Ngưng Liễm biết tất cả những điều này. Như thế Ngưng Liễm sẽ càng thêm đau khổ.

- Ngươi không ngăn cản ta được đâu.

Hiên Sa cười khẩy, sau đó quay sang nói với Ngưng Liễm :

- Tất cả mọi chuyện từ ngàn vạn năm trước tới hiện tại đều là kế hoạch của ta. Linh lực của ta cao cường hơn Hiên Ảnh, hắn dựa vào cái gì mà đòi làm Thần Vương tương lai, dựa vào cái gì mà đòi làm ca ca của ta. Ta không phục, ta phải thay đổi tất cả, nhưng ta phải tránh khỏi Thần Sáng Tạo trước đã, do đó ta mới biến mình thành sa mạc, một thoáng mà đã ngàn vạn năm rồi.

Lời của Hiên Sa khiến tất cả mọi người đều không dám tin. Kể vì tình huynh đệ mà buông cả nữ tử mình yêu có phải là y không.

- Chàng nói rằng, chàng lợi dụng thiếp.

Thân thể của Ngưng Liễm dần dần không trụ được nữa, bắt đầu mềm đi.

- Đúng, chính là lợi dụng nàng. Thực ra ta luôn tìm kiếm cơ hội, nhưng bên trong Thần tộc bình lặng này căn bản chẳng có cơ hội, ta bèn tự mình tới phạm trần, hy vọng sẽ tìm ra biện pháp. Sau đó ta theo nàng tới dốc núi ấy, mộng cảnh đó cũng là ta tạo ra, do đó nàng mới nhìn thấy được ta, mọi chuyện sau này nàng đều đã biết cả.

- Tại sao chàng làm vậy?

Ngưng Liễm cố hỏi. Thực ra Trần Phong và Cốt Phi mấy người đều đã đoán ra. Chắc Ngưng Liễm cũng đoán ra rồi, nhưng bà nghĩ người mình yêu có thể cho bà một tia hy vọng.

- Bởi vì ta tới phạm trần để tìm biện pháp, chính là lợi dụng tâm lý của nữ tử khi yêu không quan tâm tới tất cả mọi thứ. Ta thấy mỹ mạo và khí chất thoát tục của nàng so với nữ tử Thần tộc còn hơn cả trăm lần, do đó ta chắc Hiên Ảnh nhất định sẽ thích, bèn khiến nàng yêu ta trước hắn.

Hiên Sa lãnh đạm lên tiếng.

- Rồi sau khi thiếp yêu chàng sâu đậm, chàng liền đem thiếp dâng cho kẻ khác? Đây chính là kế hoạch của chàng?

Ngưng Liễm miễn cưỡng cười lạnh.

- Chàng thắng rồi. Nỗi hận ngàn vạn năm của thiếp đều bởi chàng mà tan thành mây khói, chỉ vì, thiếp yêu chàng.

- Không thể nào? Chẳng phải tất cả mọi chuyện của Thần tộc đều nằm trong tầm khống chế của Thần Sáng Tạo sao?

Trần Phong không hiểu.

- Ta khác, ta cũng không hiểu tại sao nữa. Đối với tất cả những chuyện này, đều là do ta nguy trang hết.

Hiên Sa nói.

- Nỗi hận chàng kéo dài ngàn vạn năm khiến thiếp sống được tới ngày hôm nay, còn tạo ra Ma tộc. Hận này với chàng chính là yêu, chàng có biết nó sâu tới đâu chăng?

Thân thể Ngưng Liễm đã nằm trên cát, máu chảy bắt đầu chậm lại.

- Chính vì ta biết nên ta mới lợi dụng nàng. Tất cả những chuyện nàng làm tựa hồ đều vượt khỏi sức tưởng tượng của ta, sự cố chấp trong tình yêu của nữ tử phạm trần đích thực là sức mạnh vĩ đại nhất trên thế gian này.

Hiên Sa cười đắc ý.

- Nói cho thiếp biết, chàng đã bao giờ thực lòng yêu thiếp chút nào chưa? Có một chút nào không?

Đây là mong muốn cuối cùng của Ngưng Liễm, giọng điệu đầy khẩn cầu, nàng chỉ hy vọng người mà nàng yêu sâu đậm trước mặt này có thể cho nàng một chút ấm áp mỏng manh.

- Không, một chút cũng không.

Hiên Sa cứng rắn trả lời, quay mặt lại, ánh mắt bắn ra tia nhìn vô tình.

Cơ thể cố gắng kiên trì của Ngưng Liễm cuối cùng đã bất động trên mặt đất, máu cũng ngừng chảy bởi vì đã cạn. Binh mã Ma tộc đang tranh đấu cũng đi theo Ngưng Liễm, biến mất giữa cát vàng. Ngưng Liễm chết rồi, sinh mệnh ngàn vạn năm đến lúc máu chảy cạn khô vẫn chưa chết, nhưng chỉ với một câu trả lời của Hiên Sa mà mọi thứ đều kết thúc, đôi mắt vẫn nhìn trừng trừng chờ đợi một chút hy vọng.

- Hiện giờ nàng cuối cùng đã được giải thoát rồi.

Hiên Sa nói một câu, sau đó lấy tay vuốt mắt Ngưng Liễm, trên mặt thoáng qua một chút khổ đau, một giọt nước mắt bất cẩn để lộ ra trên khuôn mặt hân. Chỉ mình Trần Phong nhìn thấy được.

- Toàn bộ những điều ngươi vừa nói là thật hay giả? Dẫu là hy vọng bà ta có thể được giải thoát đi nữa, ngươi không thấy ngươi làm vậy quá tàn nhẫn sao?

Trần Phong hỏi.

- Một nửa là thật, một nửa là giả, nhưng đâu thật đâu giả ta cũng không rõ nữa. Chẳng qua có một điểm rất rõ ràng, chính là các ngươi đều phải chết, rồi ta sẽ hồi sinh thể giới đã hủy diệt.

Hiên Sa gầm lên, cát vàng như cột gió xoáy nổi lên trời và đất, sau đó vô số người cát xuất hiện, những người này to lớn như quái vật, tiến hành một trận giết chóc cùng Thần tộc. Trần Phong phóng mắt không thấy tận cùng, dường như mỗi một nắm cát là một người cát.

- Lời tiên tri về Vạn thế hạo kiếp đích thực là gì? Sao lại liên tục thế lực này tiếp thế lực khác, nhìn không thấy điểm cuối như vậy. Tuy nhiên bất kể ra sao, ta tuyệt đối không cho phép có kẻ nào phá hoại phạm trần, hủy diệt Tam giới.

Trần Phong nói đoạn triệu hồi vòng ánh sáng bao bọc mọi người một lần nữa, chống lại công kích của cát sa mạc.

- Khi đối phó với Châu Tế và Ngưng Liễm, ta đã nhìn xuyên thấu sức mạnh vô cực của ngươi rồi, tuy cường đại thật nhưng không đủ tà ác. Ngươi không thắng được ta đâu.

Hiên Sa tự tin đứng giữa cát vàng nổi lên trời đất.

- Đã là sức mạnh vô cực thì có thể phát huy tới vô cực, ta nhất định không thể để ngươi đắc ý được.

Trần Phong nói rồi lại tạo ra vòng ánh sáng để nó bảo vệ cho Cốt Phi, Úc Hà Phiêu và Y Tích, dùng tốc độ mắt thường không theo kịp tiếp cận Hiên Sa. Nhưng tất cả đối với thủy tổ của Thần tộc như Hiên Sa đích thực là chưa đủ.

Hiên Sa bất động, đứng nguyên một chỗ nhìn Trần Phong nhếch mép cười, sau đó tay bắt quyết, hét lên :

- Sa Bạo Long Phá quyết!

Chỉ thấy vô số cát vàng ngưng tụ thành vô số con rồng khổng lồ tấn công tới Trần Phong. Tốc độ và sức mạnh của Trần Phong lúc này không gì ngăn lại được. Một con rồng cát công tới, Trần Phong đánh ra một quyền đi từ đầu tới đuôi, xuyên qua nó, sau đó là con rồng cát thứ hai. Nhưng chúng càng lúc càng đông, hơn nữa cát càng lúc càng cứng hơn, khiến cho Trần Phong nhớ lại bức tường cát trong Sa Cảnh Ma Cung.

Cuối cùng, sau khi đánh xuyên qua chín chín tám mốt con rồng cát, song quyền của Trần Phong đã hỏng, lộ ra cả xương trắng, nhưng không thấy một giọt máu nào. Lúc này hân mới phát hiện ra, chẳng những không tiếp cận được Hiên Sa mà còn bị đẩy lùi mấy trượng.

Trần Phong vừa xong hao phí rất nhiều linh lực, hiện giờ dừng lại đứng yên một chỗ, từ hai tay truyền lên cơn đau khủng khiếp. Bởi vì trên mình rồng cát có linh lực, cơn đau này người bình thường không thể chịu đựng được.

- Sao rồi? Đã biết sức mạnh của ta đáng sợ thế nào chưa, sức mạnh vô cực của ngươi đã tới cực hạn rồi.

Trong khi Hiên Sa cất tiếng vang rền, cát dưới chân lại chuyển động, đưa y tới gần Trần Phong hơn.

- Đã trải qua ngàn vạn năm, ta không muốn lãng phí thời gian nữa.

Hiên Sa nói đoạn tay bắt quyết, niệm ra Sa Bạo Táng Mộ quyết. Trần Phong cảm giác hai chân cứng đờ vô lực, cúi đầu nhìn thấy cát vàng đang dần dần chôn lấp xuống, còn Trần Phong hoàn toàn không thoát khỏi chúng, mỗi một nắm cát đều nặng như núi. Hân chỉ biết bất lực nhìn cát vàng chôn lấp bàn chân mình, sau đó đến cẳng chân, eo, ngực rồi cổ.

Hiên Sa lưu lại cho Trần Phong cái đầu, cát chỉ dừng lại tới cổ hắn, còn vòng ánh sáng bảo hộ cho mấy người Cốt Phi đã hỏng, bởi vì luồng linh lực phòng hộ ấy là từ Trần Phong. Trần Phong bây giờ đã trọng thương, không còn sức lực.

Cốt Phi ba người chạy tới, bất kể dùng thủ pháp hay huyền thuật nào cũng đều không thể khiến thân thể Trần Phong thoát khỏi cát được một chút, bởi vì chúng đều có linh lực ngàn vạn năm của Hiên Sa, kiên cố không gì sánh được.

- Tên ma đầu nguoi! Nguoi rút cuộc muốn gì? Ngưng Liễm yêu nguoi như vậy, vì nguoi mà mang nỗi oán hận ngàn vạn năm, nhưng nguoi đối xử thế nào với bà ấy, nguoi không có nhân tính.

Úc Hà Phiêu mắng Hiên Sa.

- Nguoi không hiểu trái tim nam nhân chúng ta rồi. Tam giới sắp diệt vong, sau đó tất cả lại bắt đầu, các nguoi sau khi chết tiến vào Minh giới chịu luân hồi. Ta sẽ lại tìm thấy các nguoi trên mặt đất rộng lớn này, sau đó để các nguoi làm chủ nhân đất này. Điều này xem như ân điển của ta.

Hiên Sa nói.

- Đồ điên! Nguoi mau bảo lũ quái vật đó dừng tay!

Y Tích cũng hét lên, đám người cát ấy giết không chết được, máu của Thần tộc chảy thành sông, tử thương vô số, máu như ngập cả sa mạc.

- Đợi sau khi toàn bộ chết rồi, bọn chúng tự khắc sẽ dừng tay. Các nguoi tự lo thân đi, muốn chết thế nào ta sẽ hết sức thỏa mãn cho.

Hiên Sa nói với Úc Hà Phiêu và Y Tích.

- Việc hai người các nguoi tồn tại đồng thời cũng có thể xem như một loại sức mạnh vô cực, tuy nhiên vẫn phải chết. Trần Phong bây giờ thân mình còn khó giữ, hắn không cứu được các nguoi đâu.

Hiên Sa quay sang nói với Cốt Phi :

- Tuy nguoi có linh lực phòng ngự siêu cường của Địa Táng, nhưng đối với ta vô dụng thôi.

- Nguoi đừng đắc ý vội, kỳ tích nhất định sẽ xuất hiện. Vô cực không thể nào có cực hạn được. Nguoi mưu tính cả ngàn vạn năm, làm hại cả ca ca Hiên Anh và người yêu là Ngưng Liễm, nhưng nguoi đã được xác định trước là thất bại rồi.

Cốt Phi khẳng định.

- Kỳ tích và sức mạnh vô cực mà nguoi nói nhất định là trở vào Trần Phong rồi, ta sẽ chứng thực cho nguoi thấy điều đó là không thể.

Hiên Sa dừng chút rồi lại nói :

- Ta chọn thời gian này chính là vì Thần Sáng Tạo, kẻ duy nhất có thể đối phó ta giờ đã không còn năng lực bắt được ta. Lão già rồi, linh lực phân tán quá nhiều.

Cát vàng chôn lấp thân thể Trần Phong như một bàn tay, dùng sức bóp thật chặt, tựa hồ nghe được tiếng xương cốt Trần Phong bị bóp nát. Úc Hà Phiêu dùng tay không ngừng trao xuống, nhưng bàn tay đầy máu mà cũng không lấy lên được nắm cát nào.

- Nguoi xưng là thủy tổ Thần tộc nhưng bây giờ bị giết đều là tộc nhân của nguoi. Nguoi từng trải qua tình cảm huynh đệ và ái tình, nhưng tại sao hôm nay lại tàn nhẫn đến thế.

Y Tích nói.

- Ta chưa từng để tâm những điều đó, ta nói rồi, đó chỉ là kế hoạch của ta.

Hiên Sa nói.

- Ta không tin. Ta thấy rõ vẻ buồn bã của nguoi trong ánh mắt nguoi nhìn Ngưng Liễm lần cuối.

- Vậy thì sao? Phụ vương nguoi nói đúng, để xưng bá Tam giới, tất cả đều không đáng tiếc. Để trở thành bá vương đích thực, ta nhất định phải diệt thế, kẻ nào cũng không ngăn được.

Hiên Sa nói.

- Trần Phong, nói cho thiếp biết làm thế nào mới cứu được chàng đây? Chàng nhất định có biện pháp.

Úc Hà Phiêu dùng đôi tay thấm đầy máu của mình ôm lấy đầu Trần Phong lắc lắc, bởi vì Trần Phong đang dần mất đi ý thức.

Úc Hà Phiêu thấy Trần Phong không đáp lại, rung lắc đầu hắn mạnh hơn nữa, máu trên tay bắt đầu rơi vào miệng Trần Phong. Sau đó Trần Phong đột

nhiên mở to mắt ra, cử động này khiến Úc Hà Phiêu sợ hãi giật mình hỏi :

- Trần Phong, sao rồi?

- Tà ác, đúng, là tà ác. Chỉ có sức mạnh của tà ác mới có thể đánh bại được Hiên Sa.

Trần Phong nói.

- Vậy thiếp phải làm sao để giúp chàng?

Úc Hà Phiêu hỏi.

- Máu!

Trần Phong ngửi thấy mùi máu, nhưng là máu thuần khiết nhất của người phạm trần, là máu của người hân yêu. Hắn nhớ lại lời mà nguyên thân của Thích Điều nói với hắn lần cuối: “Chỉ cần hút máu của người sống, ta sẽ có được sức mạnh vô cùng và tà ác, đó là sức mạnh vô cực của tà cương thi.”

- Máu, máu của người sống.

Úc Hà Phiêu nhìn Trần Phong nói, sau đó hiểu rằng vừa rồi máu trên tay mình đã lay tỉnh ý thức và sức mạnh của Trần Phong. Nàng quyết định :

- Trần Phong, có lẽ lần này mới thực là việc cuối cùng thiếp làm cho chàng, chàng hút lấy máu của thiếp đi.

- Không được, nàng sẽ chết mất.

Tuy Trần Phong nói vậy nhưng miệng vẫn hút mạnh lấy máu chảy trên ngón tay Úc Hà Phiêu. Hắn thấy đói, chỉ uống máu mới khiến hắn dễ chịu. Đây là cảm giác chưa từng có.

- Chàng không hút thì thiếp cũng sẽ chết thôi, khi đó Cốt Phi, Y Tích và toàn bộ người của Thần tộc, có lẽ cả người phạm trần cũng đều bị Hiên Sa sát tử. Chàng thấy rồi đó, y quá mạnh.

Trần Phong không nói nên lời nữa, chỉ thấy bản thân vô cùng đói, một ham muốn khó lòng kiềm chế khiến hắn cắn vào ngón tay Úc Hà Phiêu, bởi vì chỉ có như vậy, máu mới chảy ra nhanh hơn. Úc Hà Phiêu cảm thấy đau, không tự chủ được rên lên một tiếng.

Lúc này, tất cả đều hướng ánh mắt sang Trần Phong và Úc Hà Phiêu. Trần Phong càng lúc càng hút vào nhiều máu, linh lực trong thân thể càng lúc càng lớn, cát vùi lên thân thể hắn bắt đầu rung lên khe khẽ, sau đó một vết nứt xuất hiện càng lúc càng sâu hơn. Cốt Phi và Y Tích thấy Trần Phong cắn ngón tay của Úc Hà Phiêu, nhưng không biết tại sao, cũng không nói gì. Kinh hãi nhất chính là Hiên Sa, bởi vì y biết cát chôn lấp thân thể Trần Phong chứa đựng linh lực cường đại nhường nào, vậy mà giờ đây lại xuất hiện vết nứt. Y muốn biết đây là chuyện gì.

Cuối cùng, cát lấp trên người Trần Phong đã biến thành vụn cát rơi dưới chân hắn. Trần Phong từ từ dẫm lên cát nhảy chồm như một con mãnh thú đẩy ép Úc Hà Phiêu xuống, cắn lên cổ nàng. Một cơn đau thấm tới tận xương cốt khiến Úc Hà Phiêu rên lên dữ dội, sau đó một giọt lệ ứa ra từ khóe mắt. Trần Phong nhìn thấy, dừng việc hút máu lại, chậm chậm ngước đầu lên nhìn Úc Hà Phiêu, lệ ứa ra mắt hắn nhưng không rơi xuống.

- Trần Phong, chàng đang làm gì đó?

Y Tích nói rồi muốn xông tới.

- Dừng tới đây!

Úc Hà Phiêu ngăn lại, sau đó nhìn vào mắt Trần Phong.

- Trần Phong, thiếp biết khi chàng hút máu người xong rồi sẽ bị mất đi ý thức, biến thành một ma vương. Nhưng chàng hãy nhớ rằng, chàng nhập ma vì chúng sinh Tam giới, nhất định không thể lại hủy hoại Tam giới, chỉ cần trong tim chàng có thiếp, có Y Tích, có Điệp Vĩ, bọn thiếp đều yêu chàng, nhất định sẽ lấy lại được bản tính thiện lương của chàng.

- Ta thấy khó chịu, ta sợ không khống chế được nữa.

Trần Phong chưa từng có biểu hiện đau khổ như vậy, dùng hai tay giữ lấy cổ mình, ngăn cản không để bản thân tiếp cận Úc Hà Phiêu.

- Tới đi, Trần Phong. Thiếp nguyện hi sinh cho chàng, bởi vì, thiếp yêu chàng.

Úc Hà Phiêu nói rồi hai tay dùng sức ôm lấy đầu Trần Phong kéo vào cổ mình, sau đó một cơn đau nhói tận tâm can và cảm giác trống rỗng khiến nàng mất đi tri giác.

Úc Hà Phiêu biến thành một xác khô. Trước mắt Trần Phong lướt qua vô số hình ảnh, khi vừa mới rời khỏi Thần tộc, phát hiện ra thi thể rất kỳ quái, trên người họ không có một giọt máu nào, trên cổ chỉ có hai cái lỗ nhỏ, giống y như Úc Hà Phiêu bây giờ. Lẽ nào tất cả đều do Trần Phong làm? Hắn mê muội đi.

Trong đầu Trần Phong đồng thời thoáng qua hình ảnh của Úc Hà Phiêu, sau đó lệ đọng trong mắt không chảy ra ngoài giờ cũng đã rớt xuống, nhỏ lên miệng Úc Hà Phiêu. Hắn ngửa mặt lên trời gào to, mọi người nhìn thấy trong miệng Trần Phong mọc ra hai cặp răng rất dài, sau đó một luồng linh lực cường đại khiến Y Tích và Cốt Phi không tự chủ được lùi lại.

- Bất kể ngươi có biến thành thế nào, bất kể sức mạnh ngươi có là vô cực ra sao, ngươi cũng không thể ngăn cản được ta.

Hiên Sa cũng cảm nhận được luồng linh lực cường đại này, do đó muốn tiên hạ thủ vi cường, tay bắt quyết rồi dùng toàn bộ linh lực công kích đánh ra huyền thuật tấn công mạnh nhất: Chung Cực Sa Bạo Long Phá quyết. Chính là vô số rồng cát tấn công tới Trần Phong, lần này thể công mạnh hơn, cát rắn chắc hơn, tốc độ nhanh hơn.

Trần Phong quay đầu sang nhìn Hiên Sa, lúc này mặt Trần Phong già lão như cây khô, mái tóc trắng cũng khô khốc vô cùng, hình dáng hoàn toàn biến đổi, so với đám người cát kia hắn trông còn giống quái vật hơn.

Một con rồng cát lao tới thân thể Trần Phong. Trần Phong không ngờ chẳng chặn lại, mà nó cũng không thể đâm xuyên qua Trần Phong được mà biến thành một đồng cát vụn. Hiên Sa trông thấy, triệu hồi nhiều rồng cát hơn, linh lực mạnh hơn tấn công Trần Phong.

Trần Phong cuối cùng đã hành động, mỗi một con rồng cát lao tới đều bị Trần Phong đánh nát thành bụi cát, hơn nữa đều chỉ trong chớp mắt, bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh. Hiên Sa mất thấy Trần Phong sắp công đến trước mặt mình, bèn dùng cạn toàn bộ linh lực phòng ngự của mình sử ra huyền thuật phòng ngự mạnh nhất. Y lại làm một thế tay, khẽ kêu lên :

- Sa Bạo Ngự Mộ quyết!

Chiêu này và Sa Bạo Táng Mộ quyết xem ra không khác mấy, đều dùng lớp cát kiên cố chôn lấp người lại, nhưng Sa Bạo Táng Mộ quyết chôn người khác, còn có thể nghiền người bên trong thành bột vụn, Sa Bạo Ngự Mộ quyết chôn chính mình, lưu lại cho bản thân đủ không gian, khiến người khác không thể tấn công vào.

Khi Trần Phong đánh xuyên qua toàn bộ rồng cát tiến tới trước mặt y, Hiên Sa đã ở trong Sa Bạo Ngự Mộ quyết của mình. Đó là một quả cầu cát lớn, là một kiểu phòng ngự tuyệt đối.

Trần Phong đối mặt với quả cầu cát này, lại ngửa mặt lên trời gào to. Trong mắt hắn đã không còn thấy đồng tử màu đen, toàn bộ bị màu trắng phủ đầy, đám người cát đang chém giết bị tiếng gào của Trần Phong làm chấn động ră cả ra, biến lại thành cát trên sa mạc.

- Trần Phong!

Y Tích gọi hắn, nhưng bị Cốt Phi giữ lại.

- Dừng lại gần hắn, nhằm kích phát sức mạnh vô cực trong thân thể, Trần Phong đã để tà ma tiến vào thân thể. Hắn rất dễ bị mất đi bản tính, không khống chế nổi bản thân.

Cốt Phi nói.

Trần Phong nhìn Cốt Phi và Y Tích, ánh mắt giống như nhìn cừu nhân, phảng phất muốn nói kẻ chết chính là các ngươi. Y Tích bật khóc, nhìn bộ dạng Trần Phong hiện tại khiến nàng đau lòng muốn khóc. Cái chết của Diệp Vi có thể làm tỉnh lại thú tính của Tế Qua, vậy nàng tình nguyện dùng cái chết của chính mình để làm tỉnh lại ma tính của Trần Phong.

- Đến lúc kết thúc rồi! Vạn thế hạo kiếp!

Trần Phong hét lên, song quyền đánh lên quả cầu cát có lực phòng ngự siêu cường. Mới xem thì thấy bình yên không động đậy, nhưng dần dần trong quả cầu cát ri ra máu, rồi quả cầu cát vỡ ra, bên trong đã là một bộ xương trắng.

Trong Minh giới, Thần Sáng Tạo đứng giữa năm luồng hào quang, sau đó đưa năm luồng hào quang vào một nơi, làm nhớ lại lần Châu Tế tiến hành ban phương vị Thủ hộ Thánh chiến sĩ cho Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc trước khi bọn họ rời Thần tộc. Bọn họ như năm ngôi sao trên bầu trời.

- Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc sở hữu linh lực mạnh nhất trong Tam giới, do các ngươi tự bản thân mình không thể nào phát huy ra được, lần Thuế Biến thứ ba chỉ để thăng linh lực của các ngươi lên mức cao nhất, nhưng đây vẫn chưa phải là linh lực mạnh nhất của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc. Bí mật này chỉ có ta mới biết, bởi vì ta mới là chủ nhân đích thực của các ngươi.

Thần Sáng Tạo nói.

- Ngài đang nói những gì đó? Ta vẫn chưa chiến tử, do ngài dùng huyền thuật cường đại đưa hồn phách ta ra khỏi cơ thể tới Minh giới. Ngài mau để ta quay về, ta lo nữ nhân cứu Thệ Phần đó sẽ làm hại chủ nhân.

Lạc Anh bên trong hào quang hồng sắc nói.

- Ngươi đừng lo, Trần Phong sẽ đánh bại tất cả các đối thủ.

Trong lúc nói, Thần Sáng Tạo không ngừng linh lực của mình lại, vẫn nỗ lực làm năm luồng hào quang hội tụ.

- Vậy ngài đưa bọn ta đến đây nhằm mục đích gì, còn lời ngài vừa mới nói có nghĩa gì nữa?

Linh Tường bên trong hào quang lam sắc hỏi.

- Ta muốn các ngươi hoàn thành nhiệm vụ đích thực của mình.

Thần Sáng Tạo đáp.

- Ta không hiểu, nhiệm vụ của bọn ta chính là tiêu diệt Ma tộc, ngăn trở Vạn thể hạo kiếp.

Tiên Cự bên trong hào quang lục sắc nói.

- Thực ra Thần Sáng Tạo chính Thần Số Mệnh, chỉ có điều Thần Sáng Tạo không chế số mệnh của con người, còn Thần Số Mệnh tiên tri số mệnh của con người. Vạn thể hạo kiếp chẳng qua chỉ là một giới hạn ta định ra, cũng là thời cơ tốt nhất để kết thúc tất cả. Ta đem toàn bộ những sát khí ẩn dấu từ ngàn vạn năm lần lượt dẫn ra, sau đó giải quyết hết một lượt, như vậy ta mới có thể yên tâm rời đi, bởi vì ta đã không còn bao nhiêu thời gian và linh lực để gắng gượng nữa.

Thần Sáng Tạo lại đáp.

- Thần Sáng Tạo, ý của ngài là tất cả không hề như vẻ bề ngoài mà bọn ta thấy. Đằng sau Ma tộc còn có lực lượng tà ác hơn thế, ngài muốn bọn ta tiêu diệt chúng.

Ngự Nô bên trong hào quang bạch sắc bắn khoăn.

- Đúng. Nhưng thần với ma, chính với tà, cũng chỉ là biến đổi trong chớp mắt thôi, có rất nhiều chuyện các ngươi không thể nghĩ tới được.

- Còn có chuyện gì chúng ta không biết nữa? Ta không muốn chiến đấu cho ngài một cách ngốc nghếch.

Tế Qua bên trong hào quang tuyết sắc nói.

- Ta không có thời gian giải thích cho các ngươi nữa, Tam giới hiện giờ đang dung hòa với nhau, ta dùng linh lực hủy thân của mình giúp các ngươi tiến hành lần Thuế Biến cuối cùng, sau đó hãy ngăn trở tất cả mọi chuyện này, hoàn thành nhiệm vụ thực sự. Quyền cai quản Tam giới nằm trong tay các ngươi.

Mặt Thần Sáng Tạo già lão vô cùng, người đã dùng toàn bộ linh lực tự hủy diệt bản thân, sau đó hợp năm luồng hào quang vào làm một, năm đạo hào quang tỏa ra muôn vạn màu sắc.

Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc trong luồng hào quang hợp nhất đó nổ tung, biến thành một Thánh chiến sĩ siêu cấp. Đây là kết tinh của Vương tộc Tinh linh Ngũ tộc, năm người hợp lại làm một. Sự xuất hiện của người này khiến cho cả Minh giới đều rung chuyển không ngừng, sau đó một tiếng quý khóc sỏi tru văng tai vang khắp, dường như đây mới là Ngày tận thế của Vạn thể hạo kiếp.

Trong không trung, một tiếng nói đang hỏi :

- Nhiệm vụ thực sự của bọn ta là gì?

Một thanh âm khác cất lên từ khắp không gian cứ vang vọng mãi không thôi..

- Trần Phong đã trở thành tà ma cương thi. Hắn sẽ biến toàn bộ Tam giới thành Vạn kiếp địa ngục. Nhiệm vụ thực sự của các ngươi chính là giết hắn...

Bạn đang đọc truyện *Truyện Thuyết Thánh Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.